Crime și spaimă... o tensiune aproape insuportabilă... iubire, trădare, suspans, până la finalul extraordinar

CONVERSAȚIE CRIMINALĂ

MARTINA COLE

NOU

UN ROMAN SENZAȚIONAL...

Editura MIRON

UN ROMAN SENZAȚIONAL...

CONVERSAȚIE CRIMINALĂ

„O autoare cu un talent de-a dreptul incredibil... Știe exact ce anume își doresc cititorii, și îndrăznește să-i surprindă, să-i uluiască...
RENDEZVOUS

Lei: 60600

BROKEN

by Martina Cole

© copyright by Martina Cole

© copyright 2001 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc –electronic sau mecanic –inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Martina Cole

Conversație criminală

Traducere de Anca Nistor

Editura MIRON
București

PROLOG

1992

Melanie Harvey mergea liniştită pe Bayler Street din Grantley.

Se născuse în micul oraş din Essex şi, acum, era la colegiu acolo. Simţea că acest lucru îi dădea un aer sofisticat şi se bucura, lucru pe care profesorii ei nu l-ar fi crezut niciodată. Dar ei îi plăcea acolo, era casa ei, locul unde voia să muncească şi să-şi crească copiii.

Mai ales de cînd oraşul se schimbase. Se dezvolta, îşi făcea loc în lume şi ea îşi dorea foarte mult să facă parte din el. Treptat, centura verde lăsa locul blocurilor de locuinţe şi caselor.

Proprietăţile vechi erau demolate sau renovate pentru a le face loc navetiştilor cărora le plăcea să se afle la patruzeci de minute de Fenchurch Street, într-un loc care încă mai părea destul de provincial pentru a dori să-ţi creşti copiii acolo; plăteau o grămadă de bani pentru o căsuţă cu trei dormitoare. Ea alerga pe aceeaşi rută în fiecare dimineaţă şi era uluită cît de repede se construia totul. Evident, nu erau menite să dureze o veşnicie.

Muncitorii o fluierau, dar ea îi ignora. La şaptesprezece ani, era obişnuită cu bărbaţii murdari, cum îi considera pe muncitorii care fluierau de departe. Îi ignora aşa cum făcea cu toată lumea. Melanie era arogantă în felul ei.

Îmbrăcată cu un maiou tăiat, pantaloni scurţi şi adidaşi

Reebok şi cu părul negru strîns în coadă, îşi lăsă privirea să lunece asupra clădirilor vechi din preajmă, care erau demolate.

Văzu un buldozer îndreptîndu-se spre ultima parte care rămăsese intactă. Un nor acoperi pentru cîteva secunde soarele, astfel că ei îi fu mai uşor să privească în jur.

Atunci zări mişcarea de pe acoperişul clădirii. Fu o mişcare uşoară, dar îi atrase atenţia. Îşi ridică privirea. Soarele o orbi din nou şi ochii îi lăcrimară. Dar era sigură că văzuse ceva mişcînd.

Apoi, cînd auzi din nou zgomotul buldozerului, soarele dispăru iarăşi în spatele unui nor şi ea văzu un cap blond. O fracţiune de secundă doar, însă fu de-ajuns. Ea se gîndi că nu putea fi decît un copil. Un adult s-ar fi văzut mai bine, dar parapetul de pe acoperişul clădirii ar fi putut ascunde un copil.

Apoi îl văzu din nou.

Dîndu-şi seama că omul din buldozer se pregătea să dărîme acea parte de clădire, ea dădu fuga într-acolo. Bărbatul rîse cînd o văzu alergînd peste denivelările terenului, ridicînd praful cu adidaşii ei albi. Încerca să-i atragă atenţia omului din buldozer. Cu siguranţă i- o atrăsese. Acesta o privea cu un amestec de apreciere şi teamă.

Acum era aproape în calea lui. Începu să frîneze. Cînd opri în faţa ei, ea tot mai încerca să-i arate ceva deasupra capului.

Directorul şantierului, Desmond Rawlings, alergă spre ea furios.

– Ce naiba îţi închipui că faci?

Melanie, cu respiraţia tăiată, îi arătă spre acoperişul clădirii.

– E cineva acolo sus.

El îşi ridică privirea automat, dar nu văzu nimic.

– E vreo glumă, scumpo?

Melanie clătină din cap.

– Sigur e cineva pe acoperiş, amice. Du-te şi verifică.

Cel care conducea buldozerul coborî din cabină.

– Care-i treaba, Des?

El ridică din umeri, transpirat sub puloverul pe care şi-l pusese pe sub jacheta de salopetă pe spatele căreia scria „Director Şantier". Era frig în dimineaţa aceea.

– Naiba ştie. Tipa asta zice că e cineva sus, spuse el arătînd spre acoperiş şi, acum, toţi îşi ridicară privirile.

– Eu nu văd nimic.

– Ei bine, e ceva. Am văzut eu.

Dar vocea lui Melanie nu mai era atît de sigură acum, cînd îşi dădu seama că nu putea să vadă nimic din punctul acela.

– Eram pe stradă, cînd am văzut un căpşor blond acolo sus. Mai bine verificaţi, ca să fiţi mai siguri.

Des oftă adînc. Avea o mulţime de probleme. Furnizorii nu erau buni de nimic, totul mergea prost, era în urmă cu săptămîni întregi. Nici unul din planuri nu se potrivea, iar oţelul întîrzia, ca de obicei. Şi, acum, colac peste pupăză, o nebună îi spunea că era un copil în clădirea pe care el tocmai se pregătea s-o dărîme.

Erau înconjuraţi de bărbaţi şi Des ştia că toţi se bucurau de pauza aceea. Melanie era din ce în ce mai derutată. Dacă îi jucase o festă lumina?

– Sînt sigură că am văzut ceva...

Un individ scund cu ochii verzi şi faţa bronzată se oferi voluntar.

– Mă duc eu să văd, Des. Să-i facem pe plac fetei, nu?

El încuviinţă şi oftă. Ce n-ar fi dat pentru cîteva ore la curse, cu un teanc de bani într-o mînă şi o sticlă de bere în cealaltă. Bărbatul cu ochii verzi dispăru în ceea ce mai rămăsese din clădire. Des se uită scurt la sînii fetei înainte să-i întîlnească privirea încărcată de cinism.

– Te-ai şăturat, pervers bătrîn?

Ceilalţi rîseră şi încercară să nu facă acelaşi lucru. Se făcu linişte cînd toţi se întoarseră să privească spre acoperiş. Melanie era agitată, întrebîndu-se dacă, într-adevăr,

văzuse ceva şi sperînd să fie aşa, altfel acei indivizi nu aveau să fie deloc încîntaţi.

Se îmbărbătă singură spunîndu-şi că, orice s-ar fi întîmplat, făcuse ceea ce trebuia.

Regina Carlton se ridică din pat cu greu. Îl împinse pe bărbatul care dormea lîngă ea. El mormăi şi se întoarse, trăgînd un vînt.

Regina îşi ţuguie buzele şi oftă.

– Unde naiba l-oi fi găsit?

Nu primi nici un răspuns şi aruncă o privire prin încăperea în care domnea haosul. Hainele erau aruncate peste tot; mirosea a rufe murdare şi vase nespălate. Îşi aprinse o ţigară şi trase adînc din ea. Nicotina i se duse direct la creier şi ea oftă fericită.

Scărpinîndu-şi burta lăsată, ieşi din cameră şi străbătu holul spre bucătărie. După ce puse ceainicul pe foc, căută prin dezordinea de pe masă pînă cînd găsi o sticlă cu pastile. O deschise, înghiţi două cu puţină apă, după care îşi aprinse altă ţigară de la ce mai rămăsese din cealaltă. Îşi făcu o cafea şi mirosi laptele cu suspiciune înainte să renunţe la el şi s-o bea simplă.

Întorcîndu-se în hol, deschise uşa de la camera copiilor.

Michaela, de cinci ani, încă mai dormea, cu părul auriu răsfirat pe faţa de pernă murdară. Hannah, de zece luni, era trează în pătuţul ei, iar scutecul ud umplea încăperea cu un miros puternic de amoniac ce făcu să-i lăcrimeze ochii mamei ei.

Aceasta se uită apoi spre patul în care ar fi trebuit să fie Jamie, de doi ani, şi se încruntă. Se întoarse în sufragerie, se uită prin încăpere, după care se duse înapoi la bucătărie, unde se uită chiar şi sub masă.

– Îl omor pe afurisitul ăla mic! spuse ea mai mult cu furie decît cu teamă în glas.

Se întoarse în sufragerie şi, dînd la o parte perdeaua

murdară de fum, se uită afară, în fața blocului.

Nici urmă de Jamie.

Terminîndu-şi cafeaua şi simţind primele efecte ale medicamentului pe care îl luase mai devreme, Regina se întoarse în dormitor, unde îşi puse o pereche de blugi şi o bluză cu Bart Simpson. Strîngîndu-şi părul în coadă, se privi în oglinda măsuţei de toaletă.

Ochii îi erau încercănaţi, iar pometii îi erau pierduţi pe o faţă buhăită de prea multe din toate, de la băutură la sex. Corpul îi era slab, dar lăsat, de la sîni la pielea de pe antebraţe.

Avea douăzeci şi cinci de ani.

Regina se duse lîngă pat şi îl scutură pe bărbat să se trezească.

– Du-te naibii, da? Vreau să dorm.

Ea îl privi şi nu simţi nimic. Nici măcar supărare. Aprinzîndu-şi altă ţigară, se duse la fete şi o trezi pe Michaela dîndu-i o palmă prin pătură.

– Ocupă-te de Hannah şi fă o ceaşcă de ceai, scumpo.

Michaela se ridică din pat imediat.

– L-ai văzut pe Jamie?

Fetiţa clătină din cap.

Regina ieşi din apartament şi coborî cele patru etaje pînă în stradă.

O bătrînă de la etajul doi o ignoră cînd trecu pe lîngă ea cu o expresie de supărare pe chip.

– L-ai văzut pe Jamie al meu? o întrebă ea cu o voce răguşită.

După un sfert de oră, pînă şi Regina era îngrijorată. Băieţelul ei dispăruse. Asta îi mai lipsea: ca poliţia să facă investigaţii în viaţa ei haotică.

– Să-l ia dracu' de afurisit! La fel ca taică-său, îmi face necazuri tot timpul.

Apoi se întoarse în apartament şi se apucă să ascundă tot ce era dubios înainte să se simtă suficient de liniştită ca să sune la poliţie.

Dar, înainte de asta, îl sună pe asistentul ei social. Regina ştia că avea să aibă nevoie de tot ajutorul posibil.

Poliţiştii Black şi Hart sosiră la cincisprezece minute de la primirea telefonului. Imediat cum intrară în apartament, strîmbară din nas din cauza mirosului de urină şi sudoare.

Regina le zîmbi acru, gata de ceartă.

Amîndoi îşi rotiră privirile prin locuinţa sărăcăcioasă şi hotărîră să rămînă în picioare.

– Bună, draga mea, eu sunt Joanna Hart şi el e colegul meu, Richard Black. Am înţeles că băieţelul tău a dispărut, spuse poliţista.

– Eu v-am sunat, da? spuse Regina cu dispreţ în glas, dar şi cu o teamă pe care Hart o sesiză repede.

– Uite ce, draga mea, noi nu-ţi sîntem duşmani, bine? Dacă băieţelul tău a dispărut, cu cît terminăm cu discuţiile astea mai repede, cu atît mai bine.

Regina se relaxă vizibil.

– E un hoinar. Chiar dacă e atît de mic, ştie să umble pe străzi. Ar trebui să fie lîngă mama lui, nu? Am fost peste tot pe oriunde ar fi putut să se ducă, dar nu l-am găsit. Sigur a dispărut.

Hart simţi un sentiment de milă faţă de femeia din faţa ei, cu care mai avusese de-a face de cîteva ori şi pe care o văzuse beată, drogată şi agresivă.

– N-oi fi eu mama anului, dar sînt copiii mei, da? Am grijă de ei, adăugă Regina.

Richard Black pufni ironic şi clătină din cap cu tristeţe.

– Se vede.

Regina traversă încăperea într-o secundă şi Hart trebui să se aşeze între cei doi.

– Richard, du-te şi interesează-te prin vecini. Mă ocup eu de domnişoara Carlton, da?

Tonul ei ferm fu ca un ordin, aşa că, întorcîndu-se încet, colegul ei ieşi din încăpere.

– Jigodie nenorocită! Mă judecă el pe mine? Dar cine

dracu' se crede? spuse Regina trăgînd scurt şi în mod repetat din ţigară, fără să inhaleze.

Hart zîmbi.

– Încearcă să cooperezi cu el, spuse ea cu o voce scăzută şi conspirativă, dorind cu disperare să stabilească un fel de relaţie.

– Du-te naibii, cucoană. N-o să te joci de-a psihologia cu mine. Vă cunosc pe tine şi pe cei de genul tău. Ştiu ce şi cum gîndiţi. Aşa că scuteşte-mă cu idioţeniile astea şi găseşte-mi băiatul.

Regina era speriată şi acest lucru se vedea.

Hart nu mai fu nevoită să-i dea un răspuns, deoarece o voce stridentă se auzi deodată venind din hol.

– Bună, scumpo. Sînt eu, Bobby.

Vocea era piţigăiată şi efeminată. Un bărbat înalt apăru în încăpere. Avea părul vopsit şaten, lunguţ şi cu vreo cinci centimetri de rădăcină vizibilă, ochi albaştri şi un chip prietenos.

Desfăcu braţele larg şi Regina se repezi spre el, începînd să plîngă. Hart îi privi cîteva momente, bucuroasă să vadă pe cineva care ar fi putut fi de ajutor în situaţia aceea.

– Eşti vreo rudă?

Regina se uită la ea şi îşi trase nasul.

– E mai mult decît o rudă, scumpo. E asistentul meu social.

Bărbatul întinse o mînă moale.

– Robert Bateman, scumpo. Asistent social pentru vedete.

Hart oftă adînc. Asta îi mai trebuia.

Black intră în apartament şi anunţă:

– Un băieţel care răspunde la numele de Jamie a fost găsit pe un şantier în partea cealaltă a oraşului. Blond, cu ochi albaştri, viu şi nevătămat.

Regina se linişti vizibil.

– El pare să fie. Pare să fie băieţelul meu, spuse ea cu

o voce în care se simțea ușurarea, dar pe chipul ei nu se citi nimic.

– Cum a ajuns acolo? întrebă Hart suspicioasă.

Black ridică din umeri.

– De unde să știu? L-au dus la spital pentru un control.

– Bobby, du-mă acolo, te rog, zise Regina.

Asistentul social zîmbi larg.

– Sigur că te duc, draga mea. Ce faci cu ceilalți doi?

Michaela stătea în prag, ținînd-o în brațe pe Hannah care, acum, era schimbată și mirosea mai bine.

– N-o să pățească nimic. Prietenul meu doarme dincolo, o să aibă el grijă de ele.

Robert dădu ochii peste cap.

– Copiii îl cunosc, draga mea, sau e doar în trecere?

Regina închise ochii o clipă.

– Îl cunosc destul de bine. Acum putem să plecăm, te rog?

Tonul ei puse capăt oricărei discuții.

Cinci minute mai tîrziu, plecară.

Michaela tocmai vîra linguriţa cu mîncare în gura lui Hannah, cînd bărbatul ieşi din dormitor gol puşcă şi cu o semi-erecție din cauza faptului că trebuia să urineze.

Se uită la cei doi copii din bucătăria în care domnea dezordinea şi spuse cu asprime:

– La ce dracu' te holbezi?

Michaela îşi dădu pe spate părul auriu şi bogat şi îi răspunse în acelaşi fel.

– Aş putea să te-ntreb acelaşi lucru, amice.

Black intră în Spitalul din Grantley cu un aer autoritar şi urcă cele cinci etaje pînă la salonul copiilor. Hart stătea în fața unei uşi, bînd cafea. Zîmbi cînd se apropie el.

– Ce s-a întîmplat, deci?

– Am doi martori care i-au plasat pe domnişoara Regina Carlton şi pe fiul ei la şantier la şase şi jumătate azi-dimineață. Unul e o femeie care face curățenie pentru

Kortone Separates. Parchează acolo şi, apoi, lucrează cu o prietenă. Celălalt martor e un bărbat care trece în fiecare dimineaţă pe acolo pentru a-şi cumpăra ziarul. Se pare că ea a lăsat copilul acolo.

Joanna Hart se încruntă.

– Atunci, de ce s-a mai ostenit să ne cheme?

Black ridică din umeri.

– Poate s-a gîndit că trebuia să fie mort deja. Urmau să demoleze clădirea în care a fost găsit.

– Dumnezeule! Ar trebui să luăm legătura cu detectivii.

– Am şi făcut-o. Vor fi aici în curînd. S-o vedem pe nemernica aia cum o să scape acum.

Părea încîntat şi Joanna îşi aminti de ce nu îl plăcea întotdeauna foarte mult.

El îi văzu privirea şi ridică din umeri.

– Tentativă de omucidere, nu?

– Depinde dacă a făcut-o într-un moment de luciditate. Nu o poţi condamna fără să ai dovezi.

Black clătină din cap cu compătimire.

– Nu pricepi, nu? E atît de plină de substanţe, încît e în pericol de a fi numită prima fiinţă omenească modificată din punct de vedere genetic. Totuşi, tu încă mai încerci s-o aperi. După ce, de atîtea ori, am arestat-o pentru că s-a bătut, s-a îmbătat şi alte mizerii din astea, tot mai găseşti puterea să te îndoieşti că ar fi vinovată?

Rîsul lui de uluire răsună pe coridor.

– Are trei copii, pentru Dumnezeu, şi azi-dimineaţă unul dintre ei era să fie îngropat de viu sub dărîmături. Cum poţi să aperi aşa ceva? Trebuie închisă, colega. Dacă ar fi după mine, aş arunca naibii cheia.

– Sînt convinsă, dragul meu.

Robert Bateman apăru pe coridor în spatele lor şi zise cu o voce uimitor de fermă:

– De asemenea, provine dintr-un mediu mult mai cumplit decît cel în care trăiesc copiii ei şi încearcă să se adune. Indiferent ce e Regina, în felul ei, îşi iubeşte copiii.

Black clătină din cap din nou.

– Predică-le celor convertiți. În ceea ce mă privește, e un gunoi. Acelor copii le-ar fi mult mai bine fără ea. E agresivă, obișnuiește să se drogheze și îi lasă nesupravegheați în situații de-a dreptul periculoase. Locuința ei pute...

– Nu poți închide oamenii numai pentru că au o locuință mizerabilă, spuse Joanna cu o voce pițigăiată din cauza enervării.

– Locuința ei pute, iar copiii umblă zdrențăroși. De fiecare dată cînd mergem acolo, sînt ori în pat, ori abia s-au dat jos din el. Sărmanii, duc o viață de coșmar.

Robert Bateman oftă adînc.

– Ne-am trezit cu fața la cearșaf azi-dimineață, nu?

Niște tocuri se auziră țăcănind pe coridor și toți se întoarseră spre detectiv Kate Burrows, care le zîmbi leneș.

– Care-i treaba? întrebă ea și închise ochii strîns cînd toți începură să vorbească în același timp. Pentru Dumnezeu, pe rînd, da? spuse ea ridicînd mîinile pentru a-i potoli.

Cînd toți o priviră supărați, Kate oftă. Ceea ce începuse ca o zi proastă devenea treptat din ce în ce mai groaznică.

CARTEA ÎNTÎI

Îi vindecă pe cei cu inima zdrobită:
şi le dă medicamente pentru a le vindeca bolile.
147:1 *Carte de rugăciuni*, 1662

Domnul să-l binecuvînteze pe copilul care îşi ia revanşa.
– Billie Holiday – 1915-59
(*„God Bless the Child"*, 1941)

1

Patrick Kelly privi în jur şi oftă din nou. Nu-i plăcea cînd oamenii îi făceau asta, deşi, dat fiind că era cine era, lumea nu îl lăsa baltă fără să-i dea nici măcar un telefon. Văzu cum ceilalţi de la mese îl priveau pe furiş, cum stătea singur la masă, doar cu un pahar de apă minerală în faţă şi o expresie de resemnare pe chip.

Era un bărbat atît de atrăgător, deşi el nu realiza acest lucru. Părul lui negru era frumos tuns şi bine îngrijit, doar cu suficiente fire albe pentru a-l face să pară interesant, iar ochii albaştri şi structura osoasă excelentă îi făceau pe oameni să-l privească de două ori.

Şi fizicul lui se potrivea cu înfăţişarea; mai înalt decît mulţi alţii, îşi purta hainele bine. Întotdeauna avea aerul că ştia ce vrea şi că avea să obţină acel lucru cu orice preţ.

Ridicîndu-se brusc, ieşi din restaurantul aglomerat şi se îndreptă spre bar. Părea supărat.

Drept urmare, nimeni nu se apropie de el o bună bucată de timp. În cele din urmă, chemă un chelner şi îi ceru un whisky mare, după care îşi scoase mobilul şi formă un număr.

Două femei de la o masă din apropiere îl priviră pe bărbatul chipeş care se răsti în telefon.

– Patrick Kelly. Micky, ai dat greş.

Chelnerul îi puse paharul cu whisky în faţă cu o găletuşă cu gheaţă alături.

– Adu-mi un sandviş cu şuncă şi un ziar, se răsti Patrick apoi.

Băiatul încuviinţă şi se îndepărtă cu spatele.

Una dintre femei, o roşcată minionă bronzată artificial, strigă:

– Cum poţi să obţii un sandviş cu şuncă aici? Noi n-am putut.

Patrick Kelly nici măcar nu se uită la ea cînd îi răspunse tăios:

– Uşurel, scumpo. Cîrciuma asta afurisită e a mea.

Femeia îşi privi prietena ridicînd din sprîncene şocată, după care îşi reluară conversaţia, în timp ce amîndouă îl observau pe Patrick Kelly.

Cît despre acesta, uitase că existau măcar. Mîncîndu-şi sandvişul, îşi dori ca iubita lui, Kate, să fi fost acolo. Obişnuia să-l calmeze şi, în ziua aceea, el simţea nevoia de aşa ceva. Deşi se întreba dacă nu cumva nici ea n-ar fi putut să-l facă să se liniştească, după dimineaţa pe care o avusese.

Roşcata încercă încă o dată să-i atragă atenţia.

– Mănînci aici în fiecare zi? îl întrebă ea cu o tentă de promisiune în glas.

El o privi absent cîteva momente, după care îşi dădu ochii peste cap şi plecă brusc din restaurant.

Roşcata ridică din umeri.

– A meritat să încerc.

Amîndouă rîseră pentru a-şi ascunde stînjeneala.

Regina se uită la Kate Burrow şi clătină din cap încet.

– N-aş face aşa ceva. Recunosc că-s cam neglijentă cu ei uneori, dar niciodată nu le-aş face rău copiilor mei. Cu atît mai puţin lui Jamie.

– Două persoane declară că te-au văzut acolo azi-dimineaţă.

– Pot să zică ce-or vrea, eu eram acasă, în pat cu prietenul meu.

Kate Burrows o privi pătrunzător.

– E acelaşi tip pe care l-ai cunoscut acum două seri într-un bar? o întrebă ea şi ridică mîna ca să nu fie întreruptă. Numele lui e Milo şi nu mai ştiu cum – astea au fost cuvintele tale, nu ale mele. Şi a fost cu tine pînă azi-dimineaţă. V-aţi drogat aseară tîrziu şi n-aţi mai ştiut de voi.

Regina încuviinţă.

– Cam asta e ideea, da.

Kate se uită la bărbatul efeminat care stătea lîngă clienta lui şi ridică din sprîncene uşor.

– Dumneata eşti asistentul social?

Robert Bateman zîmbi stins.

– Da. Şi o cred, domnişoară Burrows.

– Haideţi să facem o pauză şi să bem un ceai, da?

Kate ieşi din camera de interogatoriu urmată de Bateman. Acesta o însoţi la cantină, dar nu vorbiră nimic pînă cînd nu se aşezară.

– Ştiu cum trebuie să ţi se pară, dar ea nu i-a făcut nimic copilului. N-ar face aşa ceva.

Îi studie reacţia lui Kate şi zîmbi.

– Uneori, le dă Valium ca să-i facă să doarmă pentru ca ea să se poată duce la lucru. Pentru mine, pentru dumneata, astă e ceva îngrozitor, şocant, dar ea se gîndeşte că sînt în siguranţă dacă adorm, ca să nu hoinărească pe undeva sau să dea foc la casă. Pentru ea, asta înseamnă că are grijă de ei, înţelegi?

Kate clătină din cap.

– De fapt, nu înţeleg. Colac peste pupăză, le mai dă şi medicamente care se cumpără cu reţetă. Asta vrei să spui?

El încuviinţă.

– Domnişoară Burrows, dumneata priveşti problema asta din punctul de vedere al unei persoane normale, în timp ce Regina nu este normală. E o toxicomană. Viaţa ei e un haos total. Trece de la un mare dezastru la altul. Dar îşi iubeşte copiii. Cea mai mare dintre ei, Michaela, seamănă cu mama ei. Are grijă de ceilalţi doi şi încearcă să ajute în

felul ei. Ca să-i facă mamei sale viaţa puţin mai uşoară. Ei o iubesc. Indiferent ce credem noi despre situaţia asta, trebuie să ne gîndim întîi la aceşti copii.

Kate zîmbi.

– Exact la asta mă gîndesc şi eu şi, cu cît îi îndepărtăm de ea mai curînd, cu atît mai bine.

Asistentul social închise ochii şi oftă adînc.

– A fi îndepărtaţi de ea înseamnă a fi daţi în grijă. Dacă vor fi despărţiţi, vor suferi. Nu judeca pe toată lumea după standardele dumitale, domnişoară Burrows. Nu e bine niciodată, zise el privind-o în ochi şi ea se uită în altă parte.

– Îmi pare rău, domnule Bateman. Apreciez faptul că încerci să-ţi ajuţi clienta, dar, sinceră să fiu, cred că acestor copii le-ar fi mai bine departe de ea.

El îşi dădu părul la o parte din ochi cu un gest surprinzător de feminin.

– Mama Reginei a fost lector universitar de etică, spuse el încuviinţînd cînd îi văzu uimirea. De asemenea, şi-a agresat în mod sistematic cei doi copii arzîndu-i, umilindu-i şi înfometîndu-i. Cînd avea nouă ani, Regina a fost găsită într-o casă foarte mare cu o grădină de un sfert de acru. Suferea de malnutriţie, iar fratele ei mai mic era mort de cinci zile. Mama lor îi lăsase acolo pentru a pleca într-o călătorie tocmai în Finlanda. În casă nu era nici mîncare, nici nimic altceva. Dar copiii erau prea speriaţi ca să folosească telefonul pentru a cere ajutor. Au fost găsiţi din întîmplare. O vecină venise să aducă nişte cataloage de grădinărit. Regina trăieşte în fiecare zi cu această amintire. Aşa că, domnişoară Burrows, nu le-ar face rău copiilor ei intenţionat. Nu poate să se descurce cu viaţa de zi cu zi – nu e în stare să fie o persoană normală – dar, repet, nu s-ar atinge nici măcar de un fir de păr din capetele acelor copii. Ştiu asta, crede-mă.

Împingîndu-şi scaunul în spate uşor, ieşi din cantină.

Kate privi în urma lui. Părea împovărat. Acest lucru se vedea în felul cum mergea, în ochii lui, în toată ţinuta lui.

Dar, pe neaşteptate, descoperi că îl plăcea pe asistentul social al Reginei Carlton.

Patrick Kelly stătea pe bancheta din spate a Rolls-Royce-ului său şi îl asculta pe Willy Gabney, şoferul şi confidentul său, cum vorbea despre avantajele de a avea o iubită. Ca de obicei. Willy se întîlnea cu o femeie de cîteva săptămîni de-acum şi era mai fericit decît îl văzuse Patrick vreodată. Părea aproape chipeş, ceea ce, pentru un bărbat atît de urît ca Willy trebuia să fie un miracol.

Patrick îl lăsă să trăncănească; îl scutea de obligaţia de a-i răspunde la întrebări. Se rezemă de spătarul banchetei din piele şi oftă. Voia să ajungă acasă şi înăuntrul lui Kate cît mai curînd posibil. Zîmbi acelui gînd.

Chiar în clipa aceea, sună mobilul.

– Kelly.

Ascultă cîteva secunde, după care închise telefonul şi îi strigă lui Willy să întoarcă şi să se îndrepte spre West End. Chipul îi era întunecat de furie.

Willy văzu imediat că primise o veste proastă.

– Totul e-n regulă, Pat?

O întrebare stupidă.

Kelly clătină din cap.

– Nu, Willy. Nu e deloc în regulă.

Estelle Peterson nu era tînără, deşi aşa părea. Părul lung şi negru, vopsit şi îngrijit, o făcea mai degrabă să pară inocentă, decît să-i înăsprească trăsăturile. Era ceva pentru care celelalte femei o invidiau, deşi nici una nu îi invidia nasul mare, ochii prea apropiaţi şi gura ca un boboc de trandafir.

De asemenea, era foarte mioapă, aşa încît obişnuia să se uite intens la oameni, dînd impresia că părea să o intereseze ceea ce spuneau aceştia – ceea ce nu se întîmpla decît dacă era vorba despre un proxenet sau un client.

Totuşi, în ziua aceea, părea speriată. Stătea în barul

gol şi mîinile îi tremurau în timp ce sorbea dintr-un pahar foarte mare de coniac. Rimelul i se scursese în ochi, făcînd-o să arate ca un clovn.

Tommy Broughton se holba la ea de parcă nu o mai văzuse niciodată. Ea se cutremură iarăşi, părînd fragilă şi înspăimîntată.

– Vreau să plec, Tommy. Nu vreau să am necazuri cu poliţia.

El îi umplu paharul din nou şi încuviinţă.

– Kelly o să ajungă imediat. O să vedem ce zice el, bine? spuse el încercînd să pară liniştitor, dar amîndurora le era limpede că era mai speriat decît ea.

– Nu poţi să-l acoperi cu ceva măcar?

Tommy oftă.

– Aşa cum am mai spus, e mai bine să nu atingem nimic pînă nu vine Kelly.

Estelle începu să plîngă din nou şi el se îndreptă spre telefon.

– Îl sun. Să văd cît mai durează pînă ajunge. Bine?

Estelle încuviinţă, privind ţintă paharul din mînă.

Regina arăta îngrozitor şi Kate bănui că, de obicei, ar fi luat ceva care să o facă să se simtă mai bine pînă acum, dacă n-ar fi fost arestată.

– Eşti o toxicomană luată în evidenţă, Regina? Dacă da, pot ruga un medic să-ţi dea ceva care să te pună pe picioare puţin.

Regina o privi inexpresiv o clipă înainte să vorbească.

– Ascultă-mă, Burrows. Nu mă interesează nici dacă propria-mi mamă a zis că am fost pe acel şantier azi-dimineaţă – n-am fost acolo.

– Atunci, cum a reuşit fiul tău să iasă din casă şi să ajungă în partea cealaltă a oraşului? Cum a urcat într-o clădire pe jumătate demolată care nici măcar nu avea o scară în adevăratul sens al cuvîntului? Trebuie să fi fost, practic, dus în braţe de la un etaj la altul. Aşadar, dacă nu

l-ai dus tu, cine a făcut-o? Zici că umblă pe străzi, chiar dacă are numai doi ani, dar nu se poate să se descurce chiar atît de bine, nu?

Regina începu să-şi smulgă părul de groază şi furie.

– Habar n-am! Cineva trebuie să-l fi dus... Habar n-am!

Acum plîngea, scoţînd un sunet ca de animal chinuit de durere, şi repeta întruna:

– Habar n-am! Habar n-am!

Kate Burrows se uită la ea şi, pe neaşteptate, i se făcu milă.

– Aseară ai fost drogată mai mult ca de obicei? Ai fi putut să faci asta şi să nu-ţi dai seama? A mai fost cineva la tine, în afară de tipul pe care l-ai agăţat la bar? Mai are cineva cheie? Poţi să-mi spui măcar un motiv pentru care să nu cred că ai dus copilul cu bună ştiinţă într-un loc periculos, unde ar fi putut muri cu uşurinţă, dacă n-ar fi fost privirea ageră a unei fete?

Regina se uită la cea care o chinuia şi clătină din cap.

– Nu ştiu ce s-a-ntîmplat. Jur pe Dumnezeu că nu ştiu cum a ajuns acolo.

Kate îi privi chipul chinuit. Ochii o implorau să înţeleagă. Întregul trup al fetei se chinuia s-o facă pe Kate să o creadă. Mîinile, cu unghiile roase pînă la carne, îi tremurară vizibil cînd încercă să-şi aprindă o ţigară.

Şi, pentru cîteva secunde, Kate Burrows fu tentată s-o considere nevinovată. Dar numai pentru cîteva secunde. De-a lungul anilor, întîlnise mincinoşi extraordinari. Auzise tot felul de poveşti.

Cea a fetei nu se potrivea şi tocmai de aceea Kate nu înţelegea de ce nici măcar nu încercase s-o schimbe în ultimele patru ore. Majoritatea oamenilor îşi schimbau povestea iar şi iar. Alţii veneau bine pregătiţi şi îşi schimbau povestea cînd apărea un punct slab. Regina o repetase pe a ei iar şi iar, cu alte cuvinte, dar fără să devieze niciodată de la elementul principal.

În ceea ce o privea, copiii dormeau în paturile lor. Ha-

bar nu avea cum reuşise băieţelul ei să ajungă pe şantier. Ea fusese atît de drogată, încît n-ar fi fost în stare să străbată oraşul, cu atît mai puţin să-şi ducă în braţe fiul în vîrstă de doi ani. De asemenea, era încordată şi extenuată.

Kate se întrebă cum avea să poată continua ea însăşi cu interogarea prietenului. Avea nevoie de cofeină şi nicotină în curînd. Capul îi zvîcnea, ochii o usturau şi tot ce voia era să încheie acel caz şi să se ducă acasă.

Dar nu avea să fie atît de uşor. Avea senzaţia că Regina îşi va menţine povestea, oricît de neplauzibilă ar fi fost, aşa încît ziua aceea avea să fie una îngrozitor de lungă.

Patrick Kelly intră în barul său de noapte, „Girlie Girls", imediat după ora unu după-amiaza, extrem de furios. Administratorul Tommy Broughton era la bar şi bea un coniac mare. La ora aceea, barul părea deprimant. Nici un bar nu arăta prea bine la lumina zilei.

Tommy îl salută din cap pe Patrick, pămîntiu la faţă şi cu dinţii încleştaţi. Patrick se îndreptă spre bar şi se uită uluit la cadavrul vechiului său tovarăş Micky Duggan. Duse mîna la gură şi clătină din cap cu tristeţe.

Micky fusese omorît în bătaie cu sălbăticie. Trupul său mutilat n-ar fi părut deplasat în locul unui accident feroviar. Dar, zăcînd într-o baltă formată de propriul sînge, cu faţa pe covor, părea total deplasat. Gîtul îi fusese rupt.

Dar de ce?

Toată lumea îl plăcea pe Duggan. Era un tip haios. Destul de dur cînd era nevoie, dar, în general, simpatic. Principalul său defect era talentul înnăscut pentru a provoca necazuri. Cînd bea, devenea lăudăros.

– La naiba, Pat, arată groaznic! spuse Willy Gabney cu o voce piţigăiată din cauza şocului. Crezi că-i mort?

Patrick oftă adînc şi spuse printre dinţi:

– Dacă nu cumva se gîndeşte să se plimbe cu faţa mutilată, aş zice că e mort, Willy, da.

Şoferul se simţi jignit.

– Doar am întrebat, Pat.

Patrick oftă. Willy era extrem de loial, dar prost ca noaptea şi, în asemenea momente – mai ales în asemenea momente – acest lucru era obositor.

– Crezi c-a fost omorît?

Patrick nici nu se osteni să-i mai răspundă. În schimb, oftă din nou şi se întoarse la Broughton şi la Estelle.

Prietenul Reginei era un tip neîngrijit şi ignorant pe nume Milo Bangor. Privindu-l, Kate se minună de felul cum, uneori, oamenii îşi meritau numele.

Părea foarte ciudat, dar, aşa cum ea ştia foarte bine, era şi speriat. Îngrozit, chiar. Acest lucru se vedea în felul cum îi tremurau mîinile şi vocea de fiecare dată cînd îi răspundea.

Văzîndu-l cum îşi făcea altă ţigară subţire ca băţul de chibrit, ea ştiu că făcuse închisoare şi că era convins că avea să se întoarcă acolo.

– Cred că ştii ce vreau să te întreb, Milo, nu?

El o privi în ochi pentru prima oară şi zîmbi nervos, dezvelindu- şi dinţii galbeni şi strîmbi.

– Am nevoie de avocat, cucoană?

Kate zîmbi.

– Tu să-mi spui, Milo, doar eşti expert.

El rămase tăcut cîteva secunde. Chiar se gîndea. Kate era impresionată. Ar fi fost gata să parieze că nu era capabil s-o facă.

– Nu m-am atins de nici un afurisit de copil, spuse el, în cele din urmă. Şi, dacă tîrfa aia a făcut-o şi crede că poate să dea vina pe mine, spuneţi-i că o fac praf.

Kate ridică dintr-o sprînceană pensată perfect.

– Exact cu cuvintele astea sau să le mai îndulcesc puţin?

Acum, cînd el începu să vorbească, părea să nu se mai poată opri.

– Se poartă cu copiii ăia ca şi cum ar fi nişte sclavi. N-ar trebui să i se dea voie să aibă nici măcar un cîine, darămite copii.

– Parcă ai fi un expert în protecţia copiilor. Poţi să-mi spui tot ce-ai făcut începînd de ieri de la prînz, te rog?

Milo începu să rîdă. Un sunet scăzut şi ironic.

– Nu-mi amintesc nici dacă am fost treaz în timpul ăsta. Vă rog!

Vocea lui arogantă şi, totuşi, speriată, o enervă, astfel că spuse cu fermitate:

– Ai face bine să-ţi aminteşti, băiete. De fapt, poţi să te gîndeşti foarte bine în timp ce o să-ţi caut un avocat. Dintr-o dată, am impresia că vei avea nevoie de unul.

Kate se ridică şi fu încîntată să vadă o expresie de luciditate pe chipul lui Milo.

– Nu m-am atins de nici un copil, cucoană. Ai face bine să mă crezi.

Ea zîmbi din nou.

– Cred că ar fi bine să mă convingi, nu? În definitiv, te aflai acolo, nu ştiai de tine, eşti suspectul principal. Tu şi Regina aţi putea să fi lucrat împreună. Nu ştiu, nu? Dar cineva ştie. Cineva a fost acolo, a văzut ce s-a-ntîmplat, a făcut treaba... şi, Milo, am de gînd să aflu cine naiba a fost. Pricepi?

Vocea ei aspră îi pătrunse în creierul încețoşat şi, deodată, el păru foarte tînăr şi vulnerabil, iar Kate simţi un fel de milă pentru el. Pentru Regina. Pentru toţi cei care îşi iroseau viaţa şi pe care îi vedea în fiecare zi.

Încheie înregistrarea şi ieşi din încăpere.

Patrick Kelly îşi bea coniacul. Ştia că se află într-o stare de şoc care nu ajuta la alungarea spaimei care punea stăpînire pe el încetul cu încetul. Un om pe care îl cunoştea de o viaţă întreagă zăcea mort în barul ai cărui proprietari fuseseră amîndoi – un bar unde el avea impresia că, în ultimele luni, se făcuseră multe afaceri fără ştiinţa lui.

Altfel, de ce ar fi vrut cineva să-l omoare pe Micky?

Se uită la Broughton.

– Bun, care-i treaba? Ce s-a-ntîmplat?

Tommy Broughton ridică din umeri.

– Habar n-am, Pat. Pot să jur asta.

Patrick îşi termină coniacul dintr-o înghiţitură.

– Nu mă lua cu prostii. Nu azi. N-am deloc chef.

Broughton ridică din umeri.

– Îl ştii doar cum era, Pat. Acum era prieten cu tine, în clipa următoare voia să te ia la bătaie. Micky a avut mai multe probleme aici în ultimele cîteva săptămîni decît blestematul de Adolf Hitler într-o excursie neplăcută. Doar era poreclit „Beleaua", asta spune tot, nu?

Patrick se uită la Broughton. Ceea ce spusese el era destul de adevărat. Micky se certase cu toată lumea.

Se auzea că se certase urît de tot şi cu mama lui, cu fraţii, cu soţia, cu amantele – chiar şi cu dansatoarele şi, cu majoritatea dintre ele, se culcase.

Aşa era Micky, nu se putea pune bază pe el în multe privinţe. Dar toţi cei care îl cunoşteau îi respectau defectele.

Fără ele, nu mai era Micky. Enerva pe toată lumea, dar, dacă aveai necazuri, la el trebuia să te duci. Ar fi mutat şi munţii din loc pentru un prieten.

Chiar şi pentru unul care îl bătuse cu cîteva zile în urmă.

Patrick nu înţelegea nimic.

– Şi dansatoarele? întrebă el. S-ar putea să fi fost vreun iubit gelos?

Broughton clătină din cap.

– Din cîte ştiu eu, nu. Majoritatea sînt nemăritate. Ştii cum stă treaba. Sînt cîteva de treabă, cîteva nasoale. Ca de obicei. Nici una pentru care Micky să intre în bucluc. Ştii că nu putea să sufere sînii cu silicon şi, aici, e aşa ceva cît să-l ţină pe Bill Gates în afacerea cu microcipuri pînă în secolul următor. A fost o problemă cu dansatorii, dar asta

era de aşteptat. Micky nu putea să-i sufere, mai ales pe cei normali – cred că era vorba de invidie. Unii dintre ei arată chiar excelent şi, în ultima vreme, cîştigăm mai mult în serile cu spectacol numai pentru femei.

– N-ai văzut pe nimeni dubios? N-ai observat pe nimeni în mod deosebit?

Broughton se gîndi cîteva clipe.

– Doar Jamie O'Loughlin. Dar erau amici, într-un fel. A fost aici aseară. A cumpărat o tipă şi au făcut-o în birou. Ceva obişnuit.

Patrick făcu ochii mari.

– În birou? În biroul meu, vrei să spui?

Broughton păru încurcat.

– Să fim serioşi, Pat. Nu puteam să mă cert cu Micky, nu?

– Ce idioţenie! Bine că e mort, altfel aş fi fost tentat să-l omor cu mîna mea.

Dorind cu disperare să schimbe subiectul, Broughton spuse:

– Stai puţin. Pot să-ţi spun cine a fost aici săptămîna trecută şi s-a certat cu Micky destul de rău. Leroy Holdings. Ştii, tipul cu decapotabila albă? Traficant de droguri, înalt...

Patrick oftă.

– Ştiu la cine te referi. De ce s-au certat?

Broughton ridică braţele.

– Habar n-am, Pat. Asta nu mai pot să-ţi spun, amice.

Patrick clătină din cap încet.

– Eşti un paravan nemaipomenit. Cît cîştigi de pe urma mea? Ar trebui să fii ochii şi urechile mele aici. Şi Helen Keller ar fi făcut treabă mai bună! Ce-ar fi să-mi spui exact tot ce ştii? Astfel, am putea scurta discuţia cu vreo nouă ore, iar Micky ar putea fi luat de- aici înainte să se instaleze „rigor mortis", ce zici?

Broughton păru jignit. Pe chelie îi apăruseră broboane de sudoare, iar trupul masiv îi era rigid din cauza furiei pe care o înăbuşea.

– N-are nici un rost să fii ironic, Pat. Am făcut tot ce-am putut. „Beleaua" – vreau să zic Micky – nu era un tip uşor de suportat.

Patrick se mai calmă puţin cînd îl auzi.

– Ştiu. Dar, să fim sinceri, cui îi trebuie aşa ceva într-o miercuri după-amiază? Amicul şi partenerul meu ucis, iar eu cinez chiar în seara asta cu cineva din poliţie. O mai ţii minte pe Kate, dragostea vieţii mele nenorocite? Asta o s-o înveselească, mai ales cînd ar fi trebuit să termin cu toate afacerile mele dubioase. Bine că nu sîntem căsătoriţi, altfel, într-o săptămînă, am divorţa.

Estelle asculta toate acestea cu jumătate de ureche. Patrick îşi aminti de ea deodată şi se întoarse spre bar, unde ea stătea cu o sticlă de coniac şi un pachet de ţigări Marlboro Lights în faţă.

– Stai bine, nu? Să-ţi aduc un sandviş, ceva?

Simţind că Pat era gata să explodeze, Willy interveni.

– Ar trebui să chemăm poliţia, Pat. Dacă mai amînăm, ve trebui să dăm şi mai multe explicaţii. Anunţăm crima şi plecăm acasă. Vor putea să ia legătura cu tine mai tîrziu şi te vei arăta foarte şocat. Aşa n-o să mai fii bănuit de nimic.

Patrick încuviinţă.

– Oricum, n-aveam de gînd să mă duc eu însumi la poliţie, Willy, spuse el scoţînd un teanc de bani din buzunar şi dîndu-i Estellei. Ia- i, şterge-o şi ţine-ţi gura, clar?

Fata încuviinţă şi coborî de pe scaun. Cînd ea era la uşă, el îi strigă:

– Dacă aud că ai suflat vreo vorbă, eu însumi îţi tai limba. Auzi?

Estelle încuviinţă din nou şi ieşi.

– Unde locuia Micky?

Broughton se relaxă cînd auzi schimbarea de ton din glasul lui Pat.

– Să fiu sincer, nu ştiu. Pe-aici, pe undeva. Cred că încă mai era cu Marianne.

– Asta ne lipsea. O să vină imediat să ne ceară bani.

Deci nu putem să-l ducem acasă şi să lăsăm pe altcineva să se ocupe de el?

Broughton clătină din cap.

– Pleacă, Pat, mă ocup eu de-aici, bine?

– Ce grijuliu eşti, domnule Broughton. Vrei să scapi de mine cumva?

Willy îl luă de braţ cu blîndeţe.

– Lasă-l, Pat, îşi dă toată silinţa.

– Aşa e, Willy, m-ai înveselit.

Ieşind din bar, Willy dădu ochii peste cap şi Broughton dădu din cap cu tristeţe. Patrick Kelly era tensionat şi asta însemna că voia răspunsuri cît mai repede. Broughton nu ştia ce răspunsuri era dispus să dea. O vreme, avea să joace după ureche.

După moartea fiicei sale, Mandy, Patrick se schimbase. Pe dinafară, părea mai dur, dar, acum, avea o oarecare sensibilitate care, în lumea lor, însemna moarte sigură.

Poate nu fizică, dar sigur în ceea ce privea afacerile. Pe stradă se auzea că era terminat şi, asta, din partea celor mai de treabă.

Cel care îl omorîse pe Micky Duggan voia să pună mîna pe coroană şi Broughton spera că acesta avea capul destul de mare ca s-o poarte dacă şi cînd avea s-o aibă.

Patrick se duse acasă devastat. Era adevărat că Micky fusese o pacoste, care îşi făcea o mulţime de duşmani în cursul unei zile, dar acest lucru făcea parte din felul său de a fi.

Cineva spusese odată că Micky era în stare să înceapă un scandal şi într-o cîrciumă goală. Dar de ce să-l omoare astfel? Cel care o făcuse ori se ascunsese în club, ori Micky însuşi îi dăduse drumul înăuntru. Poate chiar aranjaseră să se întîlnească acolo.

Broughton spusese că îl lăsase pe Mickey să închidă singur cu o seară în urmă. Estelle spunea că venise dimineaţă tîrziu ca să-i dea o doză mică şi îl găsise acolo. Localul fusese deschis toată noaptea.

Patrick nu îşi dădea seama cum de nu fuseseră jefuiţi. Oricine ar fi putut să intre. Nici alarma nu era în funcţiune.

Faptul că Mickey încă mai făcea trafic de droguri era supărător. Toate acele mişculaţii ilegale trebuia să ţină de domeniul trecutului. Cum puteau să aibă un club respectabil cînd unul dintre parteneri continua să vîndă droguri prostituatelor?

Micky nu avusese clasă niciodată, lucru care contribuia la farmecul său îndoielnic. Deoarece putea să fie plin de farmec cînd avea chef. Acum murise, aveau să se facă cercetări, iar Kate avea să afle că Patrick încă mai făcea afaceri murdare în Soho, deşi el o lăsase să creadă că nu îl mai interesa aşa ceva.

Era atît de furios, că l-ar fi omorît pe Micky Duggan cu mare plăcere el însuşi.

Telefonul sună şi el îl ignoră. Ştia deja ce avea să i se spună şi încă nu era pregătit să se prefacă surprins. Trebuia să se gîndească ce să-i spună lui Kate. Pentru că ea avea să explodeze cînd avea să afle.

Willy veni în cameră cu o cafetieră şi un zîmbet stingher.

– Kate era la telefon, spuse el. I-am zis că vorbeşti la alt telefon. A contramandat cina din seara asta. Are de lucru. Pare un caz foarte urît, Pat, de molestare a unor copii. Viaţa e mizerabilă pentru unii, uneori, nu?

Patrick încuviinţă, bucurîndu-se că inevitabilul se amîna. Îi păsa de ceea ce credea Kate despre el; părerea ei conta cu adevărat. Nu suporta gîndul de a-i vedea faţa cînd îşi dădea seama că, de fapt, în ultimii ani trăiseră în minciună.

De ce trebuia să se întîmple aşa ceva acum, cînd totul mergea atît de bine şi chiar vorbiseră despre căsătorie? Era atît de nedrept.

Îşi puse puţină cafea şi privi în jur. Fotografia lui Kate se afla acum lîngă cea a răposatei sale soţii, Renee, pe poliţa căminului Ludovic al XV-lea. Prezenţa ei se simţea pretutindeni în casă.

Parfumul ei plutea în baie. Hainele ei erau alături de ale lui în şifonier. Fardurile şi cremele ei îi dădeau fiori de fiecare dată cînd le vedea pe măsuţa de toaletă. O iubea enorm. După ce le pierduse pe Mandy şi Renee, cele două persoane cel mai apropiate de el, ştia ce însemna iubirea. Ce însemna să profiţi de ea cînd aveai ocazia.

Atîţia oameni nu descopereau acest lucru niciodată.

Iar el pusese totul în pericol pentru cîteva miare amărîte pe seară. Bani de care nu avea nevoie cu adevărat, dar pe care nu se putea abţine să nu-i cîştige. Era în firea lui.

Sorbindu-şi cafeaua, Patrick ştia că întîrzierea lui Kate nu făcea decît să amîne focurile de artificii care aveau să aibă loc la un moment dat în următoarele douăzeci şi patru de ore.

Kate se ducea la tribunal pentru a cere încă douăzeci şi patru de ore ca să-i interogheze pe Regina şi Milo.

O durea sufletul. Copiii Carlton se aflau în grija statului acum şi, în noaptea aceea, aveau să stea la o familie adoptivă.

Toţi erau trişti fără mama lor, aşa cum prevăzuse Robert Bateman, încercînd să o facă să se simtă vinovată şi reuşind acest lucru prea bine.

Însă Kate alungă acel gînd. Trebuia să afle exact ce se petrecuse şi asta cît mai repede cu putinţă.

2

Patrick deschise ochii şi privi în tavan, simţind cum îl cuprindea teama. Întorcîndu-se, o strînse în braţe pe Kate, care dormea. Ea se cuibări mai bine şi el îi privi chipul. Kate era totul pentru el. O adora. Numai cînd o vedea dormind lîngă el se simţea extrem de liniştit.

Ea îşi puse braţul peste el şi, instinctiv, Patrick o trase şi mai aproape. Se uită la ceas. Aproape şase şi jumătate. Peste cîteva minute, Kate avea să înceapă să se trezească. Acela era alt lucru care îi plăcea la ea. Majoritatea femeilor pe care le cunoscuse înaintea ei nici nu se gîndeau să se dea jos din pat înainte de zece. Erau femei care nu aveau nici un ţel în viaţă, depinzînd de cei ca el. Folosindu- şi trupurile, nu mintile, ca să obţină ceea ce voiau.

Respectul pe care i-l purta era nemărginit şi el depindea acum de respectul pe care îl simţea ea, în schimb. Dar cît avea să mai dureze acest lucru după ce ea avea să afle de fiasco-ul din ziua precedentă? Simţi iarăşi o răceală în jurul inimii. Kate se aştepta ca toată lumea să fie ca ea. Ceea ce vedeai era exact ceea ce obţineai. Deschisă şi sinceră. Aşa era Kate a lui.

Ceasul deşteptător începu să sune în liniştea dormitorului. Ea deschise ochii în timp ce el îl oprea, după care se întinse pe spate şi îi zîmbi. Apoi, închizînd ochii din nou, se întinse leneşă.

Patrick o privi, savurînd acel ritual matinal. Willy avea să aducă o tavă cu cafele peste zece minute. Pînă atunci, Kate avea să fi făcut duş şi să-şi fi spălat părul.

Era uluit de cît de bine se potriveau. Plăcîndu-le dintotdeauna să se trezească devreme, el şi Kate se bucurau de acea parte a zilei pe care o petreceau împreună. Citirea ziarelor timp de zece minute şi comentarea titlurilor mai importante era un început bun pentru amîndoi. El voia chiar să i se aducă şi „Mail" pentru ca ea să poată răsfoi paginile destinate femeilor, exclamînd în faţa liftingurilor faciale, medicinei alternative şi altor aiureli despre care el habar nu avea ce însemnau.

Toate aceste lucruri erau bucurii pentru el, acum.

Sună telefonul din partea lui Kate; era linia ei de serviciu, instalată special pentru ea cînd se mutaseră împreună, cu trei ani în urmă. Pentru prima oară, el se bucură să-l audă sunînd atît de devreme.

Kate răspunse, înăbuşindu-şi un căscat.

– Burrows.

El văzu cum i se schimbă expresia feţei şi cum pupilele i se măriră la auzul unei veşti care nu putea fi decît proastă. Puse receptorul în furcă şi sări din pat imediat.

– Ce s-a întîmplat, Kate?

– Una dintre suspectele mele a încercat să se sinucidă azi- dimineaţă. Şi-a muşcat încheietura mîinii. Îl omor pe Dave Golding pentru asta. I-am spus s-o supravegheze. Trebuie să mă duc la spital să văd ce pot să mai salvez, zise ea şi intră la duş.

Patrick cochetă cu ideea de a se duce după ea şi simţi obişnuitele imbolduri. În clipa aceea, Willy bătu la uşă, aducînd cafeaua şi ziarele, iar Kate se îmbrăcă repede, după care îl sărută şi plecă.

Îndreptîndu-se spre uşă, se întoarse pe jumătate.

– Te simţi bine, Pat?

El încuviinţă.

– Bineînţeles. Dar tu?

Ea zîmbi.

– Mai bine ca oricînd. Vorbim mai tîrziu.

Apoi dispăru, lăsîndu-l cu un sentiment de părăsire. O iubea atît de mult. Dar ştia că nu mai avea mult timp la dispoziţie.

Regina avea şase copci la încheietura mîinii. Kate se uită la ea, mirîndu-se că o viaţă putea fi atît de complicată şi, totuşi, atît de anostă, în acelaşi timp. În somn, chipul ei avea o frumuseţe pe care şi-o pierdea cînd ea era trează. Expresia duşmănoasă dispăruse; cutele generate de supărări erau netezite. Arăta aşa cum era: o tînără atrăgătoare cu o bună structură osoasă şi un păr roşcat care, probabil, ar fi fost frumoş în cazul altei femei. Una cu respect de sine, căreia încă îi mai păsa de ea.

Kate îi luă mîna şi i-o ţinu cu blîndeţe. Regina i-o strînse uşor, la rîndul ei, şi acel gest o făcu pe Kate să se gîndească la propria ei fiică, Lizzy, cînd luase o supradoză. Spre deosebire de cazul Reginei, mama ei îi fusese alături; de asemeni, şi bunica. Se părea, însă, că Regina nu avea pe nimeni pe cine să conteze. Cu care să împartă şi bucuriile şi necazurile. Nu avea decît trei copii, un apartament amărît şi droguri. O combinaţie fatală. Singurătatea era cel mai groaznic gen de nefericire, ceva ce Kate însăşi cunoştea prea bine. Văzu cum fata deschise ochii.

– E-n regulă, Regina, zise ea încet. Încearcă să dormi.

Regina era încă pe jumătate sub influenţa sedativului. Dădu din cap şi zise răguşită:

– Nu i-am făcut nici un rău copilului meu... nu copilului meu. Singura persoană căreia i-am făcut rău sînt eu însămi.

Kate nu-i răspunse. Nu ştia ce să-i spună.

În faţa spitalului, Kate îşi aprinse o ţigară şi se aşeză pe o bancă, adunîndu-şi gîndurile.

Îşi aminti că venise la acelaşi spital cînd fusese atacată

Mandy, fiica lui Patrick. Şi acum o vedea întinsă în pat după ceea ce speraseră că era o operaţie salvatoare. Îi deschiseseră capul pentru a înlătura presiunea asupra creierului ei umflat. Mandy Kelly primise nişte lovituri brutale, date la întîmplare.

Lui Kate nu i-ar fi trecut prin minte în seara aceea, cînd aşteptase la spital, că tatăl lui Mandy – un cunoscut om de afaceri din oraş – avea să-i cîştige nu numai respectul, ci şi dragostea. Neputinţa lui Patrick în faţa suferinţei fiicei sale atinsese o coardă sensibilă. Îl văzuse vulnerabil şi speriat, aşa cum bănuia că nu o mai făcuse nimeni altcineva. Nici măcar soţia sa, Renee, sau fiica sa, Mandy, care fusese ucisă de Spintecătorul din Grantley.

Atunci, îi apăru în minte chipul lui George Markham. Zîmbetul lui. Ea era detectiv de zece ani şi învăţase atît de multe de atunci, încît, acum, îl putea înţelege pe Patrick Kelly şi stilul său de viaţă. Ştia că e rău. Dar trăia după un alt gen de reguli şi Kate trebuia să admită că acestea erau bune pentru el. De fapt, şeful ei, Ratchet, era la fel ca el.

Indiferent ce aflase despre el – ştiuse de la bun început că era un ticălos – personalitatea lui şi simţul înnăscut faţă de ce era bine şi rău, oricît de ciudat i s-ar fi părut, îi atrăsese pe unul faţă de celălalt. Ea îi iertase atîtea, alesese să creadă în el, iar el chiar se schimbase de dragul ei.

Renunţase la diversele lui afaceri necurate. Intrase în legalitate de dragul ei. Atîta îi fusese suficient pentru a face şi mai mult parte din viaţa lui şi pentru a lăsa ca dragostea ei să-i învăluie pe amîndoi.

Faptul că un om ca Patrick îşi schimbase întregul stil de viaţă spunea foarte mult. Pînă la urmă, avea un bărbat pe care îl putea iubi şi respecta aşa cum se cuvenea. Şi Dumnezeu îi era martor că îl iubea cu toată fiinţa ei.

Patrick era în seră şi îl asculta pe Willy cu uimire.

– Se pare că Micky făcea afaceri cu Joey Partridge şi Jacky Gunner.

– Cine ți-a spus asta?

Willy ridică din umeri.

– Încă mai am cunoscuți pe stradă, Pat. N-am murit.

– Se vede. Ce fel de afaceri făcea cu ei? Erau destule.

Willy zîmbi.

– Cea mai veche profesie. Fii sincer, Pat, ăsta a fost întotdeauna punctul lui forte, nu?

Pat simți că i se face rău.

– Doar nu europene, nu?

Willy încuviință.

– Cum ai aflat informația asta?

– Mi-a şoptit o păsărică.

Patrick rîse cînd îi văzu expresia plină de sine.

– Şi-a meritat numele, nu? Înseamnă că a fost ucis de Partridge sau Gunner.

Willy ridică din umeri.

– Cineva l-a omorît, Pat, şi, să fim sinceri, Micky putea să fie un idiot cînd îi venea cheful. Şi eu am vrut uneori să-i trag una.

– Toată lumea a vrut să-i tragă una lui Micky. De unde aduc fetele?

– De la Paddington, ca de obicei. Au vreo două apartamente acolo şi altele prin toată Londra. Multe dintre ele se droghează şi nu mai zic de cele seropozitive. Micky le oferea raiul pe pămînt. Ele dădeau pînă la o mie ca să poată ieşi din țara lor, după care el le lua paşapoartele şi actele şi le spunea că trebuia să muncească pentru banii pe care îi datorau. Cîştiga o grămadă de bani de pe urma lor. Dacă ele şi-o luau în cap, primeau o bătaie zdravănă. Mereu am spus că „Beleaua" era un ticălos nenorocit.

Patrick oftă.

– Dacă el a ieşit din joc, cine se mai ocupă de treburile astea?

– Păi, Partridge şi Gunner vor căuta pe altcineva, nu? Bănuiesc că vor vrea să discute cu tine.

– Dacă nu cumva o să-i caut eu înainte, spuse Patrick

îngîndurat. Pregăteşte maşina, Willy. O să mergem la vînătoare de fete.

Willy ieşi din încăpere şi Patrick simţi că i se strînge inima. Kate avea să se supere foarte tare dacă avea să afle.

Ştia că toţi îl considerau nebun pentru că se cuplase cu o poliţistă, chiar dacă ea îl găsise pe ucigaşul fiicei lui.

Fiica pe care el o adorase, care fusese tot ce avusese mai scump în viaţă. Ştia că oamenii se gîndeau că devenise sentimental, că moartea lui Mandy îl lipsise de agresivitatea care îi trebuia pentru a fi un om dur. Era conştient de acest lucru, dar, de doi ani, el şi Kate dovediseră că puteau să aibă o relaţie foarte bună.

Singura problemă era că ea chiar credea că el renunţase cu adevărat la afacerile murdare. Fusese implicat în toate afacerile de pe faţa pămîntului, de la saloane de masaj la colectare de datorii. Ea credea că el renunţase la tot şi că intrase în legalitate.

Închise ochii îndurerat. În clipa în care avea să afle despre acea ultimă murdărie avea să explodeze şi cine ar fi putut s-o învinuiască? El ştia că este o jigodie.

În ziua cînd ea se mutase cu el îi promisese că avea să fie mai cuminte decît o călugăriţă catolică. Nu se ţinuse de cuvînt. Adevărul era că niciodată nu avusese de gînd să se ţină de cuvînt. Nu pentru multă vreme, oricum.

La fel ca cel care plîngea în sala de judecată, nu-i părea rău pentru ceea ce făcuse, ci pentru că fusese prins. Pînă şi el recunoştea că era o mare diferenţă.

Harris Jenkins era un individ scund cu dinţi mari şi buze groase. Munca lui nu era sănătoasă, dar îi plăcea. Golirea cazanelor de gunoi era viaţa lui.

Spunea că ştie ce fel de oameni locuiau într-o casă numai după gunoiul pe care îl aruncau. Iar, cu ochii săi de vultur, vedea imediat lucruri pe care putea să le ia şi să le vîndă. Harris era un portbagaj ambulant.

Era convins că mizeriile unora erau comorile altora. Acum, cotrobăia într-o grămadă de gunoi lăsată în apropierea cazanelor de lîngă un bloc de bătrîni. Aceştia aruncau lucruri grozave, de obicei. Scotocind prin cutiile de carton, zîmbea fericit. Colegii lui puteau să aştepte. El trebuia să caute bine. Unele lucruri erau din ceramică şi ar fi putut valora ceva bani.

În acest timp, Denny Gardener şi John Piles stăteau de vorbă în maşina de gunoi. Erau obişnuiţi cu Harris şi cu căutatul lui prin gunoaie. Ba chiar se bucurau, pentru că făceau o pauză.

– Denny, cum faci să-i strălucească ochii unei fete din Essex? Îi vîri o lanternă aprinsă în ureche!

Amîndoi izbucniră în rîs.

Denny continuă să-şi răsucească o ţigară. Puse puţină iarbă în ea şi John deschise geamul imediat.

– Dacă eşti prins că fumezi din astea, te zboară.

Denny ridică din umeri.

– Cui îi pasă? Ce fel de muncă e asta, oricum? La cîrciumă, îmi zic cărător de rahat.

– E o slujbă, nu uita.

Denny nu răspunse. Se uită pe geam la o femeie care mergea grăbită cu un băieţel lîngă ea. Apoi, îşi aprinse ţigara şi trase un fum.

– O slujbă şi o viaţă ale naibii de plictisitoare. Ăsta-s eu.

Amîndoi izbucniră în rîs.

John zîmbi.

– Nu e chiar aşa plictisitoare, băiete. Soarele a apus şi viaţa e destul de plăcută, dacă te gîndeşti mai bine.

Jason Harper stătea în maşina lui BMW nou-nouţă şi îşi răsfoia agenda. Ratase două întîlniri într-o oră. Ştia că ar fi trebuit să fie mai organizat, dar era greu.

Soarele îl orbea prin parbriz, aşa că îşi puse ochelarii Ray-Ban. O maşină de gunoi era parcată chiar în faţa lui de vreo cinci minute.

Văzu cum o femeie însoţită de un băiețel traversau strada. Nu arăta deosebit, astfel că el privi pe geam din obişnuinţă. Era înaltă şi blondă, dar avea o înfăţişare foarte comună.

Abia cînd se opri şi se uită în stînga şi în dreapta, el îi aruncă încă o privire.

Apoi, nu îi veni să creadă cînd o văzu ridicînd copilul şi aruncîndu-l repede în zdrobitor. Timp de cîteva secunde, Jason se întrebă dacă nu cumva îşi pierdea minţile.

Cînd văzu că femeia se îndepărtă grăbită şi singură, ieşi imediat din maşină.

Harris auzi gălăgia exact cînd se uita cu atenţie la o fructieră de porţelan. Era bună.

Un strigăt răsunător aproape că îl făcu să o scape din mînă. Ieşind de pe alee, văzu uluit cum cei doi colegi ai săi şi un tip în costum încercau să urce în partea din spate a maşinii.

– Ce dracu' faceţi? întrebă el gîndindu-se că înnebuniseră cu toţii.

Puse fructiera cu grijă pe iarbă şi se duse la ei.

– Ce se-ntîmplă, Den?

– Dumnezeu ştie, Harris. Fă-ne un serviciu – du-te la cineva şi cheamă poliţia şi ambulanţa. Avem un copil aici.

– Ce?

Apoi auzi un plînset slab şi acest lucru îl făcu imediat să se mişte. Alergînd spre bloc, călcă pe fructieră.

Scrîşnetul acesteia sub picioarele lui îl făcu să alerge şi mai tare.

În horoscopul din „Sun" scria că avea să aibă o surpriză în ziua aceea şi aşa era!

Jason era în stare de şoc şi Kate îşi dădu seama. Îl luă de cot şi îl făcu să se aşeze pe bordură. El îşi luă capul în mîini.

– Nu-mi vine să cred, murmură apoi. Ce femeie i-ar

face aşa ceva unui copil? Dacă n-aş fi fost acolo? Sărmanul de el ar fi fost zdrobit.

Începu să plîngă şi Kate îl luă după umeri înţelegătoare. El simţi parfumul Joy combinat cu mirosul de tutun şi, într-un fel ciudat, se mai linişti.

– Dar ai fost acolo, Jason, şi i-ai salvat viaţa, spuse ea cu blîndeţe. Dacă n-ai fi fost tu, el ar fi murit, aşa că, după părerea mea, ar trebui să te bucuri.

El îşi şterse lacrimile repede, devenind conştient, deodată, de curioşii care îl priveau. Unul dintre cei care locuiau pe acea stradă sunase la ziarul local şi Jason văzu un tînăr cu barbă fotografiindu-l.

– Eşti un erou, spuse Kate. Acum urcă în ambulanţă să te consulte. Cred că eşti în stare de şoc, dragul meu.

Ochii lui Jason erau de un căprui închis şi Kate îl privi zîmbind. El încercă să facă la fel, dar nu putu. Ea îl ajută să se ridice şi porniră încet spre ambulanţă. Apoi se întoarse spre Black şi oftă.

– Foarte straniu. Două astfel de cazuri în trei zile – ce naiba s-o întîmpla?

– Habar n-am, zise el ridicînd din umeri. Straniu e cuvîntul cel mai potrivit.

Kate nu se putea gîndi decît la privirea înspăimîntată a copilului. Dacă Jason nu s-ar fi aflat acolo, ar fi fost un caz de crimă. Spera că aveau să afle în curînd cine era copilul. Era bine îmbrăcat şi hrănit, acest lucru era limpede.

O femeie cu părul lung şi blond, înaltă... dar ar fi putut să aibă tocuri. Nici unul dintre bărbaţi nu privise mai atent. Ceea ce însemna că ea nu ieşea cu nimic în evidenţă.

Însă toţi erau siguri de un lucru, şi anume că se grăbea. Sigur că se grăbea. Era firesc, dacă avea de gînd să arunce un copil în maşina de gunoi.

Kate se uită la maşina lui Jason şi îşi dădu seama de ce nu îl zărise femeia.

Razele soarelui care se reflectau în parbriz făceau ca interiorul să pară întunecos şi gol.

Astfel că îşi închipuise că nu o vedea nimeni. Indiferent cine era, avusese de gînd să omoare copilul. Acel gînd o făcu pe Kate să se simtă extrem de deprimată.

Caroline Anderson intră clătinîndu-se în căsuţa ei cu terasă. Era încă pe jumătate beată din seara precedentă. Se duse direct la baie şi se uşură îndelung, simţindu-se mai bine. Nu suporta acel miros. Era mirosul caracteristic bărbaţilor. Al bărbaţilor necunoscuţi. Acru şi pătrunzător. Mirosul propriei degradări şi a dezastrului în care se transformase viaţa ei de zi cu zi.

După ce se şterse, dădu drumul la apă în cadă. Turnă jumătate de sticlă de Ralgex şi privi zîmbind cum se forma spuma. O baie bună, după care avea să le dea drumul copiilor afară. Se dezbrăcă şi intră în apa fierbinte, lăsîndu-se pe spate. Se uită la ceas. În ziua aceea venise mai tîrziu ca oricînd. Pentru Dumnezeu, muncea ca să cîştige bani! Trei tipi şi „jucării" cît să deschidă un magazin „Ann Summers"

O durea tot corpul.

Închizînd ochii, lăsă apa fierbinte să-şi facă treaba.

Kate privi cum băieţelul înfulecă încă un hot-dog. Era limpede că era lihnit de foame. Un copil anglo-caraibean frumuşel, cu pielea arămie, ager la minte şi cu un zîmbet minunat. Părea destul de fericit la cantină, cu atîţia oameni în jur care îi dădeau atenţie.

Ochii mari şi cafenii îi erau veseli şi avea un corp durduliu. Era evident că fusese bine îngrijit, după hainele sale scumpe. Părea îmbrăcat de designeri de renume. Dar cum se numea, oare?

Nu avea mai mult de un an şi jumătate, deşi părea măricel pentru vîrsta lui. Doctorul spusese că era perfect sănătos şi că situaţia prin care trecuse nu lăsase urmări. Dar era un copil tăcut şi nu voia, sau nu putea, să răspundă la nici o întrebare. Kate se trezi zîmbindu-i din nou.

El îi răspunse la fel şi mai vîrî o bucată de hot-dog în gură.

– E tăcut, nu?

Kate dădu din cap afirmativ la cuvintele lui Black.

– Dar cineva ştie cine e. Cei de la Serviciile Sociale au sosit?

– Nu. E un copil frumuşel.

– Probabil şi el are o mamă iresponsabilă, spuse ea încet. Nu ştiu. De ce s-or chinui unele femei în timpul unei sarcini, dacă, apoi, nu sînt în stare să-i crească?

Băieţelul sorbi din sucul de portocale şi Kate simţi cum i se umplură ochii de lacrimi. Părea atît de neajutorat şi de vulnerabil. Atît de „mic" Îşi înăbuşi furia şi mila.

Era tot ce putea face.

Caroline era somnoroasă; apa fierbinte şi oboseala din timpul nopţii o epuizaseră. Ieşi fără chef din cadă şi se înfăşură într-un prosop mare, ducîndu-se în sufragerie. Era imaculată, ca întotdeauna.

Aprinzîndu-şi o ţigară Rothman's, trase un fum şi îndreptă absentă o pernă care era deja perfect aliniată. Deschizînd poşeta, scoase trei sute de lire în bancnote de cîte douăzeci şi încă o sută cincizeci de cîte zece. Avea banii care îi trebuia pentru măsuţa de cafea pe care voia s-o cumpere şi pentru adidaşii noi ai lui Christian.

Caroline simţi o bucurie lăuntrică. Noaptea precedentă meritase, pînă la urmă. Ceva la care nu avea să se mai gîndească, aşa cum făcea cu toate celelalte nopţi pe care nu le mai ţinea minte.

Căscînd, se duce în camera copiilor. După ce trase zăvorul cel mare, deschise uşa zîmbind. Dar înăuntru nu era nimeni. Încăperea micuţă şi mobilată de un decorator de interioare era complet goală!

Caroline simţi că i se opreşte inima în loc. Intră repede şi dădu la o parte aşternuturile de pe paturi, ba se uită chiar şi sub acestea. Îşi roti privirile în încăpere ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă în orice clipă copiii apărînd în faţa ei.

Farfuria cu sandvişuri era tot pe noptieră, unde o lăsase. Şi sticla de suc, la fel. Însemna că nu mîncaseră micul dejun.

Ieşi imediat din cameră şi căută prin toată casa, din ce în ce mai cuprinsă de panică. În cele din urmă, se prăbuşi pe canapea. Luînd mobilul, formă un număr şi aşteptă să i se răspundă.

Imediat cum se stabili legătura, strigă în telefon:

– Cum îndrăzneşti să-mi iei copiii, ticălos nenorocit?

Păli brusc cînd îl auzi pe Jiggsy Gaston spunînd că se afla cu sora sa în Liverpool şi, deci, nu în preajma copiilor. Părea alarmat.

Dîndu-şi seama că era o problemă mult mai gravă decît crezuse, Caroline închise şi sună la poliţie. Inima îi bătea atît de tare, încît auzea bubuituri în urechi.

Unde naiba erau băieţeii ei? Unde erau Christian şi Ivor?

Patrick intră într-un băruleţ din Vamă. Nu era nimeni altcineva în afară de doi bărbaţi mai în vîrstă şi o tînără care lucra în spatele tejghelei. Fata era Lesley Partridge şi zîmbi cînd Patrick înaintă spre ea.

– Bună, Pat. Nu te-am mai văzut de mult.

El îi zîmbi.

– Arăţi bine, Les. Bătrînul e pe-aici.

Ea clătină din cap.

– Tata a dispărut iarăşi, nu l-am mai văzut de trei zile. Îl ştii doar.

– Joey e, într-adevăr, un pungaş. Dă-mi o bere „Beck", scumpo.

Ea deschise o sticlă şi o puse pe tejghea împreună cu un pahar.

– Tata mă cam supără, Pat. Încă mai umblă aiurea, la vîrsta lui. Dar aşa e el. Bănuiesc că are vreo aventură şi, pînă la urmă, o să apară. De fiecare dată o face.

Willy intră şi îi salută din cap pe cei doi bărbaţi în vîrstă

îndreptîndu-se spre bar. Lesley îi turnă în mod automat un suc de portocale Britvic.

– Bună, Willy. Mama întreba de tine zilele trecute. Ce mai faci?

El ridică din umeri.

– Bine, scumpo. Trăiesc, cum se zice acum.

Ea rîse.

– Să văd dacă pot să dau de tata pe mobil.

Patrick încuviință şi ea se îndepărtă, legănîndu-şi sugestiv şezutul mare.

– A şters-o, Willy.

– Aşa e, nu? N-o să vrea să vadă pe nimeni o vreme. Nu m-ar mira să fie pe undeva, pe-afară. În Tenerife sau Marbella, poate.

Băură în linişte cîteva clipe pînă cînd fata se întoarse, clătinînd din cap.

– Nu dau de el, nu răspunde.

Patrick îşi termină berea.

– Cînd îl găseşti, spune-i că vreau să vorbesc cu el, da?

Ea încuviință şi făcu curat pe tejghea. Cînd ieşiră, unul dintre bărbaţii în vîrstă îi opri.

– Ascultă, Pat. Nu ştiu ce se-ntîmplă, dar nişte străini l-au căutat pe Joey acum vreo două zile. Erau nişte bădărani. Nu tu „te rog" sau „mulţumesc". Unul dintre ei era Frankie Oberzaki – şi ăsta e un tip foarte periculos. Nu părea nici prea încîntat.

Patrick dădu din cap grav.

– Crezi că Joey ar fi putut să dea de necaz?

Omul ridică din umeri teatral.

– Cine ştie? Dar, în ultima vreme, se ţinea numai de prostii. Acu' vreo săptămînă, s-a luat la bătaie la Epping Country Club. Parcă a dat în mintea copiilor. S-a certat cu Dickey Dalton, care e mult mai tînăr, şi l-a luat la pumni. Nici băieţii de ordine nu s-au băgat. Nimeni nu vrea să se amestece în aşa ceva.

Patrick îl privi uimit.

– S-a luat la ceartă cu un fost puşcăriaş ca Dalton la vîrsta lui? Şi-a pierdut minţile?

Omul oftă.

– E clar, nu? Bea o grămadă. A devenit paranoic. Se ceartă cu toată lumea şi, să fim sinceri, Pat, n-a fost niciodată un tip paşnic. Partridge e un tip ciudat.

– Mulţumesc pentru informaţie.

Omul le strînse mîinile şi se îndreptă spre Mercedes-ul său nou-nouţ. Cei doi priviră în urma lui.

– Ciudat. Bătrînul Tom Ellis nu vorbeşte prea mult, de obicei. Trebuie să fie foarte supărat pe Partridge, dacă a zis chestia asta.

– Mi-e dator. Fiul lui e condamnat pe viaţă pentru crimă. I-am aranjat cîte ceva la Durham, singur în celulă, chestii din astea.

Willy încuviinţă.

– Atunci, măcar atîta lucru putea să facă. Încotrote îndrepţi acum?

– Să fiu sincer, Willy, habar n-am, spuse Patrick oftînd.

Christian alergă în braţele mamei sale şi Kate fu încîntată să vadă că era o dragoste sinceră între ei. Îi era groază de următoarea întrebare a femeii.

– Unde e Ivor?

Pe chipul drăguţ al lui Caroline se citea nerăbdarea şi Kate o făcu să se aşeze înainte să-i explice cum fusese găsit Christian şi că era singur.

– Vrei să spui că fiul meu a fost aruncat într-o maşină de gunoi şi că celălalt copil al meu e încă dispărut?

Kate auzi nota de isterie din glasul femeii.

– Atunci, unde dracu' e Ivor? La cine e Ivor al meu?

Kate clătină din cap cu tristeţe.

– Nu ştim. Pînă cînd nu ne-ai sunat tu, n-am ştiut că lipsesc doi copii. De asemenea, trei martori au descris o femeie care semăna cu tine la locul incidentului. Aşa că

avem o adevărată dilemă. Înțelegi ce vreau să spun?

Caroline arăta ca şi cum ar fi primit un pumn în plex.

– Cum se face că abia la prînz ai observat că lipsesc copiii? Majoritatea copiilor se trezesc şi umblă prin casă la opt. Şi cum de habar n-ai cine ar fi putut să-i ia de sub nasul tău? Pe scurt, dacă ne spui adevărul în legătură cu ce s-a-ntîmplat, poate reuşim să-l localizăm pe Ivor. Dar, dacă nu ne spui toată povestea, nu te putem ajuta în nici un fel. Un copil de trei ani hoinăreşte pe undeva şi trebuie neapărat să-l găsim înainte să pățească ceva. Aşadar, Caroline, hai să-ncepem cu începutul, da?

Femeia se uită în ochii lui Kate şi simți cum o podidiră lacrimile.

– Crezi că l-a luat un nebun, nu? spuse ea fără să mai simtă altceva decît teamă. Unde e? Unde e micul meu Ivor? întrebă ea cuprinsă de disperare.

– Speram să ne spui tu asta, zise Kate. Ascultă, Caroline, cîteva persoane te-au plasat la locul incidentului. O să te rugăm să iei parte la o identificare în cursul zilei de astăzi. Te sfătuiesc să-ți iei un avocat şi să-i ceri sfatul.

Ochii lui Caroline erau îngroziți şi mari pe chipul alb ca varul.

– Crezi că am legătură cu toate astea, nu-i aşa?

Kate ridică din umeri.

– O identificare te-ar putea scăpa de bănuieli, nu uita. Dar, cum avem trei martori care au descris o persoană ce semăna foarte mult cu tine, nu te putem elimina de pe lista suspecților încă. Totuşi, simt că sînt o mulțime de întrebări fără răspuns şi că numai tu ne poți oferi răspunsurile necesare.

Expresia de pe chipul lui Caroline se schimbă.

– Băieții meu sînt viața mea, indiferent ce ar crede altcineva. Recunosc că fac unele lucruri greşite, dar îi iubesc şi tot ce fac e numai pentru ei. Trebuie să mă crezi.

– Eu lucrez numai cu fapte concrete. Singurele pe care le am acum sînt că cei doi copii ai tăi au fost luați din

locuința ta, unul dintre ei a fost aruncat într-o mașină de gunoi și celălalt continuă să rămînă dispărut. Trebuie să-l găsim. Repede.

Urmărind cum se schimba expresia de pe chipul tinerei, Kate nu era sigură dacă aceasta se afla în spatele dispariției copiilor sau nu.

Deodată, Caroline sări de pe scaun și urlă:

– Unde e băiețelul meu? Ești polițistă. Du-te dracului și caută-l!

Cînd începu să țipe incontrolabil, Kate îl luă pe băiețelul care rămăsese încremenit în fața reacției mamei lui și îl scoase din încăpere. Apoi, chemă un doctor, privi cum îi dădu un sedativ fetei, iar cînd aceasta se mai liniști puțin, Kate începu să o interogheze serios. Tot timpul era conștientă că, undeva, un copil de trei ani era mort, pe moarte sau ținut captiv.

Timpul expira pentru Ivor Anderson. Dacă nu cumva expirase deja.

Patrick se uită prin biroul său din Canning Town stupefiat. Totul fusese întors cu susul în jos și distrus. Hîrtiile erau împrăștiate prin încăpere, registrele contabile fuseseră rupte. Pînă și fotografiile soției sale, Renee, și fiicei sale, Mandy, amîndouă decedate, fuseseră distruse, lucru care îl înfuria mai mult ca orice altceva.

Willy rămăsese cu gura căscată.

– La naiba, Pat, cineva a căutat ceva.

– Știi ceva, Willy? Întotdeauna spui exact ce e foarte limpede. Uneori, chestia asta mă enervează la culme.

– N-am zis decît...

– Da, ei bine, pe viitor n-o mai face. Dar îți spun ceva: aluia care a făcut chestia asta i s-a urît cu viața. Voi afla cine e vinovat și îl omor.

– Or fi fost niște copii?

Patrick clătină din cap.

– E ceva prea profesionist pentru niște copii. Cred că

au căutat actele de proprietate. Au desfăcut pînă şi scîndurile din duşumea. Din fericire, le ţin în altă parte. Trebuie să aflăm de ce le-ar vrea cineva. Firmele sînt ale mele, aşa că de ce ar interesa actele pe cineva din afară?

– Poate că cei care au făcut asta vor şi ei o parte.

– Exact. Acum trebuie să aflăm cine ar vrea asta şi să le arătăm noi nemernicilor. Să băgăm frica în ei.

Willy îşi trecu o mînă mare peste faţă.

– Bănuiala mea e că a fost ori Partridge, ori Gunner.

Patrick răspunse cu sarcasm.

– Eşti culmea, Willy! Încă nu te-a sunat Magnus Magnusson de la „Mastermind"?

Willy se simţi jignit şi o arătă.

– N-are rost să te superi pe mine, Pat. Sînt de partea ta.

Vorbind, luă de jos fotografia lui Renee şi încercă s-o netezească.

– Cel care a făcut-o o să aibă de-a face cu mine pentru porcăria asta, mormăi el. Începe să fie al naibii de personal.

Patrick îl văzu pe bărbatul acela masiv înfuriindu-se vizibil şi îl luă după umeri.

– Iartă-mă, Willy, dar toate astea mă deranjează. Cineva vrea să mă termine şi nu ştiu exact cine. Pot să bănuiesc, să fac scandal, să jignesc... dar tot trebuie să aflu exact cu cine am de-a face şi, mai important, de ce.

– Eu îl bănuiesc pe Gunner, Pat. Nu mi-a plăcut niciodată.

– Ei bine, cei care au făcut-o ar fi bine să aibă nişte arme serioase, pentru că vor avea nevoie de ele. Gluma e glumă, cum zicea maică-mea. Dar asta se transformă într-o afurisită de pantomimă.

Se simţea furia în glasul lui Patrick. Deodată, sună telefonul şi amîndoi îşi dădură seama că era singurul obiect din încăpere care nu fusese distrus.

Ridică receptorul.

– Ce e?

Pe fir se auzi vocea unei femei. O femeie care vorbea iniştit.

– Domnul Kelly?

– El.

– Ai două minute să pleci de acolo. Totul va sări în aer.

El se uită uluit la receptor vreo zece secunde, după care îl privi pe Willy şi spuse:

– Locul ăsta va sări în aer peste două minute. O tipă tocmai mi-a zis că-mi aruncă în aer biroul. Îţi vine să crezi ce tupeu...

Willy îl apucă de braţ repede.

– În cazul ăsta, Pat, s-o ştergem de-aici.

În timp ce ieşeau în grabă, Patrick privi depozitul pe care îl avea de treizeci de ani.

– Trebuie să fie o păcăleală.

Willy îl împinse în maşină şi ieşi în stradă. Apoi, parcînd cît mai departe de depozit, stătură amîndoi şi priviră.

Depozitul sări în aer, într-adevăr.

Patrick încă mai auzea bubuitura răsunîndu-i în urechi cînd sosiră pompierii şi poliţia, dar, în acel moment, el şi Willy înaintau încet pe A13, iar Patrick mormăia întruna:

– Incredibil. Absolut incredibil.

Willy tăcea.

3

Leroy Holdings era extenuat. De două zile era pe drum şi ştia că ar fi trebuit să se culce, dar trebuia să se mai vadă cu un traficant în legătură cu lărgirea orizontului lor în zona capitalei.

Traficul cu droguri şi prostituţia erau mai profitabile decît ar fi putut visa vreodată. Slavă Domnului că existau femeile şi produsele farmaceutice – acela era refrenul lui în ultima vreme.

Zîmbi mulţumit cînd îşi privi bucătăria aranjată după ultima modă. Realizase multe de cînd plecase din Manchester. Îi plăcea să locuiască în Docklands.

Era un anonimat în zona aceea care îi plăcea, dar iubita sa, Letitia, lăsase o dezordine teribilă şi acest lucru îl supăra.

În ultima vreme, nu mai făcea nimic. Sarcina nu prea o ajuta cu nimic. De fapt, de cînd aflase de copil, nu mai făcuse absolut nimic. Şi asta includea şi ceea ce ţinea de dormitor.

Cînd auzi uşa deschizîndu-se, strigă:

– Sînt aici, Letitia.

Vocea îi era răstită şi agresivă. Se hotărîse să o certe. Chiar dacă el lipsea o vreme de acasă, datoria ei era de a întreţine locuinţa cum trebuia.

Privind spre Tamisa, simţi obişnuita mîndrie provocată de faptul că locuia într-un apartament în Docklands.

Venind dintr-un apartament al Primăriei din Manchester, aprecia schimbarea aceea de noroc mai mult decît un traficant obişnuit.

Nu era de el o locuinţă într-un bloc unde toată lumea intra la orice oră din zi şi din noapte. Acum nu mai era nevoit să locuiască astfel şi încă nu ajunsese la apogeu.

Îşi investise banii în proprietăţi şi maşini, acestea din urmă reprezentînd prima sa iubire.

Cînd se ducea în vizită la prietenii săi şi vedea gratiile de la uşi şi de la ferestre, se simţea sufocat. Parcă s-ar fi aflat din nou la închisoare. Nu, îi plăcea noul său stil de viaţă şi i se potrivea de minune.

Ieşi din bucătărie şi se duse în sufragerie. Abia atunci îi văzu pe cei doi bărbaţi cu arme automate care stăteau pe covorul său gros de un alb imaculat.

– Salut, băiete.

Vocea bărbatului era prietenoasă.

Destul de prietenoasă pentru ca Leroy să aibă impresia că era un fel de avertisment.

Cînd îl împuşcară, fu atît de şocat, că încă mai avea pe chip o expresie de uluire cînd îl găsi Letitia douăzeci şi cinci de minute mai tîrziu.

Stingo Plessey era bătrîn. Foarte bătrîn în comparaţie cu ceilalţi bărbaţi care locuiau în parcul de rulote împreună cu el.

Fluiera, în timp ce traversa cu grijă mormanul de gunoi. Duhoarea de mîncare mucegăită şi gunoi nu însemna nimic pentru el. Era obişnuit. În ziua aceea, se uita după lucruri pe care putea să le cureţe şi, apoi, să le vîndă. Orice îi atrăgea atenţia.

Văzînd un adidas de copil nou-nouţ, zîmbi, dezvelindu-şi dinţii falşi şi înnegriţi. Cînd îl ridică, văzu că era un Nike. Dacă îl găsea şi pe celălalt, era aranjat. Îi curăţa frumos şi avea cel puţin cinci lire asigurate. O sticlă de sherry sau un vin bun de Porto. Îşi frecă mîinile bucuros.

Dînd gunoiul la o parte cu bastonul său gros, văzu şi celălalt adidas. Numai că acesta era pătat de sînge. Înghiţi în sec cînd îşi dădu seama că, în micul adidas, era ceva ce semăna cu o labă a piciorului.

Se uită în jur şi văzu că ceilalţi semeni ai săi căutau prin gunoaie laolaltă cu pescăruşii şi ţiganii. Încercă să strige, dar nu putu. Gîtlejul i se încleştase şi trupul îi devenise rigid din cauza repulsiei şi spaimei.

Cînd poliţia apăru cu trei microbuze, Stingo îşi dădu seama că tocmai găsise ceea ce căutau ei.

Scormonind cu bastonul prin gunoi, însemnă locul şi începu să-şi agite braţele în aer pentru a le da oamenilor de ştire că descoperise ceva important.

Nimeni nu îl luă în seamă.

Vîntul se înteţi şi împrăştie ziarele şi scutecele murdare. Vîrî mirosul de gunoi în nasurile şi gurile oamenilor.

Stingo simţi înţepăturile lacrimilor cînd începu să strige din toate puterile.

Să-ţi sfîrşeşti zilele într-un morman de gunoi părea o soartă oribilă.

Nici nu se gîndi că exact acelaşi lucru îl aştepta şi pe el.

– Dumnezeule mare. I-au găsit capul? spuse detectivul Golding îngrozit. Atunci, ce ştiu?

Ascultă cîteva secunde înainte să pună receptorul la loc, după care se îndreptă spre camera de interogatoriu cu inima grea.

Asta avea să indispună pe toată lumea. Moartea unui copil era cel mai cumplit coşmar al oricărui poliţist.

Intră în camera de interogatoriu şi o ascultă pe Kate, pentru a fi sigur că nu avea să o întrerupă într-un moment important.

Caroline era însoţită de avocata ei, o femeie pe nume Angela Puttain. Aceasta avea multă experienţă şi Golding era bucuros că, cel puţin, femeia avea să aibă un sprijin în ea atunci cînd avea să i se dea vestea cea proastă.

Chiar îi era milă de ea acum, deşi încă mai bănuia că ea era făptaşa.

Caroline plîngea în timp ce dădea declaraţia.

– Ştiu că n-a fost bine ce-am făcut, domnişoară Burrows, dar eram disperată. Tatăl lor a plecat. Îmi dă bani doar cînd îşi aduce aminte. Am început să lucrez ca escortă anul trecut şi, într-un fel, asta s-a transformat în prostituţie. N-am avut intenţia să continui acest joc, pur şi simplu, s-a întîmplat. Nu am o bonă pentru copii, pentru că n-am vrut ca cineva să ştie ce făceam. În zona în care locuiesc, oamenii sînt cu nasul pe sus şi ar fi făcut mutre imediat. Aşa că încuiam copiii în cameră cu mîncare şi cîte ceva de băut şi asta era tot. Erau în destulă siguranţă. Încuiam uşa de la intrare în urma mea şi, întotdeauna, ei dormeau cînd plecam. Habar nu aveau că lipseam o perioadă de timp.

Vocea îi era scăzută, încărcată de durere şi ruşine.

– Le-ai dat vreodată Valium ca să-i faci să doarmă? întrebă Kate.

Caroline fu scandalizată la gîndul de a le da copiilor medicamente.

– Niciodată! De ce mă întrebi aşa ceva?

Kate clătină din cap şi se întrebă dacă nu cumva era o modă printre tinerele mame. Să-şi adoarmă copiii cu medicamente şi, în cazul în care izbucnea un incendiu sau se întîmpla altceva, aceştia să doarmă şi să nu ştie nimic.

Golding profită de ocazie şi o bătu uşor pe umăr, spunîndu-i că voia să stea de vorbă cu ea. Kate îl urmă afară din încăpere simţindu- se deprimată. Era ca şi cum toate scursurile lumii terceau drept oameni obişnuiţi. Se întrebă ce era în mintea unor femei de genul lui Caroline Anderson. Cîştigînd bani frumoşi, ar fi putut să apeleze la serviciile unei bone.

– Ce ai pentru mine? îl întrebă ea obosită.

Golding o privi în ochi.

– Am găsit o pereche de adidaşi de copil în groapa de

gunoi. Într-unul încă mai e laba piciorului.

Kate îşi trecu mîinile prin păr cuprinsă de disperare.

– E vorba de o crimă, deci? Speram că ne pierdem timpul căutînd în groapa de gunoi.

– Aveam o presimţire că vom găsi ceva acolo, zise el. Cred că ea a făcut-o. Cred că ea şi acea Regina sînt nişte criminale nenorocite.

– În locul tău, mi-aş păstra ideile pentru mine. Aici e valabilă teoria potrivit căreia eşti nevinovat pînă la proba contrarie. Ar trebui să mai ştiu şi altceva înainte să mă întorc la ea?

Golding clătină din cap.

– Era un adidas Nike. O să te ţin la curent cu orice altceva vom mai descoperi. Vrei să-ţi trimit o cafea înăuntru?

Ea încuviinţă.

– M-a sunat cineva?

El clătină din cap iarăşi.

– Nimeni.

Kate privi în urma lui cînd ieşi din birou. David Golding era un om ciudat. Un poliţist bun, îşi făcea bine treaba, dar nu prea era prieten cu ceilalţi. De fapt, Kate nu îşi amintea să-l fi auzit vreodată vorbind despre ceva personal.

Era un bărbat care arăta bine într-un fel intelectual. Avea ochii mari şi albaştri ca ai unui copil care părea să privească totul în acelaşi timp, părul de culoarea nisipului şi nişte sprîncene care îi dădeau un aspect agreabil.

Totuşi, chiar şi după o scurtă conversaţie, oamenii nu aveau nici o îndoială cu privire la părerile sale rigide şi la personalitatea sa puţin agresivă.

Golding disprețuia spărgătorii şi pungaşii mărunţi şi ura agresorii sexuali, dar părea să aibă o afinitate cu cei pe care îi consjdera infractori de carieră – spărgătorii de bănci, răufăcătorii serioşi.

Era un bun candidat pentru Departamentul Delicte Majore; aceştia erau renumiţi şi pentru capacitatea lor de a-i

plăcea – chiar a-i admira – pe cei pe care îi băgau la puşcărie.

Kate nu se mai gîndi la Golding. În mod normal, ar fi primit un mesaj de la Pat pînă acum. În ultimele zile, el nu prea fusese în apele lui, păruse foarte agitat.

Dar ea nu se putea gîndi la asta acum. Prea multe lucruri o preocupau. Era vorba de o crimă şi ea începea să aibă o presimţire neplăcută.

În primul rînd, de ce două femei se hotărau, peste noapte, să încerce să-şi omoare propriii copii şi în moduri atît de stranii?

Oamenii îşi băteau copiii, îşi pierdeau răbdarea cu ei, unii chiar îi torturau sau îi răneau. Dar, din cîte ştia, nimeni nu îi lăsase pe şantiere sau nu-i aruncase în maşini de gunoi. Nu cît erau în viaţă, cel puţin.

Nimic nu o mai şoca sau aşa crezuse pînă în ziua aceea. Sincer crezuse că nimic nu o mai putea şoca. Dar ceva nu era deloc în regulă acolo şi nu ştia ce anume.

Ceva nu-i dădea pace, dar poate că erau doar împrejurările. Se gîndi la Christian şi la chipul său zîmbitor.

Oare şi fratele său fusese aruncat într-o maşină de gunoi? Oare fusese în viaţă cînd se întîmplase?

Acel gînd era prea oribil, îi era groază să se gîndească la spaima teribilă pe care Ivor trebuia s-o fi simţit.

O cuprinse căldura. Numai Dumnezeu ştia ce trebuia să fi simţit copilul.

Îl dădu afară pe Golding din încăpere şi rămase singură cîteva minute, fumînd. Simţea nevoia să se adune cît mai repede. O aştepta o muncă grea.

Cînd ieşi din birou, auzi telefonul sunînd, dar îl ignoră. Trebuia să fie inspectorul Ratchet pentru a o întreba cum mergeau cercetările şi, în clipa aceea, ea nu era pregătită să vorbească despre acest lucru cu nimeni. Nu înainte de a-şi fi limpezit gîndurile.

În minte îi apăru o imagine a fiicei sale, Lizzy, într-o rochiţă albă, la petrecerea pentru cea de a treia aniversare.

Kate o alungă. Acel caz era destul de dificil şi fără să-l îngreuneze ea însăşi, începînd să le judece pe femeile implicate.

Aşa cum îi spusese lui Golding, oamenii erau nevinovaţi pînă la proba contrarie.

Patrick auzi uşa închizîndu-se şi trase aer în piept. Kate intră în salon ca o furtună şi îl sărută apăsat pe gură.

– Aveam nevoie de asta, Pat. Ce zi îngrozitoare.

Părea obosită şi, după ce se aşeză pe canapea, el se duse şi îi scoase pantofii. Apoi, îi masă picioarele şi ea gemu de plăcere.

– Ce bine e. N-am decît două ore şi trebuie să mă duc înapoi, doar cît să fac un duş şi să mă schimb. Un băieţel a fost găsit în groapa de gunoi – bănuiesc că ai auzit la radio.

El încuviinţă trist.

– Ai idee cine a făcut-o?

– Nu, deşi se pare că mama a avut o legătură cu asta. Zice că a lăsat copiii singuri în cameră – încuiaţi, bineînţeles – în timp ce ea a plecat noaptea să lucreze ca prostituată. Dar cel pentru care lucrează trebuie să fie periculos, pentru că nu vrea să spună cum face rost de clienţi. S-a întors acasă înainte de prînz şi a descoperit că ei dispăruseră. Noi îl găsisem unul dintre copii pînă atunci. Fusese aruncat într-o maşină de gunoi de către o femeie care, după descriere, părea să fi fost mama. Se pare că cel decedat a avut aceeaşi soartă. Pînă acum, i-am găsit doar labele picioarelor şi torsul.

Patrick o privi în ochi.

– Vino la culcare cu mine, spuse el încet.

Kate se întinse pe canapea şi îl privi în ochi, la rîndul ei. Se simţea atrasă de el.

Zece minute mai tîrziu, erau amîndoi sub duş, ea înconjurîndu-i mijlocul cu picioarele, în timp ce avea orgasmul secolului.

Cînd el o penetră, ea îi zgîrie spatele cu unghiile uşor,

ştiind că acest lucru avea să-l excite. La un moment dat, el se rezemă de perete şi ea începu să rîdă.

– Lasă-mă jos pînă nu mă scapi.

El îi privi chipul atît de drag.

– Te iubesc, Kate. Nu uita asta, orice s-ar întîmpla.

– Şi eu te iubesc, Pat. Te simţi bine?

El o lăsă jos uşor.

Chipul ei era atît de serios, încît el îşi aminti de seara cînd se cunoscuseră, cînd fiica lui fusese atacată şi violată de George Markham, criminalul în serie.

Nici pînă în ziua aceea nu discutaseră despre acel caz. Era un subiect tabu între ei.

Kate îl iubea pe Pat, dar nu-i plăcea stilul său de viaţă. Acum avea să afle mult mai multe despre acesta şi Patrick se temea de consecinţe.

Era îngrozit chiar, pentru că ea avea să-l părăsească, era absolut sigur de asta. El ar fi trebuit să-i spună totul, dar nu putea.

Nu suporta să-i citească dezamăgirea în privire.

Leila Cadman era o femeie foarte drăguţă şi Kate o plăcuse întotdeauna. De cînd aceasta venise în Grantley ca noul medic legist, cele două femei deveniseră prietene foarte bune.

În ziua aceea, Kate văzu semnele de oboseală sub ochii Leilei, în timp ce aceasta îi vorbea despre lucrurile pe care le descoperise.

– Este un băieţel de vreo doi ani. A stat acolo cam o săptămînă. Voi putea să-ţi spun lucruri mai exacte după ce voi efectua nişte analize. E alb, bine hrănit...

– Stai puţin, ai spus alb?

Leila încuviinţă.

– Nu metis?

– Nici vorbă.

Leila văzu nedumerirea de pe chipul lui Kate.

– Şi crezi că trupul a stat acolo vreo săptămînă?

– N-aş putea spune că părţile corpului s-au aflat în groapa de gunoi atîta timp, dar rănile de pe membrele pe care le-am găsit au fost provocate, după părerea mea, cu cel puţin şapte zile în urmă. Aşa cum am mai spus, voi şti mai multe după ce voi mai efectua nişte analize.

– Dumnezeule, noi căutăm un băieţel metis. Dacă acest copil e alb, cine e şi de ce n-a anunţat nimeni dispariţia lui?

Leila păru tristă.

– Astea sînt vremurile.

Kate încuviinţă abătută.

– Aşa se pare.

Inspectorul-şef Ratchet clocotea de furie.

Îşi rotea privirea prin biroul său, uitîndu-se la toate dovezile succesului său. Oare aveau să fie de-ajuns pentru a-l scoate din groapa mare şi adîncă în care părea să se fi vîrît singur?

Nu avea prea multe speranţe. Pînă şi premiul pentru curaj părea să-l ironizeze.

Ratchet oftă şi sorbi din cafea. Aceasta era călduţă şi, la suprafaţă, se formase o pojghiţă. O simţi lipindu-i-se de buză şi se strîmbă scîrbit.

Kate intră exact cînd se ştergea. Ea îi zîmbi şi el îi făcu semn să ia loc pe scaun. În timp ce ea se aşeză, el se gîndi că arăta bine.

Părul părea altfel; era lucios şi bogat, mai lung în ultima vreme decît cum îl purtase înainte, iar ochii, deşi îngrijoraţi, era limpezi şi strălucitori. Rujul de un roşu închis părea sexy pe buzele ei.

Părerea lui era că arăta bine. Reclama perfectă pentru o viaţă sexuală sănătoasă. Avea o bănuială că acest lucru o făcea să fie mai plină de viaţă şi să-şi legene şoldurile cînd mergea.

Mişcarea feministă nu fusese niciodată punctul forte al lui Ratchet.

Îl cunoştea pe Patrick Kelly şi fusese uluit cînd nu

auzise nici o bîrfă legată de el şi alte femei de cînd începuse relaţia cu Kate.

Patrick fusese ticălosul lojei lor, un obiect de batjocură printre ceilalţi masoni pentru că îşi luase o femeie mai tînără şi o păstra.

De cînd era cu Kate, era cu totul alt om şi, fără voia sa, Ratchet era impresionat de femeia din faţa lui. Îl făcea pe Kelly să-şi vadă de treabă.

Cel puţin sexual. Măcar dacă s-ar fi putut spune acelaşi lucru şi despre afacerile lui.

– Cum mai merge, Kate?

– Sincer, e o porcărie, domnule. Avem un copil mort care pare a fi necunoscut. Am pus pe cineva să se intereseze la alte secţii de poliţie ca să vadă dacă nu cumva corpul a fost adus din altă parte a ţării şi aruncat aici. Un alt băieţel e încă dispărut, în timp ce fratele lui a fost găsit. Am două suspecte, care sînt şi mamele copiilor şi care au fost descrise a se fi aflat la locul incidentului şi, totuşi, amîndouă neagă orice implicare. Una dintre ele a încercat să se sinucidă. Nu sîntem mai aproape de găsirea unei rezolvări decît eram la început. Psihologii încearcă să stea de vorbă cu copiii, dar e o pierdere de timp. Amîndoi sînt prea mici şi orice avocat bun ar zice că noi i-am învăţat ce să spună.

Ratchet încuviinţă, dar Kate observă uimită că nici măcar nu asculta cu adevărat.

– Trebuie să discutăm despre altceva, ceva personal, spuse el cu stîngăcie.

Ea ridică dintr-o sprînceană şi, apoi, se încruntă.

– Ce anume?

Ratchet se jucă cu nişte creioane înainte să spună cu grijă:

– Pot să-ţi ofer o cafea, draga mea?

Patrick se afla pe Old Compton Street. Intră într-un sex-shop şi, mai departe, într-un birou din spate, iar dezgustul i se citea pe faţă.

O femeie mărunțică, de vreo șaizeci de ani, care stătea la un birou din lemn de mahon, zîmbi văzîndu-i tulburarea.

Accentul ei gutural îi zgîria auzul, dar considera că Maya era de treabă. Întotdeauna avea grijă ca orice treabă pe care o făcea să le aducă bani ei și asociaților săi.

Era demnă de încredere, cinstită potrivit legilor lumii interlope și dură. Cele trei calități pe care Patrick le voia la partenerii săi de afaceri.

Totuși, în ziua aceea, el era nervos și Maya știa acest lucru. Motivul nu era greu de înțeles, așa că se arătă îngăduitoare.

– Ia loc, îi spuse ea. Calmează-te și o să stăm de vorbă.

El se așeză în fața ei, iar ținuta sa impunătoare și privirea de oțel îi arătară că încă mai era o forță de temut și, pentru prima oară în viață, simți frică.

Maya Baker nu avansase ușor. După ce, în primii ani ai adolescenței, făcuse tot felul de scamatorii, treptat crease o rețea de magazine porno și cluburi pentru bărbați.

Acestea din urmă erau locuri îndeosebi pentru sadomasochiști, care descoperi că le plăceau foarte mult bărbaților în vîrstă și bogați.

Făcea o avere, avea niște reguli stricte și era temută atît de colegi, cît și de angajați. Slăbiciunea ei era pasiunea pentru bani. Mulți bani. Aceasta îl făcuse pe Patrick Kelly să o caute.

– Am înțeles că ai auzit de Leroy, zise ea și Patrick încuviință. Îmi asum vina. A trebuit să-l lichidez, pentru că devenise enervant. Nu știam că vrei să vorbești cu el, altfel aș mai fi amînat totul cu cîteva zile. Te pot ajuta cu ceva?

Patrick era impresionat fără să vrea. Ea îi întinsese mîna, își ceruse scuze și îi oferise prietenia, totul în cîteva fraze.

Majoritatea bărbaților pe care îi cunoștea ar fi trăncănit aiurea ore întregi înainte să ajungă la subiect. De asemenea, admira și felul cum ea nu încercă să se scuze pentru

ceea ce făcuse, numai că momentul nu fusese bine ales. Dar se terminase şi, acum, trebuia să încerce să repare ceva.

– Ştii ceva despre Duggan?

– Destule. Femei – îndeosebi din Europa de Est – plus cîteva locale, spuse ea zîmbind. Era slab, Patrick, în adîncul sufletului, ştii asta.

– Ai idee de ce a fost omorît şi dacă Leroy a avut vreo legătură cu asta?

Maya îşi împreună mîinile încărcate de bijuterii.

– Bineînţeles. Eu ştiu tot ce se petrece în Soho. Leroy voia să se extindă. Aducea fete noi. Nu din cele obişnuite, Pat, ci mai mult de genul celor care iau droguri halucinogene. Ştii ce vreau să spun: vin din suburbii pentru a-şi petrece seara, se distrează puţin şi, apoi, se întorc acasă. Nici una nu vrea să trăiască aşa în permanenţă. Leroy se descurca foarte bine, dar i-a deranjat pe unii. Pe tine şi pe Duggan, în primul rînd. Cîteva dansatoare lucrau şi pentru el. Duggan s-a supărat, ele s-au speriat. Ăsta a fost fondul problemei. Dar ticălosul ăla de negrotei n-ar fi avut curajul să-l omoare pe Duggan.

– Ce te-a făcut să-l elimini pe Leroy, atunci?

Maya ridică din umeri şi îşi aprinse un trabuc mic.

– E o chestiune personală, dar o să-ţi spun. Le vindea droguri unor fete de-ale mele. L-am avertizat de cîteva ori şi, apoi, mi-a luat vreo două. Am discutat cu el. M-a ignorat şi am pus să fie lichidat. Pură afacere, Pat, nimic personal.

El zîmbi şi îşi şterse fruntea cu un gest comic.

– E-n regulă, atunci.

Ea zîmbi.

– Ne enerva pe toţi. Mai bine că l-am lichidat acum, înainte să se îmbogăţească şi să fie protejat.

El încuviinţă.

– Cine crezi că l-a lichidat pe Micky?

– Te rog, Pat, de unde vrei să-ncep? Avea mai mulţi duşmani decît noi doi la un loc. Căuta necazurile cu lu-

mînarea. Trebuia să se-ntîmple. În plus, era un drogat şi asta creează întotdeauna necazuri în afaceri. Cu temperamentul lui, cocaina era ultimul lucru de care avea nevoie, nu crezi?

– Ai auzit ceva?

– Doar speculaţii. O să ciulesc urechile şi, dacă aud ceva interesant, tu vei afla primul, bine?

Patrick se frecă la ochi.

– Presupun că e bine, deocamdată, spuse el obosit.

Maya se întinse peste birou şi îi luă mîna într-a sa.

– Micky a fost un accident care stătea să se întîmple. Nu uita asta cînd vei mai face afaceri. Oricît de bună ar fi şmecheria, examinează-i bine pe cei implicaţi şi hotărăşte dacă vrei, într- adevăr, să fii cu ei. Eu aşa fac şi îmi merge destul de bine. Uită-te bine la angajaţii tăi şi dă-ţi seama dacă lucrează pentru tine sau împotriva ta.

Pat o plăcea pe Maya, dar, uneori, predicile ei îl călcau pe nervi.

– Bun sfat, spuse el forţîndu-se să zîmbească.

Îi zîmbi şi ea.

– Ştii că am dreptate.

Caroline se afla într-o celulă îngustă. Fardul i se şterse-sese, faţa îi era umflată, iar inima îi bătea atît de neregulat, încît se temea să nu facă un infarct.

Se gîndi la Ivor şi încercă să-şi alunge imaginile oribile din minte. Îl văzu mort, desfigurat, zîmbindu-i încă. Şi închise ochii din nou.

Uşa se deschise şi i se aduse o cană de ceai şi un sandviş pe care îl devoră cu poftă. Margarina de proastă calitate o făcu să se strîmbe. După aceea, luă o înghiţitură zgomotoasă de ceai fierbinte.

Sergentul o privea. Aşa se comporta o mamă îngrijorată? Se întrebă ce avea să se aleagă de lume. Cînd fetiţa lui cea mai mică avusese oreion, el nu putuse să doarmă o săptămînă de grijă.

Femeia aceea îşi pierduse un copil, poate chiar îl ucisese, şi mînca liniştită, de parcă ar fi fost la picnic.

Dar, acum, cu asemenea oameni aveai de-a face. Cu gunoaie. Nici una nu era măritată. Nici una nu avea bărbat. Le vedea în fiecare zi a sa de lucru şi aceasta îl deprima. Întreaga societate era destrămată şi nimănul nu părea să-i pese.

Trînti uşa celulei şi o încuie cu zgomot, amintindu-i Carolinei unde se afla, de fapt, şi în ce bucluc intrase.

Acest lucru îl făcu să se simtă mai bine.

Patrick intră în casă şi îi ceru menajerei o cafea, ziarul şi un sandviş. Se aşeză în seră şi îşi privi neliniştit peluzele îngrijite perfect. Uneori, casa aceea îl enerva teribil; era ca într-o bibliotecă, prea linişte.

Îşi luă mesajele şi le răsfoi. Nimic ce să necesite atenţie imediată. Întîi, mîncarea şi, apoi, gîndurile. În curînd, trebuia să înceapă să caute nişte răspunsuri.

Luă un carneţel şi începu să facă o listă a celor cu care avea să stea de vorbă. Ceva nu-i plăcea, dar nu îşi dădea seama ce anume.

Stînd în fotoliul său de piele, Pat se gîndi la Kate. Aceasta avea să se înfurie, dar era sigur că, pînă la urmă, avea să o lămurească.

Spera numai să aibă curaj să-i explice totul înainte ca ea să afle de la altcineva. Kate era atît de bună, de cinstită, încît, uneori, acest lucru îl supăra.

Pe vremuri, considerase că cei ca ea erau nişte idioţi de care trebuia să se profite.

Acum, însă, o iubea şi o admira tocmai pentru bunătatea ei. Kate nu l-ar fi înşelat niciodată, era sigur de asta aşa cum era de propriul său nume.

Era o femeie la locul ei.

Suportase ceea ce se întîmplase cu fiica lui. Ştia că el încercase să pună la cale uciderea lui George Markham. Dar îi înţelesese furia, teama şi dispreţul, pentru că nu

fusese în stare să-şi protejeze propriul copil. Văzuse cum îl afectase moartea scumpei sale fiice, Mandy. Simţise nevoia să scape de sentimentele de imperfecţiune şi durere şi o făcuse în singurul fel pe care îl cunoştea. Avusese grijă ca George Markham să plătească.

Cu toate acestea, printr-o ironie a sorţii, Markham fusese ucis de o prostituată. Un sfîrşit potrivit pentru el.

Dar Patrick ar fi vrut să-l omoare cu mîna lui şi ar fi dormit mai bine.

Cheltuise foarte mulţi bani pentru a-l vedea mort; erau bani pe care nu avea să-i regrete niciodată şi, chiar dacă Markham avusese o moarte violentă şi chinuitoare, în adîncul sufletului său, Patrick tot mai simţea că el pierduse.

Ar fi făcut-o din nou. Kate ştia asta; şi el credea că ar fi putut accepta.

Dar acesta era încă un lucru care îi plăcea la ea: putea să vadă ambele aspecte ale lucrurilor şi, spre deosebire de majoritatea oamenilor, recunoştea cînd greşea. Dacă ar fi avut şi el acele calităţi, viaţa i-ar fi fost mai uşoară.

Trase aer în piept de cîteva ori şi se concentră la ce făcea. Lista se lungea din ce în ce, dar nu îi dădea prea mari speranţe. Atunci, îi trecu prin cap că se agăţa de un pai. Avea nevoie de un impuls bun.

Dacă ar fi putut să-i spună lui Kate ce se întîmpla înainte ca ea să audă varianta oficială, ar fi fost pe jumătate pe calea cea bună.

Dar numai faptul că era proprietarul unui club de dansatoare avea să-i aducă mari necazuri.

Acum îşi dorea să fi vorbit cu ea mai devreme. Nu i-ar fi plăcut, dar era legal şi, poate, ar fi acceptat. Acum dădea impresia că încercase să o mintă. Asta avea să creeze cel mai mare rău.

Cafeaua îi provocase indigestie şi îşi frecă pieptul. Numai de asta nu avea nevoie. Se uită la ceas şi văzu că se făcea tîrziu. În mod normal, Kate suna pînă la ora aceea. O umbră de teamă îi atinse ceafa şi se cutremură.

Alungă însă acel sentiment amintindu-şi că ea lucra la un caz dificil care era şi tulburător, aşa că nu putea să se aştepte la obişnuitele sporovăieli de două, trei ori pe zi.

Dar acea mînă rece ca gheaţa încă mai părea să-i strîngă inima.

Sperînd ca ştirile să-i distragă atenţia, desfăcu ziarul. Un articol despre Internet îl deprimă. Deja i se oferise un spaţiu în mai mult de şase site-uri porno.

Se gîndi din nou la Kate şi oftă. Se puteau face bani mulţi pe Internet şi ştia că, dacă intra atunci, avea să facă avere, la un moment dat. Dar Kate, întotdeauna Kate, i-ar fi şoptit mereu reproşuri la ureche.

Zîmbi. Era o femeie de treabă şi, de cînd era cu ea, nu se simţise niciodată tentat să fie cu alta, ceea ce era ciudat, fiindcă Patrick Kelly ar fi putut să aibă pe oricine voia.

Majoritatea femeilor cu care avea de-a face puteau să aparţină celui care plătea mai mult. Acela era fondul problemei lui: nu voia să cumpere sexul, nici măcar cu cadouri şi excursii în străinătate.

Voia să facă sex cu o femeie pe care o iubea. Cu o femeie de care îi păsa. Deşi ştia că majoritatea bărbaţilor pe care îi cunoştea ar fi zis că era nebun, dacă ar fi spus acest lucru cu glas tare.

Dar i-ar fi fost dor de Kate dacă ea n-ar fi fost lîngă el. Putea să discute cu ea despre orice.

O voce lăuntrică spuse: „Da, în afară de club şi de celelalte afaceri despre care ea nu ştie nimic." Reduse la tăcere vocea din mintea lui şi îşi îndreptă atenţia din nou asupra articolului.

Cînd telefonul sună, în sfîrşit, nu era Kate, ci alte probleme.

Trăgînd aer în piept, Pat ascultă o voce piţigăiată de femeie care îi spuse că patru dintre chelneriţe nu apăruseră şi că celelalte îşi dădeau demisia. Patrick trînti receptorul şi se abţinu să azvîrle telefonul prin geamul serei, în piscină.

În schimb, se duse în dormitor şi făcu un duş fierbinte. Atunci, îi trecu prin minte faptul că aştepta să se întîmple ceva. Era o senzaţie apăsătoare.

Cînd ieşi de la duş, simţi din nou indigestia. De data aceasta, era ca o arsură. Se duse la dulăpiorul de lîngă pat şi mestecă două pastile de Remagels, încercînd să-şi aline durerea din piept.

Apoi formă numărul lui Kate. Cînd auzi mesajul înregistrat, închise. Formă numărul mobilului şi, de data aceasta, auzi mesageria vocală.

Se enerva din ce în ce şi devenea paranoic. Îl evita, oare? Dar ştia că aşa ceva era o prostie. Începuse să o ia razna.

Deschise dulapul şi scoase un halat. Fără să ştie de ce, deschise şi partea lui Kate şi, atunci, îşi dădu seama ce anume îl deranja atît de mult. Numai vederea hainelor ei îi mai potoli bătăile inimii.

Pentru o clipă îngrozitoare, crezuse că ea îl părăsise. Acest lucru fusese în subconştientul lui toată ziua. Aproape că se aşteptase să vadă dulapul gol.

Cînd auzi uşa de la intrare închizîndu-se, îi veni să leşine de uşurare şi ascultă bucuros zgomotul tocurilor ei pe scară.

El zîmbea larg cînd ea dădu buzna în dormitor, atît de bucuros era să o vadă.

Deodată, ea se opri brusc şi îl privi cu răceală.

– Ai nişte explicaţii de dat, Patrick Kelly, şi ar fi bine să fie credibile!

4

Privirea lui Kate era rece. Patrick îşi bătuse joc de ea şi ea nu avea de gînd să-l ierte.

– Ascultă, Kate...

Ea clătină din cap furioasă.

– Ba nu, tu să asculţi. Am stat acolo ca o proastă cînd Ratchet mi-a spus că sînt compromisă de bărbatul cu care trăiesc. Mi-a spus despre clubul tău afurisit... mi-a spus tot. Se pare că am împărţit pîinea, chiar în casa asta, cu un om care a fost ucis recent – ucis în clubul al cărui proprietar erai împreună cu el. Un club pentru gunoaie condus de gunoaie. Aşa că ar trebui să ai o scuză bună, Pat, al naibii de bună. Înţeleg că eşti şi suspect, deşi nimeni n-a afirmat-o pînă acum. Dar ştiu că ar trebui să fie complet siguri înainte s-o facă. Ai face bine să-ţi aduni în jurul tău toţi prietenii masoni, amice. Te vor tare mult. Chiar şi Ratchet se aştepta să-l lămuresc în privinţa ta şi să-i spun cu ce te mai ocupi.

Părea extrem de furioasă. Pînă şi părul i se zburlise. Niciodată nu o dorise mai mult ca în clipa aceea.

– Ştii ceva? Te-aş omorî cu plăcere chiar acum, izbucni ea. Am pe cap un copil mort şi o posibilă tentativă de ucidere a altor copii şi descopăr că am împărţit patul cu un ticălos mincinos. Mi-ai promis, Pat, ai jurat că nu te mai ocupi de afaceri necurate. Trebuie să fi fost nebună dacă am crezut un cuvînt care ţi-a ieşit din gură. Ai zis că s-a

terminat cu aiurelile sexuale, ţii minte? Acum aflu că ai legături cu criminali şi prostituate, ca de obicei...

– Clubul e perfect legal, spuse el cu un glas stins.

Ea încuviinţă furioasă.

– Ah, sînt conştientă de asta. Nu încerca să-mi spui mie care e legea, ticălosule. O cunosc foarte bine. Dar, din punct de vedere moral e greşit şi ştii asta. Ştii că am de-a face tot timpul cu consecinţele a ceea ce fac cei ca tine în afacerile lor „legale" Am o prostituată într-o celulă, graţie unora ca tine. După Mandy şi gustul acelui nenorocit de Markham pentru pornografie şi sex, credeam că ai învăţat ceva despre aşa-numita afacere legală a prostituţiei, dar nu. Pentru bani faci toate astea, nu? Pentru afurisiţii de bani.

Făcu o pauză şi oftă.

– Întîi încerci fetele, nu? Înţeleg că ăsta era punctul forte al lui Duggan. Un pic de necunoscut, cum zici tu. Prea necunoscute ca să mergi cu ele la dineuri de afaceri – pentru astea mă ai pe mine, bănuiesc. E bine să ai lîngă tine pe cineva care să nu pară nepoata ta, nu?

El se strîmbă cînd îi auzi cuvintele usturătoare.

– Încă o dată ţi-ai bătut joc de mine, Pat. A trebuit să iert şi să uit, chiar şi atunci cînd voiai să-l omori pe George Markham. Am înţeles din ce mediu provii şi mi-am ignorat toate convingerile ca să rămîn cu tine, ca să te păstrez în viaţa mea. În sfîrşit, m-am săturat de toate lucrurile în care crezi şi de tot ce crezi că poţi să faci fără să te gîndeşti la felul cum mă afectează pe mine. Ai dat-o-n bară. Mai bine ţi-ai curăţa de praf agenda de telefoane, dar poate că nu. Trebuie să fie prea bătrîne pentru tine acum, nu?

– Kate, nu spune lucruri pe care o să le regreţi.

Ea îl privi în ochi, clătină din cap şi spuse încet:

– N-am nevoie de tine, Pat, nu aşa cum îţi închipui tu că am. În ultimii cîţiva ani, am învăţat atîtea de la tine şi ştii care e cel mai important lucru? Apără-ţi fundul. Şi exact asta am de gînd să fac, Patrick.

Apoi trecu vijelios pe lîngă el şi se apucă să-şi scoată lucrurile din sertare, aruncîndu-le grămadă în pat.

El o privi îndurerat.

– Te rog, Kate, ascultă-mă. Nu m-am gîndit niciodată că ar trebui să ştii.

Ea se întoarse şi se înfurie şi mai tare cînd îi văzu chipul frumos.

– Nu ai gîndit, punct. Kate e bună, nu? Kate, poliţista. Doamna Respectabilitate la braţul tău. Poate ţi-ai închipuit că eram puţină protecţie în plus.

El o apucă de mînă şi o întoarse furios.

– Nu ţi-am spus, pentru că ştiam c-o să reacţionezi aşa. Ştiam că nu eşti de acord cu ce făceam. Dar, dacă n-o fac eu, o vor face alţii.

Kate rîse nervos şi clătină din cap ironic, un gest care ştia că avea să-l enerveze.

– O mai ţii minte pe fata aia care a murit în salonul tău de masaj nenorocit? Mai ţii minte ce-ai spus atunci? Te-ai simţit vinovat pentru ce i s-a întîmplat. Pun pariu că nici nu mai ştii cum se numea, nu? Hai, fii sincer. Cum dracu' o chema?

Citindu-i nedumerirea pe chip, îl împinse la o parte.

– Mi-am închipuit. Vărsai lacrimi de crocodil ca şi acum. Eşti un ticălos, Kelly. Dar cred că ştii asta.

Scoase două costume din dulap şi, luînd totul în braţe, ieşi din cameră. Patrick o urmă uluit, neputînd să vorbească, deoarece ştia că ea avea să explodeze la un moment dat şi că, acum, avea nevoie de o perioadă de calmare. Coborî după ea în hol. Ea deschise uşa şi ieşi în alee, pierzînd pe drum bikini şi sutiene.

Cînd deschise portiera şi aruncă hainele în maşină, îi strigă peste umăr:

– Apropo, Pat, o chema Gillian Enderby. O fată drăguţă, o toxicomană. Ţi-aduci aminte acum?

Trîntind portiera, porni în viteză.

El privi în urma ei uluit, furios şi interzis.

Îşi aduse aminte de mama lui Gillian Enderby: de ura ei faţă de el şi de atacul care urmase. Se întoarse în casă oftînd adînc.

Willy îi pregătise un whisky mare în salon, pe care el îl luă fără să spună un cuvînt.

– Presimţeam că o să se înfurie, Pat. Dar o să-i treacă, e fată deşteaptă.

Kate se întoarse la secţie cu viteză. Era teribil de furioasă. Simţea un gust gust metalic în gură, ca al monedei pe care supsese în copilărie. Faptul că Patrick putuse să facă toate acele lucruri fără să-i spună dovedea multe.

Acum Duggan era mort, iar Patrick avea să fie interogat, la un moment dat. De fapt, Ratchet chiar insinuase că „trebuia să fi fost implicat" Exact acelea fuseseră cuvintele lui. Neoficial, bineînţeles. Ratchet nu şi-ar fi recunoscut vinovăţia decît dacă ar fi fost sub jurămînt şi Kate se îndoia că ar fi făcut-o şi atunci.

Dumnezeule, era atît de supărată, că ar fi fost în stare să-l lovească pe Pat. Cum era posibil să trăieşti, să te culci, să vorbeşti cu un bărbat şi, totuşi, să nu ştii nimic despre el? Acum îşi dădea seama că toată vorbăria lui despre faptul că întorsese o pagină nouă nu era altceva decît pură vorbărie. Se părea că achiziţionase clubul aproape imediat. La început, fusese un club de striptease.

Simţi iarăşi gustul metalic în gură şi desfăcu un pachet de gumă de mestecat Juicy Fruit pe care îl ţinea în scrumiera din maşină.

Mestecînd, gustul dulceag îi aduse lacrimi în ochi, dar ştia că acestea nu fuseseră departe. Toată după-amiaza îi venise să plîngă. Acum, însă, le dădu frîu liber.

Sună telefonul mobil şi ea văzu numărul lui Patrick. Îl ignoră, conducînd cu viteză şi mai mare.

Nu o mai interesa acum. Trebuia să accepte realitatea şi să-şi continue viaţa. Să caute să afle ce se întîmplase cu copiii.

El o umilise în fața șefului ei și, pentru asta, nu avea să-l ierte niciodată. Cînd Ratchet îi spusese că, atunci cînd Patrick avea să fie interogat, exista posibilitatea să i se întîmple și ei același lucru, Kate simțise o furie animalică în ea care o înspăimîntase.

Dorința de a-i trage un pumn șefului ei fusese aproape copleșitoare. El știa că ea era la curent cu prietenia sa și chiar cu relațiile de afaceri pe care le avea cu Patrick Kelly.

Ea simțea că explodează cînd se gîndea la cei doi.

Pe Ratchet trebuia să-l suporte, pentru că era șeful ei, dar Patrick Kelly îi era iubit și, prin urmare, se putea lipsi de el.

Avea să se asigure de acest lucru.

Detectivul Golding ascultă mesajul de trei ori și zîmbi încîntat. Să vezi cînd va răspîndi vestea prin cantină. Să vezi cînd va afla Kate Burrows că el îi ascultase mesajele telefonice.

Nu, fir-ar să fie. Imediat cum ar fi deschis gura, ea și-ar fi dat seama care era sursa zvonului. Dar el avea să păstreze informația pentru mai tîrziu.

Pe Ratchet îl interesa tot ce făcea ea și voia să fie ținut la curent. În schimbul unui preț, bineînțeles. Ar fi fost bine să-i mai scadă din nas încrezutei, iar Golding era omul potrivit pentru acest lucru.

Cînd își aprindea țigara, auzi vocea lui Kate în spate.

– Stai comod, nu? Vrei să te servesc cu ceva? O cafea? Un ceai? Sau ce-ai zice de un avertisment verbal?

El se ridică imediat, fiind gata să răstoarne vraful de hîrtii de pe biroul ei.

– Îmi cer scuze. Am luat o pauză de cinci minute...

– Pentru asta există cantina. Ține minte pe viitor.

Îi ținu ușa deschisă și el ieși spășit. Ea simțise nevoia să-și verse năduful și Golding, ca un ticălos cu două fețe ce era, fusese cel mai potrivit. Acel gînd o încîntă și o făcu să zîmbească. Pentru prima oară după multe ore.

Ascultă mesajul lui Patrick de două ori înainte să-l şteargă. Dacă o iubea atît de mult, ar fi trebuit să se gîndească bine înainte să cumpere „Girlie Girls". Pînă şi denumirea clubului o făcea să se înfioare. Se întrebă cît de des se ducea el acolo. Nu avea nici un rost să se gîndească.

Acum avea nevoie de muncă, de multă muncă. Şi exact asta avea. Ar fi vrut numai să fi fost vorba despre o crimă obişnuită, nu despre uciderea unui copil. O durea capul destul de tare şi aşa.

Deschise computerul oftînd. Ar fi fost gata să pună pariu că Patrick era sincer cu ea, dar ar fi trebuit să-şi fi învăţat lecţia de la fostul ei soţ, Dan. Bărbaţii nu puteau să fie credincioşi, cinstiţi sau sinceri. Nu le stătea în fire.

Dar avea să-i simtă lipsa lui Patrick Kelly. Numai Dumnezeu ştia ce mult avea să-i simtă lipsa.

Willy îl urmă pe Patrick cînd acesta intră în biroul avocatului său. Kate plecase şi Willy presimţea că nu avea să se mai întoarcă, în ciuda celor ce îi spusese şefului său. Îl prevenise pe Pat atunci cînd preluase „Girlie Girls", dar el îi spusese să-şi vadă de treabă.

Spre deosebire de Renee, răposata soţie a lui Pat, Kate nu suporta afacerile lui murdare.

Cum ar fi putut, cînd munca ei consta în a încerca să-i pedepsească? Nu putea să-şi dea seama cum îşi închipuise Patrick Kelly că ar fi putut să scape.

Willy dădu din cap gînditor. Da, Pat era un ticălos, fără îndoială. Dacă el ar fi avut norocul să găsească o femeie de genul lui Kate, n-ar fi pus în pericol acea relaţie pentru bani, cu atît mai puţin pentru bani de care nu avea nevoie.

În timp ce Patrick vorbea despre problemele sale cu avocatul James Spalding, gîndurile lui Willy începură să hoinărească, fiindu-i greu să fie atent la ce se spunea. Abia cînd îl auzi pe Patrick spunînd că fusese cu Kate în seara morţii lui Duggan, reveni brusc la realitate.

Pentru că ştia că şeful lui tocmai minţise.

Patrick Kelly fusese la negocieri cu un individ cunoscut în legătură cu distribuirea anumitor casete video de o natură mai exotică. În realitate, erau atît de fierbinți, că le frigeau mîinile celor doi tipi care voiau să scape de ele.

Alt motiv de îngrijorare pentru Patrick era faptul că unul dintre indivizi era Lucas Browning. Un tip pe care Pat nu îl plăcea prea mult şi cu care nu avea nici o intenție să colaboreze. Era o ofertă profitabilă, dar Patrick o refuzase, în cea mai mare parte gîndindu-se la Kate.

Willy înțelese că nu avea să i se ceară să-i ofere un alibi prietenului său, fiindcă nici el însuşi nu era un membru marcant al societății. În vreme ce, lui Kate, nu avea ce să i se reproşeze. Dar nu se ştia cum avea să reacționeze ea cînd avea să afle că fusese folosită astfel. Mai ales după şocul legat de cluburi. Patrick Kelly se afunda din ce în ce mai mult.

Willy se întrebă dacă nu cumva trecea prin criza vîrstei a doua. Citise despre aşa ceva în „Woman's Own" ultima oară cînd fusese la doctor. Păreau grave.

Mai grave decît în cazul femeilor, cu siguranță. Cel puțin, aşa scria în articol.

Indiferent ce se petrecea cu Pat, Willy îşi dorea să se rezolve cît mai repede, pentru ca viața lor să poată reveni la normal. El era mai lucid decît şeful lui, vremurile erau cu adevărat periculoase.

Atîta lucru ştia şi Willy Gabney.

Kate se uită la fotografia cu adidasul copilului mort şi îi veni să plîngă. Nici un copil din localitate, de aceeaşi vîrstă şi mărime, nu dispăruse. Dar cum naiba era posibil ca un copil să fie mort şi nimeni să nu-i reclame dispariția? Ce naiba se putea ascunde în dosul acelei poveşti?

Mama trebuia să-i fi descoperit dispariția, sau era şi ea moartă? Aceea părea explicația cea mai plauzibilă. Dar, dacă era aşa, unde naiba era cadavrul ei? Şi cum se putea ca nimeni să nu anunțe dispariția copilului şi femeii?

Asta era mai uşor de explicat, recunoscu Kate oftînd. Atîţia oameni rămîneau anonimi acum. Un adevărat semn al vremurilor. Nu trebuia decît să citeşti ziarele – oameni morţi săptămîni întregi înainte ca vecinii să simtă duhoarea. Dar, de obicei, erau bătrîni care trăiau retraşi. Cum putea să se întîmple aşa ceva cu un copil mic?

Copiii mici necesitau atenţie. Trebuia hrăniţi, să li se schimbe scutecele, să fie plimbaţi în parc în mod regulat. Dar asta era pentru oamenii normali, iar Kate ştia că, în curînd, aceştia aveau să fie în minoritate.

Sau, cel puţin, aşa i se părea ei. Unii dintre cei cu care avea de-a face ar fi uluit o persoană obişnuită. Nişte gunoaie, oameni care îşi priveau copiii ca pe nişte nulităţi. Care se foloseau de ei şi îi maltratau fără să stea pe gînduri nici o clipă.

De exemplu, Caroline şi Regina.

Ambele erau mame şi ambele erau incapabile să distingă binele de rău. Deşi, sincer, Caroline părea, cel puţin, să fi făcut tot ce făcuse pentru copii.

Regina părea să-i considere pe ai săi doar nişte lucruri care existau din întîmplare, ceva ce făcuse. Făcuse trei copii frumoşi şi absolut lăsaţi de izbelişte şi nimeni, inclusiv cei de la Serviciile Sociale, nu păreau să vadă că acest lucru era anormal sau că stilul de viaţă al acelor familii era complet greşit. Că cei mici aveau dreptul să fie bine îngrijiţi, bine hrăniţi şi iubiţi. Că aveau dreptul să fie educaţi de la naştere pentru a deveni nişte persoane normale.

Kate intra adesea în case unde fiii şi fiicele erau deja părinţi şi, totuşi, mergeau încă la şcoală. Oameni mizerabili care se înmulţeau într-un ritm alarmant, după care îşi lăsau copiii pe străzi pentru a scăpa de ei. Copii de trei, patru ani se jucau afară pînă seara tîrziu. Nimeni nu-i controla, nimeni nu-şi făcea griji că ar fi putut să dispară.

Îşi trecu o mînă peste faţă şi oftă. De vină era numai furia ei pe care şi-o vărsa asupra altora în locul lui Patrick. El o făcea să se simtă astfel. O făcea să aibă impresia că

toate eforturile ei erau inutile. Trebuia să se adune. Dar o durea prea tare, era aproape o durere fizică.

Cui îi aparţinea micuţul adidas? Care era povestea lui tristă şi avea să fie ea în stare vreodată s-o pună cap la cap aşa încît, măcar o dată în scurta lui viaţă, cuiva să-i pese suficient de mult ca să afle ce i se întîmplase?

Lucas Browning nu era genul obişnuit de proxenet. De fapt, nu aducea deloc a aşa ceva. În primul rînd, era grotesc de gras, atît de gras, încît abia putea să meargă şi să respire şi îşi petrecea aproape tot timpul în apartamentul său din Hoxton, într-un fotoliu imens. Dormea acolo, mînca acolo, făcea chiar şi sex acolo – ceea ce nu era deloc uşor pentru nimeni.

Dar speria fetele foarte uşor.

Le găsea printr-un anunţ în ziar prin care se recrutau fete pentru escortă, promiţîndu-le cîştiguri frumoase. Veneau în goană. Apoi, el le spunea ce aştepta din partea lor şi le dădea să bea ce voiau. Le punea Valium în pahar sau, uneori, Norval, în funcţie de cum se simţea.

Doi prieteni le dădeau de lucru, după aceea, în timp ce Lucas privea şi filma. Majoritatea fetelor proveneau din familii bune, fiind eleve sau studente, şi căutînd să mai cîştige un ban.

Le aducea în pragul disperării şi, apoi, se folosea de ele. Le ameninţa cu demascarea, cu violenţa şi, cel mai rău, cu repetarea episodului.

După ce vizionau caseta, erau la mîna lui şi el ştia asta. Mai avea şi adresele, şi numerele lor de telefon; ştia chiar şi ce şcoli frecventau şi cum se numeau fraţii şi surorile lor. La început, părea ca un cătel grăsuţ şi ele îl simpatizau. Era atît de drăguţ. Îi făceau confidenţe. Îi împărtăşeau dorinţele şi visele lor. Iar Lucas le lăsa să creadă că acestea li se puteau împlini.

Asta, la început.

După vreun an, doi, el le lăsa în seama cluburilor şi

proxeneților. Ele erau prea „obosite" acum pentru clienții săi, care le doreau tinere și proaspete. Le plăceau cînd erau încă emoționate, încă lipsite de experiență.

Pe scurt, Lucas cîștiga o grămadă de bani fără să se ridice de pe fotoliu măcar. Asta se potrivea foarte bine cu firea sa leneșă. Dacă puteau să-i satisfacă plăcerile lui, cu trupul său dezgustător, puteau s-o facă pentru oricine. Era vorba de încălcarea tabu-urilor, de înfrîngerea voinței, iar Lucas era un adevărat maestru al acestor lucruri.

Așa funcționa mintea lui Lucas Browning.

Acum avea o mică problemă și se întreba cum s-o rezolve fără să- și creeze prea multe neplăceri.

O fată cu părul roșcat și pulpe plinuțe stătea în fața lui, zîmbind. Dar el nu o vedea pe ea, ci pe Micky Duggan. Pe Micky Duggan mort.

– Știi cumva, Kelly a fost la club?

Clarissa Shelly clătină din cap.

– Din cîte știu eu, nu, dar nu mi-ar spune mie, nu? zise ea aprinzîndu-și o țigară și el văzu că avea degetele pătate de nicotină. Acum pot să plec, te rog?

– Nu, încă nu poți să pleci dracului.

Ea se rezemă de spătarul scaunului, fumînd nervoasă.

– Cînd ai fost ultima oară cu Duggan?

– Acu' vreo săptămînă, zece zile. Nu mai țin minte.

El văzu cum se gîndea, știa că e înspăimîntată și cochetă cu ideea de a o pune să facă ceva dezgustător numai așa, de amorul artei.

Încă mai părea suficient de proaspătă ca să-l atragă, dar Lucas era îngrijorat. În momentul acela, i-ar fi fost mai ușor să ridice Titanicul.

– Caută-l pe Broughton și vezi ce poți să scoți de la el.

Ea dădu din cap.

– Ține-mă la curent.

Ea se bucură că întrevederea luase sfîrșit. Îi deschisese unul din oamenii lui Browning și aceștia o speriau întotdeauna.

Cînd se ridică, Lucas îi zîmbi.

– Eşti o fată de treabă, Clarissa. Am auzit lucruri bune despre tine.

Ea zîmbi uşurată.

– Mulţumesc, domnule Browning.

El îi zîmbi din nou, de data aceasta dezvelindu-şi dinţii rupţi şi înnegriţi.

– Cu plăcere.

O privi cum dispăru repede şi zîmbi din nou. Se adaptase şi nici nu-şi dădea seama încă. Dar avea s-o facă şi, atunci, acest lucru avea s-o distrugă.

Prostituatele se năşteau, nu se formau. El dovedise asta de nenumărate ori.

Ratchet se uită la Kate şi îi făcu semn din cap să vorbească.

– Avem martori care le plasează pe ambele mame la locurile incidentelor, spuse ea. Amîndouă au participat la o recunoaştere şi au fost identificate. Trebuie să le punem sub acuzare. Regina Carlton nu mai poate fi interogată. După tentativa de sinucidere, a fost dusă la Rampton. Cealaltă mamă încă susţine că e nevinovată şi cel de al doilea copil al ei e încă dispărut. Mai mult, am căutat două zile şi n-am găsit nimic. De asemenea, avem trupul, fără cap şi braţe, al unui copil care pare să se fi născut şi să fi crescut fără ca cineva să ştie de el. Am încercat în toată ţara, dar n-am găsit un ADN pentru el. Dacă n-ar fi fost atît de trist, aş fi rîs.

Ratchet simţi un pic de milă pentru ea. Kate Burrows era o poliţistă bună. Dacă era cineva care să poată rezolva acel caz, ea era aceea.

– Ce îţi mai trebuie? o întrebă el.

– Doar oameni. Presa o să înceapă să ceară rezultate în curînd, ştii foarte bine. Trebuie să facem progrese cît mai repede.

El încuviinţă.

– Vor să aduc pe altcineva, Kate, dar presupun că te-ai aşteptat la asta. Situaţia lui Kelly e delicată în momentul ăsta. Dacă presa află ceva...

Lăsă fraza neterminată pentru maximum de efect.

Kate oftă adînc. Se aşteptase, într-adevăr, dar nu chiar atît de repede.

– Să-l f... pe Patrick Kelly.

– Asta te las pe tine s-o faci, Kate.

– Ei bine, domnule, atunci, amîndoi avem ceva în comun. Pentru că Pat se va folosi de oricine şi de orice ca să iasă basma curată şi dacă, pentru asta, va trebui să reguleze pe unul dintre noi, o va face.

Fu încîntată cînd îl văzu pălind.

– L-ai cunoscut cu mult înaintea mea. Îi eşti un prieten foarte apropiat, nu? spuse ea cu o umbră de maliţiozitate, distrîndu-se de minune, ceea ce era ultimul lucru pe care s-ar fi aşteptat să-l facă în ziua aceea, ţinînd cont de împrejurări.

Îşi îndreptă privirea spre fereastră şi se încruntă imediat, cînd văzu ziariştii adunîndu-se din nou în faţa secţiei de poliţie. Ştia că şi Ratchet era conştient de ei. De data aceasta, evită să-şi privească şeful în ochi.

Marianne Bigby era drăguţă într-un fel inexpresiv. De la părul ei vopsit şi făcut permanent, pînă la nasul şi sînii operaţi, era exact genul de femeie pe care un gangster ar fi considerat-o tovarăşă de viaţă.

Îl pofti pe Patrick Kelly în casă vorbind. Marianne nu tăcea niciodată; era cel mai mare defect al său. Pentru că, atunci cînd vorbea, gemea. De asemenea, vorbea foarte repede. Rapidă şi Furioasă era porecla ei.

– Ţi-a luat destul de mult ca să ajungi, Kelly. Îmi vreau răsplata şi ar fi bine să fie ceva serios. Nu nişte bănuţi acolo, mulţam frumos. Şi să-ţi mai spun ceva: ticălosul ăla m-a lăsat îngropată în datorii. Ştiam c-o să-l omoare cineva, idiot nenorocit! I-am zis de nu ştiu cîte ori: „Dacă nu

ai grijă, o să-ţi vină cineva de hac..."

Patrick şi Willy erau pe pilot automat. Patrick o cunoştea destul de bine ca să n-o asculte, pînă cînd începea să plîngă, un truc pe care îl învăţase de la Micky Duggan. În cele din urmă, lacrimile veniră, iar el profită de ocazie ca să-i vorbească.

– Haide, Mal, n-aş fi venit fără vreo două miare, fetiţo. Ştii asta.

Ea îşi trase nasul cu zgomot.

– Dacă ar fi aici acum, Pat, l-aş omorî cu mîna mea. Auzi, să fie omorît aşa. Ce ruşine pentru mine! N-a fost prins de poliţie şi nici împuşcat. Nu, a trebuit să se lase omorît în bătaie. Idiot inutil ce era... Dar aşa era el, nu se gîndea la nimeni. Unde e prestigiul, mă rog? Dar l-am prevenit în privinţa lui Broughton. L-am avertizat cînd ticălosul ăla a venit aici furios şi cu bîte de baseball. Atunci, l-am dat afară. Eu singură, ca de obicei, fiindcă tăntălăul ăla de Micky avea o treabă la club, spuse ea vîrîndu-i o unghie lungă şi roşie sub nas lui Patrick. Numai pe tine te consider de vină. Să-l laşi să conducă un club – el, care nu era în stare să conducă o afurisită de vînătoare fără paişpe cîini şi o escortă din poliţişti! Numai din cauza ta a fost atras de jocuri de noroc şi altele de genul ăsta. Ştii ce nebun era după cai. Ca un copil într-un magazin de dulciuri, aşa era cînd trebuia să umble cu atîţia bani. Paria ca un zănatic, de parcă nu mai apuca a doua zi. Nu putea să iasă învingător din nici o ceartă.

– Cu tine în nici un caz, scumpo. Nu putea să scoată nici un afurisit de cuvînt! zise Willy şi vocea lui păru s-o amuţească pentru o clipă.

Ea se duse spre el atunci şi spuse cu o voce piţigăiată, clătinînd din cap lá fiecare cuvînt:

– Eu sînt văduva îndurerată, mulţam frumos.

Patrick se săturase.

– Stai jos şi taci două minute, Mal. O să primeşti nişte bani, aşa că mai închide gura.

– Copiii sînt la şcoală particulară. Am casa, apartamentul ăsta, maşina...

– O să ne ocupăm de toate, spuse el obosit. De ce a venit Broughton aici cu bîte de baseball?

Marianne clătină din cap, ca şi cum n-ar fi înţeles întrebarea.

– Nu ştii?

Patrick trase aer în piept şi spuse cît putu de calm:

– Nu, Mal, nu ştiu. De asta te întreb.

Ea rămase tăcută pentru prima oară.

– Era furios pe Micky din cauza banilor pe care i-ai luat tu de pe urma clubului, spuse ea, în cele din urmă.

PAtrick făcu ochii mici.

– Ce tot îndrugi? Sînt banii mei – e clubul meu.

Ea îl privi în ochi.

– Nu şi profiturile, Pat. Cele cinci sute de miare lăsate de rusul ăla.

Patrick avu senzaţia că primise o lovitură în moalele capului.

– Cinci sute de miare lăsate în clubul meu de un rus afurisit? Eşti drogată, Mal, sau ţi-ai pierdut minţile? Ce rus?

– Domnul Stravaneely sau ceva de genul ăsta. Avea un nume foarte ciudat, nu-l mai ştiu. Se ocupă de ipoteci pentru marii traficanţi de droguri ruşi.

Patrick simţi că i se face rău.

– Credeam că lucrezi cu el. Aşa am avut impresia. Folosesc clubul pentru transferuri de bani şi ca paravan, zise ea bîlbîindu-se acum, de frică. Trebuie să fi ştiut, Pat.

– Să mă ia dracu, Pat. Eşti un om mort, zise Willy.

Ca şi cum el n-ar fi ştiut.

– Mai e cineva implicat? o întrebă el pe Marianne, dar ea ridică din umeri.

– Nu ştiu decît de Broughton. Dar îl cunoşti – probabil că jumătate din Silvertown e cu el. Nu poate nici să se uşureze singur.

Ea văzu teama de pe chipul lui Kelly şi acest lucru o

sperie. Dacă el se temea, însemna că era, într-adevăr, ceva grav.

Cînd el ieşi din apartament, ea îi strigă tremurător:

– Nu uita de banii mei. Îi vreau înainte să fii lichidat, mulţam frumos.

– Un lucru e sigur în privinţa lui Mal, ştie să se facă ascultată de bărbaţi, Pat. Nu-i de mirare că sărmanul Duggan era aşa cum era, după ce o asculta trăncănind zi şi noapte.

– Am dat de dracu', Willy, spuse Patrick absent.

Willy descuie portiera Rolls-ului.

– Presupun că e un mod de a spune.

– Care e localul unde îşi face veacul rusul în ultima vreme?

– „Girlie Girls", din cîte a zis ea, spuse Willy, pornind motorul. Poate ar trebui să te arăţi pe-acolo la un moment dat. N-ar mai trebui să-i cauţi. Lasă-i pe ei să te găsească.

– O să mă găsească ei cînd vor vrea.

– Înţelepte vorbe. Bine ai făcut că te-ai despărţit de Kate. Le-ar plăcea tare mult să pună mîna pe ea, Pat. Din asta trăiesc ei, din necazurile pe care le fac poliţiştilor. De fapt, înşeală întregul Minister de Interne. Se ocupă cu de toate acum. Paşapoarte, arme, orice. Numesc anumite părţi din Notting Hill, „Moscova".

– Willy, spuse Patrick cu un glas scăzut. Ce-ar fi să taci dracului?

Ieşiră din Londra în linişte.

Hart puse o cană de cafea pe biroul lui Kate.

– Păreţi obosită.

Kate se întinse.

– Chiar sînt. S-a aflat ceva?

– Aţi primit un telefon mai devreme, o informă fata. Robert şi nu mai ştiu cum. De la Serviciile Sociale, în legătură cu Regina Carlton. I-am spus că-l veţi suna mîine.

Kate căscă.

– Mulţumesc, draga mea. Poţi să te duci acasă.

Fata încuviinţă şi spuse cu blîndeţe:

– Asta ar trebui să faceţi şi dumneavoastră.

Sună telefonul şi Kate răspunse.

– Bună, Lizzy. Ce mai faci?

Se simţi bucurie în glasul ei cînd vorbea la telefon şi fata o lăsă singură.

Kate ascultă ce îi povestea fiica ei din Australia. Era cea de a treia vizită a lui Lizzy acolo şi Kate avea o presimţire că nu avea să se mai întoarcă de data aceasta. Nu o deranja. Australia i se potrivea lui Lizzy ca o mănuşă şi Kate ştia că era fericită acolo. La soare, pe tărîmul tinereţii. Dorea atît de mult ca fiica ei să fie fericită.

– Ce mai face bunica?

Lizzy rîse.

– Se simte excelent, ca de obicei. Merge la plajă toată ziua şi, pe urmă, se pregăteşte pentru barbecue.

– Sună grozav. Sînt ceva băieţi simpatici?

Lizzy deveni tăcută.

– Cîţiva, nimic ieşit din comun.

De cînd Kate citise jurnalul fiicei sale cu ani în urmă, cînd era încă elevă, orice discuţie despre băieţi, bărbaţi sau sex le făcea pe amîndouă să se simtă jenate. Kate îşi aminti din nou cum nu puteai niciodată să cunoşti pe cineva cu adevărat. Părea să fie povestea vieţii ei.

Crezuse că avea noroc cu fiica ei adolescentă, cînd descoperise că Lizzy se droga şi se culca cu oricine avea o ţigară cu marijuana, un chip plăcut sau o maşină frumoasă. După aceea, Lizzy luase o supradoză; Kate reuşise să se descurce cum putuse şi amîndouă îşi văzuseră de viaţă mai departe.

Faptul că fusese la un pas de a-şi pierde fiica fusese un moment de cotitură în viaţa lui Kate, care se apropiase de Patrick Kelly.

Acum, o asculta pe Lizzy şi îi mulţumi lui Dumnezeu că fiica ei se simţea bine din nou.

Dar vocea ei o făcu să se simtă mai singură ca oricînd.

Privirea îi rătăci spre fotografia micuțului adidas. Era o imagine pe care știa că nu avea s-o uite niciodată.

– Mi-e dor de tine, draga mea.

– Și mie mi-e dor de tine, mamă. Ce face Patrick?

– E bine. Îl știi pe Pat, nimic nu-l atinge.

Lui Lizzy îi scăpă sarcasmul din vocea mamei ei.

– Spune-i că-l iubesc. Pa.

Și închise.

Kate privi receptorul un moment îndelungat, după care îl puse în furcă încet. Trebuia să se ducă la ea acasă și să aerisească încăperile. Lui Lizzy avea să-i fie dor să locuiască la Pat, cu siguranță. Un alt motiv pentru care era bine să rămînă în Australia.

Kate se mustră pentru acele gînduri, dar, în sinea ei, recunoștea că era adevărat. Lizzy voia să fie întotdeauna numărul unu. Era ceva ce învățase de la tatăl ei. Dan fusese la fel. Îl interesase numai ce voia el și ce îi trebuia.

Kate oftă adînc. De ce ar fi trebuit să-și facă Lizzy griji? Era tînără și tinerii nu aveau probleme reale. Viața părea încă atît de lungă și habar n-aveau ce repede trecea.

Kate sorbi din cafeaua călduță. Îi era extrem de dor de Patrick.

La fel simțise și după plecarea lui Dan. Dan afemeiatul. Dan, care își închipuia că putea trece prin viață cu niște dinți albi și o sculă mare. Se pricepea să-i aleagă.

Auzea telefoane sunînd, oameni vorbind, vieți care erau trăite. Părea complet ruptă de toate. Tot ce își dorise îi fusese luat cu' cîteva cuvinte ale lui Ratchet și știa că nu avea să se mai împace niciodată cu Pat.

Oricît de mult ar fi vrut.

5

– Din punct de vedere judiciar, le putem plasa pe ambele mame la locurile incidentelor.

Kate încuviință şi zise:

– Le-ați putea plasa împreună cu copiii oricînd, cu siguranță, din moment ce sînt atît de apropiate de ei.

– Aşa e, dar nu pot să raportez decît ce am descoperit şi există dovezi care arată că ambele mame s-au aflat acolo.

Kate îşi trecu o mînă peste față.

– Orice avocat bun ți-ar spulbera teoria, zise ea. S-a găsit ceva de la locurile incidentelor pe hainele sau încălțămintea mamelor?

– Nimic concludent, spuse Leila. Am prelevat mostre de praf din zona unde locuiesc pentru a le compara. Sunt sigură că le vor elimina de pe lista suspecților.

Îşi privi prietena. Kate arăta groaznic.

– Ar trebui să te gîndeşti să te ajute cineva la acest caz, Kate.

Kate trase prelung din țigară.

– Şi Ratchet este de aceeaşi părere. Deşi el ar vrea să mă îndepărteze de tot. Viața i-ar fi mult mai uşoară. Sînt convinsă.

Leila se aşeză şi spuse cu blîndețe:

– Poți alege tu însăți pe cineva. Pe cineva care s-a mai ocupat de aşa ceva. Fii sinceră, ar lucra alături de tine, nu

împotriva ta. Alege tu însăţi persoana. Dacă ar vrea, Ratchet ar putea să-ţi ia cazul.

Kate îşi roti privirea prin mica încăpere.

– E o magherniţă, Leila, dar e a mea. Ratchet e îngrijorat în privinţa relaţiei mele cu Patrick. Crede că cine se aseamănă se adună...

Leila zîmbi, dezvelindu-şi dinţii albi şi strîmbi.

– Ceea ce se va şi întîmpla, draga mea. Dar vei suporta. Eşti unul dintre ofiţerii cei mai capabili pe care-i cunosc. Nici măcar Ratchet nu poate nega asta. Ai băgat în puşcărie mulţi indivizi de-a lungul anilor. Asta nu poate uita nimeni. Scrie negru pe alb. În plus, relaţia ta cu Patrick ţi-a adus destulă glorie. Poliţiştilor le plac adevăraţii delincvenţi, chiar şi tu trebuie să-ţi fi dat seama. Alege un coleg bun, Kate. Ia-ţi un ajutor. De specialitate.

– Poate că ai dreptate.

Leila îi luă ţigara şi trase un fum.

– Parcă te lăsaseşi.

– Doar în public. Cînd sînt singură, pufăi ca Balaurul Fermecat.

Kate rîse.

– Vrei să bem ceva mai tîrziu?

Leila încuviinţă.

– Credeam că n-o să mă mai întrebi.

– Nu pot să nu mă gîndesc la băieţelul acela, la Ivor. Unde naiba ar putea fi?

Leila ridică din umeri.

– Trebuie să fie mort. Au trecut aproape patru zile. Mama ce zice?

– Absolut nimic. Susţine în continuare că i-a lăsat singuri toată noaptea şi că nu i-a mai găsit cînd s-a întors acasă. Tatăl era în Liverpool – are un alibi zdravăn. Nimeni altcineva nu are cheia apartamentului şi copiii erau încuiaţi în cameră. În realitate, ceea ce spune ea e incredibil. Dar nici măcar o clipă n-a spus altceva.

Leila închise ochii.

– Cînd o să vină avocatul ei n-o să te mai poţi apropia de ea. Vor aduce fişe psihiatrice, tot felul de chestii din astea. Ai nevoie de cineva acum. Lasă-mă să caut prin dosare să văd ce găsesc, da? Dacă a fost plasată la locul incidentului, vei avea serios de lucru. Să sperăm că băieţelul va apărea în viaţă. Pînă atunci, voi spera că va fi adusă în instanţă cu puţin mai mult decît aveţi acum.

Kate era obosită şi îngrijorată şi părea mai îngrijorată ca de obicei. Trebuia să găsească acel copil şi încă foarte repede.

– O s-o interoghez pe Andrews din nou la cinci, spuse ea. Nu face altceva decît să mănînce. Dumnezeu ştie ce e în mintea ei. Dar va trebui s-o pun sub acuzare astăzi şi chiar o voi face, indiferent de ce zice avocatul ei. Pun pariu că e întreagă la minte. Cred că-şi bate joc de noi.

Leila zîmbi.

– N-ar fi prima oară. Cu siguranţă, nu va fi ultima.

– Aşa e. Bem ceva mai tîrziu?

– Sună-mă pe mobil. De fapt, ce-ar fi să treci pe la mine? O să fac cîteva sandvişuri.

– S-a făcut, ne vedem mai tîrziu. Te rog, uită-te prin dosare, vezi dacă găseşti pe cineva relativ normal care să lucreze cu mine.

Kate privi în urma ei cînd ieşi din birou şi zîmbi pentru prima oară cu adevărat în ziua aceea. Leila era sexy şi amuzantă. Era, de asemeni, şi o bună prietenă, iar Kate avea mare nevoie de aşa ceva în acel moment.

Ratchet vrea să mă distrugă, se gîndi ea. Pat e pe cale să se prăbuşească şi vreau să mă asigur că nu voi cădea împreună cu el.

Ei bine, încă mai avea cîţiva aşi în mînecă. Kate Burrows era supărată şi, cu cît Kelly şi Ratchet îşi dădeau seama de asta mai curînd, cu atît era mai bine.

David Mentorn era un copil fericit. Era în firea lui.

Rîdea traversînd parcul cu pantofii săi plini de noroi. Şi

Jonathan Light, prietenul şi complicele său, rîdea uşor. Ambii băieţi erau blonzi şi cu ochii albaştri, încît ai fi zis că erau fraţi. În ziua aceea chiuleau de la şcoală.

La doisprezece ani, credeau că ştiu mai multe decît părinţii şi profesorii lor şi, din cînd în cînd, mai porneau în căutarea cîte unei aventuri.

David avea doar mamă, deoarece tatăl său dispăruse cu cîţiva ani în urmă. Ea lucra la Londra şi făcea naveta zilnic. Pe de altă parte, mama lui Jonathan nu lucra şi se ştia că umbla toată ziua. Nimănui nu părea să-i pese de băieţi.

Încă mai rîdeau cînd se apropiară de gardul care ducea spre gropile de pietriş. Ştiau că pot face cîtă gălăgie voiau. Noroiul de pe ghete era greu şi, cînd Jonathan începu să meargă precum monstrul lui Frankenstein, David se rostogoli pe jos de rîs. Era un gest pe care îl regretă în curînd.

Pentru că, lăsîndu-se în jos, putu să vadă o pungă neagră ascunsă sub tufe. Nu era un lucru ciudat în sine, dar o mînuţă vineţie şi umflată atîrna din ea.

David încetă imediat să se mai rostogolească şi rîsul îi îngheţă în piept.

Jonathan crezu că încă mai glumea şi îl lovi cu piciorul în joacă. Apoi îşi văzu prietenul ridicîndu-se în genunchi şi începînd să se îndepărteze tîrîndu-se.

– Uită-te sub tufa aia, spuse David răguşit. E cineva acolo.

Jonathan se uită şi i se tăie răsuflarea.

– Ce facem?

David se ridică în şezut şi înghiţi în sec.

– Va trebui să spunem cuiva.

Jonathan încuviinţă; în tot acel timp, mintea lui funcţiona la putere maximă.

– O să dăm de bucluc.

David se ridică în picioare.

– Nasol, da' trebuie să spunem. Să mergem la muncitori. Ei trebuie să ştie ce să facă.

Se strecurară prin gaura din gard.

– Poliţiştii o să vrea să stea de vorbă cu noi.

Fără să vrea, Jonathan începea să fie emoţionat. Acum făceau parte din ceva mai important decît îşi închipuiseră vreodată.

Kate îl zări pe Patrick cu coada ochiului şi simţi familiara atracţie.

Cînd el se apropie de maşina ei, Kate întoarse capul. Ştia ce vrea şi era decisă să nu fie de acord.

– Te rog, Kate. Vreau doar să vorbesc cu tine.

Ea îl ignoră.

– Pleacă, Pat, spuse ea descuind portiera. Nu mi-ai făcut destule necazuri?

El o apucă de braţ cu brutalitate şi o duse spre BMW-ul lui. Kate ştia că o văd toţi cei din secţie şi că nu avea de ales, trebuind să-l asculte. În maşină, izbucni furioasă.

– Cum îndrăzneşti să-mi faci aşa ceva?

Ochii lui erau rugători şi ea ştia că nu trebuia să-l privească. Sau să-l asculte; dacă o făcea, era pierdută. El avea talentul de a face ce voia din ea.

– Îmi pare rău, draga mea, dar trebuie să-ţi vorbesc, spuse el privindu-i chipul pentru a vedea vreun semn de îmblînzire.

– Dacă-ţi închipui că nişte simple cuvinte vor schimba ceea ce s- a întîmplat, înseamnă că eşti mult mai arogant decît am crezut, zise ea cu înverşunare. M-ai minţit tot timpul...

– Nu te-am minţit, nu ţi-am spus totul doar. E o deosebire.

– Rezultatul e acelaşi. Ai făcut lucruri care ştiai că mă vor compromite, Patrick. Unde au dispărut adevărul, încrederea şi sinceritatea? Acum eşti în rahat şi n-am chef să mă tragi după tine. Mi-ai promis o viaţă frumoasă...

Acum şi el începea să se înfurie. I se părea mai atrăgătoare ca oricînd.

O adora şi ea ştia asta. Clubul nu însemna nimic pentru el, de fapt. Farmecul său îl reprezentau banii şi atît.

– Ascultă, Kate, am nevoie de tine mai mult ca oricînd. Dragostea mea faţă de tine e imensă. Ţin la tine mai mult decît la orice altă fiinţă. Îmi lipseşti dimineaţa cînd mă trezesc, mi-e dor să mai citesc afurisitele de ziare şi să beau cafeaua cu tine. Îmi lipseşti în pat. Îmi lipseşti atît de mult, că mă doare cumplit, dar n-am venit aici ca să te rog să te întorci, iubito, ci ca să te rog să-mi faci un serviciu.

Ea rămase cu gura căscată.

– Un ce?

El o privi în ochi.

– Te rog să-mi faci un serviciu, Kate.

– Ai un tupeu extraordinar, Patrick Kelly. După ce m-ai umilit în faţa şefului meu, ascunzîndu-mi informaţii care ştiai că mă puteau pune într-o situaţie extrem de dificilă, vii şi mă rogi să-ţi fac un afurisit de serviciu. Par chiar atît de proastă?

– Ştii ceva, Kate? Încă mai vorbeşti ca o poliţistă, spuse el furios. „Ascunzînd informaţii". De ce nu poţi să zici „mi-am ţinut pliscul", ca oamenii normali?

Kate îl privi cu duritate.

– Pentru că, spre deosebire de aşa-zişii tăi oameni normali, se întîmplă să am puţină minte şi nu-mi place să vorbesc ca un nenorocit de gangster. Scuză-mă, Patrick, fac excepţie cei de faţă, bineînţeles.

Săgeata lovi în plin şi ea îl văzu clocotind de furie.

– Ticăloasă arogantă. Trage-mi una, haide. Te cunosc mai bine decît tine. Ştiu totul despre tine, femeie. Poţi să te dai mare cu nenorociţii ăia din puşcărie, dar să nu îndrăzneşti să foloseşti tonul ăsta cu mine, cucoană. Te-am ajutat să te pui pe picioare după ce proasta de Lizzy s-a culcat cu jumătate dintre bărbaţii din Grantley şi a înghiţit suficiente droguri ca să ameţească un oraş întreg. Dar nu ţi-am aruncat-o niciodată în faţă, gagico. Te-am ascultat îndrugînd despre idiotul ăla de Dan, aşa că nu mă face tu pe mine

gangster. Cînd îți convine, sînt util. Recunosc că nu sînt uşă de biserică, nu după standardele tale, oricum, dar care-i problema dacă nişte tipi vor să se uite la nişte ţîţe? Atîta timp cît nu le expun pe-ale tale, care-i problema?

Ea îl privi; era tot chipul pe care îl iubea. Chipul pe care îl voia lîngă ea. Chiar dacă era puțin mai cărunt şi mai ridat. Arăta superb şi ea nu avea să-i poată ignora niciodată sexualitatea. Dar nu avea să-i meargă.

– Nu-mi vorbi ca şi cum aş fi una din tîrfulițele tale, Patrick Kelly.

El îi dădu peste mînă supărat.

– Nu-mi mai spune Patrick Kelly! Parcă ai fi afurisita de maică- mea.

– Să nu mai faci asta. Totdeauna violent, nu-i aşa? Tipul dur. Ei bine, să ştii că nu mă impresionezi, Patrick Kelly, nu mă impresionezi absolut deloc. M-ai mințit şi ai distrus toată încrederea care credeam că există între noi. Voiam ceva ce tu nu-mi puteai oferi niciodată, sinceritate. Eu sînt întotdeauna sinceră cu tine, în legătură cu orice, dar e adevărat că eu nu mă ocup de afaceri murdare. Nu fac nimic ce te-ar jigni sau te-ar dezgusta.

Lui îi era milă de ea. Ştia că era sinceră şi cît de mult suferea.

O iubea şi se simțea groaznic văzînd-o astfel. Dar avea ceva de făcut şi nu trebuia să uite acest lucru.

– Am nevoie de tine, Kate, îi spuse el calm. Vreau să te rog să faci pentru mine ceva ce ştiu că o să te înfurie. Dar ți-o cer, pentru că mi-eşti datoare, iubito. Eu aş face-o pentru tine oricînd.

Kate tăcu cînd auzi neliniştea din glasul lui. Îi simțea teama şi acest lucru o reduse la tăcere.

– Am nişte necazuri atît de mari că nu ți-ar veni să crezi, continuă el. Am intrat într-o situație din care nu pot ieşi fără să rănesc nişte oameni foarte rău. Îți spun asta, pentru că vrei sinceritate şi, la dracu', de data asta, o s-o ai. Trebuie să faci ceva contra tuturor convingerilor tale ca

să mă ajuți, dar știu că o vei face cînd o să-ți explic despre ce e vorba.

Îi privi chipul încordat, ochii în care se zărea teama, nasul drept, pomeții înalți și simți o dorință puternică de a o săruta.

Dar știa că acest lucru nu avea să se întîmple. Greșise și avea să treacă mult timp pînă cînd avea să-i recîștige încrederea. Iar el nu-l avea.

– Doamne, Pat, ce-ai făcut? întrebă ea cu o voce scăzută și asta îl înfurie.

Ea credea că el îl omorîse pe Duggan. Își dădu seama de acest lucru acum și îl duru.

– N-am făcut altceva decît să mă asociez într-o afacere. Îți jur că ăsta e adevărul, Kate. Dar trebuie să faci ceva pentru mine, spuse el și încercă să-i ia mîna, dar ea și-o trase. Trebuie să spui că am fost cu tine în noaptea cînd a murit Duggan.

Ea se gîndi la noaptea cu pricina și își dădu seama că el fusese plecat aproape toată seara, presupunîndu-se că discuta cu cineva în legătură cu un teren de golf.

– Unde ai fost, Patrick? Cu cine ai fost, dacă nu cu Duggan?

El se uită spre bord, ocolindu-i privirea.

– Nu pot să-ți spun.

– Ai fost cu o femeie sau cu un bărbat?

– Nu pot să-ți dezvălui acum această informație, Kate. Iartă-mă.

Ea se strîmbă nevenindu-i să creadă.

– Vrei să mint pentru tine și nici măcar nu-mi spui unde ai fost sau cu cine?

El ridică din umeri.

– În esență, da.

Ea clătină din cap furioasă.

– Nici vorbă, amice. Sînt sigură că ai destui prieteni care sînt dispuși să mintă pentru tine – nu poți să rogi pe unul din ei? De ce trebuie să fiu eu?

– Pentru că nimeni nu ți-ar pune cuvîntul la îndoială, iar eu aş fi liber să aflu cine l-a omorît pe Micky şi de ce vor să dea impresia că am făcut-o eu. Încă ceva, înainte să mai spui ceva, să ştii că şi eu sînt pe lista neagră a cuiva. Aşa că, dacă planul le iese cum vor, o să mă îngropi, iubito.

Tăcură amîndoi, după care el spuse încet:

– Nu ți-am cerut niciodată nimic, Kate. Acum îți cer asta ca prieten. Un prieten care ar face orice i-ai cere. Absolut orice.

Înainte ca ea să apuce să spună ceva, Golding îi bătu în geam şi spuse tare:

– Au găsit băiatul. E mort.

Kate deschise portiera şi se îndreptă ameţită spre intrare.

De ce se întîmplau toate acum?

Era o întrebare la care ştia că nu avea să poată răspunde niciodată.

Se întoarse şi îl văzu pe Patrick privind-o, lucru care o făcu să-şi amintească de prima oară cînd îl văzuse, speriat, furios şi aşteptînd o fiică ce amîndoi ştiuseră că nu avea să mai vină acasă. Şi atunci păruse vulnerabil, ca şi acum.

Dar ceea ce îi cerea să facă era prea mult.

Mult prea mult.

Mama lui Ivor jelea.

Era un sunet asurzitor, de o intensitate aproape animalică, iar ceilalți arestați se plîngeau de zgomot.

Kate privi cum o asistentă socială o luă după umeri pe Caroline, încercînd s-o liniştească.

Era cadavrul micului Ivor, fără nici o îndoială. Părea să se fi sufocat, din moment ce nu se găsiseră încă urme de înțepături, vînătăi sau tăieturi.

Lui Kate îi veni în minte imaginea unei fetițe înjunghiate de tatăl ei şi încercă s-o alunge. Fusese unul din primele ei cazuri şi îl rezolvase în cîteva ore. Bărbatul, cuprins de remuşcări, îşi recunoscuse vina.

Fusese o experienţă îngrozitoare şi Kate se dusese acasă recunoscătoare pentru faptul că fiica ei era teafără. Totuşi, aşa cum îi spusese Kelly, Lizzy nu era aşa cum sperase ea.

Dar Kate o iubea şi o accepta, în ciuda acestor lucruri. Nu-şi putea închipui cum ar fi fost să vrea s-o omoare. Totuşi, se părea că părinţii vedeau în copiii lor nişte lucruri pe care le posedau, ceva de care se puteau folosi şi de care puteau abuza.

Acum trebuia să decidă ce să facă în privinţa mamei îndurerate şi isterice a lui Ivor.

În primul rînd, trebuia să-l lase pe medic s-o consulte şi să-şi întocmească raportul.

Aşa, cel puţin, avea şi ea puţin timp liber, în vreme ce ei încercau să adune probe de pe trupul copilului.

Dar, cînd străbătu culoarul cu celule, suspinele femeii îi răniră auzul.

Terry Harwick era un foarte bun aranjator.

De fapt, chiar se mîndrea cu munca lui, care era neobişnuită în lumea interlopă. Se lăuda că putea să aranjeze orice pentru oricine, în schimbul unui preţ.

Terry era un tip solid cu chelie şi ochi albaştri, bulbucaţi. În închisoare, avusese gradul A.

Periculos de cunoscut. Acolo, crease o reţea de indivizi în care avea încredere. Oameni care îl ajutau să obţină lucrurile de care avea nevoie pentru a-şi desfăşura activitatea zilnică.

Căsătorit cu frumoasa Tracey, o femeie micuţă cu ochi căprui, păr negru, permanent, şi un bust mare, era un om fericit.

Conducea un BMW negru, nou, avea o căsuţă drăguţă în Manor Park şi îşi trimitea copiii la o şcoală particulară. Vecinii săi credeau că e consilier financiar şi asta îi convenea.

Cînd îl văzu pe Patrick Kelly înaintînd pe aleea lui,

urmat de omul său de încredere, Willy Gabney, Terry simți teamă pentru o fracțiune de secundă.

Apoi, se calmă. Acum era un om căutat, așa că nu era ceva ciudat că îl vizitau gangsteri periculoși. Dar, în mod normal, aceștia sunau înainte și fixau o întîlnire. Asta îl deranja.

Arborînd un zîmbet, îi mulțumi Domnului că Tracey se dusese la coafor și deschise ușa cu un aer prietenos.

Trase aer în piept înainte să vorbească, sperînd că vocea nu îi tremura prea tare.

– Salut, Pat. Nu te-am mai văzut de mult.

Îi pofti în holul spațios.

– Intrați să bem ceva și putem sta de vorbă liniștiți.

Faptul că nici Patrick, nici Willy nu îi răspunseră îl făcu să se neliniștească și mai tare. Îi conduse prin salonul cu vedere spre grădina îngrijită perfect. Patrick și Willy priveau uluiți.

O fîntînă care era o copie nereușită a unui original italian, îl uimi pînă și pe Willy, căruia, în mod normal, îi plăceau lucrurile de prost gust.

Mai erau un porumbar, un spațiu mare lîngă piscină și peluze dungate ca un teren de tenis. Spațiul pentru grătar era numai din cărămidă roșie și metal negru. Totuși, piesa de rezistență era o statuie a lui Elvis în haine de concert ținînd microfonul la gură.

– Nevesti-mii îi place Regele..., spuse Terry ca și cum și-ar fi cerut scuze și Patrick se uită la el ca și cum nu-l mai văzuse pînă atunci.

– Vrei să spui că ai lăsat-o să pună asta în mijlocul grădinii și nici măcar n-ai încercat să discuți cu ea? Nu s-au plîns vecinii? întrebă Patrick abia abținîndu-se să nu rîdă.

Terry zîmbi spășit.

– Doar o cunoști pe Tracey a mea. Dacă l-ar fi vrut pe Idi Amin, l-ar fi avut, cu siguranță. A zugrăvit bucătăria într-un roșu-aprins; i-am zis că e o culoare violentă și ea a spus că nu e nici pe jumătate atît de violentă cum ar fi ea

dacă nu i se face pe plac. Casa e domeniul ei, Pat. Ce să fac? spuse el desfăcînd brațele. Bucătăria e încă roşie!

Willy izbucni într-un hohot de rîs, ceea ce sparse gheața.

– Este o tipă nemaipomenită. Şi mie mi-ar fi frică de Tracey.

Era un compliment şi Terry îi zîmbi lui Willy în chip de mulțumire. Se ştia că nu era de glumit cu Tracey şi Terry era mîndru de asta.

– Cu ce vă servesc, deci?

Patrick clătină din cap.

– Cu nimic, deocamdată.

– Luați loc, vă rog, şi să vorbim.

Patrick şi Willy dispărură pe o canapea imensă, din piele albă.

Pat simți că ceva îi împungea piciorul şi trase afară un baton de ciocolată mîncat pe jumătate.

Terry i-l luă, înjurînd-o în gînd pe femeia care făcea curat.

– Probabil că e a micuței Tracey, zise el şi o aruncă la gunoi, după care se aşează pe marginea scaunului de parcă s-ar fi pregătit să pornească într-o cursă.

– Ce pot face pentru voi?

Pat zîmbi şi, apoi, spuse serios:

– Trebuie să stau de vorbă cu nişte ruşi. Poți să-mi aranjezi?

Terry simți că îi stă inima în loc şi schiță un zîmbet prietenos.

– Cu unii anume sau doar cu cei implicați într-o anumită afacere?

Pat îl privi în ochi.

– Trebuie să vorbesc cu Stravinski. Boris Stravinski, în caz că sînt mai mulți.

Îl văzu pe Terry pălind şi oftă. Spera că Terry se temea mai mult de el decît de rus, pentru că trebuia să discute cu Boris cît mai curînd.

Terry clătină din cap uşor, cîntărindu-şi vorbele înainte să vorbească.

– E un tip foarte periculos, Pat. Nu mi-o lua în nume de rău, dar ai mare grijă. E absolut într-o ureche. Majoritatea ruşilor sînt.

Patrick dădu din mînă ca şi cum n-ar fi avut absolut nici o grijă.

– Sînt cîţiva şi în Anglia, în caz că n-ai observat.

Terry se uită la covorul maro închis şi se gîndi cîteva secunde înainte să vorbească din nou. De data aceasta, vocea îi era destul de categorică.

– O să te coste mult, Pat. Nu risc pentru cîteva miare amărîte. Nu cu Boris, oricum. E un nebun în toată puterea cuvîntului, vorbesc serios. Ai auzit de el?

Patrick încuviinţă, privindu-l cu ochii săi reci ca oţelul.

Terry Harwick avea senzaţia că era prins între ciocan şi nicovală. Nu voia să-l refuze pe omul din faţa lui şi, categoric, nu voia să discute cu Boris, Rusul, cum era cunoscut.

– O să văd ce pot face, bine? Nu-ţi promit nimic.

Patrick se ridică cu greu; perna canapelei era ca un fund de găleată, în genul scaunelor maşinilor sport.

– O să-ţi dau suficient, nu-ţi face griji în privinţa banilor. Dacă-mi fixezi o întîlnire, îi primeşti imediat, bine?

Terry Harwick încuviinţă. Boris era înspăimîntător. Şi, acum, el fusese atras în ceva ce nu-i plăcea deloc. Totuşi, era un aranjator şi chiar unul foarte bun.

Sally McIntyre se uită pe fereastră şi văzu cum vecina ei, Kerry Alston, îşi trăgea fetiţa de mînă pe stradă. Kerry nu avea decît şaptesprezece ani şi deja avea doi copii, unul de patru şi unul de doi ani. Se părea că, acum, o scotea pe micuţa de doi ani.

Sally clătină din cap întristată. Stilul de viaţă al fetei era de-a dreptul scandalos. Muzica se auzea la orice oră din zi şi din noapte, bărbaţii veneau şi plecau.

Era o tîrfuliță, nu exista nici urmă de îndoială. Şi, dacă te plîngeai! Ce vocabular! F... asta, f... aia. Cele două fetițe trebuia să aibă deja un vocabular de marinar.

O văzu pe Kerry dispărînd după colț şi se gîndi să sune la poliție. Sau chiar la Asistența Socială. Kerry era atît de agresivă, încît oamenii se temeau să o reclame, pentru că, atunci cînd o făceau, ea făcea cu ou şi cu oțet pe oricine se apropia. Cu o săptămînă în urmă, cînd poliția venise din cauza gălăgiei, ea ieşise pe balcon cu sînii goi, strigînd:

– V-ați săturat?

Era scandalos. Şocant.

Şi, oare, unde era celălalt copil? Fetița mai mare, cu părul lung şi negru şi ochi mari. O fetiță uluitor de frumoasă. Avea să ajungă la fel ca mama ei, dacă avea să trăiască în continuare alături de Kerry şi de cei care o vizitau pe aceasta.

Toți se drogau, beau. Mirosul de canabis era înfrozitor de puternic în holul de la intrare.

Bătrîna doamnă Railton putea să jure că artrita ei se mai ameliorase pentru că inhalase fumul. Sally rîsese împreună cu toți ceilalți. Dar nu era deloc amuzant, mai ales cînd era vorba de cele două fetițe.

O oră mai tîrziu, Sally auzi o portieră trîntită şi se uită iarăşi pe fereastră. Era Kerry, care cobora singură dintr-un Escort vechi şi Sally răsufiă uşurată. Nu trebuia să facă nimic, ceea ce îi convenea de minune. Îi plăcea să-şi vadă de treabă. În zona aceea, era cel mai indicat. Nu trebuia să te amesteci în afacerile altora.

Îşi făcu un ceai şi, aşezîndu-se să vadă „Morse", oftă mulțumită. Îi plăceau filmele polițiste bune, iar John Thaw arăta destul de bine pentru vîrsta lui.

O bătaie puternică în uşa de la intrare o făcu să se ridice brusc. Prin geamul uşii o văzu pe Kerry şi deschise cu teamă.

– Pot să te ajut cu ceva, scumpo? o întrebă ea forțîndu-se să zîmbească.

– Ai văzut-o cumva pe Mercedes a mea?

Sally clătină din cap.

– Te-am văzut cu ea mai devreme, scumpo. Am crezut că o duci la mama ta.

Chipul lui Kerry se schimonosi de furie.

– Ce dracu' îndrugi acolo, babă proastă? Am fost la cumpărături toată după-masa.

Ai fost la furat din magazine toată după-masa, vrei să zici, se gîndi Sally.

– Încerci să faci probleme, ca de obicei? Le-am lăsat pe amîndouă în casă şi abia acum m-am întors. Mercedes nu e nicăieri, aşa că ştii cumva unde e? Ştiu că le dai biscuiţi şi alte chestii şi mai ştiu şi că-ţi petreci toată viaţa uitîndu-te pe geamul ăla afurisit. Cu cine ai văzut-o pe Mercedes şi cînd?

Sally era înspăimîntată.

– Credeam că e cu tine. Sînt sigură că erai tu... şi o trăgeai de mînuţă pe stradă...

Pumnul pe care îl primi fu extrem de dureros.

Cînd veni poliţia, Sally era plină de vînătăi şi Kelly căuta alt motiv de scandal.

Asta făcea cînd era furioasă şi, acum, aşa era. Foarte furioasă. În plus, tare îi mai plăcea să se certe cu poliţiştii.

6

Kate se uită la fata din faţa ei. O cunoştea pe Kerry, toată lumea o cunoştea pe Kerry, doar era o adevărată legendă.

Grasă, cu un ten neplăcut, Kerry nu era ceea ce se numea o fată drăguţă. Învăţase de la o vîrstă foarte fragedă că, pentru a atrage atenţia băieţilor, trebuia să le permiţi unele libertăţi şi, pentru a atrage atenţia tuturor celorlalţi, trebuia să devii o persoană de temut.

Înjura tot timpul, arunca ameninţări voalate care făceau parte din vocabularul ei, şi era mîndră de sine. Asta o făcea pe Kate să-i fie milă de ea.

Kerry se credea deşteaptă – o persoană care impunea respect.

Chiar nu vedea nimic în neregulă cu viaţa ei. Acum, cînd o privea pe Kate Burrows cu un amestec de teamă şi furie, părea aproape o fiară.

– Calmează-te, Kerry. Nu vrem decît să lămurim ce s-a întîmplat. Ştii cumva unde e fetiţa ta?

Chipul lui Kerry era aspru în lumina puternică din camera de interogatoriu.

– Nu, nu ştiu dracului. O căutam cînd afurisita aia de McIntyre a început să mă caftească...

Kate izbi cu pumnul în masă, făcîndu-i pe cei de faţă să tresară.

– M-am săturat de vocabularul tău, clar? Ţi-a dispărut

un copil – chiar şi tu trebuie să-ţi dai seama că ai face bine să cooperezi cu noi în situaţia asta. Vreau răspunsuri, fetiţo, şi le vreau în seara asta. Dacă Mercedes rătăceşte pe undeva singură, îţi sugerez să ne ajuţi s-o găsim înainte să păţească ceva.

Kate se uită la asistentul social care era de faţă şi privirea ei spuse multe.

Bernie Kent îi luă mîna lui Kerry.

– Haide, scumpo, trebuie să lămurim problema asta acum, spuse el cu blîndeţe. Să nu mai pierdem timpul.

Kerry încuviinţă aproape imperceptibil.

– S-o luăm de la început, spuse Kate încet. Unde ai fost astăzi şi cînd ai văzut-o ultima oară pe Mercedes?

Kerry îşi trecu o mînă murdară peste faţă.

– Am fost toată ziua la cumpărături la Lakeside.

Văzînd suspiciunea de pe chipul poliţistei, se încruntă.

– Am venit pe la opt seara. M-am întors cu taxiul şi fetiţa nu mai era. Cealaltă fetiţă, Alisha, a spus că a adormit şi, cînd s-a trezit, Mercedes nu mai era acolo.

– Cine trebuia să aibă grijă de copii?

Kerry îşi umezi buzele crăpate şi spuse foarte încet:

– Nimeni. Nimeni nu avea grijă de ele, de fapt. Cînd am plecat, micuţa Mary Parkes era acolo, dar trebuia să ajungă acasă pînă la ora cinci. Aveam de gînd să mă întorc pînă atunci, dar m-a reţinut ceva. Le-a încuiat în casă şi a pus cheia sub preş, ca de obicei. Aşa am intrat.

Kate oftă.

– Deci, ai lăsat copiii cu o fată. Cîţi ani are?

– Unsprezece. Dar e foarte matură, dacă mă înţelegeţi.

Kate ştia că voia să spună că era o fată care se dezvoltase înainte de vreme şi, probabil, avea şi experienţă sexuală, ceea ce nu însemna că era matură.

Deşi fata probabil aşa credea.

– O s-o aducem aici să dea o declaraţie. Tatăl ei nu e Lenny Parkes, care a fost închis pentru jaf armat?

Kate se simţea îngrozitor pentru că folosea astfel teama,

dar avusese de-a face cu fete de genul lui Kerry destul de mult ca să ştie că acesta era singurul lucru care le făcea să coopereze.

– El a ştiut că fiica lui era la tine în loc să fie la şcoală?

Avocatul lui Kerry, un individ mic de statură şi chel pe nume Harry Dart, ridică o mînă.

– Asta n-are nici o legătură cu cazul.

Kate îi zîmbi.

– Dă-mi voie să nu fiu de acord. Domnul Parkes e un individ extrem de cunoscut în acest cartier şi nu-i va plăcea deloc că îi vom bate la uşă din cauza iubitei lui fiice. Trebuie să ştim cum stau lucrurile.

Kate se folosea de el şi ştia, dar ce altceva ar fi putut să facă?

– Habar n-am dacă ştia. Presupun că nu. Dar toţi copiii vin la mine, toată lumea ştie asta.

Kerry se justifica şi lui Kate i se făcu şi mai milă de ea. O avea pe Kerry în mînă şi nu avea să-i mai dea drumul.

– Ar fi putut s-o ia cineva pe Mercedes? O prietenă, o rudă, tatăl ei?

Kerry rîse urît.

– Să fiu sinceră, nici nu ştiu cine e taică-său, spuse ea cu obişnuita-i bravadă. O vreau doar înapoi.

Ultimele cuvinte fură mai sincere.

– Dar avem trei martori care spun că te-au văzut cu ea pe stradă cu o oră înainte să-i anunţi dispariţia.

– S-au înşelat. Am fost la Lakeside, aşa cum mai am mai spus.

– Poate cineva să confirme că ai fost acolo? Ai văzut sau ai vorbit cu cineva cunoscut?

Kerry clătină din cap.

– Nu. Dar am venit cu taxiul acasă...

– Din Lakeside pînă la tine acasă se fac zece minute cu maşina. Ai fi avut destul timp să ajungi acolo şi să te întorci în trelzeci de minute. Înţelegi ce vreau să spun? Trei persoane te-au văzut cu copilul, Kerry. Ce se întîmplă? Toţi te

cunosc, ştiu cine eşti. Să fim serioşi, în bloc la tine eşti o adevărată vedetă, nu? Ai grijă de asta. Te-au recunoscut, scumpo. Ai avut destul timp ca să ajungi acasă, să faci ce trebuia să faci şi să te întorci la Lakeside. Ai ceva de spus?

Kerry îşi şterse nasul cu dosul mîinii, după care ţîşni ca o nebună, repezindu-se la toţi cei din jur. Inclusiv la asistentul ei social şi la avocat.

Fu o hărmălaie teribilă.

Iar Kate nu făcuse nici un progres în sensul descoperirii locului unde se afla fetiţa şi, mai important, cu cine.

După zece minute, se întoarse în încăpere. De data aceasta, Kerry era mai calmă şi mult mai civilizată.

– Jur pe copiii mei că n-am idee cine a luat-o sau de ce toată lumea crede că am fost eu. Am fost beată, recunosc, dar am fost la Lakeside. Furam, la dracu'! Puteţi să mă arestaţi pentru asta, dar nu pentru că le-aş fi făcut vreun rău copiilor mei. Indiferent de ce crede toată lumea despre mine şi viaţa mea, îmi iubesc afurisiţii de copii! Nu le-aş face nici un rău. Niciodată. Şi, dacă cineva încearcă să zică altceva, îi fac praf căpăţîna!

– Cui i-ai mai făcut praf căpăţîna? întrebă Kate încet.

Ochii lui Kerry se umplură de lacrimi.

– Ai fost arestată de două ori pentru folosirea violenţei împotriva copiilor tăi...

– Le-am tras cîteva palme, atîta tot, o întrerupse Kerry ţipînd. Toată lumea îşi bate copiii.

– O dată ai lovit-o cu un pantof în cap pe fiica ta cea mare. Aşa e? A avut cinci cusături.

Kate îl văzu pe asistentul social închizînd ochii îngrozit.

– Ţi-au dat-o înapoi pe Alisha abia acum cinci săptămîni. A stat la mama ta, nu-i aşa că am dreptate din nou? Te afii sub supraveghere şi, totuşi, ţi-ai lăsat cei doi copii mici, lipsiţi de apărare, cu o fată de unsprezece ani, în timp ce tu te-ai dus la furat. Acum zici că fetiţa ta a fost luată de o persoană necunoscută şi habar nu ai! Am înţeles totul corect?

Kerry plîngea acum, adevărata Kerry, o tînără supraponderală a cărei fațadă dură dispăruse în mai puțin de cinci minute.

Kate se ridică și spuse cu blîndețe:

– Stai de vorbă cu avocatul tău și mă-ntorc peste un sfert de oră, bine? Vedeți dacă puteți să faceți puțină lumină.

Atît avocatul, cît și asistentul social o priviră abătuți. Aruncase mingea în terenul lor și știau asta.

Kate se duse la ea în birou și își aprinse o țigară. Trăgînd adînc în piept, văzu un bilet pe birou în care scria să aștepte un telefon din partea detectivului Jenny Bartlett. Era semnat de Leila și Kate îi mulțumi lui Dumnezeu pentru ajutorul acordat de prietena ei.

Potrivit procedurii, dacă un caz era foarte dificil, polițiștii puteau aduce o persoană care era considerată expertă în domeniul respectiv. În nici un caz, acest lucru nu era privit ca un eșec al ofițerului responsabil.

Ba era chiar un lucru recomandat de Ministerul de Interne, mai ales dacă un caz nu înregistra nici un fel de progrese.

Dar experții erau chemați mai mult pentru cazuri de pedofilie sau pruncucidere, cînd era nevoie de ajutorul și sfatul unui specialist.

Jenny era extrem de potrivită, acela fiind exact genul ei de caz. Era specializată în molestarea și răpirea copiilor. Kate își spuse că nu trebuia să uite s-o sărute pe Leila cu prima ocazie.

Avea trei femei din oraș care păreau să se fi decis peste noapte să-și ucidă copiii.

Toate susțineau că erau nevinovate și erau cunoscute fie de polițiști, fie de cei de la Asistența Socială, fie și de unii și de alții.

Astfel de lucruri se mai întîmplau, Kate știa asta. Făcea parte din viața de zi cu zi. Dar ca ea să aibă de-a face cu toate trei odată, era prea de tot.

Declarațiile martorilor erau cele mai ciudate. Fiecare dintre femei fusese văzută cu copilul ei, deşi toate negau categoric că se afiaseră în preajma lor la ora cînd se întîmplase incidentul.

Toate recunoşteau că îi neglijaseră, că îi lăsau singuri, dar nu că îi omorîseră.

Dacă spuneau adevărul, în ce situație era poliția? Şi cum rămînea cu cadavrul băiatului din groapa de gunoi?

Cine era şi de ce nu-l căuta nimeni?

Cineva trebuia să ştie cine era. Cu siguranță, cuiva trebuia să-i pese.

Kate închise ochii de consternare şi oboseală. Ştia că îi scapă ceva. Pînă la urmă, avea să-şi dea seama ce şi, atunci, totul avea să devină limpede în legătură cu acel caz tulburător.

Cel puțin, aşa spera.

Merita o pauză.

Boris Stravinski privea ecranul cu detaşare. Se uita pe nişte casete, încercînd să obțină o informație.

Fata de lîngă el se mişcă uşor şi el se îndepărtă de trupul ei subțire. Ea deschise ochii şi îi zîmbi. Era foarte drăguță şi o ştia.

El o privi.

– Îmbracă-te şi tai-o. Serghei o să-ți dea banii.

Cuvintele lui aspre făcură ca accentul să-şi piardă farmecul şi fata se ridică fără să scoată o vorbă şi începu să se îmbrace. El o ignoră, uitîndu-se la ecran.

Ajungînd la uşă, ea se întoarse şi îl întrebă:

– O să vrei să mă mai vezi?

El clătină din cap şi ea îl invidie pentru părul său negru şi lung.

– N-ai meritat banii, draga mea.

Ea ieşi distrusă şi Boris simți un pic de milă împotriva căreia luptă. Cînd plăteai pentru sex, te regulai şi gata. El plătea, le regula.

De ce le ura întotdeauna atît de mult după aceea?

Sau poate că se ura pe sine. Era un bărbat extrem de atrăgător, ştia asta fără să fie vanitos. Femeile îl adorau şi, totuşi, el prefera să se încurce cu tîrfe. Alungă acele gînduri supărătoare din minte.

Tîrfele erau la îndemînă şi, cînd se termina totul, plecau. Asta îl atrăgea foarte mult.

De cînd îşi pierduse iubita, pe Anna, cu doi ani în urmă, nu îl mai interesaseră femeile obişnuite. Anna, mama fiului său, fusese împuşcată la Moscova în timp ce se afla la cumpărături.

El pierduse trei oameni buni odată cu ea atunci şi asta încă îl mai deranja. Dar ea îi lipsea. Îi lipseau foarte mult umorul ei şi modul ei ordonat de a gîndi. Şi fiului ei îi era dor de ea. Recunoscu unul din chipurile de pe casetă şi o opri, zîmbind.

Apoi, ridicîndu-se, se duse la duş şi se privi în oglindă. Era un tip mare în toate sensurile. Părul negru, des şi ondulat, îi ajungea pînă la umeri. Părea o copie mai brunetă a lui Richard Gere. Femeile, îndeosebi englezoaicele, subliniau acest lucru. Le uimea acea combinaţie de frumuseţe şi putere. Era irezistibilă.

Totuşi, frumuseţea unei femei nu îl afecta în sine. El punea preţ pe caracter la o femeie, pe simţul umorului, pe inteligenţă. Îi plăcea să stea de vorbă cu ele, să se distreze cu ele şi, abia apoi, să facă dragoste. Cel puţin, aşa era odată. Înainte de moartea Annei.

Intră la duş şi dădu drumul la apă. Spălîndu-se, se întrebă unde era Kelly şi cînd avea să afie ce se întîmplase cu banii lui.

Aceea era principala preocupare a lui Boris în acel moment.

Orice altceva putea să aştepte.

Patrick se mutase într-un mic apartament în Ilford. Nu fusese prima lui alegere, dar, acolo, nu îl cunoştea nimeni

şi asta îi convenea. Imediat cum îşi dăduse seama ce se petrecea, începuse să-şi ducă lucrurile la maşină, luîndu-şi numai ce era mai important, fiind conştient în permanenţă că era urmărit.

Avocatul său nu era încîntat, spunînd că Patrick avea să fie căutat în curînd pentru crimă.

Dar Patrick ştia ceva în plus faţă de el. Şi faţă de poliţie, de asemeni.

Patrick ştia cine îl omorîse pe Duggan şi de ce. Trebuia să fi fost Rusul, care voia să pună mîna pe banii lui. În cazul în care Kate avea să mintă pentru el, era salvat.

Willy se uita la un meci de fotbal. Patrick puse cîte o tărie pentru amîndoi.

– Afurisiţii ăştia de la Manchester United mă oftică teribil, Pat, zău aşa. Sînt nişte idioţi. Incredibil.

Pat nu îl asculta, însă. Willy era un suporter al celor de la Millwall şi întotdeauna avea să fie. Echipele mai bune, care erau o mulţime, îl ofticau.

– Din moment ce o să stăm împreună o vreme, ce-ai zice dacă am stabili cîteva reguli?

Willy zîmbi.

– Bine, Pat, o să-mi ţin gura, spuse el şi ridică braţele implorator. Dar uită-te la ei!

– Ştiu, sînt nişte încrezuţi. Dar vrei să termini acum, te rog?

Willy păstră tăcerea cît Pat sorbi din coniac.

– Vărul meu Laurie are meci în seara asta în Rettenden. Îţi închipui, Pat? Sînt numai tipi locali, nimeni important. Are şanse, pentru că are ca adversar un iugoslav. E greu de învins.

Pat clătină din cap.

– Ia-ţi gagica şi du-te. Petrece o seară în oraş. Dar ai grijă.

Willy zîmbi.

– Lui Maureen îi place să vadă cafteală, mînca-o-ar tata.

– Din cîte am auzit, şi ea l-ar putea bate pe iugoslav.

– E tare, spuse Willy mîndru. Îl face pe Mike Tyson să pară un mieluşel. Da' are un sufiet de aur. Face orice pentru tine.

Pat încuviinţă. Nu ardea de nerăbdare s-o cunoască pe Maureen. Auzise despre ea atîtea lucruri cît să-i ajungă pentru toată viaţa.

Dar ceva ce spusese Willy atinsese o coardă sensibilă. Maureen ar fi fost în stare să facă orice pentru el, inclusiv să mintă. Chiar şi sub jurămînt, dacă era nevoie. Ceea ce era mai mult decît ar fi făcut Kate pentru el, se gîndi Patrick cu amărăciune. Trebuia neapărat să se răzgîndească. Dumnezeule, clubul era o afacere legală. Nu avea de ce să-l pedepsească pentru asta. Dar, în adîncul sufietului, el ştia că nu legalitatea sau ilegalitatea clubului o supărase, ci faptul că era un gunoi.

Sincer vorbind, era de acord cu ea în privinţa clienţilor, angajaţilor, întregului loc. Dar îi aducea bani, mulţi bani. Bani legali. Şi acela fusese singurul motiv pentru care îl păstra. Femeile pe care le angaja cu siguranţă nu îl atrăgeau.

Acum, clubul şi cel care îl conducea pentru el, erau cauza tuturor necazurilor sale. Pînă şi el îşi dădea seama de asta. Era căutat de un rus nebun, iubita îl părăsise şi el locuia într-o magherniţă afurisită din Ilford.

Cu siguranţă, viaţa avea felul ei în care să te facă să-ţi pierzi minţile, cum spunea prima sa soţie, Renee, de cîte ori avea ocazia. Dumnezeu plătea datoriile fără bani era o altă nestemată de-a ei.

Totuşi, odată ce Terry Harwick aranja o întîlnire, el avea să poată rezolva totul. După care avea să se concentreze asupra recîştigării lui Kate. Aducerii ei înapoi acasă, unde îi era locul.

Maureen era o femeie bondoacă de vreo patruzeci de ani. Pasionată de hainele strîmte, avea patru cataloage în

permanență și același număr de apartamente goale unde să se livreze comenzile. Abia își cîștiga existența vînzînd lucrurile, dar era de-ajuns pentru ea. Cu siguranță, era mai bine decît să emită cecuri false, pentru care făcuse trei ani de închisoare.

Întorcîndu-se pe stradă, mai în vîrstă, puțin mai înțeleaptă și mult mai călită, pusese ochii pe Willy Gabney și îl cucerise, așa cum știuse că avea să se întîmple.

Îi plăcea de Willy. Se purta bine cu ea și ținea la ea în felul său. Copiii ei erau mari acum. Avea trei nepoți. Un lucru care, cînd o bucura, cînd o deprima.

Fiul ei cel mai mic, Duane, era încă acasă. Nu era extrem de inteligent, avea nouăsprezece ani și lucra pe un șantier.

Era independent, ceea ce lui Maureen îi convenea de minune. Putea să se distreze și ea acum și, datorită lui Willy Gabney, exact asta făcea.

Cînd îl văzu oprind în fața apartamentului ei din Dagenham, îi ieși repede înainte, alergînd spre mașina lui pe tocurile imposibil de înalte.

Urcă în BMW cu puțină dificultate și Willy rîse cînd văzu cum își dezgolea piciorul încercînd să stea mai comod. Era bine dotată și asta îi plăcea foarte mult. Era plinuță și îndrăzneață, exact pe placul lui.

– La dracu', Willy, parcă aș încerca să stau pe un skateboard!

El zîmbi și se îndepărtă de bordură cu scrîșnet de roți. Maureen spera că o vedeau vecinii. Să aibă ce bîrfi.

– Arăți grozav, scumpo. Excelent.

Ea se împăună.

– Trebuia să fac un efort. Unde e meciul?

– În Rettenden, un șopron imens pe proprietatea lui Solly Campbell. Întotdeauna sînt meciuri interesante acolo. Băutură din belșug și o atmosferă plăcută. Ar trebui să fie o seară grozavă. Am pariat cinci sute pe vărul meu. Dacă o să cîștigă, îți fac cinste, bine?

Ea zîmbi bucuroasă.

Willy avea să-i facă cinste, oricum. Întotdeauna făcea aşa. O ducea la bar de vreo două ori pe săptămînă, cel puţin. Willy era de treabă. Bun şi atent în felul său. Îi cunoştea reputaţia de brută, dar, cu femeile, se purta foarte frumos. Un tip foarte simpatic. Urît, într-adevăr, dar nici ea nu era o frumuseţe, aşa că se potriveau. Trecuse de mult vremea cînd un bărbat chipeş îi făcea cu ochiul şi, sincer vorbind, se bucura.

La vîrsta ei, voia un bărbat cumsecade care avea ceva bani, fără complicaţii. Willy Gabney nu avea nici măcar bagajul obişnuit, din moment ce nu fusese însurat niciodată şi nici nu avea copii de care să ştie. Dacă ceea ce spunea era adevărat, o avea pe fiica lui Pat Kelly. Cu siguranţă, acest lucru se datora faptului că el şi Kelly se cunoşteau de mulţi ani.

Toate acestea alcătuiau farmecul lui Willy. Era bărbatul solid şi de bază pe care îl căutase toată viaţa. Chiar dacă nu era tocmai Rudolph Valentino, ea îşi amintea vechea zicală: nu te uiţi la poliţă cînd aţîţi focul.

Tot drumul pînă la Rettenden rîseră şi glumiră. Maureen îl plăcea tot mai mult de fiecare dată cînd îl privea. Pînă şi Duane îl plăcea, ceea ce era un punct în plus. De obicei, acesta făcea haz pe seama „iubiţilor" ei, deşi, dacă era să fie sinceră, de-a lungul anilor, aceştia fuseseră destul de mulţi. Puţin cam prea mulţi, după părerea lui Duane, oricum.

Alungă acele gînduri sumbre, Acum îl avea pe Willy şi asta îi ajungea. Era mai mult decît de ajuns. În plus, nu era rău la pat, aşa că, în general, avusese noroc.

Numai să dureze.

Lenny Parkes era un individ mic de statură cu o personalitate mare. Un delincvent de meserie, îşi împărţea timpul între casă, cu soţia sa, Trina, şi cei doi copii, Mary şi Ian, şi o închisoare de maximă securitate, cu prietenii săi.

În general, era un hoţ mulţumit. Supărat, dacă era prins, dar cu o stare de spirit care îi permitea să- şi execute pedeapsa cu zîmbetul pe buze.

Cu condiţia ca nimeni să nu-l supere, bineînţeles.

Pe nimeni nu ura mai mult ca pe poliţişti. Îi considera nişte duşmani, aşa cum îl învăţase tatăl său şi, pe acesta, tatăl său, înainte.

Mîndria şi bucuria lui Lenny era fiica sa de unsprezece ani, Mary, o puştoaică urîtă, care se farda prea mult şi care avea un corp gras şi nişte ochi de femeie mult mai înaintată în vîrstă.

Era aşa cum o făcuse el, deşi fără să-şi dea seama. Mary încerca să fie genul de femeie care îi plăcea tatălui ei: vulgară, cu gură spurcată şi pricepută sexual, cel puţin aşa credea.

Se îmbrăca la fel ca o femeie mai în vîrstă, culegea expresii vulgare de la televizor şi încerca să pară o femeie expertă în ale străzii.

Era o copilă cu probleme psihice, care mintea tot timpul, le făcea necazuri prietenilor, era un coşmar pentru profesori şi, pe scurt, nu era agreată de nimeni.

Mama ei vedea prin ea ca printr-un geam şi, între ele, era o veche rivalitate, încă de cînd Mary era foarte mică.

Absenţele tatălui ei o făcuseră să devină vulnerabilă şi, cînd el nu era în preajmă, mama ei încerca să-i ţină locul înfăţişîndu-i perspectivele sumbre pe care le avea.

Dar Trisha ştia că îşi pierde timpul.

Mary era atrasă de scursurile societăţii, la fel ca tatăl ei. Se simţea bine în compania unor oameni cu care nimeni altcineva n-ar fi vrut să fie.

Era un comportament învăţat de la tatăl ei, care o ducea în tot felul de cluburi şi cîrciumi şi o lăsa să stea cu nişte indivizi despre care ea credea că erau bărbaţi adevăraţi. Exact ca tatăl ei.

Drept urmare, Lenny credea că Mary e nemaipomenită, în timp ce toţi ceilalţi, inclusiv tovarăşii lui, se plîngeau în

secret că era o pacoste nesuferită, fiindcă le întrerupea mereu discuţiile şi se pretindea sofisticată, ceea ce o făcea să pară şi mai vulgară decît credeau ea sau tatăl ei cel vrăjit.

Ian, cu doi ani mai mare, era un băiat simpatic, dar era neglijat de Lenny în favoarea fetei.

Cînd Trisha le deschise uşa poliţiştilor, Lenny şi nepreţuita sa fiică stăteau pe canapea şi se uitau la filmul „Alienii"

În clipa în care Kate Burrows intră în sufragerie, Lenny închise ochii supărat.

– Dacă au avut loc ceva spargeri azi, domnişoară Burrows, eu n-am avut nici o legătură. Am fost la spital şi mi-am făcut analizele, fiindcă sînt suspect de diabet.

Kate zîmbi blînd.

– Am venit să stau de vorbă cu fiica ta, care văd cu uimire că e încă trează la ora asta.

Era unu fără un sfert dimineaţa.

Chipul lui Lenny se întunecă şi, în aceeaşi clipă, Mary păli.

Trisha Parkes se năpusti imediat asupra fetei.

– Iar ai furat, dobitoaco?

Dîndu-şi seama că dăduse de necazuri, Mary luă aerul unei fetiţe nevinovate şi speră ca numărul să-i reuşească.

– Nu, mamă, sigur că nu! Fir-ar să fie, spuse ea cu o voce tremurătoare şi încercă să se liniştească.

– Ce se presupune c-a făcut? întrebă Lenny cu o voce aspră, dînd televizorul încet, ridicîndu-se şi uitîndu-se furios la Kate.

Aceasta îi susţinu privirea, lăsîndu-l intenţionat să aştepte înainte să răspundă.

Văzînd cum se înfuria din ce în ce, zîmbi în sinea ei.

– Mary a stat cu nişte copii astăzi, cînd ar fi trebuit să fie la şcoală. Acasă la Kerry Alston. Sînt sigură că o cunoaşteţi.

– Ce legătură are asta cu Mary? întrebă Trisha cu o

voce speriată, de parcă ar fi ştiut ce avea să urmeze.

Cei care furau din magazine nu erau căutaţi de poliţie la unu noaptea. Trebuia să fie ceva grav.

– Fetiţa cea mică a lui Kerry a dispărut. Se pare că ea a lăsat copiii cu Mary, ca de obicei, astfel că fiica voastră a fost ultima persoană care a văzut copiii. Am o persoană adultă la secţie, dacă nici unul din voi nu vrea să vină, dar pe Mary o luăm cu noi.

Lenny făcu ochii mici, nevenindu-i să creadă.

– O duceţi la poliţie?

– Ai priceput din prima, Lenny. E ceva grav. Un copil a dispărut şi fiica ta a fost martoră. Trebuie s-o luăm cu noi, să dea o declaraţie, după care vom mai vedea.

Pînă şi Mary realiză gravitatea situaţiei şi primii fiori reci de teamă îşi făcură simţită prezenţa.

– N-am făcut nimic! scînci ea. Am vrut s-ajut doar, fiindcă e atît de rea cu ei! Eu sînt singura care-i ajută. Nici măcar nu-i hrăneşte ca lumea.

Se uită la tatăl ei şocat şi spuse isterică:

– Îi bate, tată, iar eu trebuie să mă duc pe-acolo să văd dacă sînt bine.

Lenny se uită la fiica sa. Rimelul i se scursese pe faţă şi, deodată, o văzu aşa cum o vedea poliţista.

Cum o vedeau alţii. Cum o vedea propria ei mamă. Şi simţi un fel de greaţă. Ce îi spusese Trisha chiar în dimineaţa aceea?

„O să ajungă să împingă un cărucior înainte să facă paişpe ani şi numai ţie va trebui să-ţi mulţumim pentru asta, Lenny."

Se mai certaseră o dată la micul dejun. Ca de obicei, ea nu voia să se ducă la şcoală. Avuseseră parte de întregul repertoriu.

Dureri de burtă, greaţă. Pînă la urmă, ieşise ca o furtună din casă lăsînd atmosfera încărcată şi pe mama ei clocotind de furie. Lui Lenny i se păruse amuzant, ca de obicei.

Acum îşi dădu seama că ea avea probleme serioase şi era speriată. Pentru prima oară după mult timp, Mary se purta ca un copil. Copilul răsfăţat pe care îl crease el.

– Ia-ţi haina şi spală-te pe faţă. Acum! se răsti el şi Mary ieşi în fugă din cameră pentru a face ce i se spusese.

– Are cineva idee unde ar putea fi copilul? întrebă mama lui Mary, vădit îngrijorată.

Kate clătină din cap cu tristeţe. O plăcea pe Trisha, care avusese o viaţă grea şi încerca să o facă mai uşoară pentru copiii ei, deşi ştia că era o bătălie pierdută. Mai ales în ce o privea pe fiica ei.

De asemenea, bănui că Lenny nu ştia nici pe jumătate ce se întîmpla. Kate fusese prevenită deja că fata era o mincinoasă înnăscută, fiind gata să dea vina pe oricine, numai să scape ea basma curată. La unsprezece ani, era cunoscută ca furînd din magazine şi chiulind de la şcoală în mod regulat.

– De cînd a dispărut micuţa? întrebă Trisha cu tristeţe în glas.

– Nu ştim sigur, doamnă Parkes. Dar am înţeles că mama, Kerry, a plecat şi a lăsat copiii cu fiica dumneavoastră toată după-amiaza. La ce oră s-a întors în seara asta?

Înainte ca Trisha să apuce să deschidă gura, Lenny zise:

– S-o întrebi dumneata cînd o s-o duci la secţie, da?

Zece minute mai tîrziu, Mary, spăşită, urca în maşina poliţiei împreună cu mama ei. Cînd Lenny se îndreptă spre maşina lui, Kate îl opri.

– Am numărat opt cutii de bere în sufragerie. Doar n-ai de gînd să conduci, nu?

El oftă adînc.

– Să te ia naiba, doamnă Burrows. Nu te mulţumeşti să mă hărţuieşti pe mine, te mai iei şi de familia mea. Asta e noua politică oficială a poliţiei?

Ea îl privi în ochi.

– Fiecare secundă care trece e vitală pentru copilul dispărut. Am trimis grupuri de căutare, o mulțime de polițiști cercetează zona. Fetița aceea n-are decît doi ani. Fiica ta a fost ultima persoană care a văzut-o și, pînă nu aflăm ce s-a-ntîmplat, ar putea fi chiar suspectă. Înțelegi cît de gravă e situația, domnule Parkes? O fetiță de doi ani a dispărut și nimeni, nici măcar mama ei, nu știe unde ar putea fi. Dacă fetița apare teafără, o să fiu încîntată. Dar, dacă nu, voi vrea răspunsuri și le voi vrea cît mai curînd. Înțelegi?

Lenny o privi în ochi și simți primii fiori de teamă. Nu pentru micuța Mercedes, ci pentru iubita sa fiică. Își aminti toate vorbele pline de înțelepciune ale soției lui cînd chemă un taxi pentru a se duce la secția de poliție.

Kerry stătea tăcută în celulă. Nici măcar nu întrebase unde era Alisha, presupunînd că se dusese la bunica ei.

Dacă ticăloasa aia mică de Mary deschidea gura, o omora. Dar o cunoștea destul de bine încît să știe că nu avea să se implice. Kerry privi în jur. Citise toate graffiti-urile de pe pereți și își băuse ceaiul. Își fumase ultima țigară.

Se așeză pe pat oftînd adînc. Frica o apăsa. Dacă îi scotoceau apartamentul, ceea ce bănuia că făcuseră deja, dezastrul putea să se producă în orice moment. Și, atunci, avea să dea de necaz în stil mare.

Ar fi vrut să aibă o țigară cu marijuana ca să-și mai potolească nervii. Valium-ul pe care i-l dăduse medicul nu fusese de-ajuns pentru o persoană care se droga în mod obișnuit, ca ea. Abia îi amorțise simțurile puțin.

Lenny Parkes avea să-i rupă gîtul și acela era numai începutul. Dar, dacă Mary își folosea talentul și ei nu găsiseră dovada, pe care ea o ascunsese bine, puteau să scape.

Maureen intră valvîrtej în casă la 12.20 dimineața, clocotind de furie. Willy Ganbey dispăruse, lăsînd-o singură

într-un şopron de lupte din Rettenden, fără să-i spună nimic!

Nu-i venea să creadă!

Ea îl crezuse un domn şi, cînd colo, el o lăsase baltă, aşteptîndu-se să se întoarcă acasă cu autostopul!

Trebuise să meargă pînă la cea mai apropiată gară cu un individ căruia îi mirosea gura oribil şi care avea o rablă de maşină!

Dacă Willy Gabney avea tupeul să o sune sau să mai vină la ea, îi pocea mutra şi îi mai zicea şi cîteva. Cine-se credea?

Atunci, simţi că o podideau lacrimile.

Îl plăcuse. Îl plăcuse cu adevărat. Şi el se purtase aşa frumos cu ea. Credea că dăduse lovitura, în sfîrşit. Dar el se dovedise a fi la fel ca toţi ceilalţi.

Un ticălos mare, gras şi nedemn de încredere.

Îşi pregăti o tărie şi puse mîna pe telefon, după care începu să-şi sune toate prietenele pentru a le povesti ce păţise. Avea mare nevoie de compătimire.

Era încă la telefon cînd Patrick Kelly încercă să sune la două şi jumătate noaptea.

Bănuia că se întîmplase ceva cu Willy şi acest lucru i se confirmase.

Cineva îl sunase pe mobil şi îi spusese că Willy era reţinut pentru o vreme, dar că îl putea recupera în curînd cu instrucţiuni pentru domnul Kelly.

Dar avea să se întoarcă viu sau mort?

Mai mult, răpitorii ştiau unde se afla Patrick acum?

Plecă din apartament şi urcă în maşină. Nu ştia încotro avea să se îndrepte, ceva ce nu i se mai întîmplase niciodată. Patrick Kelly ştiuse întotdeauna ce să facă.

Cel puţin, aşa fusese înainte de toate acestea.

Dar Rusul îl înspăimînta cu adevărat şi Patrick trebuia să recunoască asta în sinea lui.

Conducea pe o şosea în toiul nopţii, fără nici o destinaţie în minte.

Dacă n-ar fi fost spaima din adîncul sufletului său, ar fi fost ceva caraghios. Lumea lui se întorsese cu fundul în sus..

Care era vorba lui Kate? „Spune-mi cu cine te însoţeşti ca să-ţi spun cine eşti."

Niciodată cîteva cuvinte nu avuseseră mai mult înţeles pentru el, chiar dacă le înţelegea cam tîrziu.

Ar fi vrut să se ducă la ea, dar, chiar dacă l-ar fi primit, ar fi pus-o în pericol.

Îl luaseră pe Willy şi acesta nu era deloc uşor de învins. Dacă îl luaseră pe el, ar fi putut s-o ia şi pe Kate.

Era mai bine ca Patrick s-o prevină cît mai repede.

Spaima îi făcea aproape greaţă acum.

În cele din urmă, recunoscu în sinea sa că era în bucluc pînă peste cap.

7

Era trecut de trei dimineața şi Kate era epuizată. Mary Parkes nu făcuise altceva decît să le spună despre Kerry că nu era o mamă bună şi că ea, Mary, se ducea pe acolo ca să fie eroina zilei.

Nimic nu suna nici pe departe adevărat. Mary ascundea ceva şi, acum, asistentul social spusese că era deajuns pentru sărmanul copil şi că avea să fie adusă din nou a doua zi, la prînz. Kate văzu expresia de îngîmfare de pe fața grasă a fetei şi abia se abținu să nu-i tragă o palmă.

Interogarea fetei fusese o pierdere de timp. Mary insista că lăsase copiii dormind, ca de obicei. Datorită vîrstei pe care o avea, le era imposibil s-o preseze mai mult, deoarece legea încă o considera copil. Păcat că părinții ei nu o trataseră la fel, pentru că nu s-ar mai fi aflat într-o secție de poliție.

Kate avea o presimțire că Mary Parkes avea să vadă interiorul multor secții de poliție înainte să mai crească.

Totuşi, vorbise cu Jenny Bartlett şi îi trimisese prin fax tot ce strînsese în legătură cu cazul pînă atunci. Jenny spera să poată ajunge într-o zi, două. Cel puțin, acum, Kate ştia că avea să aibă un ajutor adevărat. Un ajutor de specialitate. Într-un fel, era sigură că toate acele cazuri aveau legătură între ele. Trebuia să existe un numitor comun, ceva ce îi scăpa.

Sorbindu-şi cafeaua călduță, o văzu pe Joanna Hart

venind grăbită spre biroul ei. Se ridică în clipa în care fata deschise uşa ca o vijelie.

– Mary Parkes a plecat acasă?

Kate încuviinţă.

– Atunci, adu-o înapoi. Să vezi ce-am găsit în dormitorul lui Kerry!

Willy deschise ochii, dar în jur era un întuneric ceţos. Îi închise din nou repede. Era încă în stare de şoc. Ştia că persoana care îl prinsese îl urmărise şi era furios pe sine pentru că nu fusese mai atent. Ori de cîte ori îl ducea pe Pat undeva, Willy era cu ochii în patru din obişnuinţă. Faptul că fusese cu Maureen îl făcuse să fie imprudent. Se alarmă cînd se gîndi la ea. Oare o luaseră şi pe ea? Era teafără? Îl luaseră şi pe Pat?

Încercă să se calmeze. Trebuia să fi fost o răpire profesionistă, ceea ce însemna că avea să fie tratat destul de bine pînă cînd nu avea să le mai fie de folos. Pînă atunci, trebuia să decidă ce avea să facă dacă i se oferea ocazia. Trebuia să vadă unde se afla, să încerce să- şi dea seama cîţi erau şi dacă putea să aibă acces la vreun mijloc de transport.

Pe de altă parte, se întrebă dacă vărul său cîştigase meciul. Willy nu se putea gîndi niciodată la un singur lucru prea mult timp. Aşa era el.

Tommy Broughton deschise uşa şi îl văzu pe Patrick Kelly stînd în faţa lui cu un chip întunecat şi conturul unui pistol vizibil prin haină.

– Salut, Tommy. Eşti singur?

– Da. Nevastă-mea e în vacanţă cu copiii. Ce s-a-ntîmplat, Pat?

Patrick intră în casă neinvitat şi îi zîmbi neplăcut.

– Asta sperăm să-mi spui tu, amice.

Tommy păli.

– Nu ştiu absolut nimic, Pat, în afară de faptul că poliţia

a venit la club cu un mandat de arestare pe numele tău. Am încercat să iau legătura cu tine, dar nu te-am găsit, aşa că am presupus că ai întins-o. Aşteptam să mă cauţi tu.

– Ceea ce am şi făcut, Tommy, nu? Personal, spuse Pat traversînd salonul şi aşezîndu-se cu dificultate.

– Apropo, Harwick a sunat şi ţi-a lăsat un mesaj, spuse Tommy. Încă mai încearcă, indiferent ce-o însemna asta.

Patrick încuviinţă.

– Despre ce e vorba, Pat?

El îl privi pe omul din faţa lui şi oftă.

– Nu-i aşa că ţi-ar plăcea să ştii? Ca să ai ce să torni, nu?

Apoi, scoţînd pistolul din haină, îl îndreptă spre fostul său prieten şi partener.

– Ai exact cinci minute ca să-mi spui care-i treaba cu Boris Rusul, Duggan şi, acum, cu mine. Gîndeşte-te bine înainte să deschizi gura, pentru că am ghicit aproape totul şi vreau tot adevărul, Tommy, nu o versiune prescurtată. Ne-am înţeles?

Tommy încuviinţă. Dăduse de bucluc şi ştia asta. Îşi trimisese soţia şi copiii în vacanţă, pentru că îi era frică, fiind prins în nişte lucruri care îl depăşeau mult. Acum, Patrick Kelly voia răspunsuri şi el trebuia să i le dea. Oricum, era un om mort.

Duggan făcuse să pară totul atît de uşor şi de profitabil. Patrick fusese proverbialul partener adormit. Nu ştiuse nimic din ce se petrecea la club. Acum, însă, se trezise, şi încă foarte bine.

Tommy se întrebă o clipă dacă Pat avea să-l omoare în sufrageria sa. Soţia lui ar fi înnebunit dacă ar fi făcut-o. Abia zugrăviseră.

Kate se uită la fotografii şi clătină din cap nedumerită. Kerry Alston trebuia să fie nebună dacă îşi închipuia că ar fi putut să scape. Le aruncă pe birou dezgustată.

– Scoateţi-o din celulă şi duceţi-o în camera de intero-

gatoriu – acum. Chemați-i înapoi pe asistentul ei social şi pe avocat. Va avea nevoie de ei.

Kate fusese mirată că o femeie putea fi atît de calmă şi liniştită cînd copilul ei dispăruse. Dar acum, după ce se uitase la fotografii, se întrebă dacă nu cumva Kerry ştiuse tot timpul unde se afla copilul.

Îşi apăsă ochii cu mîinile, frecîndu-i cu putere. Cu fiecare zi, slujba ei părea s-o învețe puțin mai mult despre capacitatea omului de a distruge tot ce era bun şi inocent. Acest lucru o deprima, făcînd-o să fie şi mai hotărîtă să strivească răul cît putea de mult. Dar avea senzația că dădea o luptă pe care o pierdea.

Mary Parkes stătea cu tatăl ei pe canapea, acasă. Jubila. Încă o dată scăpase de necazuri mințind. Mama ei îi privea cu coada ochiului, dar Mary o ignora, ca şi cum n-ar fi meritat să-i acorde atenție.

– Nu crezi că ar fi timpul să meargă la culcare?

Lenny se uită supărat la soția sa.

– Copilul a avut o noapte al naibii de stresantă, Trish. Mai las- o în pace.

Trisha clătină din cap şi oftă. Cînd îşi dăduse seama pentru prima oară că nu-i plăcea fiica ei? Se întîmpla doar de puțin timp? Ştia că trecuse multă vreme de cînd se instalaseră resentimentele şi că acestea se datoraseră obsesiei lui Lenny față de fata lor mai mică. Mary fusese întotdeauna vicleană, căutînd numai să iasă în cîştig. Semăna cu tatăl ei în acea privință. Dar mai era ceva – ceva vădit sexual ce exista în ea de o vreme. Trisha o urmărise în prezența bărbaților. Mary îi plăcea. Chiar prea mult.

Lenny nu înțelesese întreaga semnificație a faptului că fiica sa îşi petrecea timpul acasă la Kerry, cînd ar fi trebuit să fie la şcoală. Nu era conştient de proasta reputație a vecinei lor. Lenny nu cunoştea decît gangsteri serioşi. Trisha nu putea înțelege ce anume o făcuse pe fiica ei să vrea să se ducă acolo de la bun început. Care era atracția?

Faptul că putea să fumeze liniştită? Să bea? Să se combine cu bărbaţi? Bănuia că erau toate trei la un loc.

Era numai vina lui Lenny. El o tratase pe Mary ca şi cum ar fi fost iubita, nu fiica lui. Şi acela era rezultatul.

Se auzi o bătaie puternică în uşa de la intrare. Nimeni nu se mişcă. Cînd se auzi o nouă bătaie, Trisha rosti o rugăciune în gînd. Tot timpul avusese o presimţire că era vorba de ceva mai mult şi se dovedea că aşa era. Acest lucru nu îi dădu, însă, nici o satisfacţie.

Îşi auzi soţul înjurînd cînd poliţiştii intrară în sufragerie pentru a doua oară în noaptea aceea. O văzu pe Mary făcînd ochii cît cepele cînd poliţista spuse că se descoperiseră noi dovezi – nişte fotografii care trebuia explicate. Văzu cum soţul ei se întunecă la faţă cînd îşi dădu seama că ceva nu era deloc în regulă cu micuţa sa Mary.

Fata începu să ţipe şi aşa o ţinu pînă la poliţie, apărată de braţele tatălui ei.

Lui Lenny i se arătară fotografiile la 4.39 dimineaţa. Zece secunde mai tîrziu trebui luat cu forţa, ca să nu-şi omoare fiica.

Kerry era îngrozită şi acest lucru se vedea. Chipul ei îşi pierduse obişnuita expresie de bravadă şi stătea ghemuită pe scaun în faţa lui Kate. Strălucirea îi dispăruse din ochi şi vorbea mai calm.

Lui Kate îi fu greu să se uite la ea fără să-şi arate dezgustul.

– Cine a făcut aceste fotografii, Kerry?

Ea o privi fără să spună nimic.

– Te întreb din nou, ca să se înregistreze, cine a făcut aceste fotografii, Kerry? Suspecta, Kerry Alston, clatină din cap, refuzînd să-mi răspundă.

Kate se uită la fată din nou, după care opri casetofonul şi spuse:

– Ai un copil mic care a dispărut şi jumătate din oraş îl caută. Te afli în posesia unor poze pornografice ale copiilor

tăi şi ale altor copii, pînă acum neidentificaţi, dar îi vom găsi.

O privi în continuare.

– Mary Parkes e pe cale să spună tot ce ştie. Tatăl ei va auzi ce are de spus. Dacă aş fi în locul tău, Kerry, mi-ar fi frică, foarte frică. Eşti într-un rahat atît de mare, că nici cincisprezece oameni cu lopeţi n-ar putea să te scoată. Sfatul meu e să deschizi gura şi să terminăm o dată cu povestea asta, ce zici? Pentru că o să am grijă să intri după gratii pentru chestia asta şi o s-o fac din tot sufletul. Eşti un gunoi, Kerry, şi amîndouă ştim asta.

Avocatul lui Kerry nu spuse nimic pentru a o opri pe Kate. Fotografiile îl şocaseră la fel de mult ca pe poliţişti. Erau materiale pornografice în adevăratul sens al cuvîntului şi, pentru ele, fata aceea avea să fie închisă, indiferent de ce spunea sau nu spunea. Pentru că apărea în fiecare poză, rîzînd încîntată, chiar dacă cei mici care erau cu ea păreau îngroziţi.

– Ai zece minute ca să te aduni înainte să-mi dai o declaraţie, bine? Pe urmă, te atac cu tot ce am.

Kate ieşi din încăpere. Bătăile inimii îi erau atît de puternice, că îi răsunau în urechi şi îi făceau greaţă. Intră în biroul ei urmată de Joanna Hart.

– Am identificat deja doi dintre copiii din poze. Sînt micul Ivor şi fratele său, Christian.

Kate închise ochii îngrozită.

– Eşti sigură?

Hart încuviinţă cu tristeţe.

– Va trebui să le examinaţi cu atenţie ca să localizăm toţi acei copii.

Kate se uită la frumoşii ochi verzi ai fetei şi spuse cu pasiune:

– Ce naiba se întîmplă cu oamenii ăştia? Cînd s-a petrecut aşa ceva cu lumea? Cum ar putea o femeie să facă aşa ceva cu propriul ei copil, Jo? Spune-mi dacă ştii, pentru că eu nu pot să pricep nici în ruptul capului.

Joanna ridică din umeri neputincioasă.

– Sînt încă la început în domeniul ăsta. Dar se pare că viața devine tot mai ciudată pe zi ce trece. Totuşi, cred că era drogată, nu?

– Da, la prima vedere, aşa era, zise Kate oftînd. Ceea ce mă intrigă cel mai mult e întrebarea dacă aceste femei sînt în legătură una cu alta. Totul era plănuit dinainte şi s-au gîndit că pot să scape după ce îşi omoară copiii? Unde e logica?

Joanna Hart ridică din umeri din nou.

– Cred că asta va trebui să descoperiți dumneavoastră.

Tommy plîngea şi Patrick îl privea uimit.

Bărbatul care plîngea era tăcut, amintindu-i lui Patrick de micuța sa Mandy cînd el îi spusese că mama ei murise.

Patrick îl lovi din nou, mai tare de data aceasta.

– M-ai tras pe sfoară, nu, Tommy? Te-am plătit foarte bine ca să faci o treabă pentru mine, dar lăcomia te-a făcut să mă-nşeli.

Patrick îl lovi din nou peste cap, trîntindu-l la pămînt. Uitîndu-se la prietenul său de altă dată, urlă:

– Arăt eu a tîrfă? Scrie cumva „tîrfă" pe fruntea mea? Toată lumea pare să mă ia drept una. Mă întrebam dacă nu cumva îmi scapă ceva. Ceva ce toți ceilalți par să vadă limpede ca bună ziua. Trebuie să fiu o tîrfă, fiindcă toată lumea încearcă să mă frece.

Întregul lui trup fremăta din cauza furiei reținute, iar Tommy ştia că Pat era pe punctul de a-l ucide.

– A trebuit s-o fac, Pat, bîigui el. N-am avut încotro. Am spălat banii pentru Stravinski, pentru ca totul să pară legal. El mi-a dat facturile, totul.

– Afurisitele de facturi? Pentru clubul meu?

– E periculos, Pat. La dracu', pînă şi polițiştilor le e frică de el. Îşi acoperă spatele foarte bine.

– Periculos? Ai zis periculos? Îți arăt eu ce înseamnă periculos, ticălos cu două fețe!

Atunci, Patrick începu să-l bată cu adevărat. Furia şi durerea provocată de ceea ce făcuse Tommy puneau stăpînire pe el. Ştia că ar fi trebuit să se calmeze şi să gîndească raţional, dar nu putea. Era posibil ca Willy să fie mort. Ar fi putut fi folosit ca avertisment. Gîndul că vechiul său prieten ar fi putut fi ucis de Boris, un ţicnit recunoscut, îl făcea să-şi piardă minţile.

– Am avut încredere în tine şi tu îi l-ai dat pe Willy Gabney, gunoi nenorocit. După ce ne-ai trimis după indivizi ca Leroy Holdings, care ştiai că nu erau deloc importanţi. Oameni care n-aveau nici o legătură cu afacerea asta. M-ai dus de nas la mare artă. L-ai trădat şi pe Willy, nu? Ca să-ţi salvezi fundul. Cînd o să termin cu tine, o să-ţi doreşti să nu fi auzit niciodată de mine sau de nenorocitul de Boris.

După aceea, îl bătu pe Tommy pînă cînd acesta îşi pierdu cunoştinţa. Dat fiind că îl dureau braţele şi umerii din cauza efortului, îşi puse ceva de băut, după care se uită pe agenda lui Tommy. Cînd găsi ceea ce căuta, puse mîna pe telefon şi formă un număr.

– Spune-i lui Boris că Patrick Kelly vrea să-l vadă cît mai curînd, zise el cînd i se răspunse. Mai spune-i şi că, dacă Willy Gabney păţeşte ceva, voi veni personal după el.

Trînti receptorul şi se uită la prietenul său de pe vremuri. Îl trezi trăgîndu-i un picior în coaste.

– Ridică-te şi pune-ţi haina. O să facem o plimbare amîndoi.

Caroline era conştientă că, în fotografii, erau copiii ei, dar nega faptul că ar fi cunoscut-o măcar pe Kerry Alston, cu atît mai puţin că ar fi lăsat-o să aibă contact cu ei. Recunoscu că o cunoştea pe Mary Parkes şi că, uneori, o plătea pe aceasta ca să-i ducă băieţii în parc după-amiaza.

În răspunsurile ei era o tristeţe care o deprima pe Kate. Era o legătură între acele femei, era sigură. Numai că nu o putea dovedi. Fu cea mai lungă noapte din viaţa ei şi, la 6.30 dimineaţa, îşi recunoscu înfrîngerea şi părăsi secţia

de poliție. Cînd urcă în mașină, deschise mobilul și văzu că primise șaptesprezece mesaje. Le șterse fără să le asculte măcar. Patrick era foarte departe de gîndurile ei. Avea destule lucruri la care să se gîndească și fără să se chinuie din cauza minciunilor lui.

Conducînd spre fosta ei locuință, trecu pe lîngă blocul în care locuia Mary Parkes și simți un moment de milă pentru tatăl acesteia. Mary apărea în fotografii ca vedetă, zîmbind aparatului în timp ce făcea lucruri șocante unor copii mici și nevinovați. În nici un caz nu părea să participe fără voia ei. Bărbații din poze nu le erau cunoscuți, dar Kate credea că nu pentru multă vreme. Avea o presimțire că Lenny Parkes avea să afle în curînd cine erau aceștia și, cînd avea să afle el, avea să afle și ea – pentru că avea să fie nevoită să-l aresteze după ce el avea să se fi ocupat de ei.

După ce i se arătaseră fotografiile, mama lui Mary își împinsese fiica de lîngă ea, spunîndu-le asistenților sociali să o ia cu ei. Kate nu avusese sufletul să-i spună că Mary avea să fie dusă într-o zonă de securitate imediat cum terminau cu ea. Era complice la un delict extrem de grav.

Kate oftă. A doua zi, sau mai degrabă în ziua aceea, avea să sosească și detectiva Jenny Bartlett pentru a o ajuta, o expertă în cazurile de molestare, ucidere și violare a copiilor. Acele cazuri trebuiau să aibă o legătură între ele. Dacă putea să descopere care era acea legătură, Kate știa că pe jumătate aveau să fie rezolvate.

Zîmbi cu tristețe cînd intră pe alee. Era ultimul loc unde s-ar fi așteptat să se întoarcă. Dar iat-o din nou acolo, unde era atît de singură. Intră, traversă sufrageria și ceea ce văzu o făcu să scoată o exclamație de spaimă.

Pe canapeaua ei, dormind și plin de sînge, era Patrick Kelly.

Julie Manning își plimba cîinele în fiecare dimineață la 6.15 fix. Îl iubea foarte mult, fiind un cățel cu ochi căprui și

blînzi şi întotdeauna plin de căldură. Făceau acelaşi drum de fiecare dată. Prin pădurea Monnow Green şi pînă la lac pe terenul de golf din Grantley.

Partea aceea de pădure era foarte deasă. Lui Little Demon, cum îi spunea ea cîinelui, îi plăcea foarte mult acolo. Adulmecă în aer şi se uşură fericit.

Cînd ajunseră într-un luminiş folosit îndeosebi de cei care făceau jogging şi care îşi plimbau cîinii, Julie văzu o imagine ciudată. Întinsă pe iarbă, cu pantofiorii şi şosetuţele aşezate frumos alături, era o fetiţă. Era vînătă de frig şi respira anevoios.

Scoţîndu-şi geaca groasă, Julie înfăşură copilul în ea şi o luă la fugă înapoi spre casă, uitîndu-se tot timpul după vreun alt adult, în speranţa că cineva avea să-i spună ce naiba căuta fetiţa aceea acolo, într-o dimineaţă rece, acoperită de rouă şi, evident, drogată sau fără cunoştinţă. Citise despre copiî care erau abandonaţi de părinţi, dar în viaţa ei nu întîlnise aşa ceva.

Alergînd, îşi dădu seama că Little Demon lătra ca un turbat. Îl ignoră şi continuă să alerge. Fetiţa din braţele ei nu se mişca. Julie o strînse şi mai tare, vrînd ca toată căldura trupului ei să-i cuprindă membrele fragile.

Patrick arăta îngrozitor şi Kate rămase nemişcată în faţa lui cînd el începu să vorbească.

– Am necazuri, Kate. Am mare nevoie de ajutorul tău, iubito. N-am la cine altcineva să apelez.

Ea îi văzu hainele pătate de sînge şi chipul speriat. Cîte mai avea de îndurat în seara aceea?

– E numai vina mea, Kate, recunosc, îi spuse el. Dar niciodată nu mi-am închipuit că s-ar putea întîmpla aşa ceva. Are legătură cu un rus pe nume Boris. Se pare că-mi foloseşte clubul ca paravan pentru spălare de bani, prostituţie şi alte lucruri din astea. Îţi jur că habar n-am avut. Acum trebuie să rezolv totul şi o s-o fac. Dar am nevoie de ajutorul tău, iubito.

Ea se aşează pe un scaun lîngă şemineu şi îl întrebă cu răceală:

– Ce vrei să fac?

– Să te uiţi în computer la serviciu şi să vezi ce găseşti despre acest individ, Boris. Paza bună trece primejdia rea, cum se spune.

Kate ridică mîna.

– Ştii ceva, Pat? Ai un tupeu extraordinar. Te aştepţi să sar de cîte ori deschizi gura. Ţi-a trecut vreodată prin minte că eşti în rahat tocmai din cauza felului în care îţi trăieşti viaţa? Că faptul că ai făcut afaceri cu tot felul de indivizi a dus la chestia asta? Mă aduci la disperare, Pat, zău.

Îl privi cum îşi trecu mîinile prin părul scurt şi negru şi muşcîndu-şi buzele, modul în care îşi stăpînea furia.

– Ascultă, Kate, ai ştiut ce gen de om sînt. N-am încercat să-ţi ascund niciodată nimic.

– Ah, nu? îl întrerupse ea pe un ton sarcastic. Atunci, am ştiut de „Girlie Girls"? Cum am aflat despre el, prin telepatie, sau era scris cu litere de o şchioapă pe un gard nenorocit? Las-o baltă, Patrick Kelly. Nu puteai fi sincer nici dacă viaţa ta depindea de asta. Nu-ţi stă în fire. Nu te-au interesat decît banii. Bani murdari, nu? Fete şi femei care se degradau pentru cîteva lire. Să fie clienţii fericiţi... aşa îţi spui? Poate că lui George Markham i-ar fi plăcut clubul tău, Pat, spuse ea cu cruzime. Pare exact genul lui de loc, nu? „Tîrfe şi idioţi", parcă aşa ai descris clubul lui Joey Barnard. De acolo ţi-a venit ideea?

– Nu aduce moartea fiicei mele în asta, Kate! Mandy n-are nici o legătură cu toate astea.

Ea rîse neplăcut.

– Nu? Parcă-mi amintesc că ai reevaluat tot ce-ai făcut cu nici trei ani în urmă chiar în camera asta. Dar a fost o minciună, nu? Eu unde mă încadram, Pat? Care era atracţia mea în afară de faptul că eram o muiere liniştită la braţul tău?

El o privi cîteva clipe.

– Chiar nu pricepi, nu, Pat? Vrei să-ți spun ceva? Am pe cap un caz de ucidere a unor copii şi pedofilie. Am de-a face cu nişte mame care şi-au pus copiii cu bună ştiinţă în situaţii riscante în compania unor oameni bolnavi. Avem fotografii care dovedesc asta. Băieţei şi fetiţe de doi, trei ani care fac sex oral cu adulţi. Mă întreb dacă vor ajunge în vreunul dintre aşa-zisele tale cluburi. Cei ca tine distrug societatea. Tu zici că nu e ceva serios. Că bărbaţii vor doar să se descarce şi că nu înseamnă absolut nimic. Dar înseamnă, Pat. Înseamnă că o tînără simte că nu e decît o bucată de carne menită să satisfacă dorinţele unui necunoscut. Înseamnă că bărbaţii se degradează bînd înainte să se dea în spectacol în faţa altor aşa-zişi bărbaţi. Înseamnă că îţi clădeşti viitorul pe spinarea unor oameni vulnerabili. Înseamnă că ruşi, ca acest Boris sau cum naiba îl cheamă, vor o parte serioasă din averea pe care o faci.

Ridicase vocea de furie şi frustrare.

– Ţi-ai făcut totul cu mîna ta. Acum, cînd eşti acuzat de crimă şi căutat, intri în casa unei poliţiste, rugînd-o să te ajute cînd tu ai desconsiderat-o încă din ziua cînd ai cunoscut-o. Nu mai am nimic pentru tine, Pat, şi, după seara asta, a rămas şi mai puţin. Aşa că ia-ţi problemele şi stilul de viaţă murdar şi lasă-mă-n pace, spuse Kate lăsîndu-se pe spate obosită, simţind că ajunsese la capătul răbdării. Eu am de-a face cu victime, Patrick, victime adevărate, ale celor ca tine care spun „Clienţii trebuie să aibă tot ce vor." Ei bine, odată ce se încalcă un tabu, rămîn multe altele, iar copiii par să fie următorii pe agenda celor care plătesc pentru sex. Peste vreo douăzeci de ani, ai putea să-ţi deschizi un club de striptease cu copii mici! Pentru că în direcţia asta se îndreaptă societatea, graţie unora de teapa ta.

El o privi cu ochi obosiţi.

– Presupun că asta înseamnă „nu". La ajutor mă refer.

Se duse spre uşă şi îi mai aruncă o privire. Ea văzu cît de disperat era şi, în adîncul sufletului ei, o mică scînteie

de milă se lupta cu furia. Dar ştia că nu mai poate da înapoi acum. Patrick mersese prea departe de data aceasta.

– Apropo, a sunat mama ta. Dă-i un telefon, da? Îi e dor de tine.

– Unde o să te duci, Pat? îl întrebă ea cu o voce scăzută.

– Nu-ţi face probleme. N-o să te mai deranjez. Simt unde nu sînt dorit.

Ea îi auzi paşii îndepărtîndu-se pe hol şi ieşind prin bucătărie. Folosea uşa din spate şi acel gînd o deprimă şi mai tare. Se furişa înăuntru şi afară. Se ascundea de oameni. Ce viaţă mai era şi aceea?

Era mai bine dacă nu avea contact cu aşa ceva. Ştia acest lucru în sinea ei, dar nu o durea mai puţin.

Tatăl lui Mary Parkes era acasă. Era în stare de şoc. Vederea acelor fotografii ale fiicei sale îşi spusese cuvîntul. Chipul îi era pămîntiu de greaţă şi dezgust.

Micuţa sa Mary, de unsprezece ani, făcînd acele lucruri cu bărbaţi şi copii mici... Simţi că i se face greaţă din nou şi luă o înghiţitură de whisky.

Trisha îi luă mîna uşor.

– Ce-o să faci, Len?

–.Ai văzut pozele alea, Trish?

Ea clătină din cap.

– Nu, iubitule. Am văzut doar două şi mi-a ajuns.

– Ei bine, eu le-am văzut şi pe unul dintre bărbaţi îl cunosc. Era ticălosul de Kevin Blankley. Aşa-zisul meu tovarăş.

Trisha închise ochii îndurerată.

– Nu se poate. Te-ai înşelat, Len...

– Faţa nu i se vedea, dar tatuajele erau foarte clare, scumpa mea.

– Va trebui să le spui poliţiştilor, Len. Nu putem lăsa lucrurile aşa.

– Fără poliţie, cu nenorocitul ăsta mă răfuiesc personal.

Vreau să-l văd implorîndu-mă să-l iert pentru ce le-a făcut fetei mele şi acelor copii, spuse Lenny cu o voce încărcată de emoţie. Pentru că erau aproape nişte bebeluşi, Trish, adăugă el înghiţindu-şi lacrimile, deşi o parte din el ar fi vrut să dea frîu liber durerii şi să urle. Şi nemernica aia de fiică a noastră era amestecată în toată chestia asta.

Glasul i se frînse din nou şi mai luă o înghiţitură de whisky, tuşind cînd acesta îi arse gîtlejul. Apoi rîse cu amărăciune.

– Credeam că eşti geloasă pe ea, Trish. Din ce zicea ea, toată lumea era geloasă pe ea. Toţi erau nişte ticăloşi. Cum de nu mi-am dat seama ce se petrecea chiar sub nasul meu? Duminica trecută, la cîrciumă, stătea în braţele nenorocitului de Kevin şi eu le zîmbeam. Rîdeau de mine! Doi ticăloşi. Credeam că nu-i decît un copil, Trish...

Trisha auzise destul. Autocompătimirea lui atinsese un punct sensibil şi ea simţi cum se înfurie. Întorcîndu-l cu faţa spre ea, îi privi chipul pe care îl iubise odată – cu mult timp în urmă, cînd erau tineri, viaţa era amuzantă şi el încă mai era un tip simpatic. Apoi se uită în jur, la locuinţa sărăcăcioasă. Se chinuise toată viaţa, de cînd se căsătoriseră. Se ocupase de toate pînă venea el acasă, eroul cuceritor, după care trebuia să treacă iarăşi pe locul doi.

– Niciodată n-a fost copil, Lenny, ai avut grijă tu de asta, îi spuse ea cu înverşunare. Ai plimbat-o prin cîrciumi pline de toate gunoaiele pămîntului – la ce te-ai aşteptat? Arată ca o tîrfă. Fardată, îmbrăcată ca o femeie, pentru Dumnezeu. Alţi bărbaţi observă asta, chiar dacă tu n-o faci. Să fim sinceri, Lenny, indivizii cu care umbli sînt nişte ticăloşi cu toţii. Afemeiaţi. Amatori de tîrfe. Nu trebuie decît să te uiţi la genul de femei din cîrciumile pe care le frecventezi atît de des. Nu vezi nici o fată decentă. Totuşi, ai luat- o pe Mary cu tine încă de cînd era mică. Toţi se agitau în jurul ei şi e destul de deşteaptă ca să fi învăţat de mult că, dacă spui ceva inteligent, cîştigi. Ei bine, n-a fost chiar atît de deşteaptă şi ştiam că aşa ceva o să se-ntîmple într-o bună

zi. Eram sigură. Mary a învăţat prea multe prea devreme.

Sorbi din pahar, încercînd să-şi stăpînească durerea şi resentimentele pe care le simţea faţă de el de atîta timp.

– Mama şi sora mea, Kathy, nici măcar nu vor să fie văzute cu ea în public. Nu-şi mai lasă copiii în preajma ei. Acum mă întreb, dacă s-ar fi întîmplat ceva, nimeni n-ar fi îndrăznit să ne spună nimic. Mary ştia că reputaţia ta a salvat-o de multe ori. S-a folosit de tine, Len, ai dreptate în privinţa asta. De la o vîrstă fragedă, a învăţat să se folosească de oameni şi a învăţat-o de la tine.

– Nici măcar nu vreau s-o mai văd, Trish.

Ea pufni în rîs.

– Va trebui să mergem la tribunal, Lenny. Toate astea o să se afle pînă la sfîrşitul săptămînii. Ştii că, pe-aici, nu poţi ţine nimic secret mult timp. O să oferim un spectacol de minune şi lumea o să ne vorbească pe la spate, fiindcă, să fim sinceri, n-o să ne zică nimic în faţă, nu? Nu cînd ştiu ce temperament ai, cît bei şi cu ce te ocupi!

Se ridică şi spuse disperată:

– Mi-a plăcut cînd ai fost la puşcărie, Lenny. Am trăit liniştită atunci. Puteam să-i spun domnişoarei unde să se ducă, iar fiul tău se bucura de atenţie din cînd în cînd. Ian parcă nici nu există pentru tine. Ce e, Lenny, e prea bărbat pentru tine, acum, că are un metru optzeci? Atunci am avut o căsnicie perfectă. Mă curtai în scrisori, te vizitam regulat şi stăteam de vorbă. Ceva ce nu făcusem cînd erai acasă, fiindcă întotdeauna trebuia să te întîlneşti cu cineva, să faci ceva. Aveai de furat nişte bani. Eşti un hoţ, Lenny, nu un adevărat spărgător. Eşti un nimic în comparaţie cu adevăraţii pungaşi. Încă un ţicnit agresiv. Şi Mary a luat lecţii de la tine. Uită-te cum trăim, izbucni ea. Şi mai pretinzi că te ocupi de „jafuri armate"? Dacă n-ar fi fost slujba mea la chioşcul de ziare, nici n-am fi avut cu ce să plătim chiria. Ai învăţat-o să cîştige banii uşor, asta s-a-ntîmplat cu Mary. Pentru că sigur au plătit-o pentru ce-e făcut. Cînd mă gîndesc ce necazuri o să avem din cauza asta, v-aş omorî pe

amîndoi cu mare plăcere! Cînd o să-l iei la bătaie pe Kevin, să-ţi aduci aminte de cîte ori ai luat-o cu tine la cîrciumă. Tu le-ai dat-o pe fiica noastră, lui şi altora ca el, fără să-ţi dai seama măcar. Tu i-ai deschis gustul pentru gunoaie, Lenny. Cu ele se simte bine.

Lenny era şocat. În toţi anii de cînd era cu soţia lui, nu o auzise niciodată vorbind atît de mult sau cu atîta sens.

Începu să plîngă.

Trisha îl privi fără compasiune. Era moartă pe dinăuntru. Aşa era de cînd văzuse prima fotografie.

– Fii bărbat şi omoară-l pe Kevin, Lenny. Omoară-l. Fii sigur că nici un alt copilaş nu va mai fi obligat să îndure ceea ce vrea el de la ei. Fii bărbat măcar o dată, Lenny! Fă ceva bun.

El încuviinţă doar, fără să-i răspundă. Nu mai era nimic de spus.

– Şi, înainte să-l omori, află cine mai e implicat. Să retezăm răul din rădăcină. Măcar putem să facem ceva cu beleaua pe care tîrfa aia mică ne-a pus-o în braţe. Copiii ăia erau folosiţi şi molestaţi de nişte oameni bolnavi. Cineva, undeva, trebuie să plătească pentru asta.

8

Cînd Kate intră la duş, sună telefonul.

Înjurînd, răspunse, goală şi udă.

– Doamnă? spuse detectivul Golding.

– Ce s-a-ntîmplat? întrebă Kate, care era pregătită pentru orice.

Nu putuse să doarmă, aşa că era perfect trează.

Patrick Kelly avusese grijă de asta.

– Au găsit-o pe Mercedes Alston. Este la Spitalul din Grantley, suferind de hipotermie. A fost abandonată în pădure, lîngă terenul de golf. Scumpa de ea, îşi scosese pantofiorii şi ciorapii, ca şi cum s- ar fi pregătit de culcare şi aştepta pe cineva.

– Dar terenul de golf a fost verificat mai devreme. Cum au putut să n-o vadă?

Furia se simţi din nou în glasul lui Kate şi Golding fu prudent acum.

– Va trebui să-i întrebaţi pe cei din echipa de căutare, dar nu uitaţi că şi cîinilor le-a scăpat. Doar dacă nu cumva a ajuns acolo din altă parte. Kate trînti receptorul şi intră din nou la duş.

Telefonul sună iarăşi.

– Bună, Kate, Ratchet la telefon. Astăzi vei fi interogată în legătură cu Patrick Kelly şi dispariţia sa. Nu trebuie să-ţi mai spun cît de importantă este această investigaţie, nu? Ai grijă.

Ea zîmbi sumbru şi îi răspunse cu o falsă bună dispoziţie.

– Pe dumneata n-o să te interogheze deloc? L-ai cunoscut cu mult înaintea mea.

Ratchet trînti receptorul şi Kate se felicită în gînd pentru că înscrisese un punct. Ticălosul voia s-o distrugă şi ea ştia acest lucru.

Ei bine, putea să caute în altă parte un miel de sacrificiu. Ea încă nu avea chef să-l lase să-i taie gîtul.

În cincisprezece minute, se îmbrăcă şi plecă. Se simţea ca pe vremuri, înainte să-l cunoască pe Patrick.

Nu se gîndea la singurătate. Ştia că, dacă ar fi făcut-o, ar fi fost distrusă. În mai multe sensuri ale cuvîntului.

Mercedes nu mai ştia nimic de chinul ei. Deşi palidă şi obosită, zîmbea tot timpul pe patul de spital, fiind înconjurată de surori, doctori şi poliţişti.

Kate fu uimită de frumuseţea ei şi se întrebă cu cine se împerechease Kerry Alston de adusese pe lume un asemenea copil.

Respectivul probabil că nici nu ştia de existenţa fetiţei. Kerry fusese doar o parteneră de o oră, într-un moment de beţie.

Acel gînd o întristă pe Kate, dar ştia că e adevărat. Aşa te făcea meseria aceea să devii în final. Cinic.

Alungă acele gînduri sumbre. Robert Bateman se afla lîngă patul fetiţei şi ea îi zîmbea.

– Încă una de-a ta?

El clătină din cap.

– Nu, draga mea. Mă aflu aici, pentru că asistenta ei e în concediu. Probabil chiar în clipa asta, stă cu un pahar într-o mînă şi cu un chelner în cealaltă! S-a dus în Grecia. O să fie o pradă uşoară pentru greci.

Îi luă mîna lui Mercedes într-a sa şi ea îi zîmbi încîntată.

– Sărmana micuţă, nu?

Kate nu răspunse, ci întrebă simplu:

– Avem acces la dosare sau ne trebuie o hotărîre judecătorească?

Bateman păru sfios.

– Acum ştii care-i treaba. O să-ţi permit accesul la dosare, dar n-o să afli nimic din ele. Ştii că nu e voie să se menţioneze numele. Uneori, e ca şi cum ai dezlega un joc de cuvinte încrucişate. O să-ţi dau un exemplu. Recent, doi dintre clienţii mei s-au certat. A trebuit să scriu că un client, pe care o să-l numim Joe Bloggs, s-a certat cu „o altă persoană"

Oftă teatral, făcînd-o pe Kate să-i vină să rîdă.

– Nu, n-o să afli nimic din ele, dar le poţi avea. Întotdeauna ajut, dacă pot. Dar trebuie să ne protejăm clienţii şi, protejîndu-i pe ei, ne apărăm pielea.

– A ştiut cineva că aceşti copii erau folosiţi în scopuri pornografice?

Robert clătină din cap.

– Nimeni n-a avut nici cea mai mică idee. Dar nu prea e un lucru pe care să-l faci public, nu? Nici unul dintre aceşti copii n-au dat semne de comportament clasic, dar asta ar putea fi pentru că erau noi în acest domeniu. Nu pot să-mi dau cu părerea deloc.

O trase pe Kate de lîngă pat şi spuse cu blîndeţe:

– Kerry Alston a fost molestată de tatăl ei. Într-un mod îngrozitor. Fotografiile ei încă mai circulă pe Internet, draga mea. Împreună cu cele noi, desigur, adăugă el şi dădu din mînă dezgustat. Viaţa îşi are ironiile sale, nu? Noi trăim liniştiţi, domnişoară Burrows. Nu toată lumea e la fel de norocoasă.

– Cred că nu. Dar, dacă aş fi fost molestată, nu cred că aş fi vrut să continui acest lucru, domnule Bateman, nu eşti de acord?

– Asta e ceva ce numai experienţa te învaţă, draga mea. Nu gîndurile sau sentimentele. Ele sînt victime, indiferent cum ai privi lucrurile. Treci pe la birou şi-ţi dau tot ce ai nevoie, da?

– Mulţumesc, domnule Bateman.

El rîse ca o fată.

– Spune-mi Bobby, scumpo, toată lumea îmi zice aşa. Ţi-a spus cineva vreodată că ai o structură osoasă minunată? Pun pariu că eşti foarte fotogenică.

Kate zîmbi la auzul acelui compliment.

– Mulţumesc.

În timp ce el ieşea din salon, făcîndu-i cu mîna cu spatele, ea se îndreptă spre pat.

Golding o privi dezgustat.

– Sigur e homo.

Kate zîmbi.

– Cei care se aseamănă se recunosc între ei, Golding.

El tăcu, dar Kate ştiu că îl supărase.

Sora lui Patrick îl privi cu dispreţ.

– Nu pot să cred, Pat. Ai avut o femeie cum este Kate şi i-ai dat cu piciorul? Zău, mă întreb dacă există măcar un bărbat care să aibă minte. Ar fi trebuit să-ţi dai seama că nu aveai de-a face cu una din tîrfele tale. Dumnezeule, ar fi trebuit să fii recunoscător că ţi-a dat atenţie măcar!

Patrick ridică mîinile în chip de capitulare.

– Gata, Vi. Am ascultat Comitetul de Apreciere a lui Kate Burrows în ultima jumătate de oră, acum putem să încheiem dracului subiectul? Am făcut o prostie şi acum plătesc scump. Eşti mulţumită? Vrei să-mi tai o mînă sau să-mi fac harakiri? Asta ar fi dovada că sînt de acord cu ce spui?

Lui Violet i se făcu milă de el pe neaşteptate.

– Ştiu că ai necazuri, Pat, dar ai cincizeci şi ceva de ani, la dracu', spuse ea cu un glas mai scăzut şi plin de compasiune. Lasă toate afacerile murdare pe seama celor mai tineri. Bucură-te de viaţă cît mai poţi. Ah, ce poţi să mă enervezi! Exact ca atunci cînd eram mici. Nimic nu era de-ajuns pentru tine, nu? Trebuia să ai totul mai mare şi mai bun decît ceilalţi. Pînă şi bicicleta ta era o operă de

artă! Cu panglici şi tot felul de aiureli din astea. Mama nu ştia dacă să fie mîndră sau să-ţi tragă bătaie. Acum, uită-te la tine, în rahat ca întotdeauna. Dar o să ieşi şi din asta. Ca de fiecare dată.

Îi zîmbi fără să vrea. El, însă, nu zîmbi.

– Nu şi de data asta, surioară. De data asta, s-ar putea să fiu în rahat pînă peste cap.

– O să cred cînd o să văd, băiete. Mănîncă şi, pe urmă, o să vedem dacă o să găsim o soluţie. Ştii vorba aia, Pat, două capete sînt mai bune decît unul.

– Da, Vi, dar asta e valabilă doar dacă cele două capete au un nivel de inteligenţă peste medie. Aşa că, ce te faci, scumpo?

Ea zîmbi.

– Vezi, obrăznicătură? Chiar şi cu necazul ăsta, tot îţi mai arde de glume. Rusul ăla ar trebui să aibă grijă, amice. După ce-o să rezolvi totul, fă-mi o plăcere şi retrage-te, da, Pat? Nu mai suport. Sînt prea bătrînă pentru aşa ceva, băiete. Şi nu vreau să te jignesc, dragule, dar şi tu eşti la fel. Ai o grămadă de păr alb.

Patrick rîse uşor. O iubea pe Violet, nimic nu o tulbura.

– Dacă e zăpadă pe acoperiş, nu înseamnă că focul nu arde în cămin, Vi.

Ea dădu ochii peste cap exasperată.

– A te regula şi a te bate sînt două lucruri cu totul diferite. Cu cît o să-ţi dai seama de asta mai curînd, cu atît o să-ţi fie mai bine.

De data aceasta, el nu-i răspunse. Nu avea ce. Masca de nepăsare începea să-i cadă şi el ştia asta.

Detectiv Jenny Bartlett era ca o adiere de aer curat şi Kate o primi cu braţele deschise în echipă.

Ea şi Leila îşi beau cafeaua, în timp ce Jenny le punea întrebări în legătură cu ancheta.

– Aşadar, pe trupurile copiilor morţi nu s-au găsit semne de molestare?

Leila clătină din cap.

– Nu. În fotografii, se văd făcînd sex oral. Se pare că cei mai mari au fost folosiți într-un mod mai agresiv. Cred că adulții implicați erau conștienți că cei de doi, trei ani, ar fi rămas cu răni exterioare – vînătăi, tăieturi și așa mai departe. Totul e aranjat cu mult profesionalism. Mama unuia dintre copii, Kerry Alston, a fost ea însăși molestată, atît de tată, cît și de alte persoane. Tatăl ei a dat-o și prietenilor săi, ca să se distreze, evident. Nu am nici o îndoială că i-a plăcut ce făcea, deși, acum, încearcă să spună că a fost forțată. Că i-a fost prea frică să spună ceva. Aiurelile obișnuite.

– A stat de vorbă vreun specialist cu copiii?

– Nu încă, spuse Kate. Așteptăm un consilier psihologic de la Aberdeen. E expert în domeniu și nu vrem să traumatizăm și mai mult copiii. Nu uita că, la început, s-a considerat că delictele au fost separate. Punerea în pericol a copiilor și tentativă de omor. Acum se pare că mamele sînt implicate. Sincer, e cel mai ciudat caz la care am lucrat vreodată.

Jenny oftă.

– Copiii ar fi trebuit să discute cu un psiholog pînă acum. Dar nu putem face nimic. Să începem cu mamele, spuse ea uitîndu-se peste însemnări. Această Regina Carlton – ce-a avut de spus în apărarea ei?

– În prezent, se află sub supraveghere la Spitalul Rampton. Nu avem nimic împotriva ei, din moment ce, din cîte știm, copiii ei n-au fost implicați în altceva. Pînă acum, ei n-au apărut în fotografii. Scotocim apartamentul lui Parkes. Să vedem dacă mai găsim ceva care să ne lămurească.

– Fetița asta, Mercedes, a fost găsită într-un loc care fusese bine verificat înainte, nu?

Kate încuviință.

– Deci, ori echipa n-a căutat bine, ori fetița a fost ținută în altă parte o vreme. Dacă mama e în legătură cu pedofilii, e logic s-o fi dus în altă parte, nu?

Jenny se uită la cele două femei şi încercă să explice ce-i trecea prin minte.

– Am lucrat odată la un caz, în Ţara Galilor, unde copiii erau luaţi de la grădiniţă cu taxiul şi duşi la locuinţele pedofililor. Pînă şi firma de taxiuri era implicată. Nu-i putem subestima pe aceşti nenorociţi, credeţi-mă. Sînt invizibili pentru noi ceilalţi. Sînt din toate păturile societăţii, de la doctori şi avocaţi pînă la măturători. Şi toţi se acoperă între ei. Încă nu avem idee cît de mare e această reţea. Ar putea fi mică sau imensă. Ceea ce ştim e că bărbaţii din acele fotografii sînt reali. Au nume, date de naştere şi, mai mult ca sigur, soţii şi copii. Trebuie să aflăm cine sînt ei şi cum îşi cîştigă existenţa. Există şansa ca şi alţi copii să fie implicaţi. Statisticile arată că există cîte un pedofil pe fiecare stradă. Înspăimîntător gînd, nu, fetelor? Peste treizeci de ani, numărul copiilor afectaţi ar putea ajunge de ordinul miilor şi ei nu se potolesc deloc. Trebuie să punem capăt acestui lucru cît mai curînd.

Kate era impresionată şi arătă acest lucru.

Jenny sorbi din cafea, trupul ei voluminos depăşind scaunul. Avea în ochi o lumină care îi plăcea lui Kate, care trăda energie şi hotărîre. Şi ea voia să-i prindă pe acei nenorociţi la fel de mult.

Era un început bun.

– Încă ceva – cînd voi interoga suspecţii, să nu te amesteci dacă nu-ţi cer eu, Kate. Ştiu cum să-i fac să vorbească. E un talent pe care l-am căpătat de-a lungul anilor. Eşti de acord?

Ea încuviinţă aprobator.

– Dar şi eu am nişte trucuri, nu uita!

– Bun. Haideţi să ne bem cafeaua şi să ne apucăm de treabă, da?

Leila zîmbi.

– Te-am avertizat în privinţa ei, Kate. Te va epuiza.

Jenny o privi pe Kate în ochi şi zise:

– Dar e pentru binele tuturor, asta contează. Cu cît

curățăm străzile mai curînd de gunoaiele astea, cu atît voi putea trece mai curînd la următorul caz şi la următoarele probleme. Şi, te rog să mă crezi, sînt o mulțime.

Willy simți o prezență lîngă el şi se chinui să vadă în întuneric. Tot corpul îl durea şi era confuz.

Îl lăsaseră în întuneric, îi luaseră ceasul şi hainele şi îl legaseră de un pat. Nu ştia dacă era zi sau noapte şi nici de cît timp era închis.

Simți un miros pătrunzător şi îşi dădu seama că era aftershave.

– Cine-i aici? Lăsați-mă să mă ridic dracului şi să ne batem ca între bărbați, spuse el cu o voce răguşită din cauza faptului că nu băuse apă şi nu vorbise multă vreme.

– N-o să-ți facem nici un rău, domnule Gabney, eşti mai mult o asigurare pentru noi, spuse o voce cu un accent puternic. Vrem să te folosim ca să ajungem la o înțelegere cu domnul Kelly. Liniştește-te, te rog.

– Să te ia dracu'. Pat Kelly o să te facă praf ca pe o jucărie! Habar n-ai cu cine te-ai găsit să te pui. O să afli în curînd. Deşteptule.

Vocea rîdea acum.

– Eu vorbesc engleza mai bine ca dumneata, domnule Gabney.

– Asta nu-i greu, nu? spuse Willy disprețuitor. Toată lumea vorbeşte engleza mai bine ca englezii. Ca adevărații englezi, vreau să zic. N-ai observat cum toată lumea vorbeşte engleza, dar noi nu ne ostenim să învățăm alte limbi? De ce am face-o? Cînd nişte dobitoci ca tine se ostenesc să ne înțeleagă, nu mai e nevoie să învățăm nimic. Dar îi învățăm pe alții bunele maniere, băiete, nu uita.

Boris era impresionat. Acel individ, bătrîn conform standardelor lui, se împotrivise foarte mult. Fusese nevoie de trei bărbați şi, pînă la urmă, şi de o armă, ca să-l urce în camionetă şi, pe drum, îl lăsase fără cunoştință pe unul din oamenii lui Boris dintr-un singur pumn.

Îl ţinuse prizonier două zile fără hrană sau apă şi încă mai opunea rezistenţă. Boris îl invidia pe Patrick Kelly pentru loialitatea şi devotamentul acelui om.

Dar avea să-l mai ţină fără apă, căldură şi hrană o vreme. Nu avea încredere în puterea prizonierului său. Era anormală.

– Domnul Kelly ştie că eşti la noi. Am vorbit cu el şi se va arăta cît de curînd. Trebuie să mai ai răbdare cîteva zile.

– Să te ia dracu', rus dobitoc!

– La fel şi pe dumneata, domnule Gabney. Îţi spun la revedere.

Ieşi la fel de încet cum intrase. Willy se întrebă unde naiba era ţinut. Nu se auzea nici un sunet, nu se simţea nici un miros, nimic. Se afla într-un mediu complet întunecat şi steril.

Totuşi, se simţea mai bine în compania oamenilor. La un moment dat, se întrebase dacă avea să fie lăsat să moară de foame. Poate că asta aveau de gînd să-i facă. Nu ştia.

Ştia doar că ruşii erau nişte ticăloşi duri. Dar la fel era şi el şi, mai important, la fel era şi Patrick Kelly. Dacă era posibil, Pat avea să-l scoată de acolo, cu orice preţ. Willy era la fel de sigur de acest lucru cum era de numele său.

Nu putea decît să aştepte şi să spere că lucrurile aveau să se termine cu bine.

Ştia că şeful lui avea să mute cerul şi pămîntul ca să-l găsească. Spera doar că Pat vorbise cu Maureen. Pentru că, altfel, ea avea să-i facă zile negre din cauza acelei poveşti.

Kate îl ascultă pe superintendentul Cotter şi abia se abţinu să nu-i spună unde să se ducă.

Politicos, bineînţeles. Avea o aroganţă aproape palpabilă.

Îl ascultă cum vorbea, evident îndrăgostit de sunetul propriei voci.

Îl studie cu atenţie, remarcînd fiecare detaliu, de la părul rar şi de culoarea nisipului pînă la burta umflată de bere, care îi atîrna peste curea. Îşi dădu seama că purta suspensor şi acest lucru o făcu să vrea să rîdă.

Cotter ghici la ce se gîndea şi o ţintui cu ochii săi albaştri, vicleni.

– Domnişoară Burrows, am înţeles şi te rog să mă corectezi dacă greşesc, că ai avut o relaţie intimă cu suspectul timp de vreo doi ani.

– Foarte adevărat. Între domnul Kelly şi mine a existat o relaţie extrem de fizică pînă de curînd, cînd am hotărît amîndoi că a venit vremea să punem capăt prieteniei – după care ne-am despărţit în relaţii amiabile, zise ea şi ridică din umeri. Sînt sigură că ştiţi cum merg treburile astea.

– Domnul Kelly este căutat în legătură cu o crimă care s-a comis recent în Soho...

Kate îl întrerupse.

– Ştiu. Dar, pînă acum, domnul Kelly n-a primit nici măcar o amendă pentru parcare neregulamentară, aşa că nu văd ce legătură are asta cu mine. Mi se pare că insinuaţi că m-aş fi compromis în vreun fel, dar am luat legătura cu sindicatul şi ei m-au asigurat că, dacă domnul Kelly n-a avut nici o condamnare, sînt liberă să mă văd cu el. Domnule superintendent Cotter, vreau să înţelegeţi că întotdeauna mi-am făcut datoria, indiferent cu cine întreţineam relaţii. Ceea ce nu se poate spune despre unii din colegii mei care par să fi făcut o carieră din însoţirea soţiilor deţinuţilor în oraş, uneori chiar căsătorindu-se cu ele. Acum, dacă aţi terminat cu mine, am un caz foarte dificil de anchetat, cum sînt sigură că ştiţi.

– Ai fost cu domnul Kelly marţi seară? Da sau nu. Din moment ce te grăbeşti atît de tare, mă văd obligat să trec direct la subiect.

Kate îl privi în ochi timp de cincisprezece secunde şi el o văzu luptîndu-se cu sine înainte să răspundă.

Ea ştia că nu avea s-o creadă. Nici ei înseşi nu-i veni să creadă că o spuse.

– Da. A fost ultima noapte pe care am petrecut-o împreună, aşa că n-aş putea s-o uit. Pot afirma categoric că Pat Kelly nu s-a apropiat de acel club. A fost un partener pasiv şi nu s-a implicat în conducerea sa.

Apoi se ridică şi zîmbi.

– Dacă veţi dactilografia această declaraţie, o voi semna şi ne putem vedea cu toţii de treabă mai departe.

Cotter se strîmbă.

– Nu te grăbi, domnişoară Burrows. Un anume domn Thomas Broughton a afirmat că Patrick Kelly a fost la club în seara aceea. Cum explici asta?

Kate ezită o clipă înainte de a trage aer în piept.

– N-am cum. E limpede că s-a înşelat. Asta e tot? spuse ea cu mai multă convingere decît simţea.

– Deocamdată, domnişoară Burrows.

Ea se duse direct la bufet, o văzu pe Jenny singură la masă şi îşi luă o cafea înainte să se aşeze lîngă ea.

– Cum a fost?

– Sincer, nu prea bine. Cred că acest Cotter vrea să verse sînge, de preferinţă al meu!

Jenny rîse încîntată.

– E un ticălos, şi eu am avut de-a face cu el. Ai auzit că sînt lesbiană? A încercat să spună că sînt la fel de perversă ca cei pe care îi bag dincolo de gratii. El e cel care are probleme, nu eu. Eu sînt mulţumită. Îmi place cum sînt, ce sînt şi îmi place stilul meu de viaţă. Nu mulţi heterosexuali pot spune asta, nu?

Kate îi admiră sinceritatea. Într-o profesie obsedată de homofobie şi rasism, uneori era greu să fii tu însuţi, chiar şi atunci cînd erai un heterosexual alb.

A recunoaşte că erai homosexual era echivalent cu a purta un carton pe care scria „Loveşte-mă". Dar lucrurile începeau să stea mai bine. Sau, cel puţin, aşa spera Kate.

La suprafaţă, toată lumea era foarte corectă, dar ni-

meni, nici măcar guvernul, nu putea dicta ceea ce simțeau oamenii în adîncul sufletului.

– Ei bine, Cotter nu mă place şi, sinceră să fiu, nici eu nu-l plac pe el. Dar aş prefera să nu am problemele astea acum, serios, spuse ea oftînd.

– Am auzit de Patrick Kelly, spuse Jenny rîzînd. Un delincvent chipeş, categoric. Chiar foarte chipeş, dacă zvonurile sînt adevărate.

Kate zîmbi.

– Cine a vorbit – Golding? E mai rău ca o femeie. Ar găsi subiect de bîrfă şi la Cina Cea de Taină.

– Ai o reputație bună, Kate, spuse Jenny cu căldură. Eşti respectată de toți bărbații de-aici pentru că ai „prins" şi „îmblînzit" un leu. Nu subestima niciodată puterea bîrfelor. Îți pot face mult bine.

Kate îşi dădu seama că ceea ce spunea ea era logic.

– Îți mulțumesc, Jenny. Aveam nevoie de nişte vorbe prieteneşti.

– Toți avem nevoie într-un moment sau altul. Asta-i firea omului, scumpo. Haide, bea-ți cafeaua şi să ne întoarcem la muncă. Trebuie să vorbim cu domnişoara Parkes şi să vedem ce putem scoate de la ea, bine?

Kate încuviință, dar minciuna pe care o spusese o apăsa. Nu o făcuse atît pentru Patrick, cît pentru a nu-i da satisfacție lui Cotter. Oare avea să aibă repercusiuni asupra ei?

Patrick trebuia să afle că ea îi servise un alibi. Nu ştia dacă o bucura gîndul de a vorbi cu el sau nu. Îşi spuse că avea nevoie de timp şi spațiu. Trebuia să-şi facă ordine în gînduri şi să decidă ce avea să facă în privința vieții ei sau cu ce mai rămăsese din aceasta. Ultima săptămînă fusese plină de emoții puternice. Era cu nervii la pămînt şi se săturase pînă peste cap. Colac peste pupăză, încă nu-şi sunase mama.

Lenny Parkes intră în „Fox Revived" şi se uită în jur pînă cînd îl văzu pe cel pe care îl căuta.

Kevin Blankley stătea cu tovarăşii săi, Harold Carter, Les Smith şi Davey Carling. Îi făcură semn lui Lenny să se ducă la masa lor, dar el mimă că voia să bea ceva şi se duse la bar, unde comandă un coniac mare. Dîndu-l pe gît dintr-o înghiţitură, ceru încă unul imediat. Făcu acest lucru de trei ori, pînă cînd proprietăreasa, Denise Charterhouse, o femeie masivă, glumeaţă şi cu dinţii galbeni, îl întrebă:

– Cine te-a supărat aşa tare? Te-ai certat cu femeia?

El nu-i răspunse şi ea spuse veselă, încercînd să-l facă să vorbească:

– Unde e micuţa Mary azi? Toţi i-au simţit lipsa.

El ştiu că nu vrusese să insinueze nimic. Că era doar prietenoasă. Aşa cum spusese şi nevastă-sa, se ducea la bar cu Mary întotdeauna.

O adusese cu el de mică. Dar, după tot ce se întîmplase, cuvintele acelea îl loviră cu toată forţa şi îşi pierdu şi ultima fărîmă de autocontrol.

Întorcîndu-se, puse mîna pe o halbă pe jumătate plină. Expresia de pe chipul lui îi spuse Denisei că avea să se întîmple ceva.

Ea îl privi îngrozită cum traversă încăperea înţesată de oameni spre prietenii săi. Înainte să apuce să strige, el ridică halba, o zdrobi de masă şi o înfipse cu o forţă animalică în ceafa lui Kevin Blankley.

Toţi priviră şocaţi cum Lenny înfigea halba spartă în trupul bărbatului iar şi iar.

Harold, Les şi Davey săriră de pe scaune, în timp ce sîngele lui Kevin îi împroşca.

Kevin se prăbuşise la podea acum, acoperindu-şi cu mîinile faţa şi gîtul sfîşiate. Sîngele ţîşnea asemeni apei dintr-o stropitoare într-o zi însorită.

Lenny începu să-l lovească atunci cu picioarele şi, în clipa aceea, izbucniră urletele.

Veneau din adîncul fiinţei lui, strigîndu-şi ura faţă de bărbatul de pe podea.

– Te-ai atins de fata mea, nenorocitule! Te-ai atins de

fata mea, ai? Ai făcut-o să te placă, ticălos nenorocit!

Cu coada ochiului, îl văzu pe Davey pălind şi încercînd să se furişeze spre uşă.

Îi văzu pe ceilalţi privindu-l uluiţi şi, instinctiv, ştiu că şi Davey fusese implicat.

Lenny se întoarse spre el ca un animal.

– De ce fugi, Davey? Unde te duci, acasă? Mai ai nişte poze frumoase cu fata mea? Cu scroafa aia pe care o numesc fiică? Pe care ai luat-o şi ai tîrît-o în şanţul de unde veniţi cu toţii.

Se îndrepta spre Davey, care părea îngrozit. Lenny se uită în jur şi spuse cu glas tare:

– E un idiot care agresează copiii sexual. O bestie. Am văzut pozele. Şi nu numai copii de unsprezece ani. Mereu spui că iubeşti copiii, nu, Davey? Ei bine, am văzut dovada cu ochii mei. Poliţia o să vă caute, băieţi, dar nu înainte să vă fac să plătiţi pentru ce i-aţi făcut fetei mele. Aţi plătit-o, nu? N-a trebuit să dai bani mulţi, nu?

Davey era un ins solid şi musculos. Provocat, rămase pe loc şi spuse:

– N-a trebuit s-o înveţ nimic pe Mary a ta, Len. Are un talent înnăscut. Uită-te numai cum merge, căutînd necazurile cu lumînarea, amice.

Lenny îl ascultă uluit pe vechiul său prieten. Cum de nu-şi dăduse seama? Cum de nu ghicise ce se petrecea? Davey nu era prea deştept, cu siguranţă.

Auzi sirenele în depărtare şi ghici, corect, că era poliţia, care venea după el. Scoţînd un cuţit de la brîu, îl ţinu în faţă şi zîmbi.

Davey încercă să fugă. Lenny îl ajunse din urmă la uşă. Ţinea mîna întinsă spre clanţa de fier cînd cuţitul i se înfipse în spate, sfîşiindu-i pielea, dar fără să facă atîta rău cît vrusese Lenny.

Cei doi poliţişti în civil pe care Kate îi trimisese să-l supravegheze pe Lenny puseră mîna pe el cînd era întors cu spatele şi nu se aştepta.

Cînd sosiră ceilalţi, era la podea, cu cătuşele puse şi imobilizat. Un om era mort şi un altul trebuia transportat de urgenţă la spital. Lenny simţea că făcuse treabă bună pentru o zi.

Pentru el, se terminase. Făcuse ceea ce trebuia şi, în sfîrşit, se putea linişti. Soţia şi fiul său aveau să fie luaţi de Asistenţa Socială şi mutaţi în alt oraş.

Acela era preţul pe care el avea să-l ceară în schimbul unei declaraţii complete. Ştia că poliţiştii aveau să accepte. Mai ştia şi că, în curînd, toată lumea avea să afle ce făcuse fiica lui; vorba se ducea repede în Grantley.

Dar el avea să fie ţinut minte ca fiind cel care îndreptase lucrurile. Care îşi făcuse datoria. Curăţase străzile de gunoaie.

Pe scurt, avea să fie un erou.

Totuşi, nu prea era o consolare. Adevărul era că nimic nu ştergea ceea ce făcuse fiica lui. Rîsese de el, îşi bătuse joc de tot ceea ce încercase el să fie pentru ea.

Cel mai ciudat era că, deja, nu mai simţea nimic pentru ea. Nici măcar furie, ură sau dezgust. Era ca şi cum Mary nu existase niciodată pentru el.

Cînd îl conduceau afară din bar, ştia că era un om mort pe dinăuntru, acolo unde conta. Chiar dacă trupul său avea să trăiască pînă la o sută de ani, el avea să ştie că moartea venise la treizeci şi opt de ani.

Din clipa aceea, avea doar să mimeze că trăieşte. Avea să mănînce, să respire şi să se uşureze, dar nu avea să mai simtă niciodată emoţii reale.

Mary, care fusese odată mîndria şi bucuria lui, fetiţa lui, avusese grijă de asta.

La poliţie, Kate îl privi în ochi şi el îi zîmbi. Plin de sînge şi cu privirea sălbatică, avu impresia că, atît Kate Burrows, cît şi femeia solidă de lîngă ea, îi înţelegeau gestul. Înţelegeau ce anume îl împinsese să facă ceea ce făcuse. Îi oferiră ceai, ţigări şi respect.

Cel puţin, aşa i se păru lui Lenny Parkes.

În biroul ei, Kate se uită la Jenny cu un sentiment de vinovăție și regret.

– Știam că s-ar putea întîmpla asta, dar cum aș fi putut să previn totul?

Jenny ridică din umeri și spuse cu nonșalanță, ca și cum nu i-ar fi păsat:

– A exagerat, nu neg asta. Dar ne-a condus la un alt pedofil pe care-l putem interoga, poate chiar o să aflăm cîți mai sînt implicați și, mai important, cine sînt ei. Pedofilii sînt pasivi, Kate. De obicei, sînt oameni timizi, îngroziți că cineva îi poate descoperi. Știu ce cred membrii normali ai societății despre ei, dezgustul pe care îl provoacă. Știu că o arestare le va aduce dezgust, ură și chiar moartea. De aceea avem unitățile UDV. „Deținuți Vulnerabili". Păcat că nu se gîndesc la victimele lor vulnerabile. De fapt, eu nu simt nimic în legătură cu uciderea de la bar, în afară de faptul că a fost ceva oribil. Dar asta nu mă face să mă bucur mai puțin că un alt pedofil a fost spulberat de pe fața pămîntului. Am văzut cadavrele copiilor pe care astfel de oameni i-au răpit, torturat și ucis. Mi-am pierdut de mult orice înțelegere față de ei. De fapt, dacă aș scăpa nepedepsită, i-aș omorî cu mîna mea.

Îi făcu cu ochiul lui Kate înainte să spună:

– Toate astea le-am zis neoficial, bineînțeles.

Davey Carling arăta rău.

Respirația îi era îngreunată și avea un hîrîit pe piept. Golding stătea lîngă pat cu un polițist tînăr și pînă și el își dădu seama că omul era pe moarte.

Doctorul se uită la David Golding și îi făcu semn spre ușă. Pe culoar îi explică ce se întîmpla.

– Domnul Carling a suferit un atac de cord mai devreme. E în comă și nu are prea multe șanse de recuperare. Rana înjunghiată se pare că s-a infectat peste noapte. Era deja bolnav de inimă, ceea ce nu-i de mirare. Am stabilit deja că a fumat și a băut foarte mult și, după

cum arăta, mi-am dat seama că nu era într-o formă prea bună, zise el şi ridică din umeri. Dacă n-ar fi fost înjunghiat, oricum ar fi murit în cîteva luni. S-ar fi prăbuşit brusc. Probabil în timp ce ar fi mîncat un mic dejun copios.

Golding era uluit de lipsa de compasiune a doctorului. Dîndu-şi seama ce gîndea, acesta îi explică:

– Părerea mea e că cel mai mare dar pe care-l avem e viaţa. De aceea, cînd văd că e irosită, mă înfurii.

– N-avem cum să-l interogăm? întrebă Golding, iar doctorul clătină din cap obosit.

– Nici o şansă. De-acum încolo n-o să mai scoată nici un cuvînt.

Golding se îndepărtă.

Davey Carling muri asistat doar de tînărul poliţist. Acesta era captivat de jocul de cuvinte încrucişate din „Sun" şi nici măcar nu-şi dădu seama că omul murise, pînă cînd o soră intră şi opri în linişte monitoarele.

Kate primi vestea cu calm, o parte din ea bucurîndu-se că încă un pedofil dispăruse de pe faţa pămîntului.

Era o moarte pe care nimeni nu avea s-o plîngă.

Cu atît mai puţin, ea.

9

– Bună, Kate.

Vocea lui Patrick era caldă şi se revărsa asupra ei ca un val. Aşezîndu-se lîngă el în maşina lui, ea simţi vechea atracţie. Îi mirosea parfumul, care altă dată, o făcuse să se simtă în siguranţă. Trebui să facă un efort ca să nu-i sară de gît pentru a căuta alinare.

– Ai făcut-o, deci?

Ea încuviinţă imperceptibil.

– Am mințit, dacă la asta te referi.

În spaţiul îngust al maşinii, el părea mai solid ca oricînd. Mai mare decît şi-l amintea ea.

– Ai fost la club în seara aia? Tommy Broughton aşa zice.

– Tommy e un mincinos. Nici nu m-am apropiat de club, e clar?

Ea îi simţi teama din cuvinte şi îşi dădu seama că Patrick Kelly se prefăcea pentru prima oară de cînd îl cunoştea ea.

– Ce se petrece, Pat?

Din tonul vocii ei, el îşi dădu seama că, dacă ar fi putut să-i spună adevărul, poate că i-ar fi fost alături, pînă la urmă. Dar nu putea s-o facă. Ea era departe de el acum şi era bine în acel moment. Nu trebuia să ştie niciodată în ce primejdie o pusese el deja cu Boris, numai pentru că se ştia că erau în relaţii apropiate.

Patrick nu se aflase niciodată în postura aceea. Făcuse afaceri murdare ani de zile şi, în sfîrşit, totul se aranja. Scăpase de necazuri cu poliţia, deşi acest lucru putea să fie doar ceva temporar. Acum trebuia să aibă grijă ca, atît el cît şi Kate să fie în siguranţă.

– Apreciez ce ai făcut, draga mea. Ştiu ce a însemnat pentru tine să minţi aşa.

– Unde ai fost, Pat? Cu cine ai fost în seara aia?

El o privi în ochi şi oftă adînc. În femeia aceea avea mai multă încredere decît în oricine altcineva. Nici chiar Renee, soţia lui, nu dăduse naştere sentimentelor pe care i le trezise Kate. Dar nu putea să-i spună. Kate ar fi vrut să rezolve situaţia, să-l ajute. L-ar fi făcut să încerce să fie sincer. Nu înţelesese niciodată că, în cazul anumitor persoane, sinceritatea era fatală.

Totuşi, o admira. Să vadă tot ce văzuse în decursul activităţii ei şi tot să mai aibă încredere în oameni, lui i se părea ceva extraordinar. El nu avea încredere aproape în nimeni, cu excepţia a doi prieteni foarte apropiaţi, Kate fiind unul din ei şi Willy, celălalt.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gîndurile, ea îl întrebă:

– Unde e Willy?

El o privi şi ştiu că bănuia ce se întîmplase.

– Rezolvă o treabă pentru mine.

Ea nu zise nimic, ci doar îl privi în ochi. Aceştia minţeau, dacă îl cunoştea bine pe Pat Kelly.

– O treabă? Pat, chiar par proastă? Trebuie neapărat să aflu răspunsul la întrebarea asta.

Sarcasmul îi reveni în voce, făcîndu-l să se enerveze, lucru care ea ştia că avea să se întîmple.

– Las-o baltă, Kate. Nu mai discutăm, da?

Ea clătină din cap cu tristeţe şi îl privi cum se lupta să-şi păstreze calmul, însă ştia că nu avea să-i spună nimic despre Willy.

– Nu te înveţi minte niciodată, nu, Pat? Veşnic dur, aşa-i?

El se întoarse s-o privească şi întregul său trăda ostilitate.

– Ca de obicei, ai dreptate, nu mă învăţ minte niciodată. Sînt un bandit nenorocit şi aşa o să rămîn pînă o să mor dracului. De fapt, îmi place să fac afaceri murdare. Am un motiv să mă trezesc dimineaţa, înţelegi? Acelaşi lucru s-ar putea spune şi despre tine, nu? Gîndeşte-te, Kate. Ne aflăm de ambele părţi ale aceluiaşi gard nenorocit, scumpo. Numai că tu eşti o pacoste afurisită şi corectă...

Ea zîmbi cu blîndeţe.

– Şi tu ce eşti? Ce-ai zice de un băiat neastîmpărat care se joacă cu vieţile şi sentimentele altora? Un ticălos în adevăratul sens al cuvîntului. Care trăieşte de pe urma femeilor...

Văzu cum i se înăspreşte privirea şi îşi muşcă buzele.

– Am atins un nerv, Patrick? Exact din asta îţi cîştigi existenţa acum, nu? De ce te prefaci atît de şocat cînd nu fac decît să spun adevărul?

El îşi trecu o mînă peste faţă şi ea izbucni în rîs.

– Te ruşinezi cumva? Asta e, Pat?

El o împunse cu putere în piept. Maşina i se părea un sicriu acum; voia neapărat să iasă. Voia ca ea să fie cît mai departe de el. Avea destule pe cap şi fără să fie nevoit s-o asculte.

– Ştii ceva, scumpo? Începi să mă plictiseşti. Recunosc că mi-ai făcut un mare serviciu şi îţi sînt recunoscător. Dar îţi spun că ai început să devii o acriturâ. Întotdeauna ai dreptate, întotdeauna ai o afurisită de părere în legătură cu mine şi cu ce fac eu. Uneori, mă întreb cum dracu' am ajuns noi împreună de la început. Dă-mi voie să- ţi spun ceva, Kate. Ceea ce simt pentru tine depăşeşte cu mult orice ai putea să simţi tu vreodată pentru mine, cucoană. Şi vrei să-ţi spun şi de ce? Pentru că, spre deosebire de tine, eu nu judec pe toată lumea. Îi iau pe oameni aşa cum sînt.

Se priviră ca doi duşmani acum, nevrînd decît să se rănească unul pe altul.

– Ți-a trecut vreodată prin cap că propria ta concepție de viață e de vină pentru faptul că ești în rahat acum? îl întrebă ea. Îi iei pe toți așa cum sînt, da? Ei bine, sper că înveți multe din asta. Parcă ai fi un școlar naiv și ignorant.

El tăcu o clipă și Kate regretă acea ieșire. Înainte să poată vorbi din nou, să încerce să repare ceva, el zise încet:

– Chiar dacă nu te voi mai vedea niciodată, tot va fi prea curînd, Kate. În sfîrșit, am văzut cum ești cu adevărat, scumpo. Privește-mă de sus, dacă asta te face să te simți mai bine, mie puțin îmi pasă. Cît despre marea ta minciună, spune-le că te-ai înșelat. Pot să găsesc cincizeci de gagici care să mintă pentru mine și ar face-o fără să stea o clipă pe gînduri. N-am nevoie de tine sau de ajutorul tău. N-am nevoie de tine punct.

– Ba ai nevoie de mine, Pat, pentru că, spre deosebire de cele cincizeci de gagici care ar minți cu atîta ușurință pentru tine, cel puțin eu aș fi crezută!

După aceea, coborî din mașină și se îndepărtă. Inima îi bătea cu putere și era atît de furioasă că îi venea să-l ia la bătaie pentru ceea ce tocmai spusese. Se părea că, peste noapte, începuseră să se urască. Cum naiba se întîmplase așa ceva?

Niciodată nu vrusese atît de mult să facă rău altei persoane, nici măcar fostului ei soț, Dan, cînd dispăruse din viața ei lăsînd-o cu un copil și fără bani, pentru că lichidase contul din bancă. Nici măcar atunci cînd aflase că era întreținut de noua lui cucerire, că se plimba prin lume și conducea mașini luxoase fără să-i dea nici un ban pentru copil. Nici măcar atunci nu simțise atîta furie și durere. Din cauza lui Patrick Kelly, un bandit, un gangster – și bărbatul cel mai cumsecade pe care îl cunoscuse vreodată.

Începu să plîngă.

Copilul era tăcut. Femeia îl luă de mînă din nou și îl trase cu blîndețe spre parcarea camioanelor. Era un băiețel

frumos, cu ochi albaştri şi cu un păr şaten cîrlionţat. Chicoti cînd femeia îi aruncă un zîmbet.

– Mami?

– Mami te iubeşte, dragul meu, ştii asta. Dar o enervezi. Nu poate să facă ce vrea cînd eşti în preajmă.

Copilul nu înţelegea ce i se spunea, dar vocea era melodioasă şi plăcută, astfel că îşi închipuia că i se spune ceva frumos şi zîmbi încîntat încă o dată.

Nimeni nu-i văzu cînd ajunseră lîngă un camion mare.

Nimeni nu văzu cînd femeia puse copilul în partea din spate a camionului.

Cînd ieşi din parcare, văzu doi bărbaţi venind spre ea. Ei îi aruncară o privire, dar ea întoarse capul. Părul lung şi blond îi fu răsfirat de vînt şi ea îşi strînse haina în jurul trupului, chiar dacă era destul de cald încă.

Se îndrepta spre maşina ei fredonînd. De multe zile nu se mai simţise atît de liniştită.

Jackie Palmer era o fată drăguţă. Faptul că folosea tuşul de pleoape, cu care trasa o dungă groasă, şi gene false îi dădea un aer de permanentă uimire, făcînd ca ochii mari şi căprui să pară şi mai mari. Efectul era, cel puţin, izbitor. Merita să i se arunce o a doua privire şi ştia asta.

Îndreptîndu-se mlădioasă spre apartamentul ei, zîmbi, ceea ce îi strică oarecum înfăţişarea. Dinţii, care nu fuseseră niciodată cea mai bună trăsătură a ei, aveau o culoare cenuşie. Patru copii în patru ani îşi lăsaseră amprenta asupra lor. Totuşi, era fericită. Avea un nou iubit, destui bani şi o slujbă cu program redus care îi permitea să-şi plătească facturile şi să-i mai şi rămînă ceva. De trei luni lucra la un salon de masaj, dar nu-i plăcea atît activitatea, cît avantajele pe care i le oferea aceasta. Haine noi cînd voia, puţine droguri pentru weekend şi cîte ceva pentru casă. Totuşi trebuia să fie atentă, pentru că încă se mai afla sub supravegherea celor de la Asistenţa Socială. Jackie alungă acel gînd neplăcut din minte. Peste cîteva luni, totul avea

să fie în regulă. Le dădea cît trebuia ca s-o lase în pace să-şi vadă de noul ei stil de viaţă profitabil.

Cînd intră în casă, fu uimită ce linişte era. Sora ei începuse să ia copiii la ea, lucru care era ca un nou suflu de viaţă pentru Jackie. O minţise pe Louise, spunîndu-i că ajungea acasă cu două ore mai tîrziu decît o făcea în realitate. Astfel putea să facă o baie, să bea ceva şi să mănînce înainte să sosească cei patru nebuni.

Cînd făcuse primul copil, la optsprezece ani, crezuse că era deşteaptă. Avea un apartament şi se descurca foarte bine. Dar o copleşise singurătatea, astfel că începuse să agaţe bărbaţi pentru a-i mai trece timpul. Nici unul nu rămînea prea mult, dar, în general, o lăsau cu cîte un copil. Uneori, se întreba cum de putuse fi atît de proastă. Îi iubea pe copii, oricît ar fi enervat-o, dar era greu să fii tînără şi atrăgătoare şi să fii legată de mîini şi de picioare atît de timpuriu. Niciodată nu avusese o slujbă, un iubit în adevăratul sens al cuvîntului sau chiar o familie. Fiecare copil avea alt tată şi acest lucru se vedea. Nu numai în felul cum arătau, dar şi în ceea ce privea culoarea culorii pielii şi personalităţile diferite.

Încă o mai auzea pe mama ei exprimîndu-şi dezgustul şi groaza la gîndul încă unui copil fără tată, încă unei sarcini care îi vlăguia fiica şi o făcea să aibă nevoie de cît mai mult ajutor.

Mama ei cunoscuse de curînd un bărbat şi se dusese cu el în Kent. Jackie ştia că acest lucru se întîmplase din cauza ei, iar sora şi fratele ei nu pierdeau nici o ocazie pentru a i-o confirma, ori de cîte ori se aducea vorba despre mama lor şi felul cum aceasta îşi părăsise familia. Ceea ce se întîmpla frecvent.

Dădu drumul la apă în cadă, după care îşi făcu un ceai şi pîine prăjită şi se demachie. Se putea descurca fără copii, chiar foarte bine. Dar erau pe lume, erau ai ei, responsabilitatea ei, aşa cum îi spunea toată lumea.

Oftînd, îşi ridică părul în creştet şi luă în baie ceaiul şi

pîinea prăjită, împreună cu ziarul şi radioul, pentru a avea companie.

Era momentul ei şi avea să se bucure de el.

Louise, sora lui Jackie se uită la ceas. Luîndu-i pe cei doi copii ai ei şi pe trei dintre cei ai lui Jackie, plecă spre grădiniţă să-l ia pe micul Martin. Cînd se apropie de poartă, căscă. Întîrziase, ca de obicei, şi era epuizată. Din moment ce trebuia să-i îmbrace pe toţi şi să-i facă să nu se mai bată, să se mai certe sau să se joace, era greu să ajungă undeva la timp.

Stătea afară şi îi privea pe copii cum erau luaţi acasă de către părinţi şi rude. Salută zîmbind pe cîteva mame pe care le cunoştea. Cei cinci copii care erau cu ea alergară în curtea grădiniţei şi ea îi privi cum se jucau gălăgioşi. Doamna Walden avea să-i gonească, aşa cum făcea de obicei, iar ei aveau s-o ignore, ca de obicei.

În curînd, toate celelalte mame dispărură şi, totuşi, Martin nu se vedea nicăieri. Ducîndu-se la uşile duble, Louise se uită înăuntru.

Doamna Walden o privi surprinsă.

– Bună ziua, doamnă Ashton, vă pot ajuta cu ceva?

Louise se uită la ea ca şi cum i-ar fi crescut un al doilea cap, deodată.

– Sigur că puteţi. Îmi puteţi spune unde e micul Martin?

– L-a luat mama lui acum vreo două ore, zise doamna Walden mirată. Nici măcar n-a intrat, l-a luat de la joacă.

Tonul vocii ei spunea „Numai Jackie putea să facă aşa ceva fără să spună nimănui." Doamna Walden nu prea o simpatiza pe Jackie, dar nu era singura şi Louise era obişnuită cu acest lucru. Ba chiar împărtăşea opiniile oamenilor, deşi n-ar fi spus-o niciodată deschis. La urma urmei, familia era familie.

– O fi sunat, n-am fost acasă, minţi ea.

Apoi se întoarse şi se îndepărtă. Luînd copiii, jură în sinea ei că, de data asta, avea să-i spună cîteva lui Jackie.

De ce nu o sunase s-o anunțe? Așa era Jackie. O nesuferită egoistă, asta era.

Le transmise supărarea și copiilor, care merseră liniștiți lîngă ea pînă acasă.

Jenny și Kate încercau să scoată ceva din declarațiile lui Mary Parkes și Kerry Alston.

Copiii Alston erau interogați în prezent, dar nu se obținea prea mult de la ei. De fapt, fuseseră învățați să tacă și să păstreze secretul cît mai bine cu putință. Se părea că nu o voiau decît pe mami. Kate era uluită în permanență de puterea de refacere a copiilor.

Regina Carlton nu mai era bună de nimic. Doctorii spuneau că suferise o criză de nervi. Copiii ei erau dați în grija statului și ea nu putea fi interogată.

– Dacă acest Kevin a fost unul dintre bărbați, trebuia să fi știut și de alții, în afară de Davey Carling, e logic, spuse Jenny. Mary Parkes îl cunoștea, așa că e posibil să-i cunoască și pe alții. Îi știa destul de bine, dacă e să ne luăm după fotografii. Așadar, trebuie să ne concentrăm asupra ei acum. Problema e că tipa e prea vicleană. Știe că o să se ducă la fund, dar nu vrea s-o facă prea rău. Ceea ce aflăm, folosim împotriva ei. Atunci o să fie dispusă să cadă la învoială, deși nu-i propun așa ceva deocamdată. S-o lăsăm să asude puțin. Majoritatea pedofilelor cad la învoială, îi spuse ea lui Kate. O persoană din trei sînt femei. Greu de crezut, nu? Că o femeie e capabilă de așa ceva, mai ales cu proprii copii. Sînt lăsate libere, pentru că sistemul juridic dominat de bărbați nu poate înțelege că sîntem capabile de asemenea lucruri. Știai că, pînă și FBI-ul crede că femeile sînt împinse la asemenea delicte? Ca și cum sexul le-ar face să fie automat nevinovate. Totuși, unii dintre cei mai înrăiți pedofili pe care i-am cunoscut erau femei. De exemplu, Myra Hindley. Dacă vocea ei n-ar fi fost pe caseta pe care era înregistrat violul sărmanei Lesley Anne Downey, ar fi trecut drept o sărmană fată împinsă în necaz de către

un bărbat. Ei bine, a fost destul de dispusă, altfel nu i-ar fi făcut rost de copii, sînt gata să pariez pe orice.

Kate o asculta cu o fascinație morbidă. Era o enciclopedie ambulantă a delictelor sexuale. Era cruciada ei personală. Indiferent dacă era vorba de pedofili sau violatori, ea avea totul; cifre, statistici, orice altceva putea să stocheze în creier.

Telefonul lui Kate sună şi aceasta răspunse.

– Mama lui Mary Parkes e afară şi vrea să ne vorbească, zise ea lăsînd receptorul jos.

Jenny ridică din sprîncene.

– Să sperăm că are noutăți pentru noi. Tare mi-ar plăcea ceva care s-o înfunde pe domnişorica aia. Ştii, Kate, niciodată n-aş fi crezut că o să spun asta despre un copil, dar fata asta e rea şi nu cred că e vorba doar de un comportament învățat. Cred că e ceva în firea ei. Înțelegi ce vreau să spun?

Kate încuviință. Era de acord cu tot ce spusese Jenny.

Cinci minute mai tîrziu ascultau uimite ceea ce avea să le spună mama lui Mary Parkes. Pînă şi Jenny amuți cînd îşi dădu seama cît de implicată era fata.

Femeia vorbea despre fiica ei de unsprezece ani ca despre o infractoare matură şi cu experiență.

– A zis ceva cînd m-am dus la ea să-i spun despre tatăl ei... despre ce-a făcut el.

Glasul îi tremură puțin şi sorbi dintr-un pahar cu apă înainte să continue.

– Mi-a zis „Nu numai pe Kevin ar fi trebuit să-l omoare, ci şi pe fratele lui." Nici măcar nu ştiam că acel Kevin are un frate. L-am vizitat apoi pe soțul meu şi mi-a spus că există un frate şi că locuieşte undeva în cartierul de est. Numele lui e Jeremy Blankley, dar foloseşte pseudonime. Uneori Carter, alteori McCann. Nu ştiu dacă asta o să vă ajute cu ceva, dar m-am gîndit să vă spun.

Kate citi durerea de pe chipul femeii şi i se făcu milă. Trisha Parkes îndurase atîtea, trebuise să se împace cu

atîtea, nu în ultimul rînd cu pierderea unui copil.

– Le-am spus celor de la Asistenţa Socială că nu vreau ca Mary să se întoarcă acasă. Nu o vizitez şi nici nu vreau să am de-a face cu ea în vreun fel. Fiica mea a fost învăţată să deosebească binele de rău. A ştiut foarte bine ce face. Numai cînd mă gîndesc la asta mi se întoarce stomacul pe dos, spuse femeia, dar nu mai putu să continue.

– Ne dăm seama cît de greu trebuie să vă fie, doamnă Parkes, dar orice ajutor ne puteţi da va fi binevenit, spuse Kate sinceră.

Trisha se forţă să zîmbească şi spuse cu o voce îngroşată:

– Am crezut că am o viaţă bună în anumite privinţe. Lenny era un individ de nimic, dar era un om bun. Fiul meu, Ian, e o comoară de copil. Cît despre Mary a mea..., zise ea clătinînd din cap cu tristeţe.

Jenny îi oferi o ţigară şi i-o aprinse.

– S-a întîmplat ca Mary să rămînă peste noapte undeva? întrebă ea.

– Uneori stătea la prietena ei, Sheila; mai mult la sfîrşit de săptămînă. Cel puţin, aşa zicea. Dar acum cred că stătea la Kerry. Ar trebui s-o întrebaţi pe Mary unde se ducea, pentru că mie nu-mi spunea nimic, scumpo. Ştia că nu-mi place ce face.

Trisha o privi pe Jenny în ochi cînd spuse serioasă:

– Ca să fiu sinceră, niciodată nu mi-a păsat unde era. Atmosfera din casă era cu totul alta cînd ea nu era acolo. Mai degajată, parcă. E îngrozitor să spui aşa ceva despre propriul copil, ştiu, dar mă bucur că nu mai trebuie să am de-a face cu ea.

Se ridică brusc.

– Trebuie să plec, am spus ce am avut de spus. Acum vreau doar să-mi văd mai departe de viaţă.

Jackie deschise uşa cu un zîmbet larg pe faţă. Louise se uită la sora ei cu un amestec de dezgust şi invidie.

Louise era mai mare şi, deşi semăna cu Jackie, nu era atrăgătoare ca ea. Acest lucru durea uneori. Ştia că soţul ei, Denny, se uita la sora ei aşa cum nu se uitase la ee de ani de zile. Da, Jackie arăta bine. Deşi asta nu o ajuta cu nimic. Bărbaţii o părăseau tot timpul.

Louise o împunse cu putere în piept şi spuse furioasă:

– Îţi mulţumesc al dracului, Jack. De ce nu mi-ai dat un telefon?

Jackie văzu vechea animozitate în ochii surorii ei şi o împunse la fel de furioasă.

– Pentru ce dracu' să te sun?

Louise împinse copiii în sufragerie şi, deschizînd geanta, scoase o pungă de bomboane din care începu să le împartă, în timp ce vorbea.

– Trebuia să mă suni ca să mă scuteşti de un drum afurisit. Nu-i uşor să te cari cu ăştia după tine, să ştii.

Jackie o privi ca şi cum sora ei înnebunise.

– Cine te-a supărat, Lou? Denny a dispărut din nou? Şi unde e micul meu Martin? întrebă Jackie uitîndu-se în jur.

– Cum adică, unde-i Martin? spuse Louise nervoasă. Doar tu l-ai luat! De asta sînt aşa furioasă. Am bătut drumul cu ăştia după mine...

– Ce tot spui? o întrerupse Jackie. Eu n-am luat pe nimeni. Am bănuit că Martin e cu tine. Doar pentru asta te plătesc, nu? Ca să ai grijă de copiii mei cît eu sînt la serviciu.

Louise păli.

– Nu glumi cu mine, Jack. Vin chiar de la grădiniţă şi vrăjitoarea aia bătrînă mi-a zis că l-ai luat de la joacă.

Se uitară una la alta, uitînd de orice animozitate.

– Spune-mi că tu l-ai luat, Jack. Nu glumi cu asta, că nu-i deloc amuzant, spuse Louise cu un început de panică în glas. Aşa mult îţi place să mă superi.

Încercă să zîmbească, dar Jackie o privi îngrozită.

– Louise, nici nu m-am apropiat de grădiniţă, zise ea cu spaimă în glas.

Copiii simțiră că ceva nu era în regulă și începură să plîngă. Louise o așeză pe sora ei pe un scaun,

– O să sun la grădiniță, trebuie să fie o greșeală. Liniștește-te și o să rezolvăm totul, da?

Jackie simți că i se taie respirația și știa că era la un pas de a fi cuprinsă de panică. Avea o durere surdă în stomac ce i se răspîndea în tot corpul. Instinctul matern îi spunea că ceva nu era deloc în regulă. Știa că băiatul ei era în pericol. Nu era un gînd conștient, ci mai degrabă o presimțire ce devenea tot mai puternică. Martin era în primejdie undeva și voia la mămica lui. Știu toate acestea în cîteva secunde.

Cînd închise telefonul, Louise plîngea ușor, lacrimi mari de neliniște și groază rostogolindu-i-se pe obraji.

– A zis că tu l-ai luat, Jack. Ar fi bine să sunăm la poliție, nu crezi?

Jackie începu să suspine. Ceilalți copii se strînseră în jurul ei, tulburați și ei de starea de neliniște în care se aflau mama și mătușa lor.

– Ai citit ziarele în ultima vreme, Lou. Cineva mi l-a luat pe Martin, spuse Jackie înconjurîndu-se cu brațele și legănîndu-se înainte și înapoi.

Spaima ei era palpabilă acum, comunicîndu-li-se tuturor.

Louise sună la poliție într-un cor de smiorcăieli și plînsete ale copiilor mai mici. Începu să plîngă abia după ce puse receptorul în furcă.

Jonathon Marcus conducea încet. Era o zi frumoasă și el o începuse bine. Fredona muzica de la radio fluierînd și încerca să cînte atunci cînd știa cuvintele.

Jonathon era îndrăgostit. În sfîrșit, cunoscuse un bărbat! Un mascul superb, cu păr pe piept, un rîs gros și păr des, făcut permanent. Pînă și numele lui era perfect. Era încă un John. Deja lumea se referea la ei ca la cei doi John!

Se vedea cu el abia de două săptămîni, dar aveau atîtea în comun. Le plăceau aceleaşi filme, aceeaşi muzică – pînă şi aceleaşi mîncăruri. Parcă aşteptase toată viaţa acel moment.

Ziua părea mai senină, lumea părea mai lipsită de griji şi el nu se putea abţine să nu zîmbească. Dădu radioul şi mai tare, ascultînd grupul Carpenters. Semnalizâ alt camion şi făcu cu mîna. Dacă ar fi ştiut ceilalţi şoferi! Dar reuşea să păstreze secretul, deşi ştia că ceilalţi îl porecliseră „John poponarul". Zîmbi din nou. Bănuiau, dar nimeni nu-l întrebase vreodată care îi erau preferinţele sexuale.

Avea un metru optzeci şi cinci înălţime, era bine clădit şi era în stare să se bată, la nevoie. Avea douăzeci şi şapte de ani şi era „noul homosexual", cum îi plăcea să spună. Putea să-şi poarte singur de grijă, iar oamenii se temeau de el. Dar se dovedise a fi un bun muncitor, un om de treabă şi un tip simpatic. Recent, un alt şofer îi făcuse avansuri în toaleta de la „Granada Services", ceea ce îl înfuriase. Respectivul arăta bine şi, înainte să-l cunoască pe John, ar fi fost tentat. Nu şi acum, însă.

Clătină din cap. Nu mai avea nevoie de asemenea întîlniri. Petrecuse cîteva zile minunate. Vineri seara fuseseră la o petrecere, sîmbătă la prînz mîncaseră împreună şi – asta era cel mai incredibil – duminică, luaseră prînzul cu părinţii lui John, unde preferinţele sexuale ale celor doi erau cunoscute, acceptate şi unde nimeni nu pomenise despre ele, ca şi cum ar fi fost un cuplu normal!

Aşa ceva nu i se mai întîmplase. Niciodată.

Ştia că ar fi trebuit să le spună şi alor lui. Sora lui mai mare bănuise deja, dar Elaine avea un suflet bun. Nu-i spunea niciodată în faţă, dar îi dădea de înţeles că, în felul ei, era de acord. El ştia că l-ar fi iubit oricum, dar părinţii... Cu ei era cu totul altceva.

Tatăl său era de părere că homosexualii trebuiau să se ducă la doctor ca să fie vindecaţi. Considera că sufereau de o boală. Cît despre mama lui! Dumnezeule, orice cre-

dea soţul ei credea şi ea. Dacă îl mai întreba o dată pe Jonathon cînd avea să-şi găsească o fată de treabă, el avea să urle. Îşi găsise partenerul de viaţă, era sigur. Şi, după ce îi cunoscuse familia lui John şi văzuse cu cîtă uşurinţă acceptau ei situaţia, îşi dăduse seama în ce minciună trăia zi de zi şi cît de mult se complicase acea minciună.

Chiar în dimineaţa aceea, mama lui îi vorbise despre Lorraine Felton şi cum îl plăcuse întotdeauna. Chiar dacă ar fi fost normal, tot nu s-ar fi uitat la ea. Era o grăsană cu o gură spartă! Vorbea pe nas şi descria orice lucru ca fiind „fenomenal" cu acel accent afurisit de Essex.

Totuşi, ştia că mama lui îi voia binele.

Bătu darabana pe volan. De obicei, îi plăcea drumul spre Koln. Îl parcursese de nenumărate ori. Ducea marfă pentru UPS şi aducea cîrnaţi, ca de obicei. O cursă uşoară. Cu vaporul de la Folkestone la Calais, apoi, mai departe, pînă la Koln şi înapoi acasă. Numai că, acum, se întorcea la John!

Apropiindu-se de drumul spre docuri, încetini, deoarece camionul era greu şi ştia că drumul în pantă era periculos dacă aveai viteză. Zîmbi, gîndindu-se cum ar fi fost să zboare în mare. Mai ales cu noii săi blugi Wrangler!

Dădu radioul mai încet şi deschise geamul, respirînd cu plăcere aerul sărat. Acum se bucura că avea prelată; pe vremea aceea, era mai bine decît dacă ar fi avut containere. Dar, uneori, vîntul umfla prelata şi acest lucru crea unele probleme.

Cînd văzu alt şofer cu un tînăr în cabină, Jonathon clătină din cap. Zilele acelea era un adevărat paradis la docuri. Şi tipul respectiv era însurat, ştia asta. Se uită din nou spre băiat şi oftă exasperat. Greu, într-adevăr. Şi el avusese parte de aşa ceva de-a lungul anilor. Unii erau nişte ticăloşi.

Acum, că îl avea pe John, nu-i mai trebuia aşa ceva. Cel puţin, aşa spera.

Căscă şi se frecă la ochi. Era obosit, fiindcă plecase devreme. Dar, dacă drumurile erau bune, avea să ajungă la Koln în mai puţin de şapte ore. Şi, dacă avea să încarce marfa la timp, avea să fie acasă şi în pat cu noul lui iubit pînă seara următoare la nouă.

Începu să înainteze încet spre punctul de îmbarcare pe feribot, uitîndu-se tot timpul după cunoscuţi. Se întrebă ce mărfuri ilegale se aflau în unele dintre camioanele din jurul lui. Recent, i se oferiseră bani ca să aducă materiale pornografice, dar refuzase. Suma nu era foarte mare şi nu merita riscul. Deşi cunoştea cîţiva şoferi care o făcuseră, fără să aibă remuşcări sau să fie controlaţi măcar.

Un tip cu care lucrase ani de zile, care avea trei nepoţi, fusese prins aducînd droguri. Acum executa o condamnare de doisprezece ani pe care, după părerea lui Jonathon, nici o sumă de bani nu o putea compensa.

Asigurîndu-se că paşaportul şi documentele lui erau la îndemînă, habar nu avea că şi el transporta ceva în plus: micul Martin Palmer dormea, doborît de oboseală, foame şi sete, pe o grămadă de paie în spate.

Pînă la aeroportul din Koln era încă mult de mers şi, dînd radioul tare din nou, Jonathon începu să cînte cu cei de la Spandau Ballet melodia „True". Preferata sa dintotdeauna.

Martin se ghemui cu degetul mare în guriţă, cu ochii roşii de plîns şi cu trupul amorţit de frig şi din cauza patului improvizat. Vîntul agită prelata şi zgomotul îl trezi. Stătea ghemuit în întuneric, plîngînd uşor.

10

Kate era extrem de îngrijorată. Alt copil dispărut, altă mamă distrusă şi alt telefon de la Patrick Kelly, de data aceasta spunîndu-i că avea să-şi primească lucrurile acasă cît mai curînd cu putinţă. Erau toate împachetate frumos, gata să fie expediate cînd dorea ea.

Alungîndu-şi propriile probleme din minte, se uită la Jackie Palmer. Era o fată atrăgătoare, cu ochii ei căprui şi părul cu şuviţe blonde. În clipa aceea, ochii îi erau roşii de plîns. Tremura cînd îşi aprinse altă ţigară de la chiştocul celei de dinainte.

Spre deosebire de celelalte, fata avea un alibi serios pe care nu se temea să-l ofere. Lucrase la salonul de saună şi masaj „Black Rose" şi o putea dovedi.

Cînd celelalte fete îşi dăduseră seama ce se întîmplase, veniseră şi se oferiseră să ajute cum puteau. Kate era chiar impresionată de felul cum făcuseră tot posibilul ca să ofere cît mai multe informaţii cu putinţă.

Erau nişte fete bune şi, evident, foarte solidare cu colega lor.

Ascultînd-o pe sora lui Jackie povestind ce se întîmplase, Kate fu convinsă că Louise spunea adevărul. Se întrebă dacă nu cumva, de data aceasta, altcineva luase copilul, deoarece ambele femei aveau alibiuri infailibile.

Băiatul fusese luat la zece şi un sfert dimineaţa. Jackie abia atunci pleca de la salonul de masaj.

Era pe caseta filmată de camera care era ascunsă pentru a nu speria clienții. Fetele care lucrau acolo erau conștiente de pericolele la care erau expuse prin munca lor și, din moment ce „Black Rose" era condus de o fostă prostituată, aceasta avea grijă ca fetele să fie cît mai în siguranță. Kate își îndreptă din nou atenția spre Jackie.

– Recunosc că sînt încă sub supraveghere, dar asta numai fiindcă, uneori, mi-e greu să mă adaptez. Niciodată nu mi-am neglijat copiii. Am luat cîteva droguri, am avut ceea ce se numește prieteni nepotriviți, dar copiii sînt viața mea. Îmi pun fundul la bătaie pentru ei și nu mi-e rușine.

Pupilele îi erau dilatate de la Valium-ul pe care i-l dăduse medicul de serviciu.

Kate o privi pe Jenny cum o măsură pe fată încă o dată și știu că era de aceeași părere cu ea. Ori era o foarte bună actriță, ori spunea adevărul, deși nu puteau elimina posibilitatea să fi pus pe altcineva să ia copilul de la grădiniță. Se părea că se întîmplase foarte rar să-l ia ea însăși. Femeia de la grădiniță aștepta să fie interogată și avea să dea de bucluc.

Ar fi trebuit să verifice identitatea persoanei care luase copilul, chiar dacă semăna cu mama acestuia. De fapt, ar fi trebuit chiar să o pună pe femeie să semneze, pentru că lua băiatul atît de devreme. Acest lucru dovedea o neglijență care, în climatul actual, era înspăimîntătoare.

Oamenii își lăsau ființele cele mai prețioase în grija unor străini, presupunînd că aceștia aveau să aibă grijă de ele. Dar mai multă grijă arătau față de mașini sau animalele de casă!

Boris se uită la fotografia lui Kate din ziar și se miră că o femeie atît de serioasă putea să aibă o relație cu un tip ca Patrick Kelly. Privi pe fereastra apartamentului său din Soho. O fată era trasă pe stradă de un bărbat. Urmări mica dramă cu amuzament. Nu părea prostituată, astfel că bănui că era vorba de o ceartă între amanți.

Fata se smuci din mîna bărbatului şi îl lovi cu putere în locul cel mai sensibil.

Boris se strîmbă şi zîmbi cînd bărbatul se prăbuşi în genunchi. Acum, fata era îngrijorată şi îl ajuta să se ridice, încerca să-şi răscumpere greşeala.

El clătină din cap cu părere de rău. Bărbatul ar fi trebuit s-o ia la bătaie pînă cînd o făcea să-l implore s-o ierte. Numai de aşa ceva înţelegeau femeile.

Ştia asta, pentru că era un bărbat care cunoştea toate genurile de femei şi, în general, toate erau la fel. Aveau nevoie de control.

Îl respectau. Ba chiar îl apreciau. Făcea parte din construcţia lor. Femeile vorbeau despre faptul că voiau să fie egale cu bărbaţii, dar asta era tot ce făceau: vorbeau.

În adîncul sufletului, toate ştiau că bărbatul era adevăratul agresor. Voiau ca el să le deschidă uşa, să aibă grijă de ele, să le protejeze.

Cine auzise de vreo femeie care se proteja singură? Chiar şi fata de pe stradă îl lovise pe bărbat pentru că el o lăsase.

Uşa se deschise şi Serghei îi aduse cafeaua şi coniacul. Era un ritual zilnic care lui Boris îi plăcea, senzaţia minunată pe care i-o dădeau cafeaua tare şi alcoolul. În timp ce Serghei punea tava pe o măsuţă veche, Boris se aşeză pe canapeaua din piele.

– Cum se mai prezintă domnul Gabney?

Serghei ridică din umerii musculoşi, care împunseră geaca groasă.

– Încă se împotriveşte. E un adversar de valoare în toate privinţele.

Boris încuviinţă aproape imperceptibil.

– Cred c-a venit timpul să-l scoatem pe domnul Kelly din joc. Pune pe unul dintre tineri să-l găsească. În curînd o să-i dăm de urmă – nimeni nu se poate ascunde la nesfîrşit.

Serghei încuviinţă respectuos şi, ca de obicei, aşteptă

pînă cînd şeful său gustă din cafea şi îi făcu semn că totul era în ordine şi abia apoi ieşi din cameră.

Jenny şi Kate luau prînzul pe fugă. Sala de mese era plină, iar zgomotul, asurzitor. Kate simţea că-i pocneşte capul şi vacarmul acela produs de glasuri, rîsete, tacîmuri trîntite şi fum de ţigară îşi spunea cuvîntul.

Jenny o înţelegea şi era îngrijorată. Kate îi mărturisise problemele actuale din viaţa ei personală. Ascultase foarte atentă, după care o întrebă:

– Pot să-ţi cer o favoare?

– Bineînţeles.

– Ştiu că sînt cam îndrăzneaţă, dar nu-mi place deloc hotelul unde stau acum şi mă gîndeam că s-ar putea să ai o cameră liberă...

Lăsă fraza neterminată, iar Kate îi aruncă un zîmbet obosit.

– Mi-ar face plăcere să locuieşti la mine, Jenny. Dar te previn, nu e „Buck House"

Jenny rîse în hohote şi toate privirile se întoarseră spre ele.

– Uită-te la ei, Kate, toţi se holbează la marea lesbiană! Îi sperii pe bărbaţi. Cred că vreau să fiu ca ei. Pe dracu'! Mi-e destul de greu să fiu şi femeie, scumpo, zise ea şi o privi pe Kate în ochi. Nu-ţi faci probleme în privinţa mea, nu?

Kate fu uluită.

– De ce mi-aş face?

Jenny zîmbi.

– O să reformulez. Nu te deranjează să fii în preajma mea? Ai rămîne cu gura căscată dacă ai şti cîte femei se simt jenate.

– Asta-i problema lor. Poţi să te muţi cînd vrei.

– Cînd o să se afle, o să se facă tot felul de glume pe seama noastră!.

– Foarte bine, nu mi-ar strica să mai rîd şi eu puţin.

Jenny sesiză tristețea din glasul ei şi o apucă de încheietura mîinii.

– Toate relaţiile sînt nişte porcării, de fapt. Normale, homosexuale, toate. Oamenii sînt urîţi, Kate. Crede-mă, că ştiu.

Terminaseră de mîncat cînd Kate începu să discute din nou despre anchetă.

– Cineva e implicat cu toţi copiii ăştia, Jenny. E ceva ce ne scapă. Poate, dacă recapitulăm totul din nou, găsim un numitor comun. Jackie zice că n-a auzit niciodată de Mary Parkes, dar trebuie s-o fi văzut pe Kerry, pentru că locuiesc la cîteva străzi distanţă una de alta. Un lucru am învăţat despre acest gen de oameni şi anume că toţi se cunosc între ei. Ăsta e stilul lor de viaţă.

Jenny dădu din cap aprobator.

– O să găsim firul care îi leagă pe toţi, nu-ţi face griji. Ştim deja că două dintre mame activau în industria sexului. Ştim că Jackie lucra la „Black Rose" şi ce făcea zilnic. Şi altcineva ar fi putut să ştie toate astea. De fapt, sînt sigură că altcineva chiar ştia. E supărător că nu putem obţine detalii despre activitatea lui Caroline, pentru că ea nu vrea să spună nimic. Am impresia că îi e frică. Poate că obişnuieşte să-şi jefuiască clienţii, nu ştiu. Dacă-i aşa, nu putem exclude posibilitatea ca şi copiii ei să fi fost implicaţi în ce făcea ea. După Kerry, amîndouă ştim că aşa ceva n-ar fi imposibil, nu?

Kate era de acord, dar era deprimată cînd se gîndea cîţi oameni îşi considerau copiii nişte mărfuri, nu ca pe nişte făpturi pe care ei le creaseră şi pe care ar fi trebuit să le îngrijească după toate legile naturii.

– Cred că ar trebui să facem nişte săpături serioase. Ţi-au trimis dosarele de la Asistenţa Socială?

– Nu încă. Am fost acolo, dar mi-au refuzat accesul pînă va veni şi Robert Bateman. Dar o să mă duc din nou mai tîrziu. Acum avem nevoie şi de dosarul lui Jackie. Toţi copiii pe care i-am văzut sînt înregistraţi fie ca aflîndu-se în

situații riscante, fie sub supraveghere. Asta e tot ce au în comun, nu? Şi tocmai asta mă deranjează. Nu crezi că e vorba de cineva care are ceva contra familiilor-problemă, nu?

Jenny îndreptă furculița spre Kate.

– Asta înseamnă să presupunem că mamele nu sînt implicate, cînd eu sînt convinsă de Kerry că şi-a luat propriul copil. E o agresoare cunoscută. Cît despre Caroline, n-o putem plasa nicăieri. Ceea ce mă face să cred că minte într-o privință. Adică, i-a dispărut copilul şi ea nu vrea să ofere un alibi? Prostii! Cît despre prima, Regina, cine poate ştii de ce e în stare? Era nebună de legat. Cred că tu cauți bunătate în femeile astea, Kate, cînd nu există aşa ceva. Eu nu sînt mamă, ca tine, aşa că nu am aceeaşi reacție emoțională față de ceea ce se întîmplă. De aceea sînt bună în meseria asta. Am o neîncredere înnăscută față de oameni şi asta pare să mă ajute să fiu obiectivă în asemenea cazuri.

Se aplecă în față.

– Să-ți mai spun ceva, scumpo – toate aiurelile astea legate de instinctul matern sînt prostii de cele mai multe ori. Ştiu asta, pentru că, în fiecare zi, văd exact opusul. Unele femei n-au nici urmă de instinct matern. Am avut de-a face cu femei care şi-au ucis bebeluşii şi, apoi, erau atît de îngrozite de gestul lor, încît, practic, scăpau nepedepsite. Vine o ambulanță, ele sînt isterice şi sînt tratate ca nişte mame îndurerate. Abia la autopsie descoperim că împrejurările au fost suspecte şi, atunci, ele au deja povestea pusă la punct. Nu te lua după aparențe în privința acestor femei, Kate. Ascultă-mi sfatul. Cîntăreşte totul. Vei fi surprinsă de ceea ce ai avut în față tot timpul, dar bunătatea ta înnăscută te-a împiedicat să vezi. Ele nu sînt ca tine: mame bune, ființe ce nutresc compasiune, ci persoane care luptă să supraviețuiască şi, uneori, sentimentele bune dispar cu totul. În țara asta, în fiecare săptămînă moare cîte un copil din cauza neglijenței. Asta pe lîngă cei care mor din cauza

agresării fizice. Încă mai avem copii care suferă de malnutriție şi ne apropiem de noul mileniu! Crede-mă, draga mea, nu trebuie să laşi ideile preconcepute să-ți afecteze judecata în asemenea cazuri. Suspectează pe toată lumea pînă cînd eşti sigură că sînt nevinovați.

– Aud ce spui, dar eu mă bazez pe instinct, atît, spuse Kate recunoscătoare. Copiii multor prostituate o duc foarte bine, amîndouă ştim asta. Nici unul dintre ei, cu excepția celor ai Reginei, nu se aflau sub supraveghere pentru că au fost neglijați. Majoritatea erau acolo din cauza modului de viață al mamelor – ceea ce e cu totul altceva. Copiii lui Kerry au fost neglijați, dar, dacă ea n-ar fi fost cunoscută dinainte de cei de la Asistența Socială, ar fi scăpat. În zona unde locuieşte, vecinii nu sună să anunțe că un copil e neglijat, fiindcă, pentru ei, neglijența înseamnă cu totul altceva decît pentru noi. Copiii murdari şi zdrențăroşi fac parte din peisajul lor. Copiii cu anomalii sînt des întîlniți, la fel ca cei de cinci ani cu cunoştințe aproape enciclopedice despre sex. Întreabă-i pe profesorii din acele zone, dacă nu mă crezi. Dar ştii toate astea deja. Vreau să spun că nu trebuie să ne lăsăm influențate de aceste lucruri, atîta tot. Sînt prea multe moduri în care putem privi situația asta şi trebuie să le explorăm pe toate. Nu toate mamele pe care le vedem sînt rele. Unele nu ştiu să fie altfel.

Jenny ascultă cu atenție, dar Kate ştia că nu era de acord întrutotul.

Jenny vedea feminitatea în cea mai proastă lumină. Era firesc ca modul ei de a gîndi să fie afectat de asta. Dar Kate nu putea să creadă că toate acele femei erau nişte agresoare fără scrupule.

Credea că, odată ce acceptai aşa ceva ca normă, tu însăți erai mizerabilă. Aproape ca şi cum ai fi fost de acord cu tot, într-un fel.

Văzuse multe de-a lungul anilor, dar făcuse un efort conştient de a nu eticheta oamenii sau de a presupune ceva despre ei din cauza locuințelor, stilului de viață sau

atitudinii. Acest lucru o ajutase să nu înnebunească în timpul regimului de teroare impus de George Markham.

O plăcea pe Jenny şi ştia cît de uşor puteai să te înrăieşti în genul de muncă pe care o făceau ele.

Aşa era firea omului. Dar, în Kate, tot mai era o parte care vedea bunătatea din oameni. Dacă aceasta n-ar fi existat, ea nu l-ar fi acceptat pe Patrick Kelly ca iubit.

Deşi, îşi aminti ea, el se dovedise a fi cu totul altfel decît şi-l închipuise.

O dezamăgise foarte mult, dar ea tot prefera să acorde circumstanţe atenuante omenirii în general, pînă cînd acest lucru nu avea să mai fie posibil.

Primise o lecţie utilă de la fiica ei: niciodată să nu judeci o carte după copertă. Lizzy luase o supradoză cînd mama ei descoperise totul despre ea şi ocupaţiile ei. Kate crezuse că fiica ei era încă virgină şi îl aştepta pe bărbatul potrivit, cînd, în realitate, ea era băgată în tot felul de afaceri, de la consum de droguri la sex în grup. Totuşi, în ciuda acestor lucruri, era tot Lizzy, fiica lui Kate, sînge din sîngele ei.

Unii oameni păreau buni şi se comportau bine, dar erau răi. Alţii păreau răi şi se comportau la fel, dar aveau un fond bun. Kate descoperise acest lucru pe pielea ei.

Cînd citise jurnalul fiicei ei fusese devastată, ca şi mama ei. Evelyn fusese şi mai dezgustată decît Kate, dacă aşa ceva era posibil. Lizzy le dăduse note bărbaţilor din cartier!

Lui Kate i se făcuse greaţă cînd îl citise. Dar Lizzy rămînea tot fiica ei. De aceea, în adîncul sufletului, îl înţelesese pe Lenny Parkes.

Cunoştea starea de şoc şi de groază pe care o avea un părinte cînd afla că un copil nu numai că era activ sexual, dar că o făcea cu oricine.

Acest lucru te schimba şi schimba felul în care îţi priveai copilul.

Patrick Kelly învăţase acea lecţie cu Mandy. Dar de ce îşi pierdea timpul, oare, gîndindu-se la el? Nu era decît un mincinos nenorocit. Îi venea să plîngă de deznădejde.

– Oricînd vrei, poți să-ți aduci lucrurile și o să-ți dau o cheie, da? îi spusè ea lui Jenny și aceasta îi mulțumi zîmbind.

Lui Willy i se dădu un pahar de apă și gîtul său uscat se mai relaxă puțin. Cînd lichidul răcoros i se prelinse prin gîtlej, el aproape că ameți de plăcere.

Era terminat și știa acest lucru; nu mai avea nici pic de putere și își dădea seama că și cei care îl țineau captiv o știau. Dezlegat, în sfîrșit, nu putu să se dea jos din patul îngust.

Ascultă cum temnicerul său ieși din încăpere și se întinse din nou în întuneric. Cel puțin, îi dăduseră să bea ceva și, după aproape o săptămînă, era recunoscător pentru asta.

Ajunsese să-i fie recunoscător celui care îl ținea prizonier pentru o atenție măruntă și asta îl deranja. Ar fi trebuit să-l urască pe acel nenorocit din tot sufletul, dar era prea slăbit și prea obosit ca s-o facă.

Își dorea ca Pat să se miște o dată și să-l scoată de-acolo. Îl dureau rinichii îngrozitor și bănuia că acest lucru se datora faptului că era ținut prizonier, că stătea întins tot timpul, fără să mănînce sau să bea nimic.

Încercă să se ridice în capul oaselor, dar nu reuși.

Greața îl învălui ca un giulgiu, așa că lăsă capul jos cu grijă. Nu voia să vomite și să riște să se deshidrateze.

Nu avusese puterea să discute cu cel care îl ținea și, totuși, prea multe întrebări i se plimbau prin minte zi și noapte. Oare Patrick era mort?

Acel gînd îl umplea de groază, dar începuse să creadă că era așa, pentru că eliberarea lui nu se întrezărea deloc. Răpitorul său era prea sigur de sine.

Dacă Patrick era mort, la fel era și Willy.

Un gust amar îi veni în gură și el îl înghiți. Își simțea propriul miros. Trebuise să se ușureze în locul unde se afla și îl durea îngrozitor tot corpul.

Închizînd ochii, simţi înţepăturile lacrimilor şi li se împotrivi cu stoicism. Nu trebuia să cedeze acum. Poate că Pat negocia eliberarea lui chiar în timp ce el era cuprins de disperare.

Întorcînd capul, văzu un şobolan mare privindu-l în întuneric. Clătinînd din cap, Willy hotărî că mai bine începea să numere din nou.

Orice, numai să nu se mai gîndească la ce se întîmpla. Pentru că începuse să nu mai reziste. Şi nu ştia cît timp avea să treacă pînă cînd începea să urle sau să plîngă.

Asta îl înspăimînta mai mult ca orice. Toată viaţa luptase să nu fie văzut într-un moment de slăbiciune. Îi stătea în fire să fie dur. Dar William Gabney, puşti dur şi bărbat şi mai dur, era gata să cedeze, în sfîrşit.

Kate şi Jenny ţineau o şedinţă şi amîndouă îşi dădeau seama că „demoralizaţi" era un cuvînt prea slab pentru a descrie starea în care se aflau membrii echipei.

Uciderea unor copii era ceva ce emoţiona pe toată lumea. Pînă la urmă îl deprima chiar şi pe cel mai dur poliţist.

Kate privi expresiile sumbre de pe chipurile celor prezenţi. Atacul lui Lenny Parkes asupra lui Kevin Blankley le oferise tuturor un impuls, dar ştiau că, în Kevin, pierduseră un martor vital pentru anchetă. Iar Davey Carling era şi el mort.

Uneori, Kate îşi dorea să-i aducă pe miloşi să vadă ce efect avea asupra lor uciderea sau violarea unui copil şi, apoi, să-i pună să justifice eliberarea vinovaţilor.

Toate orele în plus pe care le lucrau neplătiţi poliţiştii devotaţi. Tot dezgustul lor cînd auzeau detaliile sordide. Felul cum ţi se făcea pielea de găină numai pentru că te aflai în preajma celor care comiteau acele crime.

Ştia că majoritatea celor care erau acum în faţa ei i-ar fi ucis cu mîinile lor, dacă legea le-ar fi permis.

O ascultă pe Jenny ridicîndu-le moralul, văzu cum îi făcea pe toţi să simtă că erau importanţi pentru anchetă şi

că făceau treabă bună. Dacă ar fi găsit ceva care să consolideze cazurile, ar fi sărbătorit cu toţii.

– Dacă femeile au fost identificate, cum se face că nu avem suficiente dovezi? întrebă un poliţist tînăr cu o voce scăzută şi şovăitoare, dar Kate văzu că şi alţii dădeau din cap aprobator.

– Toate mamele au fost plasate la locul...

Ea se ridică să răspundă.

– Faptul că sînt mamele copiilor le plasează în mod automat la locul faptei. Mamele îşi ating copiii tot timpul, astfel că, pe aceştia, sînt fibre şi alte lucruri pe care le folosim, în mod normal, pentru a plasa un agresor necunoscut la locul faptei. Nu uitaţi că una dintre ele, Jackie Palmer, are un alibi foarte bun. N-ar fi putut să fie la locul faptei, din moment ce e înregistrată de camera de la „Black Rose" plecînd chiar la ora la care copilul ei era luat de la grădiniţă. Aşadar, cum stăm în privinţa ei?

Golding ridică glasul, aşa cum Kate era sigură că o va face.

– Dar e singura care are un alibi. Am verificat toate casetele de la Lakeside şi n-o putem localiza pe Kerry Alston, care insistă că nu s-a aflat în apropierea copiilor ei toată după-amiaza. Cealaltă nici măcar nu vrea să spună unde a fost, iar Regina Carlton e, de fapt, o jigodie care n-are nici o problemă să-şi lase copiii singuri şi să dispară o noapte sau chiar două zile, după spusele vecinilor. Totuşi, noi ne chinuim să le plasăm la locul faptei, chiar dacă tot ce-am găsit e inutil, din moment ce spui că, oricum, ele s-au aflat în apropierea copiilor. Dar avem martori – asta trebuie să însemne ceva, cu siguranţă!

Kate îi auzi furia din glas şi, în sinea ei, îl înţelegea. Ceilalţi murmurau şi dădeau din cap aprobator.

– Domnule Golding, vei mai întîlni de multe ori asemenea cazuri în această meserie pe care ţi-ai ales-o şi nu trebuie să uiţi că e absolut necesar să existe o probă de rezervă. Orice avocat bun ar spulbera tot ce avem acum în

pledoaria de început. „Bineînțeles că pe clienta mea erau fibre, fire de păr și chiar sînge. E firesc, din moment ce s-a aflat în preajma copilului." Nu, mă tem că va trebui să găsim ceva mai mult. Examinați celelalte cazuri asemănătoare și veți vedea că, în cele care s-au bazat pe astfel de probe, de cele mai multe ori, acuzații au fost eliberați. N-am de gînd ca asta să se întîmple și aici, clar? Avem fotografii ale copiilor și sînt convinsă că, undeva, trebuie să existe și casete video, spuse Kate în liniștea din încăpere. Trebuie să dăm de fratele lui Blankley și să verificăm această pistă. Cei de la poliția londoneză mă vor sprijini în acest scop. În sfîrșit, în cursul acestei dimineți, voi pune mîna pe afurisitele alea de rapoarte sociale. Voi face copii după ele și, atunci, veți vedea ce părere au asistenții sociali despre cliente și ce putem afla de-aici. Copilul din groapa de gunoi e încă neidentificat. Luăm legătura cu Interpolul și încercăm să stabilim dacă nu cumva ar fi putut fi din străinătate. Așa cum știți cu toții, asta n-ar fi ceva neobișnuit. Acum doi ani, cincizeci și cinci de copii străini, în majoritate români, au fost găsiți în Amsterdam, unde erau folosiți în literatură pornografică. Cîțiva au apărut chiar și aici. Doar nu pot exista mai multe rețele de pedofili în Grantley – cel puțin așa sper!

Kate se uită la ei și le spuse:

– Vreau să faceți săpături cît mai adînci în legătură cu aceste femei, cu familiile și cu prietenii lor. Trebuie neapărat să găsim ceva, trebuie. Cît despre martori, am văzut cu toții ce se poate întîmpla cu ei, nu? De aceea vreau cît mai multe probe. Un avocat bun poate da peste cap un martor, îl poate face să pară ca un om pe care nu se poate pune bază. Știți cu toții asta. Vreau ca acest caz să fie cît mai solid cu putință.

Toți încuviințară și murmurară aprobator, iar ea zîmbi.

– Acum am nevoie de cîțiva voluntari care să mă ajute să pun totul pe computer. Trebuie să încercăm să aducem toate mamele la un loc, la un moment dat. Vreau să pot

dovedi că unele dintre ele se cunoşteau, în caz că e vorba de o conspiraţie a pedofililor şi a victimelor acestora.

În acest moment, interveni Jenny.

– Vreau să stau de vorbă cu agresori sexuali cunoscuţi, aşa că vedeţi dacă puteţi găsi vreunii din Grantley, să vedem dacă putem afla ceva de la ei despre aceste mame şi aceşti copii. Taţii reprezintă alt motiv de îngrijorare, ca şi bunicii. Habar n-avem cine sînt aceştia, iar fetele nu vor să spună. Poate că nu ştiu cine sînt taţii, dar poate că ştiu, totuşi. Trebuie să încercăm să vedem dacă obţinem vreun nume în acest sens, ceea ce ne-ar putea ajuta să ne dăm seama cît de mare e reţeaua şi cine face parte din ea. Eu una cred că copiii nu sînt atît de implicaţi, deşi mamele sînt vinovate ca naiba. Dar a crede şi a dovedi sînt două lucruri total diferite. O zonă în care putem face legătura între ei şi aceste cazuri e activitatea pedofilă, dar asta e separată în acest moment de cazul de crimă şi de tentativă de omor. E îngrozitor de greu şi de derutant, dar la fel sînt toate cazurile de acest gen. Nu uitaţi că, spre deosebire de tîlhari, spărgători şi aşa mai departe, pedofilii au mai multe motive să se ţină departe de închisoare. Înăuntru sînt la fel de urîţi ca afară. Frica îi face tăcuţi. De asemenea, deşi pedofilii trec drept pasivi, sînt agresivi unii cu alţii şi obişnuiesc să-i sperie pe copii şi, de asemenea, pe cei pe care îi recrutează ca să-i ajute. Unele grupuri folosesc ceremonii de iniţiere, cînd un nou recrut e filmat fără să ştie, după care e şantajat. Pînă la urmă, vom da la o parte fiecare strat de înşelăciuni, minciuni şi confuzie. Acesta e modul lor de lucru şi de aceea e atît de greu să-i acuzăm de ceva concret. Dar, dacă vom persevera, vom reuşi să rezolvăm cazul.

– Să sperăm. Toate astea ne fac scîrbă tuturor. Femeile astea sînt nişte mizerabile..., spuse un sergent roşu la faţă.

– Nu uitaţi că nu trebuie să avem prejudecăţi, spuse Kate. Nu trebuie să considerăm că o femeie care îşi negli-

jează copiii e capabilă să-i şi violeze. Nu uitaţi asta. Nu lăsaţi sentimentele să vă întunece mintea. Bun, toţi aveţi un obiectiv pe ziua de azi. Încercaţi să-l atingeţi.

Zece minute mai tîrziu, cele două femei se priveau încruntate în sala de şedinţe goală.

– Aşa se întîmplă mereu, Kate, nu-ţi face griji, o asigură Jenny. Dificultatea cazului e cea care provoacă starea asta generală de deprimare. Cînd se va face un pas înainte, toţi o să-nceapă să se simtă mai bine. Crede-mă, văd chestii din astea tot timpul.

– E o echipă bună, Jen, cea mai bună.

Jenny zîmbi.

– Ştiu, şi învaţă ceva nou care le va folosi pe viitor. Acum trebuie s-o interogăm pe Caroline şi să obţinem ceva de la ea. Ascunde ceva şi o face chiar de la început. Am de gînd să aflu de ce anume îi e atît de frică şi să vedem dacă nu putem să-i băgăm minţile-n cap.

Jacques Vignon dădu la o parte prelata din spate cu o mişcare largă. Întotdeauna considerase că-i mirosea de la o poştă pe contrabandişti. Cînd deschise uşa, şoferul păru agitat, dar acest lucru nu era neobişnuit cînd era vorba de englezi. Era şi de aşteptat, cu tot acel război comercial dintre cele două ţări.

Dar, cînd auzi plînsul de copil din partea din spate a camionului, Jacques fu uluit. În lumina puternică a lanternei văzu un copil mic ghemuit printre cutiile cu marfă, cu faţa murdară de noroi, funingine şi cerneală. Era de-a dreptul îngrozit.

Jacques, tată a şase copii, fu copleşit de emoţie cînd băieţelul veni spre el împleticindu-se şi cu braţele întinse. El îl scoase în aerul sărat, abia ascunzîndu-şi emoţia cînd se întoarse spre colegii săi. Aceştia erau la fel de şocaţi. Niciodată nu mai văzuseră aşa ceva.

Şoferul camionului părea la fel de stupefiat şi trebui să se ţină de prelată ca să nu leşine, pur şi simplu.

– De unde a apărut? întrebă el cu o voce mai piţigăiată ca de obicei din cauza şocului şi spaimei.

Ştia ce gîndeau ceilalţi despre el şi ar fi vrut să-şi strige nevinovăţia. Atîta lume îi confunda pe homosexuali cu pedofilii, ştia acest lucru din ceea ce vorbea tatăl lui şi ascultîndu-i pe băieţi la cîrciumă.

Sub privirile tuturor, şimţi cuvinte de dezvinovăţire stîndu-i pe buze, dar nu îndrăzni să spună nimic. L-ar fi făcut să pară şi mai vinovat.

Copilul plîngea acum în hohote, de parcă lumina soarelui şi aerul sărat îi redase pofta de viaţă. Francezii îl linişteau, înfăşurîndu-l în haine pentru a-l încălzi.

Unul găsi chiar o ciocolată pe care i-o dădu. Altul îi dădu o înghiţitură de Coca-Cola dintr-o cutie pe care o avea în birou. Copilului îi era sete şi foame. Se opri din plîns ca să ia mîncarea de care avea atîta nevoie.

Toţi se strînseră în jurul lui, exclamînd cît de frumos şi de grăsuţ era şi în ce situaţie se afla.

Tuturor le era milă de el şi se uitau ameninţător la Jonathon, de parcă ar fi fost gata să-l linşeze în orice clipă.

În cele din urmă, sosi şi poliţia în forţă.

Jonathon fu reţinut pentru interogatoriu, iar copilul fu dat unei poliţiste care vorbea bine engleza. El o strînse în braţe atît de tare, încît celorlalţi le dădură lacrimile.

Jonathon era îngrozit. În timp ce le explica poliţiştilor cum venise de la Grantley cu încărcătura obişnuită, fără să ştie că transporta şi un copil, vedea că nu e crezut.

Comportamentul său de homosexual, pe care făcea tot posibilul să-l mascheze, îl făcea deja să fie un suspect principal şi acel gînd îi făcea greaţă.

Apoi, un individ de la Interpol apăru cu cafea şi sandvişuri. Acesta îi spuse că poliţia din Grantley luase legătura deja cu ei cu privire la nişte copii dispăruţi şi că nu puteau decît să-l elimine de pe lista suspecţilor.

Dar Jonathon ştia că ei credeau că era implicat. Era suspect într-un caz de răpire de copii.

Atunci începu să plîngă cu adevărat şi celălalt îl lăsă.

Băieţelul fu spălat şi îmbrăcat cu nişte haine de împrumut, după ce fu consultat de un medic.

Ochii lui mari şi albaştri păreau interesaţi de ceea ce se petrecea şi tot timpul spunea că vrea la mămica lui. Salvatorii săi francezi ştiau ce vrea şi fu asaltat cu ciocolate, jucării şi haine de la oamenii cumsecade care lucrau la docuri.

Lui îi plăcea toată acea atenţie şi mînca orice i se dădea. În aceeaşi zi, fu expediat acasă cu avionul, lucru care îl încîntă, de asemenea.

Jonathon, însă, fu ţinut într-o celulă pînă cînd îl interogară atît poliţiştii francezi, cît şi cei englezi. Dădu o declaraţie şi fu eliberat, dar ştia că încă nu se terminase. Nici pe departe. Porni înapoi spre casă plîngînd, fără camion şi fără respect de sine.

Se întrebă vag dacă mai avea o slujbă, pentru a nu mai vorbi de relaţia cu bărbatul viselor sale.

Caroline Anderson, mama lui Christian şi a fratelui său, Ivor, care fusese ucis, continua să vorbească vag despre viaţa şi ocupaţia ei.

Kate începea să devină agresivă şi îşi aprinse o ţigară pentru a-şi ascunde nervozitatea tot mai evidentă.

– Haide, Caroline, ştii mai multe decît ne spui.

– Nu pot să vă spun nimic despre ocupaţia mea...

Jenny o întrerupse.

– Atunci, asta te face să fii şi mai suspectă, nu? Priveşte lucrurile din punctul nostru de vedere. Ce-ai crede în locul nostru şi cineva ar sta într-o celulă fără să spună tot ce ştie, deşi e foarte important. Legat de copiii săi.

Caroline îşi muşcă buzele şi păru foarte tînără şi vulnerabilă.

– Spune-ne măcar pentru cine lucrezi, spuse Kate cu o voce mai blîndă. N-o să-ţi facem necazuri, îţi promitem.

O văzu pe Caroline ezitînd.

Frica era un imbold puternic, Kate ştia acest lucru din proprie experienţă.

– Ştiu ce credeţi despre mine şi nu vă condamn. Dar mi-e mai frică de cel pentru care lucrez decît de voi, spuse Caroline aproape plîngînd. M-ar omorî dacă ar bănui că am vorbit.

– Îţi putem garanta protecţia.

Caroline clătină din cap cu amărăciune.

– Nu mă puteţi apăra de el.

Devenea isterică, glasul îi era strident, iar mîinile îi tremurau atît de tare, încît trebui să le ţină în poală.

– Are la fel de multă putere ca voi două. M-ar putea omorî şi în puşcărie şi afară.

Caroline plîngea acum, lacrimi mari şiroindu-i pe obraji, şi nu făcu nici o încercare să le şteargă.

– Cum poate cineva să aibă atîta putere? întrebă Jenny sceptică şi asta păru să ajungă la creierul Carolinei.

– Gîndeşte-te, cucoană. Crezi că eu n-aş vrea să vă spun?

Jenny rîse uşor, după care spuse cu sarcasm:

– Eşti bună, Caroline, trebuie să recunosc. Te pricepi să joci teatru, scumpo. Ţi-ai greşit vocaţia. Încerci să insinuezi că ar fi poliţist?

– Nu insinuez nimic şi nu scot nici un cuvînt. Probabil că am vorbit deja prea mult. Puteţi să mă închideţi şi să aruncaţi cheia, să mă bateţi, că tot nu mai scot nici o vorbă.

După aceea, refuză să mai răspundă la vreo întrebare. Doar suspina în tăcere.

Mai tîrziu, după ce ea fusese dusă înapoi în celulă, Kate îi spuse lui Jenny:

– Încerca să ne spună ceva.

Dar cealaltă respinse ideea printr-un gest din mînă.

– Toţi cei care sînt acuzaţi de agresare sexuală, fie a unor copii, fie a unor adulţi, încearcă să bage chestia asta. Dacă aş fi primit o liră de fiecare dată cînd am auzit o asemenea acuzaţie, acum aş fi fost milionară. E o practică

obişnuită. Gîndeşte-te. A aruncat mingea în terenul nostru, nu?

Kate nu răspunse.

– Vezi, te-a pus pe gînduri. Înseamnă că a obţinut ce-a vrut. Cît noi o să ne întrebăm cine o fi tipul, n-o s-o mai presăm cu întrebări, cum ar fi de ce nu vrea să ne spună unde a fost în noaptea aceea. A fost implicată sau nu în ceea ce s-a întîmplat cu acei copii? Ştie ce s-a întîmplat? Atacul e cea mai bună apărare, nu uita, scumpo. Mai ales cînd e vorba de noi, ce sîntem, în ce credem.

– Văd logica, dar nu putem ignora ideea cu totul. Ceva o împiedică să vorbească...

– Un ţicnit o împiedică să vorbească. Atît. Un ticălos, un gunoi care foloseşte şi molestează copii. Asta o împiedică să vorbească. Un gunoi care se ocupă de pornografie, care face bani din degradarea altora.

– Un pedofil nu e acelaşi lucru cu un ticălos, Jenny. Delincvenţii obişnuiţi îi urăsc pe pedofili şi pe violatori. De aceea îi separă în închisori.

Tăcură cîteva secunde.

Kate îşi dădu seama că îl apăra pe Patrick şi stilul său de viaţă şi acest gînd o supără.

Dar Patrick, la fel ca toţi ceilalţi de genul lui, nutreau o ură aproape patologică pentru cei pe care el îi numea „violatori de copii"

Dar Jenny atinsese un punct sensibil.

Un punct dureros care Kate ştia că avea să existe atîta vreme cît Patrick Kelly avea să rămînă în inima ei. Faptul că îl apăra spunea multe.

Amîndouă erau tăcute şi îngîndurate acum.

11

– E din ce în ce mai ciudat, domnişoară Burrows, spuse Robert Bateman renunţînd la obişnuitul său ton de glumă.

– Presimt că va fi şi mai ciudat pînă o să terminăm, replică ea sec. Poţi să-mi dai ceva informaţii în plus în legătură cu vreuna dintre femei?

El clătină din cap.

– Nu mai am nici o legătură cu Regina zilele astea, deşi trebuie să fiu la curent cu ceea ce se întîmplă cu clienţii celorlalţi din echipa mea. Ar fi mai bine dacă ai vorbi chiar cu asistenţii sociali, ştiu că-ţi vor acorda tot ajutorul. Dar, aşa cum ţi-am spus, vor proteja alţi clienţi. Ăsta e codul nostru de conduită.

Kate zîmbi şi strînse la piept dosarele.

– Înţeleg. Au mai fost cazuri recent cazuri asemănătoare de care nu ştim? Sau, poate, vreuna dintre echipe a crezut că e agresare, dar n-a putut dovedi? Sînt sigură că ştii la ce mă refer, Robert.

– Sigur că ştiu, scumpo, şi e neoficial, nu? spuse el şi închise uşa cu un gest teatral înainte să spună mai încet: Kerry Alston şi Jackie Palmer au fost colege de şcoală. Amîndouă au fost acuzate de agresarea sexuală a altei fete, dar nu s-a putut dovedi nimic. Fata şi-a retras acuzaţiile şi a plecat din zonă. Mi-aduc aminte de asta, pentru că eram nou aici pe vremea aceea şi am fost de-a dreptul şocat. Două fete practic violînd-o pe alta.

Făcu o pauză pentru efect.

– S-a raportat la poliție, dar n-a ieșit nimic. Toate erau minore. În plus, au spus că fata, al cărei nume, dacă mi-l amintesc corect, era Pauline Barker – îți sună cunoscut? – le abordase. Totul era foarte ciudat. Erau mici, de unsprezece, doisprezece ani. Dar nu vei găsi nimic înregistrat nicăieri.

Kate era uluită.

– De ce?

– Pentru că fata era fiica unui polițist.

Ea închise ochii și oftă, amintindu-și cum, cu șase ani în urmă, inspectorul detectiv Harold Barker părăsise orașul suspect de repede. Toți bănuiseră că fusese prins în patul altcuiva. Sigur era capabil de așa ceva. Acum ea se întrebă dacă nu cumva lucrurile se petrecuseră altfel.

– Cum de știi totul? îl întrebă ea.

– Am fost asistentul social al Paulinei. Tăticul era puțin cam prea prietenos uneori, dar, fiind polițist, totul s-a mușamalizat cît ai clipi. Acum înțelegi de ce nu vreau să mi se pomenească numele în toată afacerea asta? Am auzit că face parte dintr-o mică rețea. În principal, profesioniști. A ajuns la Secția de Moravuri din Soho. Dar mulți violatori de copii ajung acolo, scumpo.

Kate făcuse ochii mari.

– Vrei să spui că Harry Barker era un ticălos?

Ridicase vocea prea tare și Robert dădu din mîini agitat ca să vorbească mai încet.

– Nu-ți spun nimic, scumpo; îți dau doar o informație. Dar, dacă dumneata o s-o strigi în gura mare, pe viitor o să-mi văd de treabă.

– Cine ți-a spus despre el și despre presupusa lui atitudine prietenoasă cu fiica sa?

Robert zîmbi nevenindu-i să creadă.

– Nevastă-sa, draga mea. Mavis Barker. O femeie de treabă, dar nervoasă. Știi, mamele ne-au ajutat mult ani de zile. A zis că el obișnuia s-o facă cu toți copiii. Pauline era

cea mai mică dintre cei patru, dar ceilalți trei erau de la prima lui soție, care a murit. Mavis i-a moștenit căsătorindu-se cu el. Zicea că fiica cea mai mare se plînsese în legătură cu el, ca și fiul lui. N-am putut să scoatem nimic de la nici unul dintre ei și nici poliția, apropo. După părerea mea, le era frică. Dar ce poți să faci? Cei mai mari aveau mai mult de șaisprezece ani pe atunci și, dacă nu voiau să depună plîngere, nimeni nu putea să facă nimic pentru ei. Dar, dacă mi s-ar cere părerea ca asistent social, aș zice că sigur a fost vorba de așa ceva.

O privi pe Kate în ochi și ea văzu cît de jignit era de faptul că ea ezita să creadă așa ceva despre un coleg polițist.

– Zilnic văd asta, domnișoară Burrows. Trebuie să-i ascult pe cei din echipa mea spunînd că asta i s-a întîmplat unui copil și alta altuia. Dar, să-ți spun ceva. În cazuri ca cel al lui Kerry sau al Reginei, e vorba doar de o istorie care se repetă. Unii copii agresați se îndrăgostesc de agresor – e ceva dovedit – mai ales dacă acesta e un membru al familiei. Îi învățăm pe copii să-i iubească pe mami și pe tati și ei o fac. Îi iubesc, indiferent ce le fac aceștia. Copiii sînt bătuți pînă își pierd cunoștința și, totuși, își apără părinții. Asta e realitatea, draga mea.

Robert tăcu o clipă și Kate așteptă să audă ce avea să mai spună.

– O văd pe Kerry în copilărie avînd o problemă foarte mare – problema fiind tatăl ei, care, așa cum știi, a agresat-o toată viața. De fapt, știm că ea încă mai întreține o relație cu el, ba chiar își lasă copiii la el. Kerry îl iubește, domnișoară Burrows, indiferent ce-a făcut el. Faci aceeași greșeală ca majoritatea oamenilor care n- au fost agresați. Pentru ei, ăsta e un model, nu uita. Înveți ce e corect de la prieteni și de la rude, de obicei, de la părinți, nu? Dacă ei te învață prost, tu n-ai cum să știi asta, copil fiind, nu? Unii copii devin adulți care tot nu văd nimic rău în ceea ce li s-a întîmplat. Unii spun că le-a plăcut ce-au simțit atunci. Era

ca o afecțiune pentru ei. Au fost aleşi pentru acest gen de atenţie deosebită. Avem chiar cazuri în care fraţii erau geloşi pe copilul agresat. Înţelegi ce vreau să spun? o întrebă el. Kerry şi Regina, ambele victime, continuînd ce au învăţat de la părinţi şi rude. Trebuie să-ţi înlocuieşti dezgustul cu mila faţă de aceste fete şi copiii lor, domnişoară Burrows. Ele n-au ce să facă altceva; au fost distruse de la o vîrstă foarte fragedă.

Kate regreta că nu putea fi de acord cu tot ceea ce acel om se chinuise să-i explice. O parte din ea înţelegea. Acelei părţi îi părea extrem de rău pentru Regina şi Kerry, pentru toate fetele.

Dar cealaltă parte era dezgustată de ele şi ştia că nimic din ce ar fi spus lumea nu avea s-o facă să se răzgîndească. Simţi că Robert îi ghici gîndurile.

– Cel puţin încearcă, domnişoară Burrows. Priveşte totul din altă perspectivă, da? Înţeleg că şi fiica dumitale a avut probleme într-o perioadă.

Kate era uluită.

– De unde ştii asta, domnule Bateman?

– Robert, te rog. „Domnul Bateman" dă impresia că sînt aşa bătrîn. Te-am verificat în computer, draga mea. De unde credeai că ştiu? Cînd fiica ta a urmat un tratament psihiatric a fost repartizată automat unui asistent social la spital, spuse el zîmbind pentru ca vorbele sale să nu sune prea aspru. Am acces la tot felul de lucruri, draga mea, şi, după afacerea cu Barker, am avut grijă să ştiu exact cu cine am de-a face în cercurile oficiale. Nu-i ceva personal, aşa că nu mai fi atît de îngrijorată. Am vrut doar să-ţi arăt că mulţi au probleme, unele mai complicate decît alţii. Nimeni nu e imun. Am făcut ceea ce dumneata faci în fiecare zi, spuse el liniştitor. Ştiu că, de obicei, verificaţi oamenii pentru a vedea ce-au făcut înainte sau alte chestii. Acum, eu fac acelaşi lucru, pentru că am văzut de nenumărate ori că nimeni nu e exact ceea ce pare. Îmi place să ştiu cu cine am de-a face, atîta tot.

– Şi, după părerea dumitale, ca expert, ce a fost în neregulă cu fiica mea?

El se aplecă peste birou şi îi luă mîna cu blîndeţe.

– Din ceea ce am văzut în dosare, fiica dumitale n-a avut un model prea bun în tatăl ei. Era un afemeiat şi un idiot. Fără supărare, draga mea. Totuşi, se pare că ea l-a copiat mai mult pe el decît pe dumneata. Nu e ceva neobişnuit, domnişoară Burrows – probabil că stilul lui de viaţă i s-a părut foarte captivant, copil fiind. Asta e doar părerea mea, desigur. Dar aş spune că el, ca părinte care stătea prea puţin pe acasă, a devenit mai important pentru ea. Cînd îl vedea, era ceva diferit de lucrurile cu care era obişnuită. Era firesc să se îndrăgostească de el. Toate fetele îşi iubesc taţii. Aceştia sînt importanţi pentru ele în multe privinţe. Aşa învaţă cum să se poarte cu bărbaţii. Pe de altă parte, dumneata îţi petreceai mult timp la serviciu, aşa că, de fapt, mama dumitale a crescut-o pe Elizabeth. Astfel, ea avea mai multe modele feminine şi doar unul masculin. Din păcate, nu tocmai bun.

Kate era foarte furioasă şi Robert Bateman îşi dădu seama de asta. Clătină din cap abătut, iar ochii mari şi expresivi îi erau plini de tristeţe.

– Te rog să mă ierţi dacă te-am jignit. N-am vrut. Am încercat doar să-ţi explic lucrurile din punctul de vedere al unui asistent social.

– Poate că o să te verific şi eu pe dumneata, domnule Bateman.

– Vrei să spui că n-ai făcut-o pînă acum? întrebă el. Sînt dezamăgit, domnişoară Burrows. Te credeam mai vicleană.

Rîdea de ea şi Kate ştia asta. Apoi, expresia de pe chipul lui se schimbă, devenind serioasă.

– Sînt nespus de trist pentru fetele mele. Le văd durerea. Văd cum încearcă să se împace cu ceea ce li s-a întîmplat. Te rog să nu fii aspră cu ele, domnişoară Burrows. Nu uita că sînt tot nişte victime, ca şi sărmanii lor

copii. Kerry Alston a fost atît de rău agresată, cum n-ai putea să-ţi închipui nici în cele mai groaznice coşmaruri. A fost violată sistematic, începînd din copilărie pînă la vîrsta adultă. Citeşte dosarele. Sînt pe cît de şocante, pe atît de lămuritoare.

Kate ştia ce voia să spună şi îl admira pentru asta, oarecum, chiar dacă o rănise cu vorbele referitoare la fiica ei. Era ca şi cum ar fi redeschis o rană veche ce cocea de ani de zile. Ştia totul despre ea şi acest lucru deranja întotdeauna. Ştia acest lucru mai bine ca oricine.

– Sînt un om milos, continuă el încet. N-am ce face, draga mea. De mic copil am fost de partea celor bătuţi de soartă. Poate că sînt un prost, nu ştiu sigur, dar nimeni nu se poate împotrivi inimii, nu?

Kate îl măsură din cap pînă în picioare, de la hainele şifonate la părul prost vopsit, şi se trezi zîmbind. Era un om cumsecade, în felul lui. Încă mai credea în reabilitare, în a ajuta oamenii. Îl respecta chiar şi doar pentru acest lucru.

– Citeşte dosarul lui Kerry Alston şi, pe urmă, să-mi spui dacă mă crezi un prost pentru că mi-e milă de ea, da? Vezi dacă ai fi suportat ceea ce a trebuit să suporte ea şi dacă ai fi devenit alt fel de om. Încearcă să ai milă de ea, nu o judeca la fel ca toată lumea.

– O să-ncerc, Robert, dar nu-ţi promit nimic. Şi eu văd multe în meseria mea, să ştii. Şi, la fel ca tine, în general, ajung să învăţ unele lucruri.

– Vezi? spuse el zîmbind. Avem în comun mai multe decît îţi închipui.

Kate se întoarse la secţie conducînd încet. Voia să-şi pună gîndurile în ordine. În primul rînd, îl sună pe Golding şi îi spuse să scoată dosarele despre Barker şi, dintr-un imbold, îi ceru să-i dea informaţii şi despre Robert Bateman.

Fumă ţigară după ţigară. Cînd se apropie de secţia de poliţie, văzu echipele de televiziune şi paparazzi şi oftă. Se făceau atîtea presiuni.

Conducînd cu grijă printre ei, se întrebă o clipă care ar fi fost reacţia dacă i-ar fi arestat pe toţi pentru blocarea unui drum public. Drept urmare, păru zîmbitoare şi relaxată în ediţiile de seară ale ziarelor.

Jackie Palmer îşi strînse fiul la piept. Jenny şi Kate erau încîntate să vadă apropierea evidentă dintre ei. Martin se bucura nespus de toată atenţia care i se acorda. Stînd pe genunchii mamei lui, îi ţinea mîna strîns.

Arătă cu cealaltă mînă şi spuse clar:

– Pupă mami.

Jackie îl sărută cu dragoste.

– De ce l-ar pune cineva pe Martin al meu într-un camion? întrebă ea. Şi cine e această femeie blondă despre care vorbeşte toată lumea? N-are nici un sens.

Kate clătină din cap.

– Asta trebuie să aflăm. Dar martorii au descris pe cineva care semăna foarte bine cu tine.

Jackie era uluită.

– Dar caseta...

Jenny interveni atunci.

– Arată că ai fost la serviciu în ziua aia, dar nu te putea plasa acolo în permanenţă, ci numai la intrare şi la ieşire. Există o uşă în spate şi e o distanţă de numai cinci minute pînă la parcarea camioanelor, cincisprezece de la grădiniţă.

Jackie păru stupefiată.

– Vezi tu, draga mea, cît n-am ştiut unde era, puteam să te credem pe cuvînt. Acum, însă, avem alte dovezi care arată că ai fi putut să ieşi şi să te întorci la „Black Rose" în mai puţin de patruzeci de minute şi niméni nu poate jura că ai fost acolo tot timpul, nu? Doar în anumite momente.

Jackie clătină din cap încet.

– Nu-mi vine să cred cum sînteţi. Chiar vreţi să spuneţi că mă credeţi în stare de un lucru atît de mizerabil?

Martin se foi cînd ea începu să ridice glasul constant.

– Vă bateți dracului joc de mine sau ce?

Copilul se răsuci în brațele ei și încercă s-o ia de gît, dar ea îl împinse nu prea blînd. Ațintind un deget spre Kate și Jenny, spuse pe un ton neplăcut:

– Vreți să mi-o coaceți, numai pentru că sînt în afurisitul de joc. Ei bine, nu v-ați găsit omul. Eu nu-s Kerry Alston sau una din gunoaiele alelalte pe care le-ați prins.

Martin plîngea zgomotos acum. Ridicîndu-l de subsuori, îi țipă în față:

– Mai taci dracului odată, idiot mic ce ești...

Kate și Jenny rămaseră șocate, în timp ce băiatul fu luat cu forța din brațele mamei lui de o polițistă. Atunci, Jackie Palmer începu să plîngă asemeni unui copil.

Kate își aminti de vorbele lui Robert Bateman și se trezi că simțea un fel de milă pentru fata derutată din fața ei. Dar, așa cum spunea Jenny mereu, martorii erau tot ce aveau cu adevărat în fiecare dintre cazuri. Și mai mulți martori o plasaseră pe acea femeie la locul incidentului. Acesta nu era departe de serviciul ei și ea avea deja probleme pentru că își neglija copiii.

Indiferent ce credeau în sinea lor, nimeni nu putea contrazice faptele.

Kate se uită la dosarul de pe birou. Răsfoindu-l, descoperi repede că Robert Bateman era un asistent social respectat, statutul său profesional nefiind afectat de felul cum arăta.

Era considerat chiar un șef în domeniul său, și anume, agresarea copiilor. De asemenea, era o autoritate recunoscută și în ceea ce privea familiile destrămate. Oamenii bătuți de soartă.

Golding îi aduse o cafea fără ca ea să ceară și acel gest o încîntă.

– Mulțumesc. A venit la fix.

El încuviință.

– Nu găsesc absolut nimic despre Barker. Se pare că,

în ultimele zece zile, Ratchet a retras tot ce era referitor la el. Nu vi se pare ciudat?

Kate clătină din cap.

– Nu tocmai. Mai caută, Dave, vezi ce poți să afli de la oameni şi o să pornim de-acolo.

– Am cîteva legături. Poate o să aflu cîte ceva. Cu permisiunea dumneavoastră, desigur.

Kate zîmbi.

– Desigur. Nu-ți face griji – mă descurc eu cu Ratchet.

El îi mulțumi apoi şi ieşi din încăpere.

Se părea că Barker încă mai avea prieteni la secție. Oare de ce nu o mira acest lucru?

Dar avea să afle ce voia.

De obicei, reuşea.

Patrick zări maşina albastră cînd intră pe Mortlake Road din Ilford. Îl urmărea de cincisprezece minute. Văzu cum trase pe dreapta şi o alta îi luă locul. Era amatorism. Oare trebuia ca el să-şi dea seama că era urmărit?

Ştia că venise vremea să se mute din aşa-numitul apartament secret. Alăturîndu-se traficului de pe High Street din Ilford, opri la semafor, fixînd cu privirea maşina Granada de culoare neagră din spatele lui. Înăuntru erau doi bărbați: unul blond, celălalt brunet. Amîndoi cu haine de culoare închisă şi cu înfățişări comune.

Cînd motocicleta apăru lîngă el, nici nu o remarcă. Auzi zgomotul motorului şi, cînd se uită pe geamul din stînga, observă că motociclistul ținea o geantă neagră în care era ceva ce semăna cu o puşcă.

Patrick văzu toate acestea într-o fracțiune de secundă. Avu reacții destul de rapide, aşa încît primul glonț îl nimeri cînd ieşise pe jumătate din maşină. Al doilea îl surprinse împleticindu-se şi se prăbuşi pe şosea cu un zgomot sec.

Auzi vacarmul izbucnind chiar înainte să-şi piardă cunoştința şi văzu nişte picioare destul de frumoase ale unei tinere femei care coborî în fugă dintr-o maşină din spatele

lui şi începu să ţipe. La radioul ei încă se mai auzea vocea lui Chris Tarrant cîntînd în căldura după-amiezii şi în liniştea care se lăsase brusc imediat după împuşcături.

Motociclistul se îndepărtă iute, amestecîndu-se printre ceilalţi. Granada întoarse şi porni înapoi fără viteză, ocupanţii săi fiind gata să jure că Patrick Kelly era un om mort.

Mama lui Kerry Alston semăna cu o pasăre, avînd un chip drăguţ şi un păr frumos, roşcat. Zîmbea des, dezvelind nişte dinţi mici şi albi şi gingii trandafirii, sănătoase. Kate şi Jenny erau uimite şi ea bănuiacest lucru.

– Kerry seamănă cu tatăl ei.

Vocea îi era aspră, contrastînd cu trăsăturile şi părea aproape răguşită din cauza prea multor ţigări şi excesului de alcool.

Ştiau că era alcoolică. Îşi aprinse o ţigară şi arătă spre dosarul gros de pe masă.

– Bănuiesc că vreţi să vorbim din nou despre acelaşi lucru, nu? Am mai făcut-o deja de două ori.

Kate se uită la ochii reci ai femeii şi îşi aminti ce spusese Robert Bateman despre părinţi.

– Mai aveţi ceva de adăugat la ce ne-aţi spus deja? o întrebă Jenny, care nu îşi făcea prea multe speranţe şi acest lucru era trădat de tonul ei retezat.

Donna Alston zîmbi.

– Nu. E o tîrfă mică. Întotdeauna a fost – a avut grijă taică-su. Încă îi mai învîrte pe toţi pe degete? Ar trebui să rupeţi o foaie din agenda mea în ce o priveşte şi s-o aruncaţi la gunoi.

– Totuşi, aveţi grijă de nepoţii dumneavoastră. Cum împăcaţi această idee cu sentimentele pe care le aveţi pentru fiică?

– N-o cunoaşteţi pe Kerry cum o cunosc eu, le spuse femeia. Taică-su i-a făcut nişte lucruri oribile, nu neg. Dar trebuie să vă spun şi că a fugit cu el de fiecare dată cînd era eliberat din puşcărie. Kerry e o ratată şi, dacă ar fi după

mine, i-aş ţine copiii în permanenţă. Aşa, îi ţin doar cînd îmi cer asta cei de la Asistenţa Socială.

Îndreptă furioasă ţigara spre cele două poliţiste.

– I-aş lua oricînd pe sărmanii copii, dar nu mă lasă. „Lasă-i să stea cu mama lor," îmi zic. „Îi iubeşte." Kerry habar n-are ce înseamnă dragostea, nu dragostea adevărată. Nu dragostea pentru proprii copii. Îi priveşte exact ca tatăl ei, ca pe nişte obiecte. Ca pe ceva ce poate fi folosit. Ani de zile, mi-a fost groază de ticălosul ăla, dar Kerry încă se mai vede cu el, încă mai ţine legătura cu el. Vă închipuiţi cum mă face să mă simt asta? Puteţi să vă închipuiţi? întrebă ea privindu-le în ochi. Ştiind de ce e-n stare, tot îşi duce copiii la el în vacanţe. Dar n-o să aflaţi niciodată de la ea unde locuieşte. Se întîlnesc în parcuri de rulote şi alte asemenea locuri. Ştie că face bine că nu-mi spune unde e, pentru că, dacă aflu vreodată, mă duc acolo şi-l omor pentru ce-a făcut. Şi nu-i o ameninţare în van, doamnelor. Într-o zi, tot o să pun mîna pe el.

– De unde e de fel?

Donna ridică din umeri din nou şi scoase un hîrîit în gîtlej, ceea ce o făcu pe Kate să-i vină să verse.

– De fel e din Newcastle sau de pe undeva de-acolo. Dar nu afli nimic de la el. E ca şi cum ai vorbi cu pereţii. Acum are un accent sudic, dar cînd l-am cunoscut eu, era din nord. Poate şi atunci juca teatru. Ar trebui să-l cunoaşteţi ca să înţelegeţi ce vreau să zic. E-n stare să vrăjească şi păsările din pom şi, apoi, să le rupă gîtul fără să stea o clipă pe gînduri. Probabil Kerry ştie unde e. El ţine legătura cu ea, ştiu sigur asta. Ea îl adoră, de-a dreptul îl adoră. Trăieşte aşteptînd un semn de viaţă de la el.

Jenny puse cîteva fotografii pe masă.

– Îl recunoaşteţi pe vreunul din bărbaţi?

Donna le luă şi se uită la ele. Kate o văzu strîngînd din dinţi şi pălind cînd se uită la nepoţii şi la fiica ei în poziţii care, sigur, nu erau potrivite pentru un album de familie.

Îi tremură glasul cînd spuse întretăiat:

– Nu. Dar nici nu se văd feţele.

Tăcură toate. Se auzea numai zgomotul casetofonului.

– De data asta, o să iau copiii, indiferent ce-ar spune acel Bateman şi colegii lui. Acum sînt victime, la fel ca şi ea. Victime ale propriei lor mame, cătea nenorocită! O să i-i iau de data asta.

– Aveţi idee cine ar putea fi taţii copiilor?

Ea clătină din cap şi scoase din nou acel gîjîit.

– Cel mai mare sigur e al lui tăică-su, indiferent ce-ar zice lumea. Dar nu seamănă deloc cu el, sărăcuţul. Iar celălalt ar putea fi absolut al oricui. Ar regula şi un picior de masă dacă i s-ar spune s- o facă. Aşa a învăţat-o el. Dar cred că era şi în sîngele ei. Uitaţi- vă la cealaltă fiică a mea, Mariah. A păţit acelaşi lucru, dar e bine. Îl urăşte pentru ce i-a făcut. Am încercat să împiedic totul, am făcut tot posibilul. Am avut şaptezeci şi opt de cusături unde m-a tăiat cînd l-am turnat, în sfîrşit. Era să mor pentru fete, dar Kerry mă urăşte. Mă urăşte de moarte. Şi sentimentul e reciproc.

Kate nu ştia ce să spună.

– El a căutat-o pe Mariah acum cîţiva ani, dar ea l-a trimis la dracu'. Şi ea v-ar spune asta. A tot stat prin ospicii din cauza lui. Şi-a tăiat venele, a luat supradoze. Cîte necazuri am avut. Dar, cel puţin, ştiu că a simţit ceva, mă înţelegeţi? A ştiut că ce i s-a- ntîmplat a fost greşit. Kerry, în schimb, a părut să înflorească.

Jenny luă fotografiile şi îi întinse mîna femeii cu ochi înlăcrimaţi şi interior de oţel care o ajutase să nu înnebunească de-a lungul existenţei sale furtunoase.

– Dacă vă mai amintiţi ceva care ne-ar putea fi de ajutor...

Donna zîmbi obosită.

– Nu vă faceţi griji, veţi afla primele.

Kate şi Jenny ajunseră acasă la Kate puţin după şapte seara. Toată ziua interogaseră rudele acuzatelor şi erau frînte de oboseală. Kate ţinea sub braţ dosarele de la Asis-

tența Socială, a căror greutate îi amintea în permanență ce conțineau.

Cînd deschise ușa fu izbită de o aromă de friptură la cuptor şi se priviră surprinse. Apoi, Kate văzu silueta rotundă a mamei sale străbătînd holul în întîmpinarea ei şi rămase cu gura căscată de uimire.

– Mamă!

– Îți arăt eu ție, ticăloaso! Cum m-am mai făcut de rîs ducîndu- mă acasă la Pat şi aflînd de la menajeră că voi doi sînteți certați. Scoate-ți haina şi intră în casă, după care vreau să ştiu ce dracu' s- a-ntîmplat aici cît am fost plecată!

Jenny rămase stînjenită în uşa bucătăriei şi Kate o trase înăuntru.

– Ea e mama, care se presupunea că e în Australia...

– Evelyn mă numesc, iar tu eşti? Bănuiesc că toate lucrurile din camera lui Lizzy sînt ale tale, nu? Veniți încoace să mîncați amîndouă. Am făcut destulă.

Deodată, casa păru din nou plină de căldură şi Kate îşi dădu seama ce lipsise în tot acel timp. Evelyn dădea viață casei cu personalitatea ei exuberantă şi cu pofta ei de viață. Kate îşi dorea să fi moştenit acel lucru de la ea şi nu personalitatea închisă a tatălui ei, care murise de mult.

– M-am săturat să mă tot chinui să te prind la telefon, aşa că ce mi-am zis? Dacă muntele trebuie să se ducă la blestematul de Mahomed, aşa o să facă. M-am urcat în avion şi am venit. Ruptă de oboseală, dar tot în stare să mă descurc cu voi două!

Jenny rîse amuzată şi Kate se bucură. Era minunat să-şi vadă mama în bucătărie, cu şorțul în față şi roşie în obraji de plăcerea de a găti din nou pentru fiica ei, pe care o trata tot ca pe o şcolăriță.

Tejgheaua pentru micul dejun era încărcată cu mîncare, ca de obicei: pîine de casă, morcovi în unt şi varză în oțet. O adevărată cină irlandeză care te sătura şi te făcea să adormi. În cuptor, era o plăcintă cu mere şi, pe aragaz, clocotea o cremă de ouă.

– Lizzy n-a venit? întrebă Kate îngrijorată şi Eve oftă.

– Doamne, îi e foarte bine acolo, Kate. Bărbaţi cu grămada şi ea n-are ochi pentru nici unul. Mă rog la Dumnezeu să facă o partidă bună. Îi place la nebunie acolo şi lor le place s-o aibă acolo. Sigur trebuie să fie mai bine decît ce i se oferă aici.

Jenny sesiză tensiunea dintre ele în legătură cu acel subiect şi mîncă în tăcere.

Kate îşi îmbrăţişă mama strîns.

– Ah, mamă, cît mă bucur că eşti din nou acasă.

Evelyn se prefăcu că îşi aranjează părul.

– După ce mîncăm, poţi să-mi spui ce s-a-ntîmplat cu el, de fapt. Cînd am ajuns la el acasă azi-dimineaţă, am crezut că mor! Oricum, ţi- am luat lucrurile şi le-am pus la locul lor, aşa că asta s-a aranjat. Cît despre el, n-a mai trecut pe-acasă de cîteva zile, din cîte mi-a spus acea Mary Anne pe care el o numeşte menajeră. Ajunge deocamdată! Mîncaţi tot şi v-am mai pregătit un desert şi o sticlă de Chardonnay australian.

Jenny era uluită de femeia aceea; i se părea fantastică şi, în timp ce mîncau, sporovăiră ca şi cum s-ar fi cunoscut de o viaţă întreagă. Dar Jenny bănuia că Evelyn făcea pe toată lumea să se simtă aşa. Era atît de deschisă şi de drăguţă, că era imposibil să nu o placi.

– Dumnezeule! A sunat nesuferitul ăla de Ratchet şi a zis să-l suni imediat cum ajungi acasă. Dar mănîncă întîi. Părea cam supărat. Poate să mai aibă răbdare.

Jenny şi Kate îşi zîmbiră ca nişte conspiratoare. Cînd Evelyn ieşi din bucătărie, Jenny spuse cu sinceritate:

– E nemaipomenită, Kate. Eşti foarte norocoasă.

Kate fu încîntată şi acest lucru se vedea.

– O iubesc atît de mult. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără ea. După tot ce s-a-ntîmplat cu Dan şi după aceea...

– Aş fi vrut să fie şi mama aşa. Dar, în viaţă, trebuie să ne mulţumim cu ce avem şi nimic nu poate schimba asta. Uite cu ce trebuie să ne confruntăm la serviciu.

– Material pentru minte, bănuiesc. Dar crezi că unii oameni se nasc răi, aşa cum pare să gîndească mama lui Kerry?

Jenny se gîndi o secundă.

– Ca să fiu sinceră, nu ştiu, Kate. Unii par capabili de foarte multă ură şi alţii de foarte multă dragoste. Cred că toată chestia asta despre faptul că ar exista o linie foarte subţire între ele încurcă lucrurile. Ştiu sigur, însă, că, avînd o mamă ca Evelyn, nu puteai decît să ai o educaţie bună, nu?

Kate nu-i răspunse, ci zîmbi doar.

Evelyn jucase un rol important şi în viaţa lui Lizzy şi uite ce se întîmplase cu ea. Kate bănuia că, deşi mama ei probabil că vrusese să se întoarcă acasă, oricum, Lizzy făcuse vreo prostie şi acest lucru îi dăduse un imbold. Nu era ceva cert, ci doar o bănuială. Şi, de obicei, bănuielile îi erau confirmate în ceea ce o privea pe mama ei.

Cînd Eve apăru din nou în bucătărie, telefonul sună şi Kate se ridică să răspundă.

– Lasă să răspundă robotul, draga mea. Abia te-am văzut de cinci minute şi, aşa cum îl ştiu pe idiotul ăla de Ratchet, o să ieşi pe uşă în două secunde!

Toate trei îi auziră vocea la telefon şi începură să rîdă.

– Bună, Kate. N-aş vrea să-ţi spun asta la telefon, dar mă tem că Patrick Kelly a fost împuşcat azi pe High Street din Ilford. Cînd vei asculta mesajul, sună-mă, te rog. Numărul meu de acasă e...

Rămaseră toate într-o linişte mormîntală cînd îşi dădură seama ce spusese el cu puţin înainte.

Kate se uită la mama ei. Mişcă buzele, dar nu scoase nici un cuvînt. Parcă îşi pierduse graiul. Clătina din cap nevenindu-i să creadă.

– Pat a fost împuşcat... Dumnezeu să-l aibă în pază! spuse Eve şi îi mai turnă puţin vin lui Kate. Bea asta, draga mea, ai nevoie de aşa ceva. Pe urmă, o să-l sunăm pe idiotul ăla să aflăm ce s-a-ntîmplat exact.

Kate tremura vizibil. Parcă întregul ei trup se mişca dintr-o voinţă proprie. Ochii ei mari şi negri erau uscaţi, dar plini de durere. Eve ar fi dat orice să poată şterge acea expresie.

– Cine dracu' ţi-a împuşcat bărbatul? Parcă ar fi în Belfast aici. Împuşcături şi înjunghieri...

– Evelyn, cred că ar trebui să chemăm un doctor, totuşi.

Kate leşină chiar în clipa în care Jenny termină de vorbit, prăbuşindu-se pe podea. Evelyn plîngea acum, ţinînd în braţe capul fiicei ei.

– Ştiam eu că era timpul să mă-ntorc acasă, aveam o presimţire că era nevoie de mine. Dumnezeule mare, o să înnebunească de durere. Fata mea o să înnebunească de durere. Dacă au existat doi oameni sortiţi unul altuia, ei erau. Erau atît de apropiaţi.

Încă mai suspina cînd Jenny puse mîna pe telefon şi o sună pe Leila, explicîndu-i ce se întîmplase. Voiau să ţină totul cît mai departe cu putinţă de urechile colegilor. Avea să se bîrfească destul şi fără să ştie toată lumea despre Kate că leşinase din cauza şocului. Chiar şi în durerea ei, ar fi vrut să ţină aşa ceva cît mai secret. Aşa era firea ei.

Willy se trezi cînd cineva aruncă pe el cu apă rece. Era deja îngheţat de frig.

– Şeful tău e mort.

Auzi cuvintele, dar nu ştia dacă să le creadă sau nu.

– Pat Kelly nu poate fi omorît aşa uşor, spuse el cu un glas stins.

Bărbatul nevăzut rîse.

– Nu vrei să ştii ce se va întîmpla cu tine acum?

– Nu tocmai. Apropo, mersi pentru apă. Chiar mi-era sete.

Serghei clătină din cap uluit. Văzuse mulţi indivizi duri la viaţa lui, dar Willy Gabney era teribil şi îl impresiona cu rezistenţa lui.

– Eu însumi l-am împuşcat, se lăudă el. Astăzi, în maşina lui. Am văzut cum l-au găurit gloanţele şi a sîngerat pînă şi-a dat duhul.

Dacă Serghei era hotărît să obţină vreo reacţie, fu dezamăgit.

– Nu te cred, băiete. Pat Kelly te-ar face praf. Pentru binele tău, sper că e mort, amice. Altfel, ai face bine s-o tai.

Pînă şi în situaţia lui, acel om nu ceda deloc. Rusul ieşi din pivniţă. Uitîndu-se la cei doi indivizi care se aflau dincolo de uşă, spuse pe un ton plin de respect:

– Încă îşi mai găseşte cuvintele.

Cel mai tînăr dintre ei era la fel de impresionat.

– Mai devreme l-am auzit vorbind singur. Mormăia ceva despre Millwall sau cam aşa ceva. Şi a numărat toată noaptea, de la unu la o mie, iar şi iar, repede.

Tăcură toţi un moment, admirîndu-l pe Willy în felul lor.

– Să-l omorîm?

Cel mai în vîrstă clătină din cap.

– S-ar putea să mai avem nevoie de el. Ştie multe şi s-ar putea să avem nevoie de cunoştinţele lui. Daţi-i să mănînce peste puţin timp. Spălaţi-l şi, pe urmă, o să hotărîm. Cînd o să-şi dea seama că şeful lui e mort, o să ne ajute, în sfîrşit.

– Poate că nu, totuşi. Aşa o loialitate e greu de cumpărat. Se obţine prin respect.

Toţi îl admirau pe Willy Gabney şi, totuşi, oricare dintre ei l-ar fi ucis la un singur cuvînt al şefului lor. Înţelegeau respectul lui William Gabney faţă de autoritate. Îl simţeau şi ei.

Îi dădură mîncare şi o sticlă de whisky. Într-un fel, ştiau că vodca n-ar fi fost apreciată.

CARTEA A DOUA

Virtutea ştie ce a pierdut nefiind viciu.
– Horace Walpole, al patrulea conte de Oxford
(*„The Extraordinary Mr Wilkes"*, 1794), 1717-97

Atît de tînără eram şi îl iubeam atît,
Nu aveam nici mamă, Domnul mă uitase, şi am căzut.
– Robert Browning
(*„A Blot in the 'Scutcheon"*, 1843), 1812-89

12

Surorile lui Patrick sosiră la Spitalul St George din Ilford împreună şi se strecurară uşor pe lîngă fotoreporterii care aşteptau. Grace, cu părul ei blond şi ochii exagerat fardaţi, părea mult mai tînără decît era.

Pe de altă parte, Violet, părea mai în vîrstă decît era în realitate. Spre deosebire de Grace, care avea un chip şi o piele făcute pentru fond de ten, Vi arăta întotdeauna ca o babă văcsuită ţipător atunci cînd se farda.

Nici una dintre ele nu vorbi cînd intrară la Terapie Intensivă împreună. Un doctor tînăr asiatic cu ochi obosiţi zîmbi stînjenit cînd ele îl salutară.

– Cum se simte?

– Foarte rău. Mă tem că e ţinut în viaţă de aparate.

– Va supravieţui?

Doctorul ridică din umeri.

– N-avem prea multe speranţe. Dar e puternic şi, evident, un luptător...

Violet privi cum pieptul lui Patrick se ridica şi cobora la fiecare patru secunde, ca urmare a funcţionării aparatului. Zgomotul intimida, iar şirurile de aparate le speriau pe cele două surori.

Imaginea lui Patrick al lor, întotdeauna puternic şi plin de viaţă, în asemenea hal era extrem de şocantă.

– Dumnezeule mare, Grace. Ce i se mai poate întîmpla sărmanului om? Renee, Mandy şi, acum, asta. Chiar acum

două zile i-am spus că e prea bătrîn pentru toate astea. Arăta rău, Gracie. Încărunţeşte pe zi ce trece şi despărţirea de Kate nu l-a ajutat deloc. Dar cine o poate condamna? E ultimul lucru de care are nevoie cu slujba pe care-o are.

Grace îi luă mîna fratelui ei cu blîndeţe.

– Doamne fereşte să-şi întrerupă afurisitul de serviciu din cauza lui, Vi.

Vocea îi era sarcastică şi Vi îşi muşcă buzele. Grace fusese întotdeauna o forţă în familie.

Şi Violet şi Patrick cedau automat în faţa ei, pentru că era foarte agresivă. Dar, de data asta, Violet nu avea s-o lase să fie ea şefa.

Pat o iubea pe Kate şi aceasta era o influenţă bună pentru el, indiferent ce gîndea Grace. Şi Pat se dusese la Violet cînd fusese deprimat, pentru că ştia că ea avea să-l sprijine, nu să-i facă morală.

– Kate e o javră, continuă Grace. Ştiu că ne priveşte de sus pe mine şi pe ai mei. Ah, n-a zis niciodată nimic, dar eu ştiu...

Violet îi strînse mîna.

– El te iubeşte foarte mult, Grace, totdeauna te-a iubit. Dar trebuia să aibă viaţa lui. Kate era bună pentru el, orice ai zice tu.

Grace se uită în jur şi pufni ironică.

– Atunci, unde e? Domnişoara mare şi tare...

Vi o ignoră. Ştia cît de supărată era sora ei. Mai ştia şi că avea de-a face cu o femeie geloasă. Kate apăruse şi îi uzurpase poziţia influentă din viaţa lui Pat şi ea nu avea de gînd să uite asta prea uşor.

După Renee, el se bazase mult pe Grace şi ei îi plăcuse foarte mult. De fapt, prea mult chiar. Dar Violet nu putea să spună acest lucru, deoarece orice aducea a critică dădea naştere la tot felul de certuri.

Grace fusese dificilă întotdeauna.

Violet se uită la Patrick şi se sperie cînd văzu cît de alb era la faţă.

Parcă era de ceară, ca şi cum întreaga personalitate îi dispăruse. Încasase un glonţ în ceafă şi unul în fesă, ceva ce ea ştia că avea să-l enerveze teribil, dacă avea să se trezească vreodată.

Medicul consultant spusese la telefon că era într-o stare foarte gravă, indiferent ce voia să însemne asta, şi că următoarele douăzeci şi patru de ore erau cruciale. Se părea că Patrick suferise un grav traumatism cerebral. Violet găsea că doctorii aveau destule probleme şi fără ca rudele să le pună tot timpul întrebări. Atîta timp cît îl vindecau pe fratele ei, nu-i păsa ce-i făceau. Dar, privindu-i chipul atît de drag, nu îşi făcea prea multe speranţe. Părea deja mort.

– Să aduc un preot, Grace?

Sora ei o privi ca pe o nebună.

– Bravo, Vi, cobeşte!

Violet oftă adînc şi se aşeză tăcută lîngă pat, singurul lucru care nu o enerva pe Grace şi mai mult. Era ca şi cum ar fi fost copil din nou şi, sincer vorbind, Violet se săturase. Mereu trebuise s-o asculte pe sora ei şi ce considera aceasta că ar fi trebuit să facă toată lumea. Cînd, în realitate, Grace era inutilă în astfel de situaţii, prea emotivă şi băţoasă.

Violet se întrebă cît avea să mai treacă pînă cînd începea să se răstească la infirmiere, la doctori, la oricine ar fi pătruns în mica ei lume. Într-un mod ciudat, Violet îl invidia pe Patrick. Cel puţin, el nu era nevoit s-o suporte pe Grace şi şicanele ei.

– Mă duc să dau un telefon, Violet. Stai aici şi încearcă să faci rost de o cană de ceai de la una din fetişcanele astea care se plimbă pe-aici, deghizate în infirmiere, spuse Grace tare, încercînd să atragă atenţia şefei infirmierelor.

Violet închise ochii disperată. Sora ei începea mai devreme decît se aşteptase.

Jenny o privi în ochi pe Kerry Alston şi repetă întrebarea, de data aceasta, cu mai multă emfază. Fata arăta

îngrozitor, fața ei dolofană fiind pămîntie şi părînd murdară. Şi, practic, Jenny îi simțea mirosul. Era unul de transpirație şi fum de țigară amestecat cu un iz acru.

În căldura din camera de interogatoriu, acesta era copleşitor, iar Jenny ştia că era afectată şi tînăra poliţistă care asista.

– Vreau un răspuns, Kerry, şi o să-l obțin, chiar dacă ar fi să dureze toată ziua.

Vocea ei îi spuse fetei că îşi pierdea răbdarea şi aceasta zîmbi, dezvelindu-şi dinții îngălbeniți.

– Sînt impresionată, dar nu pot să-ți răspund. Nu ştiu unde-i tata şi nici unde e Jeremy Blankley. Îmi pare rău.

Ultimele cuvinte le rosti pe un ton cîntat şi Jenny abia se abținu să nu-i tragă o palmă.

– Eşti o mare jigodie, ştil? Ai idee cîți ani de puşcărie te aşteaptă?

Se bucură cînd văzu un licăr de teamă în ochii lui Kerry şi continuă cu aceeaşi voce scăzută.

– Şi n-o să faci puşcărie normală, scumpo, o să fii o violatoare de copii. Într-o puşcărie de bărbați, asta ar fi destul de rău, dar într-una de femei, care sînt despărțite de copiii lor, copii pe care îi iubesc ca nişte oameni normali, te vei afla într-o situație foarte precară. O metodă e apa clocotită care ți se aruncă în față pe culoar. Au boilere pentru băuturile de seară şi de dimineață. Va trebui să-ți păzeşti spatele tot timpul. Vezi, nu eşti deloc atît de deşteaptă cum te crezi. Ba, dacă eşti suficient de proastă ca să refuzi o înțelegere, o să stai în puşcărie pînă la adînci bătrîneți. Poate te crezi dură, Kerry, dar întîi va trebui să le vezi pe unele din femeile de la închisoare şi, abia apoi, să-mi vorbeşti de duritate. Beţive, toxicomane, țicnite şi criminale, toate vor fi mai sus ca tine în ierarhia deținutelor. Te-ai gîndit la asta? Te-ai întrebat cît vei supraviețui?

Kerry nu-i răspunse. Doar se uită la ea cu acei ochi decolorați care aveau o sclipire animalică. Părea nebună şi avea să se comporte ca atare.

Dar Jenny era decisă să nu o lase să scape cu invocarea nebuniei.

Jenny avea să aducă cincizeci de psihiatri care să o declare în toate facultăţile mintale, dacă de asta era nevoie pentru a o băga în puşcărie.

– Te admir, Kerry, zău aşa. În locul tău, aş fi făcut ca toţi dracii. Dar tu ştii mai bine.

Îşi aprinse o ţigară, după care adăugă nonşalantă:

– Ce zici de acuzaţia de agresare sexuală din vremea cînd erai la şcoală cu Jackie Palmer? Poţi să-mi povesteşti cum a fost?

Se bucură cînd o văzu întunecîndu-se la faţă şocată. În gînd, notă un punct pentru sine.

– Acuzaţiile au fost retrase, ştii foarte bine.

– Ah, ştiu, dar vreau să-mi spui de ce au fost retrase. Pentru că tatăl tău şi tatăl ei erau prieteni? Înţeleg că erai foarte apropiată de tatăl tău. Mama ta i-a explicat colegei mele exact cît de apropiaţi eraţi – şi încă mai sînteţi.

Kerry nu-i răspunse.

– Ce e, pisica ţi-a mîncat limba cumva? Credeam că eşti talentată cu gura.

Kerry îşi umezi buzele sugestiv, cu o expresie lascivă care îi dădu senzaţia lui Jenny că i se întoarce stomacul pe dos.

– Aş putea să te-nvăţ cîte ceva, cucoană. Am senzaţia că ţi-ar şi plăcea. Toate fetele la un loc, eh?

Se rezemă de spătarul scaunului încîntată că îşi înfuriase adversara.

– Ai ceva de spus, Kerry?

Ea clătină din cap încet, cu o nonşalanţă intenţionată.

– Aşa cum am zis, acuzaţiile au fost retrase, aşa că nu e ceva relevant.

– Faptul că n-a reclamat nimeni nu înseamnă că nu s-a-ntîmplat nimic, Kerry. Tatăl ei era în poliţie, din cîte am înţeles. Ai avut legături şi cu el în particular? Înţeleg că-l cunoştea foarte bine pe tatăl tău.

Kerry ridică din umerii tensionaţi de furie şi Jenny îşi dădu seama cît de puternică era.

– Ce-ar fi să te duci dracu'? Îmi cunosc drepturile. Nici măcar n-am avocatul aici. Vrei să scoţi ceva de la mine şi eu n-o să spun nimic decît dacă e relevant pentru anchetă.

Jenny făcu ochii mari, ca şi cum ar fi explicat ceva foarte simplu unui copil mic.

– Dar e relevant, pentru că şi Jackie Palmer e anchetată din acelaşi motiv ca şi tine. Credeam că ştii deja. Şi e adevărat că aţi mai avut legături şi înainte, nu? Cînd aţi agresat-o sexual pe o altă fată la şcoală. Înţelegi ce vreau să zic, draga mea?

Kerry trase braţul în spate; gata s-o lovească, dar cealaltă poliţistă se aruncă asupra ei.

Fu nevoie de amîndouă ca să o poată ţintui pe Kerry la podea, cu mîinile la spate şi cu cătuşele la loc.

La sfîrşit, toate trei erau transpirate din cauza efortului.

– Lesbiană nenorocită!

Jenny îi zîmbi şi spuse enervant:

– Ce temperament!

Evelyn şi Kate se îndreptau spre secţia de Terapie Intensivă, fiind prea agitate ca să vorbească.

Evelyn vedea cutele săpate de grijă pe chipul fiicei sale şi simţi un val de îngrijorare maternă.

Acel sentiment nu o părăsea niciodată pe o mamă, nici chiar atunci cînd copilul era adult.

Îmbrăcată într-un costum negru cu pantaloni şi o bluză roşie de mătase, Kate părea subţire şi, din spate, arăta ca o fetişcană. Numai umerii aduşi din cauza supărării o dădeau de gol.

Fiica ei era devastată şi Eve ştia. Nu-i păsa de ce se certaseră sau cît de serioasă fusese cearta, cei doi fuseseră mai apropiaţi decît orice alt cuplu pe care îl cunoscuse vreodată.

Se adorau reciproc chiar şi atunci cînd se certau şi

ciondăneau pentru lucruri care, pentru majoritatea oamenilor, erau lipsite de importanță.

Îndreptîndu-se spre biroul infirmierelor, Eve o văzu pe Grace venind spre ele.

– Ce vrei? întrebă ea pe un ton tăios.

– Poftim? spuse Kate cu uimire în glas.

– M-ai auzit foarte bine, scumpo. Ce vrei?

Accentul de obicei cultivat al lui Grace lăsase locul celui din East End din cauza furiei.

– Cum îndrăzneşti...

Grace îndreptă un deget cu o manichiură perfectă spre fața lui Kate, propriul ei chip fiind o mască de furie şi disperare cînd zise:

– Eu îndrăznesc? Îndrăznesc, cînd ne priveşti de sus pe mine şi pe-ai mei. L-ai părăsit la necaz, aşa că fă bine şi dispari. Ți-e destul de clar? Sau preferi să-ți trag una ca să-ți ajungă mai bine în creier? Nu eşti binevenită aici, madam.

Kate se uită la Grace, la părul ei vopsit şi la fața excesiv de fardată, şi îşi dădu seama că îi plăcea totul. Îi plăcea fiecare clipă.

Întotdeauna ştiuse despre Grace că era foarte geloasă, dar să dea frîu liber geloziei tocmai acum, cînd fratele ei era în comă, părea de-a dreptul extraordinar.

Grace se afla acolo ca un temnicer, sfidînd-o pe Kate cu limbajul trupului să încerce să treacă de ea. Văzu chipul înspăimîntat al lui Violet, care privea totul de lîngă patul lui Pat.

Dar Grace nu se gîndise la Evelyn.

Aceasta trecu pe lîngă amîndouă ajutîndu-se de o sacoşă plină.

– Dă-te la o parte! N-o să mă împiedici să-mi fac treaba, cucoană.

Se duse imediat la patul lui Pat şi Violet se dădu la o parte din calea ei. Kate şi Grace o urmară.

– Cînd el o să se trezească şi o să ne spună să ple-

căm, o să plecăm. Pînă atunci, Grace, o să facem ce vrem. Acum pleacă din lumină, fiindcă vreau să-l văd bine.

Grace făcu ce i se spuse. Eve părea capabilă de orice şi Grace ştia de mult că femeia avea o limbă tare ascuţită atunci cînd voia.

Kate se uită la chipul lui Patrick şi simţi cum i se umplu ochii de lacrimi.

Părea atît de îmbătrînit. Bătrîn şi obosit. Trăsăturile lui neclintite erau atît de diferite de înfăţişarea sa obişnuită, încît o înspăimîntau. Părea zdrobit şi epuizat, atît de palid şi de tăcut.

Într-un fel, ar fi vrut ca Grace să le fi făcut să renunţe, pentru că, aşa, n-ar mai fi trebuit să vadă acea caricatură a lui Patrick Kelly care se afla în faţa ei.

Zgomotul ventilatorului era insuportabil.

O mică parte din ea îşi dorea să nu fi venit.

Jeremy Blankley ieşi din blocul turn unde locuia, fluierînd mulţumit. Fiind un bărbat înalt şi cu un mers alert, îi plăcea să creadă că semăna puţin cu John Wayne.

Avea o faţă prelungă şi nebărbierită, părul fiind alb pe alocuri, şi nişte dinţi falşi oribili.

Se îmbrăca mult prea tinereşte pentru vîrsta lui şi, prin urmare, ieşea în evidenţă, smulgînd zîmbete pe care le interpreta greşit ca prietenoase. Nu se gîndea niciodată că s-ar fi putut rîde de el.

Jeremy era cu un băiat de doisprezece ani, Kieran Pargiter. Kieran era folosit de Jeremy ca momeală. Se duceau regulat în West End, unde Kleran se împrietenea cu băieţi care erau nou-veniţi. În principal, fugari.

I-i prezenta „amicului" său Jeremy, care le oferea un adăpost. Era uşor. Unii dintre cei mai mici nu mai erau văzuţi niciodată.

În timp ce se îndreptau spre o maşină, un Escort murdar pe care Jeremy îl folosea ca taxi, doi bărbaţi se apropiară de ei. El ghici imediat cine erau şi strigă:

– Poliția!

Imediat o rupse la fugă, dar cel mai tînăr dintre cei doi inși îl prinse în cîteva secunde. Kieran însă reuși să scape.

Cînd îl băgară într-un Ford Sierra verde, nemarcat, Jeremy scuipă pe jos și spuse pe un ton agresiv:

– Ar fi bine să fie ceva serios.

Bătaia, cînd începu, îl șocă așa cum nu mai fusese în viața lui. La sfîrșit, auzi o voce care îi spuse:

– A fost destul de serios pentru tine, jigodie, sau vrei și o încheiere? Ce-ai zice de o coadă de tîrnăcop în cap?

Celălalt rîse, după care spuse cu o voce de music-hall:

– Ai grijă, Harry, cred că-ncearcă să fugă din nou. Ce pacoste! Să-l opresc, de data asta?

Cei doi rîseră cu poftă și un al treilea, care era la volan, se aplecă în spate, zicînd:

– Te căutăm de cîtva timp, Blankley. Acum o să mergi în Grantley să vezi niște poze cu tine făcînd ceea ce faci cel mai bine. Îți plac copiii mici, nu?

Jeremy simți că-i vine rău. Crezuse că îl căutau pentru emitere de cecuri false. Nici prin cap nu i-ar fi trecut că era vorba de altceva. Doar fuseseră foarte atenți. Ținuseră totul în familie, mai mult sau mai puțin. Ce dracu' se întîmpla?

Și, mai important, cine mai fusese arestat?

Boris era relaxat. Făcuse un duș, se schimbase și bea ceva, pregătindu-se să se ducă la masă și, apoi, la un club pe care îl cumpărase recent în Surrey. Coborî zîmbind în pivnița casei sale din Soho.

– Ce mai face domnul Gabney?

Oamenii săi se ridicară respectuoși cînd el se apropie. Ca de obicei, simpla sa prezență fizică era de-ajuns pentru a-i face să devină atenți.

– A mîncat mult, s-a spălat și și-a schimbat hainele. A mai slăbit, dar e încă periculos.

Boris încuviință.

– Deschideți ușa.

Ei descuiară uşa placată cu oţel, iar el intră în pivniţa umedă ca şi cum ar fi fost un restaurant de lux. Willy stătea pe marginea patului.

Părea foarte tras la faţă, dar acum, cel puţin, avea lumină şi cîteva cărţi cu care să-şi mai treacă timpul.

– Eşti bine, domnule Gabney?

Willy ghici că acela era şeful cel mare şi fu impresionat fără voia lui.

– Eşti gata să vorbeşti cu mine, domnule Gabney? Ştiu că erai mîna dreaptă a domnului Kelly şi ai participat la tot ce-a făcut el.

Willy se uită la acel individ solid cu ceea ce descrise în sinea lui ca fiind un păr de homosexual şi oftă adînc.

– N-o să-ţi spun nimic, amice. Patrick şi cu mine am fost mai mult decît parteneri de afaceri. L-am iubit pe omul ăsta ca pe un frate. Poţi să-mi dai foc, să mă îngropi de viu, să-mi smulgi braţele, că n-o să scot nici un cuvînt decît un mare „Au". Pricepi?

Boris zîmbi, ceea ce îi schimbă complet fizionomia.

Willy ştia că, în alte împrejurări, l-ar fi admirat, respectat şi, poate chiar l-ar fi plăcut pe individul din faţa lui.

– Eşti un om curajos, domnule Gabney. Respect ceea ce spui. Ar fi fost bine dacă domnul Kelly ar fi avut mai mulţi prieteni ca dumneata, spuse el ridicînd braţele. Dar, în curînd, va trebui să stăm de vorbă. Cînd îţi voi explica situaţia mea, vei înţelege de ce a trebuit să fac ce-am făcut. Nu suport să fiu jefuit, domnule Gabney, nici chiar de ilustrul dumitale prieten, domnul Kelly.

Sarcasmul nu-i scăpă lui Willy, care spuse încet:

– Patrick Kelly n-a jefuit pe nimeni în viaţa lui. Să nu uiţi asta pe viitor. Chiar dacă cineva a făcut ceva cu banii tăi în clubul lui, te-ai înşelat cînd ţi-ai închipuit că el s-a afiat în spatele afacerii. Ai fi putut să afii asta punînd o simplă întrebare. Patrick te căuta ca să afie care era treaba, amice. Nu-l interesa ce aveai. Era supărat doar că totul se petrecea în clubul lui afurisit, fără permisiunea sau ştirea lui.

Boris păru amuzat şi Willy îşi continuă lectura ca şi cum individul din faţa lui ar fi fost doar ceva sîcîitor.

Auzi paşii rusului îndepărtîndu-se şi răsufiă uşurat. Era îngrozitor de speriat şi abia reuşea să ascundă acest lucru.

Dacă Patrick era mort, într-adevăr, însemna că Willy pierduse persoana la care ţinuse cel mai mult. Patrick era atît de generos, încît îşi împărţise pînă şi singurul copil cu el.

Mandy fusese lumina ochilor lor după moartea lui Renee. Ea îi ţinuse împreună, glumind adesea că avea doi taţi.

Îşi aminti privirile care li se aruncau la cîrciumă, doi bărbaţi solizi cu o fetiţă blondă. Willy ştia că propria lui înfăţişare era neobişnuită. De fapt, ştia că arăta de-a dreptul de speriat. Dar Mandy nu observase niciodată şi îl iubise din tot sufletul.

Simţi cum lacrimile îi dădeau ghes, dar încercă să se consoleze la gîndul că Pat era, în sfîrşit, cu Renee şi cu Mandy. Se întrebă cît avea să mai treacă pînă cînd li se alătura şi el.

Kate simţi privirile colegilor, dar ignoră acel interes neobişnuit. Citise articolele despre atacul asupra lui Patrick; observase că oamenii citeau ziare la bufet şi le ascundeau repede cînd trecea ea.

Ei nu-i păsa şi acest lucru se vedea şi în atitudine.

Majoritatea colegilor ei o admirau, dar era foarte greu de suportat. Cei care îl cunoscuseră pe Patrick cu anumite ocazii înţelegeau atracţia dintre ei şi ştiau că fusese dragoste adevărată.

Alţii bîrfeau că doar se folosise de ea. La urma urmei, o relaţie cu o femeie detectiv era ceva bun pentru orice infractor. Mai ales pentru unul ca Patrick Kelly.

Dar nu ştiau ce simţiseră Kate şi Patrick unul pentru celălalt, cît de greu le fusese să-şi asculte inimile. Problemele pe care li le creaseră stilurile de viaţă diferite.

Nu ştiau absolut nimic. Ea ştia despre Golding că se întrebase adesea ce găsise Patrick Kelly, cu înfăţişarea şi faima sa, cu banii săi, la o femeie detectiv de vîrstă mijlocie.

Le spusese tuturor că el considera că era un fel de aranjament din partea lui Kelly, dacă nu dintr-a lui Kate. Mereu le amintea că lui Patrick îi plăceau blondele proaste şi cu sîni mari.

Acum, cînd se uită în jurul ei, la mesele murdare şi pătate de ţigări şi la oamenii care sporovăiau, Kate avu senzaţia că totul era ireal. Pat era pe moarte.

Avea să moară şi ea era la fel de departe de el ca şi cum ar fi fost pe Lună. Nu avea să ştie niciodată cît de mult îl iubea.

Cît de mult îl dorea încă. Ce mult însemna el pentru ea, în ciuda neînţelegerilor pe care le avuseseră. În ciuda stilurilor de viaţă diferite.

O simţi pe Jenny luînd-o de braţ şi scoţînd-o încet din încăpere. La radio cînta „Zoom" a lui Fat Larry's Band şi cuvintele păreau să-i spulbere şi ultima fărîmă de autocontrol.

Ajungînd în birou, izbucni în plîns, încercînd s-o facă fără zgomot, dar, din cînd în cînd, scotea cîte un suspin înăbuşit.

Jenny o ţinea strîns în timp ce umerii îi tresăltau şi tot corpul părea să i se sfărîme de durere.

– Eliberează-te, Kate. Scoate tot răul din tine, draga mea.

Şi ea o făcu.

Jeremy Blankley era atît de speriat, încît avea impresia că era gata să facă infarct.

În celulă, se uită la pereţii vopsiţi în verde şi acoperiţi de graffiti-uri pornografice, mirosi obişnuita duhoare de urină, vînturi vechi şi mîncare prost gătită şi simţi că-i dau lacrimile.

Mai fusese închis o dată pentru agresarea unor adolescenți, cînd fusese mai tînăr. Își aminti destul de bine cum dormea în celula lui cînd gardianul de serviciu adusese trei condamnați pe viață care agitau niște cozi de mătură furioși pe bună dreptate. Fusese folosit, știa asta. Deținuții fuseseră lăsați să se răcorească, iar el stătuse în spital aproape trei luni.

De data aceasta, însă, fiindcă era vorba de copii mici, era un om mort. Știa că, dacă îl duceau la Unitatea Deținuților Vulnerabili (UDV), avea să fie batjocorit pînă și de violatori. Asta în cel mai bun caz.

Avea să fie cel mai groaznic gen de infractor, urît de toată lumea, atît de gardieni cît și de ceilalți deținuți. Trebuia să aibă mare grijă ce mînca, să se păzească în permanență.

Existau o mie de moduri în care se putea ucide în închisoare unul ca el, de la cioburi în mîncare sau săpun la sare vîrîtă cu forța în gură și viol cu un obiect neascuțit.

Trebuia să privească tot timpul peste umăr.

Cînd se deschise ușa celulei, sări ca ars. Se bucură cînd văzu că era o femeie atrăgătoare cu ochi negri și triști, înaltă și subțire.

Jeremy zîmbi tremurător. Ea îl privi ca pe un gunoi și, cînd vorbi, vocea ei îl sperie cu intensitatea ei.

– Sînt detectiv inspector Kathryn Burrows și o să te închid atît de mult timp că n-o să mai vezi lumina zilei decît printre gratii, domnule Blankley. Înțelegi ce-ți spun, jigodie împuțită?

Jeremy încuviință din cap, fără să-și ridice privirea din podea. Nu putea s-o susțină pe a ei atît de plină de ură și dispreț.

– Indiferent la ce închisoare o să ajungi, o să am grijă să se afle totul despre dumneata. E o promisiune pe care ți-o fac din tot sufletul, domnule Blankley.

Tăcu cîteva minute și, pentru el, liniștea fu la fel de dureroasă ca orice zgomot.

– Ai face bine să te gîndeşti ce-o să-mi spui în următoarele cîteva ore şi să-ţi faci rost de un avocat bun, pentru că sînt hotărîtă să te distrug şi o s-o fac. Nu-mi pasă dacă ai prieteni sus-puşi, nu-mi pasă cine crezi că ar putea să te ajute. O să te fac praf şi o să-mi facă o plăcere nespusă.

Apoi ieşi din celulă la fel de încet cum intrase.

Sergentul de serviciu îi aruncă o privire lui Jeremy înainte să închidă uşa şi, atunci, el auzi o voce de alături strigînd:

– E un violator de copii nenorocit? Sînt închis lîngă un violator de copii?

Singurătatea şi deznădejdea se revărsară asupra lui asemeni unui val.

Kate se uita pe dosarele obţinute de la biroul lui Robert Bateman. Era uluită de lucrurile pe care asistenţii sociali le considerau acceptabile; condiţiile în care aceştia îi lăsau pe copii, pentru că se afiau în grija unui aşa-zis părinte.

Ei bine, avea să pună totul cap la cap şi să le identifice pe acele mame în aşa fel încît să-şi piardă şi copiii şi libertatea.

Acum nu mai era atît de sigură că Jackie Palmer era nevinovată. Totul începea să semene cu un fel de conspiraţie.

Ceva care le lega pe toate...

Uitîndu-se pe rapoarte şi citind lucrurile îngrozitoare care li se întîmplaseră femeilor pe care ea urmărea să le bage la închisoare, îi veni în minte imaginea lui Patrick zăcînd aproape fără viaţă.

Oftă adînc şi clătină din cap ca şi cum ar fi vrut să şteargă acea imagine. Se frecă la ochi, simţi rimelul fărîmiţîndu-se sub vîrfurile degetelor, dar nu-i păsă.

Avea să se cufunde în muncă, ştiind că Ratchet avea să folosească orice scuză pentru a-i lua cazul. Patrick Kelly era pe moarte şi inspectorul şef voia să se disocieze de el cît mai rapid cu putinţă.

Ea nu-l condamna; ba chiar îl înțelegea. Era la fel ca șobolanii care părăseau corăbiile ce se scufundau. Lui Patrick i-ar fi plăcut, n-ar fi luat-o ca pe ceva personal, atunci ea de ce s-o facă?

Acum că îl aveau pe Jeremy Blankley, ea avea să se concentreze asupra lui, asupra lucrurilor de care era capabil și a celor pe care ea știa că le făcuse deja.

De fiecare dată cînd se gîndea la fotografiile acelea, i se făcea greață. Nu înțelegea cum cineva putea să-i facă așa ceva unui copil, cum putea să vrea să-i facă așa ceva unui copil.

Se gîndi din nou la Patrick și se întrebă dacă rusul avea idee ce urmări avusese gestul lui? Ea știa că Patrick intrase în ceva care îl depășea mult.

Că acel club se dovedise a fi un șarpe încălzit la sîn. Ar fi vrut să facă ceva în acel sens, dar ce anume?

Willy dispăruse, în jurul ei, se petreceau multe lucruri ciudate și totul ducea tot la Patrick Kelly. Dar ea nu putea să se implice, nu oficial. Neoficial, însă, avea de gînd să afle cît putea de multe. Dar nu putea să neglijeze acea anchetă.

Copiii erau pe primul loc – trebuia să fie așa. Patrick însuși ar fi insistat în acest sens.

Se ridică și se întinse.

Era mai mult decît pregătită pentru Jeremy Blankley.

13

Kate văzu privirea înspăimîntată a lui Jeremy Blankley şi zîmbi.

– Pari îngrijorat, domnule Blankley. Ce naiba s-ar putea întîmpla?

Femeia aceea îl îngrozea. Parcă vedea prin el şi îi ghicea gîndurile. Parcă ar fi ştiut totul despre el.

Ca şi cum orice lucru murdar pe care îl făcuse era scris pe fruntea lui într-un limbaj pe care numai ea îl putea descifra.

Îşi aprinse o ţigară şi mîna îi tremura atît de tare că trebui să-şi ţină încheietura.

– Ai auzit vreodată expresia „nevinovat pînă la proba contrarie", domnişoară Burrows? întrebă el cu o voce răguşită.

Kate schiţă un zîmbet sarcastic.

– Păstrează chestia asta pentru juraţi, ei sînt cei care trebuie să creadă aiurelile astea. O să fac un caz atît de solid împotriva dumitale că fundul unei raţe o să pară o gaură imensă în comparaţie cu el.

Înşiră fotografiile pe birou în faţa lui cu un gest teatral.

– Recunoşti pe cineva, domnule Blankley? îl întrebă ea zîmbind. Pe altcineva în afară de dumneata, desigur.

El trase fumul în piept şi îşi şterse gura cu dosul mîinii.

– Îmi oferi un aranjament?

Ea clătină din cap.

– Nici în ruptul capului, amice. Vreau să te văd după gratii cît mai repede cu putință și pentru cît mai multă vreme. Vreau doar să lași dracului aiurelile.

Pînă și polițistul care asista la interogatoriu fu șocat de agresivitatea ei.

Jeremy Blankley se uită la ea pentru ceea ce lui i se păru a fi mult timp.

– Închipuie-ți cînd jurații o să vadă fotografiile astea și o să- ți recunoască tatuajele în toată splendoarea lor. La fel ca ale fratelui tău. Condoleanțele mele, desigur. Kevin a avut ghinion, nu? Cînd totul o să se termine, probabil că-ți vei dori ca Lenny Parkes să fi dat de tine întîi.

Rîse neplăcut.

– N-ai nici o șansă, amice. Absolut nici una. Orice juriu va vrea să te spînzure de cel mai apropiat copac. Și cine ar putea să-i condamne? Majoritatea oamenilor, inclusiv jurații, își iubesc copiii. Iubesc toți copiii. Asta-i afurisita de lege. Așa că cei ca tine – perverșii, ciudații, gunoaiele – tind să ne enerveze pe noi, oamenii normali. Sper că nu ți-ai făcut planuri de vacanță, pentru că n-o să mai poți pleca nicăieri foarte multă vreme.

– Nu sînt obligat să înghit așa ceva...

Avea lacrimi în ochi, acum fiindu-i de-a dreptul groază de ea.

– Ba da. Va trebui să înghiți orice am eu chef să-ți dau, spuse Kate rînjind. Pentru că, aici, eu sînt șefa. Pot să te oblig să faci orice vreau eu. Cam ca tine, cînd agresezi pe cineva mai mic, spuse ea desfăcînd brațele ca un pescar care arată că a prins un pește foarte mare. Toate astea sînt ale mele, eu iau decizii aici. Ar trebui să ții minte asta, pentru că sînt o mulțime de indivizi aici care mi-ar da bani mulți ca să rămînă singuri cu tine cinci minute. E valabil și pentru arestați și pentru polițiști. Încerc să te salvez de o bătaie soră cu moartea. Ai nevoie de UDV și încă foarte curînd, amice. Pentru că, atunci cînd o să-mi pierd răbdarea, vei rămîne de capul tău, amice.

Se ridică apoi, lăsînd fotografiile pe masă, pentru ca el să le poată vedea.

– Fă-ţi rost de un avocat cît mai repede. Pe urmă, o să te fac bucăţi şi o să-mi placă la nebunie fiecare clipă.

Ieşi din încăpere şi poliţistul privi în urma ei cu un nou respect.

După ce se trînti uşa, Jeremy Blankley puse capul pe braţe şi plînse ca un copil. Dacă fratele lui ar fi trăit, el ar mai fi avut o şansă.

Cunoştea pe cine trebuia. Spre deosebire de el, care îşi făcuse prea mulţi duşmani în timp. O singură persoană îl putea ajuta şi Jeremy se temea prea tare de consecinţe ca să-l contacteze fără să-l aibă pe Kevin alături.

Singura alternativă era să vorbească. Numai că aceea nu era deloc o soluţie.

Trebuia să încerce să-şi construiască un fel de apărare.

Dar ce anume? Aceea era întrebarea de şaizeci şi patru de mii de dolari.

– Ştiai că depozitul lui Patrick Kelly că a fost aruncat în aer? întrebă Ratchet cu o voce răguşită şi nervoasă.

Kate clătină din cap.

– N-am ştiut. Dar vă cred pe cuvînt, domnule, zise ea ridicînd din umeri. E limpede că ştiţi mai multe decît mine.

El o privi cu atenţie. Era ceva diferit la ea.

Desigur că era tensionată, înţelegea asta, dar, în tonul ei, se distingea o lipsă clară de respect, ceea ce nu-i plăcea deloc.

– Te simţi bine, Kate?

Ea zîmbi şi el fu uluit de schimbarea care se petrecuse cu ea. Părea drăguţă din nou. Expresia aspră pe care o avusese pe chip în ultima vreme părea să fi dispărut. Lui îi plăcuseră întotdeauna femeile bine dispuse.

– Foarte bine, domnule. Patrick e ţinut în viaţă de aparate. E căutat de un rus nebun, despre care bănuiesc că ştiţi mai multe decît mine. Am un caz grav de pedofilie de

anchetat şi sînt tratată ca o jigodie de superiorii mei. Ce naiba ar putea să mă deranjeze?

Se ridică, luînd dosarele în braţe şi, apoi, se întoarse spre superiorul ei.

– Dacă intenţionaţi să mă puneţi pe liber, pentru că am devenit stînjenitoare, aţi face bine să vă mai gîndiţi. M-am săturat de dumneavoastră şi de amicii dumneavoastră nenorociţi! Dacă aş deschide gura, aş putea face să dispară mai mulţi indivizi de-aici decît o bombă plasată strategic. Dacă aţi terminat, aş vrea să mă-ntorc la lucru. Mai ştiţi ce înseamnă asta? Sînt sigură că trebuie să fi făcut şi aşa ceva la un moment dat în timpul strălucitei cariere. Nu seamănă deloc cu golful, trebuie să stai foarte mult în birou. Acum vă rog să mă scuzaţi...

Cînd ajunse la uşă, se întoarse şi spuse tare:

– Şi încă ceva: am nevoie de mai mulţi oameni şi cred că ar trebui să aveţi grijă să-i primesc, nu?

– Detectiv inspector Burrows, doar nu crezi că poţi să-mi vorbeşti astfel.

Kate îl privi de sus.

– Tocmai am făcut-o, nu?

După aceea, se întoarse lîngă biroul lui şi se aplecă. El era atît de uluit, încît se rezemă de spătar, aproape temîndu-se de ea.

– Sînteţi o mare jigodie, domnule. Pe viitor, o să trimit pe cineva să vă dea raportul. Pentru că, sinceră să fiu, nu suport să vă mai văd mutra.

După ce ieşi ea, el rămase cu gura căscată de uimire.

– Ce naiba crezi că faci cu clientul meu?

Tînăra de culoare părea de-a dreptul furioasă.

– Poftim? spuse Kate plictisită, uitîndu-se la avocată. Cine ţi-a dat voie să intri?

Femeia fu luată prin surprindere şi acest lucru era vizibil.

– L-ai ameninţat pe Jeremy Blankley, bîigui ea.

Kate ridică mîna şi spuse rar:

– Serios? A existat vreun martor?

Amîndouă tăcură o clipă.

– Mi-am închipuit eu. Acum, domnişoară „Cum te-o chema", dacă nu te superi, trebuie să prind nişte violatori de copii. Jigodii, gunoaie, clienţi... cum vrei să le spui. Ai văzut dovezile, din întîmplare? Fotografiile?

Fata nu putu să-i susţină privirea şi Kate zîmbi.

– Înţeleg că da. Acum ascultă-mă: îl voi distruge pe domnul Blankley în orice mod voi putea. Dacă suporţi să te uiţi mai atent la fotografii, vei vedea copii, copii mici şi speriaţi şi pe Jeremy Blankley cu fratele său cu tatuajele lor cît se poate de vizibile. Dacă clientul dumitale nu suportă căldura, ar fi trebuit să stea cît mai departe de afurisita de bucătărie de la-nceput, nu crezi? Te rog să mă scuzi dacă scurtez această discuţie. Sînt foarte ocupată.

Cele două femei se priviră şi fata se uită prima în altă parte.

Kate se mai înmuie.

– Ştiu că trebuie să-ţi reprezinţi clientul cît mai bine, indiferent dacă e vinovat sau nu, şi respect asta. Ar trebui să-mi arăţi şi dumneata acelaşi respect cînd îmi fac datoria – aceea de a băga în puşcărie indivizi precum clientul dumitale pentru cît mai multă vreme.

Cînd rămase singură în birou, Kate îşi luă capul în mîini şi trase adînc aer în piept de cîteva ori. Cînd fata aceea dăduse buzna furioasă, Kate vrusese să se dezlănţuie.

Parcă altă persoană s-ar fi aflat în pielea ei, cineva mai agresiv şi mai irascibil. Ştia că aceea era urmarea şocului provocat de cele petrecute cu Patrick. Cele petrecute cu amîndoi.

Se înstrăinaseră, dar, în adîncul sufletului, amîndoi ştiuseră că acest lucru nu ar fi durat o veşnicie. Îl iubea prea mult ca să stea departe de el prea mult timp. Acum nu mai avea încotro. El era distrus, ţinut în viaţă de aparate şi vegheat de străini.

Toate funcţiile organismului îi erau dereglate, fiecare mişcare era făcută de altcineva în locul lui. Patrick Kelly, băiatul din Essex solid şi dur pe care ea ajunsese să-l adore, era pierdut în învelişul inutil al unui trup.

Cum avea să trăiască fără el?

Evelyn gătea, ca de obicei. Aşa făcea cînd era îngrijorată, deprimată, fericită sau tristă. În timp ce curăţa cartofii şi tăia varza simţea cum se relaxează. Făcea o friptură de miel pentru fiica ei şi acea prietenă bărbătoasă care locuia la ea.

Dar Jenny era o prezenţă agreabilă şi părea să fie ceva ce îi trebuia lui Kate în acele momente. Părea să fie şi o poliţistă foarte bună.

Evelyn se uită la ceasul de deasupra aragazului. Avea destul timp ca să prepare totul şi să se ducă şi la spital să-l vadă pe Patrick. Strînse din buze cînd îşi aminti de Grace.

Cînd se auzi soneria, străbătu repede holul cu o crenguţă de mentă în mînă care răspîndea o aromă minunată. Deschizînd uşa, văzu cu uimire dou bărbaţi foarte solizi cu paltoane. Trecură cîteva secunde pînă cînd îşi dădu seama că intrară în hol trecînd pe lîngă ea.

– Ce naiba faceţi? întrebă ea furioasă.

Cei doi o duseră cu blîndeţe, dar cu fermitate, în sufragerie şi închiseră uşa. Evelyn rămase şocată în mijlocul încăperii, dar ceva îi spuse să nu scoată nici un cuvînt. Se uită repede la telefonul de lîngă canapea, se duse şi ridică receptorul. Era mort, dar nu o mira. Teama îi încleştă gîtlejul. Se aşeză pe canapea şi îşi privi mîinile înăsprite de muncă, în timp ce auzea cum casa era scotocită în jurul ei.

Zece minute mai tîrziu, cei doi intrară în sufragerie şi ea privi uluită cum începură să scotocească şi acolo. Erau profesionişti şi rapizi. Unul chiar îi zîmbi şi, spre surprinderea ei, se trezi făcînd acelaşi lucru!

Atunci îşi dădu seama că nu aveau să-i facă nimic.

– E vreun lucru aici care îi aparţine lui Patrick Kelly?

Vocea cu accent puternic era plăcută şi respectuoasă.

Evelyn clătină din cap.

– Nu e nimic – n-a locuit aici niciodată. Sînt doar lucrurile mele şi ale fiicei mele. Ah, şi ale nepoatei mele, dar ea e plecată în străinătate.

– În Australia, nu?

Ea încuviinţă.

– O ţară frumoasă, fără îndoială.

Evelyn încuviinţă şi zîmbi din nou. I se părea ireal să stea de vorbă aşa, ca la rînd la autobuz. Celălalt dădu la o parte pernele canapelei şi îşi vîrî mîinile în părţi şi în partea din spate.

– N-o să găseşti nimic, băiete. Nu e nimic aici.

El o ignoră.

Apoi vorbiră între ei într-o altă limbă şi, în cele din urmă, individul zîmbitor îi spuse:

– Ne cerem scuze pentru deranj, doamnă.

Şi, după cîteva secunde, dispărură.

Evelyn scoase sticla de whisky şi îşi turnă în pahar. Trebuia să-şi potolească bătăile puternice ale inimii.

Se uită în jur, dar nimic nu părea atins, nimic nu era diferit faţă de momentul cînd intraseră cei doi. Avuseseră mănuşi, astfel că ştia că nu aveau să se găsească amprente, nimic.

După cel de-al doilea pahar, îşi dădu seama că se aflase în compania unor indivizi bine antrenaţi şi, probabil, foarte periculoşi. Totuşi, nu o intimidaseră.

Puse mîna pe telefon şi se bucură că funcţiona din nou. Nici asta nu o miră. O sună pe Kate şi îi spuse să vină acasă cît mai repede. Evelyn presimţea că nu i-ar fi plăcut ca toată secţia să afle acest lucru.

Apoi, deja puţin ameţită, reveni la medicamentul ei.

Jenny şi Kate se aflau în cel mai renumit local din Grantley, „Wheatsheaf". În timp ce beau gin tonic, se uitau în jur la clienţii obişnuiţi. Kate observă cîteva priviri mai insistente

şi îşi reprimă un zîmbet. Ştia că e recunoscută, exact ce voia. Cînd intră Michael McMann, ea îi făcu semn să vină lîngă ele. El nu păru deloc încîntat de idee, iar Jenny şi Kate se priviră, abia abţinîndu-se să nu rîdă.

– Ce dracu' faceţi? întrebă el uitîndu-se la cele două femei de parcă ar fi fost nişte extratereştri care răsăriseră deodată în faţa lui. Vreţi să fiu omorît?

Kate se încruntă.

– Dar eşti informator, Michael. Unde în altă parte am putea să te căutăm decît la serviciu, dacă vrem să te presăm? Am vrut să fim văzute şi chiar sîntem, aşa cum probabil că ai observat.

El transpira; o peliculă de sudoare îi acoperea faţa roşie şi începuse să i se ude şi părul rar, de culoarea nisipului. Îi puteau mirosi frica şi furia.

– Eşti o ticăloasă, Burrows. Am făcut unele servicii poliţiei în trecut şi, acum, îmi faceţi aşa ceva?

Jenny sorbi din pahar, după care răspunse:

– Da. Pentru că vrem o mare favoare. Una care te va face duşmanul tuturor celor cu care ai avut de-a face. Şi o s-o faci. Altfel, va trebui să-ncepem să-ţi facem probleme. E o treabă personală, înţelegi? Nu e o chestiune a poliţiei.

Aşteptă cîteva clipe, după care continuă:

– Apropo, Jacky Gunner ştie că eşti informator? Numai că lucrezi şi pentru el, nu? întrebă ea şi, cînd el nu-i răspunse, clătină din cap. Nu. Mi-am închipuit eu.

– Dumneata cine naiba eşti, oricum?

Jenny îl privi cu atenţie şi zîmbi.

– Domnule McMann, eu sînt cel mai mare duşman al dumitale.

– Ce vreţi de la mine?

– Vrem să aflăm ceva despre un anume Boris. Un rus. Vrem să ştim tot ce poţi să afli despre el.

– Nu cunosc nici un afurisit de rus...

Kate îl întrerupse.

– Nu, dar Jacky Gunner cunoaşte, cel puţin aşa am

înțeles. Se tot laudă cu relațiile lui cu ruşii. Asta am auzit-o de la un alt informator astăzi. Tu şi Jacky sînteți foarte buni amici, aşa că mi s- a părut firesc să te întreb. Mai ales că eşti un informator plătit de poliție, un ciripitor, spuse ea destul de tare, pentru a-l speria.

Michael îşi umezi buzele uscate şi aruncă o privire cu coada ochiului în jur.

– Credeam că te interesează violatorii de copii. Ce-i asta, o afacere colaterală?

– Aşa cum a zis prietena mea, e ceva personal, spuse ea şi rîse cînd îi văzu mutra indignată. Unde e Jacky zilele astea şi care e ultima lui afacere?

Michael clătină din cap încet.

– Puteți să mă închideți, dar nu scot nici o afurisită de vorbă. E ceva prea grav pentru unu' ca mine. Am auzit că bărbatul dumitale a fost împuşcat. Îmi pare rău. Dar nu pot să fac nimic mai mult, domnişoară Burrows, zise el rezemîndu-se de spătar, ca şi cum n-ar fi avut absolut nici o grijă.

Kate vorbi cu un glas scăzut şi limpede.

– O să aflu unde e Jacky şi, dacă, pentru asta, trebuie să strig în gura mare, chiar aici, tot ce-ai făcut, o s-o fac.

Michael ştia că vorbea serios.

– Sînt un informator plătit, nu poți să-mi faci aşa ceva. N-ai pune în pericol doar viața mea, ci şi cîteva anchete în desfăşurare, spuse el şi se lăsă din nou pe spate, mulțumit de sine.

Kate se aplecă şi mîrîi.

– De parcă mi-ar păsa. Ascultă-mă bine, Michael. O să scot asta de la tine într-un fel sau altul. Sînt jumătatea lui Patrick, aşa cum ai spus tu însuți. Nu uita asta, pentru că nu mă joc.

Apoi se aplecă şi mai mult spre el.

– La dracu' cu anchetele, la dracu' cu toate. Aşa cum am zis, e ceva personal. Vreau să-mi spui acum.

– Dacă aş fi în locul dumitale, domnule McMann, m-aş

gîndi în mod serios să-i spun ce vrea să ştie, zise Jenny pe un ton blînd şi prietenos şi Michael se uită de la una la alta, derutat.

– Chiar mă ameninţaţi?

– Aşa se pare, spuse Kate ridicîndu-se şi strigînd în gura mare: Încă un rînd aici, te rog. Şi ce bea prietenul meu, domnul McMann.

Toţi se întoarseră să-l privească.

Ea se uită la ceas şi spuse încet, apoi:

– Ai exact două minute pînă cînd gura o să mi se audă mai tare decît o alarmă antiaeriană. Ăştia ştiu cîţi indivizi ai turnat în ultimii şapte ani?

– E într-o casă secretă de lîngă Rettenden. Stă cu Joey Partridge.

Kate zîmbi.

– Ai văzut că n-a fost prea greu?

Casa lui Patrick părea părăsită. Cînd deschise uşa şi intră, Kate îşi auzi paşii răsunînd în liniştea din jur.

Jenny o urmă, abia putînd să-şi ascundă uimirea.

– La naiba, ce mai casă!

– E o casă drăguţă, nu? Lui Patrick îi plăcea foarte mult. Era rezultatul a tot ce-a făcut de-a lungul anilor.

Din hol, intrară în salon.

Jenny privi în jur fără să scoată un cuvînt. De acolo, se vedeau terenul de tenis şi căsuţa de vară. Înăuntru, erau candelabre grele din sticlă şi tablouri pe pereţi, canapele îmbrăcate în catifea şi draperii din brocart albastru.

Kate deschise un dulăpior şi închise alarma.

– Dumnezeule, Kate, aici sînt bani serioşi, şopti Jenny.

– Afacerile murdare se plătesc bine, asta ne învaţă la Hendon.

Jenny îşi ţuguie buzele şi spuse serioasă:

– Mi-am ales greşit meseria, scumpo.

Kate zîmbi.

– E destul de legal, Jen. Doar că nu e tocmai ceea ce

înțelegem noi prin bani cîștigați. Au venit din saloane de masaj și alte asemenea locuri. Pat știa ce vrea lumea și exploata acest lucru. Hai să vedem ce putem găsi.

Le luară două ore ca să cotrobăie prin casă și Kate știa că trebuia să plece în curînd. Menajera avea să se întoarcă la patru și jumătate și Kate nu voia s-o vadă. Nu găsiseră nimic ce să nu țină de afacerile cunoscute ale lui Patrick. Nu era absolut nimic legat de „Girlie Girls".

Îndreptîndu-se prin grădină spre căsuța de vară și chioșcul de la piscină, Jenny exclamă de nenumărate ori uluită de frumusețea proprietății.

– Doamne, Kate, nu mi-am închipuit că ai trăit așa tot acel timp. E ca-n basme. Un vis. Ca atunci cînd cîștigi la loterie, sau așa ceva.

Kate încetase să-i mai răspundă de mai bine de o oră. Știa cum se simțea Jenny, și ea se simțise așa uneori, chiar și atunci cînd locuise acolo.

Lui Lizzy îi plăcuse la nebunie casa aceea și se mutase acolo fără să stea pe gînduri, invitîndu-și prietenii și, în general, lăudîndu-se. Spre deosebire de Mandy Kelly, fiica lui Kate îmbrățișase noul stil de viață cu un entuziasm care păruse deplasat uneori. Ba își schimbase chiar și accentul ca să se potrivească zonei, ceea ce o enervase pe Kate la început. Considerase că era încă o dovadă a superficialității lui Lizzy.

Dar, așa cum spusese Patrick atunci, fata avea ceva mai mult din Dan dincolo de exteriorul voluptuos, iar sîngele își spunea întotdeauna cuvîntul.

Acum, amintindu-și trecutul cînd își trecea mîinile peste lucruri și simțea parfumul lui deosebit, Kate simțise o dorință teribilă de a plînge.

Patrick era pretutindeni în casa aceea.

Halatul lui părea abandonat, atîrnînd singur în baie. Patul lor părea imens și gol, acoperit cu o cuvertură fără nici o cută și cu fețele de pernă călcate perfect. Dispăruse orice urmă a ei de acolo și asta o durea. O durea foarte mult.

Sună telefonul mobil şi ea răspunse scurt. Stînd pe un fotoliu din răchită tapiţat, în căsuţa de vară, spuse calmă:

– Şi pe tine să te ia dracu', amice.

Apoi închise telefonul şi zîmbi cînd văzu expresia curioasă de pe chipul lui Jenny.

– Michael McMann s-a şi apucat să spună tuturor ce i s-a- ntîmplat. Era detectiv inspector Thomas din Harbridge. Deloc încîntat.

Jenny ridică din umeri.

– Ar trebui să pornim spre Rettenden, Kate. S-ar putea să-l fi prevenit deja.

Kate clătină din cap.

– Nu-şi poate permite să le spună nimic, pentru că ştie că tot o să-l găsim, la un moment dat.

– Rusul pare interesant, nu crezi?

Kate încuviinţă.

– Aici nu-i nimic. Patrick e prea viclean ca să lase ceva incriminator în casă. Sinceră să fiu, n-am idee unde ar putea fi restul lucrurilor lui. Depozitul i-a fost aruncat în aer, aşa că orice ar fi fost acolo trebuie să fi dispărut deja. Willy trebuie să ştie, dar el a ieşit din scenă din vreun anumit motiv. Aşa că, se pare că tot ce avem deocamdată este Rettenden.

– Ar trebui să plecăm, Kate. Îţi închipui ce mutră ar avea Ratchet dacă ar şti ce facem?

Kate nu răspunse. Se uită în jur şi se întrebă dacă nu cumva rusul supraveghea casa. Bănuise că dă şi voia ca el s-o vadă acolo. Poate aşa, avea să iasă la lumină.

– O să trecem pe-acasă să văd ce mai face mama.

Cele două poliţiste porniră agale înapoi, bucurîndu-se de frumuseţea peisajului. Kate se întrebă dacă îi era dor de casa în sine şi ştia că răspunsul era şi da şi nu. Fără Patrick, era goală. Cu el, fusese un cămin.

Jacky Gunner se uită la Joey Partridge.

– Acum îmi datorezi o sută de mii de lire, amice.

Joey îşi aprinse un trabuc şi suflă fumul peste masă.

– Afaceri, nu? spuse el şi, luînd tabla de Monopoly, răsturnă totul înapoi în cutie. Vrei un ceai?

– De ce nu? spuse Jacky Gunner apucîndu-se să-şi răsucească o ţigară cu marijuana. Ai auzit de Laurie Simons? L-au găsit cu şaişpe bucăţi de haşiş. A-ncercat să-i păcălească pe poliţai că era ciocolată.

Rîseră amîndoi.

– E ţicnit, spuse Joey. Am auzit că a fost interogat de cei de la Narcotice şi, cînd i-au arătat ce-au găsit în maşina lui, el a deschis punga şi a suflat în ea. Era cocaină peste tot. Pe masă, pe podea – a luat-o razna. Poliţaiul s-a înfuriat, iar el şi-o lingea de pe faţă, fiindcă zburase peste tot. Le-a zis: „E bună, încă n-a fost botezată. Exact cum a prescris doctorul." Ăia s-au înfuriat la culme.

Rîseră din nou.

– Ai văzut-o vreodată pe tipa lui, pe Big Lucy? întrebă Joey rînjind şi Jacky clătină din cap.

– Am auzit de ea.

– E urîtă şi grasă, da'-i aşa haioasă, că ar putea să fie comediantă. Are ceva care te face s-o placi. Cînd au scotocit casa, ea s-a dat jos din pat goală-puşcă, s-a aplecat şi şi-a desfăcut bucile. Le-a zis poliţailor: „Aveţi de ales – puteţi să intraţi cîte unul sau cîte doi." Laurie zicea că rîdea aşa de tare că nu puteau să-i pună cătuşele. Aveau nişte mutre bune de pozat. O să treacă pe-aici mai tîrziu, oricum, vine să-mi aducă ceva.

Jacky îşi aprinse ţigara şi trase adînc în piept.

– Cît crezi că va mai trebui să stăm aici?

Joey ridică din umeri.

– Dracu' ştie. Kelly ar fi trebuit să dea ortu' popii, jigodia. Da', din cîte am auzit, nu mai are mult, aşa că tre' să sperăm, zise el rînjind vesel. Va trebui să mă duc la înmormîntare, nu?

Rîzînd, Jacky Gunner îşi dădu părul la o parte din ochi. Era chipeş şi ştia asta.

Întotdeauna era conştient de felul cum arăta. Un idol al femeilor, îi plăcea să fie elegant în permanenţă. Chiar şi acum, închis într-o casă secretă, avînd doar compania bărbaţilor, se îmbrăcase lejer, dar îngrijit.

Îl privi pe Joey cum turnă ceaiul şi mai trase un fum.

– N-am putea s-aducem nişte gagici aici în seara asta, Joe? Vreau să mă regulez, amice.

Joey izbucni într-un rîs obscen.

– Am înţeles. O să văd ce pot face.

În clipa aceea, uşa se deschise şi ei se uitară înmărmuriţi la un negru imens care îşi făcu apariţia în încăpere.

– Tu cine dracu' eşti? întrebă Joey surprins.

Pielea lucioasă a negrului părea să plesnească pe umerii masivi şi pe ceafa groasă. Era cel mai mare individ pe care Jacky şi Joey îl văzuseră vreodată.

Kate intră în urma lui.

– Bună ziua, domnilor. A mai rămas ceva ceai?

Ea se duse spre ei şi privi în jur.

– E cam mizerie aici, nu?

Cei doi continuau să tacă, fiind încă şocaţi.

Ea zîmbi cînd le văzu feţele şi se prezentă.

– Sînt detectiv inspector Kate Burrows. Sau, cum mă mai ştie lumea, gagica poliţistă a lui Pat Kelly.

Fu încîntată cînd îi văzu pe amîndoi pălind.

– Iar acesta e prietenul meu, Benjamin Boarder. Nu e poliţist, aşa cum trebuie să vă fi dat seama deja. Bun, unde-i ceaiul ăla despre care vorbeam? întrebă ea apoi, frecîndu-şi mîinile.

14

Benjamin Boarder avea treizeci şi nouă de ani. Născut şi crescut în East End, dintr-o mamă albă şi un tată jamaican, era întruchiparea Omului Nou.

Bine îmbrăcat, arătos, bine educat şi tată a şapte copii, era un tip de treabă.

Cu condiţia să nu-l superi, bineînţeles.

Stînd de pază în micul bungalow din Rettenden, ştia că fusese recunoscut, ca de obicei.

Jacky Gunner se înverzise, dar era şi firesc. Avuseseră o confruntare cu mult timp în urmă.

Benjamin purta haina regulamentară a unei gorile: din piele, scumpă şi cu un buzunar lung. Văzu că privirile celor doi erau ţintite asupra acestuia din urmă şi trebui să facă un efort ca să nu zîmbească.

Amîndoi credeau că le sosise ceasul. Dacă ar fi fost după el, chiar aşa s-ar fi întîmplat.

O privi pe Kate cum sorbea din ceai şi vorbea cu ei fără să se refere deloc la motivul pentru care se afla acolo. Mirosea teama în aer. Întreaga situaţie îl amuza.

Boarder o plăcuse întotdeauna pe Kate Burrows.

Cînd Patrick începuse să iasă cu ea, Benjamin fusese de acord cu mulţi dintre ai lor în sensul că moartea fiicei sale îl făcuse să-şi piardă minţile. Totuşi, cînd o cunoscuse, ajunsese s-o placă şi s-o respecte.

Adevărul era că, aşa cum spusese Pat, tot ce făcea

acum era legal, aşa că nu trebuia să-şi facă griji că s-ar fi putut trezi cu cătuşe la mîini în toiul nopţii, decît dacă era un joc sexual.

În cele din urmă, toată lumea o acceptase. Majoritatea se întrebaseră dacă avea înclinaţii sexuale ciudate şi Pat nu negase niciodată. Rîdea doar.

Aşa că, pînă la urmă, mulţi îşi închipuiseră acest lucru şi reputaţia lui Pat se îmbunătăţise peste noapte.

„Te culci cu duşmanul" era doar una dintre sutele de glume care circulau.

Privind-o cum lupta pentru drepturile bărbatului ei, Benjamin hotărî că avea să facă orice ca s-o ajute, chiar dacă asta însemna să se încaiere cu nebunul de Boris Rusul. Tuturor le-ar fi fost mai bine fără un străin nenorocit.

– Gata, Gunner, nu-ncerca să mă mai duci. Amîndoi ştim că te aşteaptă o arestare. Asta-i legea. Aşa că, pe scurt, ori te iau acum, ori poţi să-mi faci un serviciu. Depinde numai de tine, spuse Kate.

– Atunci, mai bine mă arestezi, pentru că n-am de gînd să-ţi spun absolut nimic, cucoană.

Ea zîmbi.

– Să mergem, atunci.

Gunner era speriat. Cînd se uită neliniştit la Benjamin, amîndoi văzură deruta de pe chipul lui.

– Mă duci la secţie?

– Poate, spuse Kate pe un ton prietenos.

Benjamin se uită la ceas, de parcă s-ar fi grăbit foarte tare şi ar fi vrut să plece cît mai repede. Gestul nu scăpă nimănui dintre cei care se aflau în încăpere.

Kate îi mulţumi lui Dumnezeu pentru alegerea făcută. Benjamin Boarder cunoştea toate trucurile. Toţi văzură cum duse mîna la armă.

Păru un gest absolut instinctiv, ceea ce le păru şi mai înspăimîntător celor doi care stăteau la masă. Boarder era capabil să folosească o armă în schimbul unei sume de bani. Chiar o făcuse de multe ori.

– Ştiai că Patrick e mai bine? spuse Kate mai încet acum, ca şi cum le-ar fi împărtăşit un mare secret.

Joey Partridge se uită în jur, de parcă s-ar fi aşteptat să-i apară în faţa ochilor o cale de scăpare.

– Nu înţelegi cu ce ai de-a face, încercă el să se răstească şi se uită de la Kate la gorila ei. Nici unul din voi nu înţelege. Sîntem băgaţi în ceva atît de mare, cucoană, că pînă şi unei echipe de la FBI i-ar lua zece ani ca să trimită un singur om după gratii.

Benjamin rămase impasibil, iar Kate se ridică şi clătină din cap cu tristeţe.

– Habar n-ai ce vorbeşti, Joey. De cine te temi mai mult? De Boris, de Patrick sau de mine? Văd că eşti între ciocan şi nicovală. Indiferent ce hotărăsc astăzi, amîndoi sînteţi terminaţi. Aşa e sau nu? Nu vreau decît o legătură cu Boris, atîta tot. Pe urmă, o să plec şi o să uit că am fost aici. Dar, dacă nu obţin ce vreau, s-ar putea să încep să vă creez necazuri. Apoi va trebui să le spun oamenilor de genul lui McMann că, dacă ciripitul ar fi sport olimpic, voi aţi fi medaliaţi cu aur. Înţelegeţi ce vreau să spun?

Făcu o pauză şi se uită fix la cei doi.

– Dacă am putut să vă găsesc aici, aş putea să vă găsesc oriunde. Spre deosebire de majoritatea celor de teapa voastră, eu pot să vă caut în computerul central. Aşa că, haideţi să terminăm odată şi să cădem la o învoială. Am foarte multă treabă.

Jacky Gunner era impresionat. Voia să plece din ţară şi avea s-o facă peste cîteva zile. Acum, o poliţistă îi zicea că avea să fie ori arestat, ori un om mort.

Simţi broboane de sudoare şiroindu-i pe ceafă şi pe sub braţe. Era la un pas de libertate, pînă cînd apăruse femeia aceea cu ochii ei mari şi expresivi şi fără ţîţe, care îi spunea că nu avea cum să scape, orice ar fi făcut.

Se gîndi la soţia lui, Sheryl, şi la copiii lui, care îl aşteptau în Tenerife.

La contul din bancă la care numai el avea acces şi la

amanta lui, Freya, care locuia la nici zece minute de mers pe jos de vila cea nouă a soției lui.

Nu era drept. Nimic nu era drept în viață.

Colac peste pupăză, îl mai avea și pe Boris pe cap. Marele Boris cel Rău, care avea mai multe relații decît AT&T, British Telecom și toți furnizorii de servicii prin Internet la un loc.

Jacky era în rahat pînă peste cap, ca de obicei.

– Dacă Pat își revine, amîndoi sînteți într-o situație foarte precară, pentru că el va vrea să afle cine l-a trădat. Așa e el, vrea să le știe pe toate. Tocmai asta-mi place la el, spuse Kate calmă. După ce-o să-i dau informația pe care o dorește, puteți să faceți ce vreți. Dar, pînă atunci, sînteți ai mei. Du-i la mașină, Ben. Toată treaba asta începe să mă plictisească.

Joey sări de pe scaun brusc.

– Stai puțin. Unde ne duci?

– Callum Norville vă așteaptă pe amîndoi, spuse Boarder calm.

– Cum! Callum e amestecat în treaba asta?

Kate auzi tremurul din vocea lui Jacky și înghiți în sec, ascunzîndu-și propriul sentiment de teamă. Știa că mersese prea departe. Avea să plătească scump pentru tot.

– La cine altcineva am fi putut să apelăm? Patrick a fost partenerul lui ani de zile, credeam că știți asta.

Gunner se uită la Kate.

– Eu nu merg nicăieri.

– N-ai încotro.

El o privi în ochi.

– Ba da. O să-ți dau un număr la care poți lua legătura cu Boris...

– Termină, Jacky! Ai înnebunit? protestă Joey.

Gunner îi făcu semn să tacă.

– Să te ia dracu', Joey. Asta trebuia să fie o casă secretă și, acum, în orice clipă o să sune de la „Avon". Du-te și lasă-mă să rezolv eu treaba. Dacă vrei să faci pe

eroul, te priveşte, dar eu sînt deja pe lista neagră a lui Callum. În nici un caz n-am de gînd să dau ochii cu el.

Kate îşi reţinu un zîmbet. Patrick spusese odată că doar numele lui Callum era mai înspăimîntător decît orice ar fi putut să-şi închipuie Stephen King sau altcineva.

Avansase rapid de la luptător cu mîinile goale pînă la torţionar plătit. Răspîndea teroare în schimbul unei sume de bani. Prin urmare, era cel mai urît şi cel mai temut individ din oraş. Ţintuia picioare de mese, jupuia tălpi şi rîdea în timp ce făcea aceste lucruri. Semnul lui era jupuirea feţelor. Mai mult, el însuşi nu se temea de nimic. De asemenea reputaţie se bucura Callum Norville.

– Dă-mi numărul şi te las în seama lui Benny cîteva zile. După ce iau legătura cu rusul, o să-ţi poţi vedea de treabă ca de obicei.

Jacky clătină din cap.

– Nici vorbă. Îţi dau numărul şi dispari.

Kate îşi aprinse o ţigară, încet şi cu calm.

– Credeam că am stabilit deja că eu sînt şefa aici, amice. Aşa că, dă-mi numărul sau îl rog pe Callum foarte frumos să-l scoată de la tine. Nu mă păcăli! mîrîi ea deodată.

Cei doi ştiau că era o femeie furioasă. Bărbatul pe care îl adora fusese împuşcat şi se zbătea între viaţă şi moarte. Mai era sprijinită şi de un individ ţicnit pe nume Callum Norville.

Nu aveau de ales; trebuia să facă ce voia ea.

– Îl voi ţine pe Norville la distanţă, nu vă faceţi griji.

Dar părea cam nesigură, de parcă n-ar fi fost convinsă că putea face asta. Avu efectul scontat. Deodată, Boris trecu pe planul doi. Era înspăimîntător şi periculos, dar la fel era şi Callum Norville, numai că acesta era şi furios acum, cînd îi avea aproape în mînă.

Kate oftă cînd îi văzu pe cei doi urcînd în camionetă cu Benjamin. Ea intrase în bucluc pînă peste cap acum, tre-

cînd, în sfîrşit, de linia subţire care separa legea şi ordinea de criminalitate şi delincvenţă.

Era dezamăgită de ea însăşi; se aşteptase să se simtă mult mai rău decît se simţea în realitate. De fapt, chiar îi plăcuse.

Dar asta era, probabil, pentru că făcea ceva, în sfîrşit. Ştia că Patrick Kelly ar fi mutat munţii din loc ca s-o ajute, dacă lucrurile ar fi stat invers.

Ea nu făcea decît să întoarcă un compliment.

Sarah Coltman coborî din maşină şi se întinse. Era foarte obosită. O durea tot corpul. Îşi masă burta şi simţi copilul mişcînd.

Îi plăcea să locuiască acolo, deşi toată lumea era de părere că ea şi Max erau nebuni pentru că făceau asta. Nu mai erau decît două căsuţe pe Sunny Lane, dar tocmai acest lucru le plăcea. Intimitatea şi liniştea.

Amîndoi se născuseră în Grantley, în apartamente de bloc, astfel că munciseră şi puseseră bani de o parte pentru a-şi cumpăra casa visurilor.

De fiecare dată cînd se uita la căsuţa cu acoperişul său din stuf şi cu grădina sa frumoasă, Sarah era de-a dreptul fericită. Acum, cînd copilul era pe drum, le aveau pe toate.

Sarah îşi dădu la o parte din ochi părul negru şi des şi aruncă o privire spre cîmpurile de vizavi.

În curînd, acestea aveau să fie acoperite cu bălegar şi mirosul avea să fie îngrozitor, dar asta făcea parte din viaţa la ţară.

O muscă zumzăia în jurul feţei ei şi Sarah o îndepărtă uşor.

Căscă şi, apoi, deschizînd portbagajul, scoase sacoşele pline şi porni spre uşa de la intrare. În clipa aceea, văzu o femeie ce mergea pe potecă. Îi atrase atenţia, pentru că era însoţită de un copilaş superb. Fetiţa avea părul lung şi blond şi ochi albaştri, semănînd cu un înger. Dar plîngea foarte tare şi chipul îi era schimonosit de lacrimi.

Sarah lăsă jos sacoşele şi se duse spre poartă. Femeia se întoarse brusc cînd o văzu şi trase copilul după ea. Fetiţa striga „Vreau la mami!" şi se uită peste umăr la Sarah, implorînd-o din privire.

Deschizînd poarta, Sarah porni în urma lor. Fu ceva instinctiv.

Cînd femeia luă fetiţa în braţe, Sarah se trezi alergînd după ele. Copilul ţipa acum.

– Opreşte-te! Scuză-mă, poţi să mergi mai încet, te rog? Vreau să vorbesc cu dumneata.

Vocea lui Sarah era mai tare decît îşi închipuise. Îi răsună în urechi în timp ce alerga gîfîind. Se ruga să nu se împiedice şi să cadă.

Fetiţa dădea din picioare şi se zbătea acum, întinzînd braţele spre Sarah şi, în adîncul sufletului, aceasta ştiu că micuţa avea necazuri, ceea ce o impulsiona şi mai tare.

În ciuda greutăţii burţii, se forţă să alerge şi mai repede. Avea soarele în ochi şi se chinuia să vadă.

Femeia din faţa ei avea părul lung şi şaten şi alerga destul de repede, ţinînd cont că ţinea în braţe şi un copil de vreo trei ani.

În clipa aceea, fetiţa îi trase un picior cu putere şi femeia se împiedică. Sarah o văzu căzînd împreună cu copilul.

Astfel, ea mai cîştigă teren.

Femeia se ridică în genunchi şi încercă să pună mîna din nou pe fetiţă.

Dar aceasta fu mai iute şi o zbughi spre Sarah. Femeia se ridică, însă, şi o apucă de tricoul roşu. Îşi pierduse ritmul, aşa că, făcînd un ultim efort, Sarah le ajunse din urmă.

Femeia se întoarse şi îi trase un pumn în burtă cu toată puterea. Lovitura o făcu să se încovoaie.

Deodată, simţi ceva plesnind înăuntrul ei şi se prăbuşi în genunchi, uluită şi pradă unei dureri cumplite.

Cu lacrimi în ochi, văzu cum femeia o luă în braţe pe

fetița care tăcea acum şi se îndepărtă din nou în grabă.

Peste cîteva secunde, Sarah nu mai auzi decît ciripitul păsărelelor şi huruitul slab al unui tractor undeva, în depărtare.

Trase adînc aer în piept pentru a încerca să-şi potolească bătăile inimii şi durerea care îi invada trupul greoi.

Auzind portiera unei maşini trîntindu-se undeva, în apropiere, îşi aminti că văzuse o camionetă parcată în preajmă cînd venise de la cumpărături.

Rostogolindu-se pe o parte, încercă să se ridice în genunchi. Durerea se mai domoli puțin şi, rugîndu-se încet, încercă să se ridice în picioare.

Porni înapoi spre casă, în timp ce trupul îi spunea în permanență că avea nevoie de un doctor cît mai curînd.

Îi luă zece minute pînă ajunse acasă, unde sună la salvare şi la poliție.

Kathy Collins avea douăzeci şi cinci de ani şi era o bătrînă de douăzeci şi cinci de ani.

În timp ce cele patru fiice ale sale alergau în jurul ei, dorind să li se acorde atenție şi bătîndu-se între ele, se aşeză pe canapeaua veche şi îşi aprinse o țigară cu marijuana. Kathy trase fumul în piept şi oftă adînc.

– MAI TĂCEȚI DRACULUI! strigă ea, dar nu prea tare.

Fiica cea mai mare, Tiffany, începu să rîdă.

– Mai tăceți dracului, o imită ea. Tăceți dracului, tăceți dracului...

Cele trei mai mici începură să facă la fel şi Kathy clătină din cap prefăcîndu-se că le mustra. Erau patru neastîmpărate mici.

– Ce vreți să mîncați? le întrebă ea cu o voce obosită acum şi auzi acelaşi răspuns din fiecare seară.

– Cartofi prăjiți. Cartofi prăjiți şi fasole.

Apoi începură să alerge din nou, patru fetițe frumoase pe care le iubea sau le ura în funcție de starea de spirit pe care o avea.

Era opt fără douăzeci şi cinci seara şi abia intraseră în casă după o zi întreagă de joacă şi năzbîtii.

Uşa se deschise larg şi Suzy Harrington intră în casă.

Kathy se uită la ea dispreţuitoare.

– Ce vrei?

– Îmi împrumuţi una din fete, te rog? Am un client. Nimic rău, doar se uită.

Kathy nu era sigură.

I-ar fi prins bine banii, dar întotdeauna se simţea vinovată după aceea. Mai ales dacă era cea mică, Rebecca. O ura pe Suzy pentru că-i făcea aşa ceva.

Suzy îi văzu nedumerirea şi scoase o bancnotă de douăzeci de lire şi un pachetel învelit în staniol.

– De cea mai bună calitate, încă nebotezată, aşa că ai grijă, Kate. E al naibii de tare.

Zîmbetul fetei cînd ea îi întinse pachetul şi banii erau suficient de liniştitoare.

– Doar pentru o oră, scumpo, şi fără atingeri, îţi promit. Doar cîteva poze şi puţină distracţie. Fără complicaţii.

Kathy luă banii.

– Ai auzit de Kerry?

Fata ridică din umeri.

– E o jigodie. Mereu îi lasă singuri pe sărmanii copii. Le e mai bine fără ea, spuse ea luînd-o în braţe pe Rebecca în timp ce vorbea.

Kathy ar fi vrut deodată să-i smulgă fata din braţe, dar pachetul pe care îl ţinea în mînă o împiedică.

În adîncul sufletului, se simţea groaznic, dar şi tînjea după senzaţia de uitare pe care avea să i-o ofere heroina. Era un cerc vicios şi ştia asta.

Totuşi, nu era proastă.

Ştia că niciodată nu atingeau copiii, pentru că ea îi verifica atunci cînd se întorceau.

– E-n regulă, Kathy. Cum ţi-am mai spus, asta îi împiedică pe mulţi bărbaţi să iasă în căutare de copii. Acum pot să se uite la poze şi, astfel, se excită. E ca şi cu prostitua-

tele şi violurile. Dacă ar exista mai multe prostituate, ar fi mai puține violuri. E limpede.

Kathy nu credea asta cu adevărat, dar se convinse pe sine că aşa era. Cînd îi convenea, putea să se convingă de multe lucruri.

– O oră, nu mai mult, da?

Fata zîmbi, dezvelindu-şi dinții egali şi albi.

– Probabil chiar mai devreme. Tipul ăsta e un adevărat profesionist...

Kathy ridică mîna în semn de protest.

– Nu vreau să ştiu, da? Doar s-o aduci repede înapoi, îi e foame.

Suzy ştia că nu era bine să insiste. Avea copilul, avea ceea ce dorea, de ce să facă valuri? Ieşi din apartament tăcută şi cu Rebecca în brațe.

Kathy văzu privirea acuzatoare a fetei mai mari şi îi trase o palmă peste față.

Apoi, dîndu-i bancnota de douăzeci de lire, o trimise să cumpere cartofi prăjiți şi fasole. În curînd, avea să le ducă la culcare şi ea avea să-şi poată petrece timpul singură, în linişte. Perspectiva uitării nu fusese niciodată mai binevenită.

Sarah era întinsă în patul de spital, avîndu-l alături pe soțul ei, care îi ținea mîna într-a sa şi avea lacrimi în ochi.

– Nu mai fi îngrijorat, Max. N-a început travaliul. Sînt bine.

El fiind un bărbat solid, se mira de hotărîrea de care dădea dovadă plăpînda sa soție de a obține cît putea de multe lucruri bune de la viață.

O adora pe Sarah şi ea îl adora pe el. Copilul pe care ea îl purta în pîntece era ca o rază de speranță pentru el, capătul unui drum anevoios pe care îl parcurseseră spre o viață mai bună.

Nu-i venea să creadă că o altă femeie putuse s-o lovească astfel.

Nici nu se putea gîndi la aşa ceva. Burta lui Sarah era învineţită, dar copilul era teafăr, după spusele doctorilor. Ea fusese mai mult speriată şi supărată decît rănită fizic.

– Mă tot gîndesc la fetiţa aceea, spuse ea agitată. Era foarte speriată, dragul meu. Îngrozită. Nu cred că femeia aceea era mama ei.

– Oricine ar fi fost, o să-i trag o palmă peste ochi dacă o s-o văd vreodată, spuse el cu o voce ameninţătoare.

Jenny îi privi din uşă. Ofereau o imagine emoţionantă. Viitori părinţi. Simţi un pic de invidie cînd văzu cît de fericiţi erau. Bărbatul îi ţinea mîna soţiei ca şi cum ar fi fost din porţelan.

Intră în încăpere zîmbind.

– Domnul şi doamna Coltman?

Ei o priviră întrebători.

– Sînt detectiv inspector Jennifer Bartlett. Dar puteţi să-mi spuneţi Jenny.

Amîndoi zîmbiră.

– Am înţeles că aţi fost atacată în timp ce aţi fost martoră la un incident, aşa e, doamnă Coltman?

Femeia dădu din cap afirmativ.

– Fusesem la cumpărături şi abia ajunsesem acasă. Locuim pe Sunny Lane. E o zonă foarte liniştită. Ştii, rurală, zise ea oftînd şi, apoi, sorbi puţină apă. Am văzut-o pe acea femeie – înaltă, şatenă, cu un impermeabil deschis la culoare şi blugi. De fapt, la început am remarcat copilul. Era o fetiţă frumoasă, cu un păr lung şi blond şi ochi albaştri, de vreo trei ani. Ştii cît de greu e să apreciezi vîrsta copiilor.

Tăcu cîteva clipe apoi, amintindu-şi.

– Fetiţa era foarte agitată.

– Continuaţi, doamnă Coltman, spuse Jenny sesizîndu-i durerea din glas.

– Plîngea, striga „Vreau la mami."

Sarah bău din nou puţină apă şi soţul se agită în jurul ei, făcînd-o să se simtă cît mai bine.

– Domnule Coltman, vă supărați dacă vă rog să-mi aduceți o cană de ceai?

El o privi pe Jenny ciudat, după care clătină din cap.

– Mulțumesc. Cu lapte, fără zahăr.

După ce el ieși din încăpere, Jenny simți că femeia se mai relaxă.

– Îți mulțumesc. De fiecare dată cînd povestesc cum m-a lovit, el se înfurie tot mai tare. Cred că ar fi suportat mai bine dacă ar fi fost vorba de un bărbat.

– Vă mai amintiți ceva în legătură cu femeia?

Sarah închise ochii.

– Era puternică. Fetița trebuie să fi fost destul de grea și, totuși, ea a fugit destul de repede pînă s-a împiedicat. Fetița era foarte agitată, în nici un caz nu se poate să mă fi înșelat în legătură cu ce se întîmpla și, cînd m-a lovit, femeia a tras brațul înapoi și pumnul a fost foarte puternic și dureros. Am crezut că mi-a provocat nașterea.

– Ați recunoaște-o? o întrebă Jenny.

– Categoric. Totuși, fetița nu-mi dă pace. S-a anunțat dispariția vreunui copil?

Jenny clătină din cap.

– Nu în zonă.

– Sper să nu aibă legătură cu ceea ce se petrece în Grantley. Toți acei copii sărmani...

Jenny zîmbi slab.

– Și eu sper. Vă mai amintiți și altceva?

– Am văzut o camionetă neagră parcată lîngă calea ferată cînd am venit acasă. Nu știu dacă erau cu mașina aceea, dar îmi amintesc că am văzut-o. Cred că era un Ford.

– Cînd o să vă duceți acasă, o să trimit pe cineva să vă ia o declarație, bine? Puteți să încercați să vedeți dacă vă mai amintiți ceva care ne-ar putea fi de ajutor?

– O să-ncerc. Dar nu cred că femeia aceea era mama fetiței. Nu era o fetiță care se juca cu mama ei. Era un copil înspăimîntat.

Sarah o privi pe Jenny în ochi.

– Ştiu că femeia aceea a vrut să-mi facă rău şi sînt sigură că avea de gînd să-i facă rău acelui copil. Poţi să-i spui intuiţie feminină, sau cum vrei. Dar avea un chip diabolic. Totuşi, nu-l pot vedea cu ochii minţii.

– Încercaţi să vă odihniţi, doamnă Coltman. Cînd veţi fi pregătită, gîndiţi-vă din nou la tot incidentul. E uluitor ce ne putem aminti a doua zi sau în zilele imediat următoare. Între timp, o să văd ce pot să aflu, da?

Îşi zîmbiră reciproc.

– Aţi avut mult curaj pornind după ea aşa, mai ales în starea dumneavoastră.

Sarah ridică din umeri.

– Ca să fiu sinceră, nici nu m-am gîndit. Am ştiut doar că fetiţa aceea avea nevoie de ajutor.

– Indiferent cine a fost, avem o acuzaţie gravă de atac, pentru început. Acum odihniţi-vă şi o să mai vedem ce vă amintiţi.

Jenny se întoarse apoi spre soţul femeii, care stătea în uşă.

– Minunat, o cană de ceai.

Era îngrijorată, dar nu o arăta.

Kate stătea lîngă patul lui Patrick. În jur era linişte. Nu se auzeau decît şuieratul scăzut al ventilatorului şi mişcările îndepărtate ale infirmierelor de la Terapie Intensivă. Îi luă mîna într-a ei şi i-o strînse uşor.

– Bună, Pat. Mi-e foarte dor de tine. Toată ziua mă gîndesc numai la tine şi sper să te faci bine de dragul meu.

Apoi îl sărută uşor pe frunte şi pe buze. Era rece şi ea simţi dorinţa de a se strecura în pat lîngă el, pentru a-l încălzi cu trupul ei.

– Mama îţi transmite toată dragostea ei, la fel şi Lizzy. A sunat din Oz ca să spună că-ţi ţine pumnii.

Se aplecă spre el şi mai mult şi şopti:

– Am pus mîna pe Jacky Gunner şi pe Joey Partridge.

Nu i-am arestat. L-am rugat pe Benjamin Boarder să-i țină ascunși pînă cînd reușesc să iau legătura cu Boris Rusul. O să rezolv treaba asta pentru tine, dragul meu, îți promit. Ar fi trebuit să te ascult. N-ar fi trebuit să mă grăbesc să te judec. Îmi pare nespus de rău, Pat.

O lacrimă căzu pe obrazul lui și ea o privi cum se rostogoli pe pernă. Imediat fu urmată de altele.

– O să rezolv treaba asta cu orice preț, Patrick, da? Dar trebuie să te faci bine, dragul meu. Trebuie să te faci bine de dragul meu.

Apoi se îndreptă. Nu primi nici un răspuns. Doar mișcarea pleoapelor lui și șuieratul fără sfîrșit al aparatului care îl ajuta să respire.

Lui Kate îi veni să-și smulgă părul și să-și strige durerea și dorul pentru el în fața tuturor.

În schimb, se așeză lîngă patul lui și îi șopti cuvinte de încurajare și dragoste la ureche.

Jacky și Joey se uitară la noua lor locuință, după care se priviră surprinși.

Fuseseră legați la ochi, imobilizați și aruncați într-o camionetă. Habar nu aveau unde se află.

În realitate, erau legați într-o cabină portabilă de pe docurile din Tilbury.

Simțeau miros de sudoare, praf și urină. De pe podea îi priveau doi Rottweileri.

Pe un scaun stătea un tip chel și slăbănog cu o respirație urît mirositoare, dinți oribili și tatuaje proaste care făceau propagandă extremei drepte.

Felul în care individul acela și Benjamin se împrieteniseră era un mister la care nici măcar nu voiau să se gîndească.

Băiatul își scărpină brațul.

Avea o înțepătură de purice pe una din svastici și se scărpina furios. Unul din cîini scoase un mîrîit gros și băiatul îi trase un picior.

– Taci, Bessie. Ştii că n-ai voie să mănînci cînd lucrezi, spuse el şi se uită la cei doi ca şi cum şi-ar fi cerut scuze. Dacă e să vă atace, prefer s-o facă pe nemîncate. Face ca atacul să fie mai rapid şi mai curat. Odată i-am pus să atace un tip şi, înainte, mîncaseră zdravăn. Le-a trebuit o veşnicie ca să facă o treabă ca lumea. Mi-a fost milă de tip, zise el şi se apucă să-şi ruleze o ţigară, în timp ce cîinii se aşezară din nou.

Jacky Gunner se uită în jur.

– Aici locuieşti? întrebă el sincer curios.

Băiatul, al cărui nume era Colin, rîse.

– Nu, eu locuiesc cu maică-mea. Ăsta-i un loc pe care-l folosesc pentru dresarea cîinilor şi atacuri. De-asta miroase aşa oribil. A urină de cîine şi sînge. Pe ăştia doi îi duc să se bată, sînt nişte fiare. Eu i-am crescut pe mamă şi pe fiu şi, al dracu' să fiu, dacă ăştia doi nu-s nişte pui periculoşi! Trebuie să le dau să mănînce separat, altfel se bat pe carne. Dar, cînd lucrează, la fel ca toţi cîinii, se bat în echipă. Mai mult de-un cîine înseamnă haită, înţelegeţi? Voi aveţi cîini?

Părea cu adevărat interesat, iar Jacky şi Joey îşi dădură seama că nu era întreg la minte.

Jacky clătină din cap.

– Dar m-am culcat cu cîteva cătele.

Băiatul izbucni în rîs şi cei doi cîini săriră să vadă ce se întîmpla.

El îi plesni cu putere ca să se culce din nou şi cîinii se ghemuiră, încercînd să-i lingă mîna.

– Eu iubesc cîinii – mă refer la animale. Deşi şi iubita mea arată cam ciudat, dacă nu beau zdravăn înainte. O să treacă pe-aici mai tîrziu, să-mi aducă ceva de mîncare. O să vă leg la ochi cît ne regulăm. Trebuie să fim decenţi, nu? Păcat, totuşi, fiindcă are nişte ţîţe ale dracului de mari. Şi nu se ruşinează deloc să şi le arate.

Cei doi ascultau uimiţi.

– Benny-Boy v-a explicat care-i situaţia cumva?

Ei clătinară din cap şi băiatul oftă adînc.

– Nici mie. Da' aşa e el. Totuşi, e un tip de treabă. Nu ştiu decît că, dacă încercaţi ceva, trebuie să pun cîinii pe voi.

Apoi zîmbi.

– Apropo, uitaţi-vă aici, în caz că aveţi ceva idei.

Deschise uşa şi, deodată, intră un val de aer rece odată cu vreo alţi şapte cîini, rottweileri şi dobermani. Băiatul rîse de spaima lor, un hohot de rîs piţigăiat care părea să vină din adîncul său.

După cîteva minute, uşa fu închisă, mirosul fu iarăşi sufocant şi băiatul îşi rulă altă ţigară.

Avea să fie o noapte foarte lungă.

Kathy Collins se uită la Suzy cu un amestec de teamă şi respect.

– Te rog, Suzy. Unde mi-e fetiţa?

Suzy zîmbi liniştitor.

– Este bine. Uite-aici două sute, zise ea scoţînd zece bancnote de cîte douăzeci de lire dintr-un fişic de pe măsuţa de cafea şi i le dădu lui Kathy zîmbind. Cheltuie-i liniştită şi ţi-o aduc acasă mîine, bine?

Kathy luă banii.

– E teafără?

Suzy păru supărată.

– Sigur că-i teafără, proasto. Le-am făcut eu ceva vreodată copiilor tăi?

Era furioasă, de parcă ar fi fost acuzată de ceva rău şi părea gata să-şi piardă cumpătul în orice clipă.

– Iartă-mă, Suze. Dar ai zis că o să dureze puţin...

Suzy dădu ochii peste cap consternată.

– Ştii ceva, Kathy? Mă uimeşti. Eu îţi sînt prietenă şi tu n-ai încredere în mine.

Kathy era dezolată.

– Ba sigur că am încredere în tine, dar vreau ca fetiţa mea să vină acasă acum. E plecată de mult.

Suzy îşi aprinse o ţigară cu marijuana şi suflă fumul printre buze.

– Ia banii, ţine-ţi gura şi stai liniştită, da? E bine acolo unde e. Du-te acasă acum.

Kathy ar fi vrut să mai discute, dar îi era prea teamă, aşa că vîrî banii în buzunarul blugilor.

Cînd porni spre uşă, Suzy îi strigă:

– N-ai vrea s-o vinzi pentru trei miare?

Kathy se întoarse, albă ca varul.

– Cui?

– Cunosc o pereche care vrea să înfieze un copil.

Kathy clătină din cap.

– Nu. Nici vorbă. Îmi pare rău, Suze.

Suzy ridică din umeri.

– Foarte bine. Pa.

Kathy era expediată şi ştia acest lucru.

După ce se închise uşa, Suzy îşi permise să se relaxeze.

Unde dracu' era fetiţa şi cît avea să mai treacă pînă cînd Kathy îşi dădea seama că o pierduse?

Şi mai exact, ce avea să facă atunci cînd avea să afle?

15

Jenny şi Kate stăteau în birou, mîncînd pîine prăjită şi bînd ceai.

– Eşti sigură că ştii ce faci, Kate? întrebă Jenny.

– Nu. Dar ştiu că trebuie s-o fac, dacă ţi se pare logic. Trebuie să mă asigur că Patrick e în siguranţă. Dacă va supravieţui, nu vreau să fie în situaţia în care să stea să aştepte să se întîmple din nou. Am vorbit cu doctoriţa şi mi-a zis că, dacă Pat îşi va reveni, va vedea doar parţial sau chiar va avea creierul afectat. Acum se monitorizează un cheag de sînge şi, imediat cum vor crede că va fi pregătit, vor să-l opereze. Dar operaţia în sine i-ar putea face mai mult rău. E o situaţie riscantă.

Zîmbi trist.

– Îmi amintesc cînd au operat-o pe fiica lui. Decupaseră o porţiune din craniu, aşa încît creierul să se umfle nestingherit – să nu apese pe os, înţelegi. Cît s-a mai rugat ca fata să revină la viaţă, dar n-a fost de-ajuns. Pentru prima dată, n-a putut să rezolve un lucru. Cred că asta l-a distrus pe dinăuntru.

Jenny mai turnă ceai dintr-un termos.

– Toţi sîntem distruşi de cîte ceva, Kathe. Uneori, mă gîndesc că asta e viaţa. O serie de evenimente: drame, traume, cu puţină fericire presărată, atît cît să nu ne pierdem minţile. De exemplu, femeia aceea de ieri. Aşteaptă un copil, are un soţ bun şi casa pe care a visat-o şi, deo-

dată, i s-a întîmplat aşa ceva. O altă femeie i-a tras un pumn în burtă. Una care trăgea o fetiţă după ea de gulerul tricoului. O femeie despre care, întîmplător, n-am mai auzit nimic de-atunci. Nimic despre vreun copil dispărut. Aşadar, se pare că e un caz obişnuit de agresare şi molestare a unui copil. În Grantley se întîmplă ceva foarte ciudat, Kate. Ceva foarte, foarte ciudat.

– Aşa s-ar părea. Totuşi, un lucru nu-mi dă pace deloc. Cine e copilul din groapa de gunoi? Cum se poate ca un băieţel să fi dispărut de atîta timp şi nimeni să nu ştie cine e? Sînt atîtea lucruri pe care aş vrea să le ştiu. Ca de exemplu, cum doarme Kerry Alston noaptea? Cum poate Jeremy Blankley să trăiască pe pămîntul ăsta trecînd drept o persoană normală? Cum au putut să se petreacă asemenea mizerii într-un bloc de locuinţe şi nimeni să nu-şi dea seama? Cum au putut Mary Parkes şi cei ca ea să devină agresori la o vîrstă atît de fragedă?

Jenny sorbi din ceai.

– O studiam pe Mary în timp ce o interogam. Îi plăcea fiecare clipă. La ea e vorba numai de atenţie. De nimic altceva. Am văzut asta de multe ori. Copiii care au nevoie de multă atenţie sînt ca nişte faruri pentru pedofili. Adesea, aceştia au ca ţinte copiii mijlocii din familiile numeroase. Unora dintre copiii mai mari chiar le place. Un pedofil poate aştepta şi trei ani pînă să dea lovitura. În acest timp, cîştigă încrederea părinţilor, a copiilor, a tuturor. Mă gîndesc adesea că asta îi excită. Pregătirea e aproape la fel de excitantă ca abuzul în sine.

– Trăim într-o lume bolnavă.

Jenny zîmbi pentru a mai degaja atmosfera.

– Totdeauna a fost o lume bolnavă, numai că, acum, vorbim mai mult despre asta, ceea ce nu poate fi decît un lucru bun, nu? Cu ani în urmă, un copil molestat n-ar fi primit nici un fel de ajutor. Părinţii lui s-ar fi temut să nu afle lumea ce se întîmplase. Agresorul ori părăsea zona în linişte, ori tatăl îi trăgea o bătaie. Poliţia nici măcar nu era

anunțată, așa că era ținut secret. Și acum se mai întîmplă chestii de-astea, să știi. Oamenii țin secret așa ceva. Nu-și dau seama că, astfel, îi permit pedofilului s-o facă din nou cu copiii altora.

Kate dădu din cap aprobator.

– Cred că trebuie să-l speriem pe Jeremy Blankley. Să-l speriem cu adevărat, de data asta. Să-l forțăm să vorbească. E deja îngrozit de ideea că ar putea ajunge la pușcărie.

– Las' pe mine, Kate. Tu du-te și vezi ce poți să afli despre prietenul nostru rus și eu mă ocup de lucrurile de-aici.

– Ești o colegă minunată, Jen.

Ea zîmbi.

– Știu. S-ar putea să te rog să-mi întorci favoarea într-o zi.

Kate îi strînse mîna.

– Nu trebuie decît să spui.

– Știu, scumpo. Știu.

Robert Bateman se uită la fetița pe care o ținea pe genunchi și îi zîmbi cu blîndețe. Era mică pentru vîrsta ei, cu părul negru și ochi expresivi. La un an și șase luni, abia putea să meargă, dar nu vorbea și nici nu avea coordonare.

Mama ei, Natasha Linten, sau Tash, aduse două cești de ceai slab. Așezînd-o pe cea a lui Robert lîngă piciorul acestuia pe podea, luă fetița și aproape că o trînti în țarc. Apoi puse și bebelușul pe care îl născuse recent lîngă fiica ei, iar ea se așeză să bea ceaiul și să fumeze o țigară.

În încăpere era o mizerie de nedescris. La fel ca în toată casa. Se simțea un miros de neglijență care părea prezent în toate locuințele pe care le vizita Robert. Covorul era plin de pete: urină, fecale și vomă amestecate cu resturi de alimente și biscuiți călcați în picioare de copiii mai mari.

Mobila era uzată şi mirosea urît. Un fotoliu era ud de urină şi, chiar în clipa aceea, un băieţel stătea pe el urmărind încîntat filmul „Fireman Sam". La fel ca toţi ceilalţi copii, rîdea pe muteşte, deschizînd gura, dar fără să scoată nici un sunet.

Robert era deprimat cînd se ducea acolo.

– Uite ce e, Tash, trebuie să faci ceva, scumpo.

Ea rînji, lăsînd să i se vadă dinţii maronii şi neîngrijiţi.

– Du-te dracu', Batey. Abia am născut. Nu pot să am grijă şi de ăştia şi să mă ocup şi de treburile din casă.

– Tocmai asta e, că n-ai grijă de copii. Uită-te în jurul tău. Copiii sînt neglijaţi; casa la fel. În cutia cu scutece din baie sînt viermi, pentru că nu te deranjezi s-o goleşti. Zău aşa, Tash, nu e bine deloc.

Ea rîse.

– Beai ceaiul şi nu mai mormăi, la dracu'. Maică-mea o să vină în weekend pentru curăţenie, ca de obicei, iar eu o să mă odihnesc ca lumea.

– Sînt nevoit să fac un raport despre toate astea, Tash. Ţi-am oferit nenumărate şanse. Am aranjat să stai aici pînă cînd cealaltă locuinţă a ta era dezinfectată şi mi-ai promis că o să te schimbi. Dar nu faci decît să bei ceai, să fumezi şi să stai la bîrfă cu prietenele. O să ţi se ia copiii şi eu n-o să pot face nimic.

Copiii plîngeau, făcînd un zgomot infernal şi enervant.

Tash îl luă pe cel mai mic şi îl aşeză pe canapea. Îi scoase scutecul şi mirosul puternic de amoniac făcu să le dea lacrimile. Funduleţul îi era roşu şi iritat şi el urla acum, dînd din mînuţe de durere. Tash se uită la el cu indiferenţă.

– Auzi ce gălăgie face, afurisitul, spuse ea înţepîndu-i funduleţul cu acul de la scutec, împunsăturile făcîndu-l să urle şi mai tare.

– Termină! Termină, Tash. E o cruzime.

– Îi place, tuturor copiilor mei le place. Îi întăreşte pentru cînd o să fie mari, înţelegi? Şi maică-mea ne făcea nouă aşa şi uite că n-avem nimic.

– Asta-i o chestiune de opinie, scumpo. Dacă foloseşti scutece din astea, ce faci cu cele de unică folosinţă pe care ţi le dăm noi? Presupun că le vinzi. Ceea ce înseamnă că nu e schimbat suficient de des. E un afurisit de cerc vicios, nu?

Vocea lui Robert era mai groasă ca de obicei şi ochii plini de durere, în timp ce încerca să-i dea de înţeles că, de data aceasta, avea să-şi piardă copiii. Că el îi oferise toate şansele posibile.

– Trebuie să stăm de vorbă, Tash, mă refer la o discuţie ca între adulţi. E foarte grav. Cei de la grădiniţă au reclamat că Malachi avea arsuri pe picioare. El a zis că i le-a provocat Eric ţinîndu-l foarte aproape de foc. Are trei ani şi e maltratat de actualul tău partener. Treci de la o relaţie abuzivă la alta şi sărmanii copii suportă consecinţele. E un moment critic, Tash. Voi recomanda darea lor spre adopţie temporară şi, poate, definitivă, mai vedem. Dar, oricum, nu vor mai putea să stea cu tine.

Ea îl privi uluită. Dîndu-şi părul murdar la o parte din ochi, spuse cu convingere:

– Nimeni n-o să-mi ia copiii.

– N-am de ales, spuse Robert cu tristeţe. Poliţia va fi informată, iar tu şi Eric veţi fi acuzaţi de maltratare. Uită-te în jur, Tash. Ai douăzeci şi trei de ani şi cinci copii născuţi la interval de douăsprezece luni. Fiecare are alt tată, indivizi care se pare că nu rezistă niciodată prea mult. Tatăl celui mai mic mai are cinci copii cu cinci femei, cu care n-a stat niciodată şi pe care nu i-a întreţinut în nici un fel. Eşti murdară, copiii sînt murdari şi neglijaţi... situaţia asta nu mai poate continua, scumpo. Te plac, Tash. Întotdeauna te-am plăcut, ştii asta. Dar trebuie să-mi fac datoria şi mă tem că voi recomanda să fie daţi în grija statului, iar pe tine să te mut de pe lista fetelor cu grad de risc şi care necesită supraveghere pe cea a fetelor rele. Pe scurt, vei pierde controlul asupra copiilor tăi. Nu pot face altceva.

Ea se uită la el făcînd ochii mari.

– O să-mi pierd banii, nu? O să pierd cele cîteva lire. Cum dracu' o să supravieţuiesc? spuse ea practic aruncînd copilul înapoi în ţarc. O să-i ia mama. Dă-i ei copiii pînă-mi revin eu.

El ridică mîna.

– Nici vorbă. Mama ta nu-i vrea, scumpo. S-a săturat şi, sincer vorbind, nici un tribunal nu i i-ar da ei. Nu i-ar da nici măcar voie să-i vadă. V-a bătut pe toţi şi şi-a bătut şi nepoţii în trecut. S-a terminat, Tash. Am făcut tot ce-am putut pentru tine.

Ea plîngea acum, dar de furie.

– Ticălos nenorocit! Ştiai ce-o să spui cînd ai venit, amabil ca întotdeauna, nemernicule. Ei bine, n-o să-i iei, fiindcă Eric trebuie să vină şi o să te aranjeze el, amice.

– Eric e la mama lui. Ştie, scumpo. Te-a reclamat deja de două ori. E dispus să-şi lase fiul în grija Asistenţei Sociale. Nu vrea să ştie de copil. E numai vina ta, Tash. Ce naiba te-a apucat de l-ai lăsat pe ticălosul ăla să ţină un copil lîngă foc? Trebuie să fi avut dureri îngrozitoare.

Ea lovi cu piciorul un ursuleţ murdar de dulciuri şi fecale, făcîndu-l să aterizeze lîngă ţarc. Zgomotul îi făcu să tacă pe copiii care plîngeau.

– Răspundea, ca de obicei – e un afurisit mic. E numai vina lui, ticălosul. I-am zis să nu fie obraznic cu Eric, da' ce, a vrut să asculte? Pe dracu'! Leit taică-su.

– Are trei ani! La ce te aştepţi din partea lui? E un copil, Tash, un copil care ar trebui protejat, spălat şi hrănit regulat. Are dreptul să fie tratat cu respect, dragoste şi bunătate. Tu nu poţi oferi nimic din toate astea copiilor tăi, aşa că va trebui să fie duşi într-un loc unde vor primi îngrijirea necesară. Asta înseamnă hrană, îmbrăcăminte, un pat curat, jucării, un tratament decent. Ţi-am explicat toate astea de o mie de ori. Ai mers prea departe, ca de obicei, şi, acum, nu ţi se mai oferă nici o şansă.

Tash se aşeză pe canapea, luîndu-şi capul în mîini.

– Cum rămîne cu banii? Cum o să trăiesc?

Robert oftă adînc şi îşi trecu o mînă prin păr, făcîndu-l să se zbîrlească. Arăta ciudat, ştia asta şi puţin îi păsa. Îi părea nespus de rău pentru fata aceea, dar ştia că nu putea face faţă pentru că nu voia. Drumul ei în viaţă era croit şi, dacă cei mici ar fi rămas cu ea, s-ar fi prăbuşit şi ei o dată cu ea. Dacă ar fi fost după el, ar fi pus ca fetele de genul ei să fie sterilizate, deşi nu o spusese niciodată cu glas tare.

Dar faptul că trebuia să aibă de-a face cu fete ca Tasha îl epuiza teribil. Colac peste pupăză, locuia şi cu tatăl lui bolnav care tocmai fusese diagnosticat ca suferind de demenţă.

Robert voia atît de mult să le ajute pe fetele acelea, dar pînă şi el trebuia să se recunoască înfrînt uneori şi acela era un astfel de moment.

Puse mîna uşor pe capul ei plecat şi oftă.

– Îmi pare rău, Tash, sincer.

Ea îşi ridică privirea şi ochii ei de un albastru decolorat se umplură de lacrimi.

– Să te ia dracu'.

Exact asta se aşteptase el să spună.

Se duse cu ceştile în bucătăria murdară şi simţi că i se întoarce stomacul pe dos. Un scutec plin de fecale şi urină era în chiuvetă peste biberoanele celui mic. Muştele stăteau grămadă pe el, iar mirosul era îngrozitor.

El se uită în jur, la încăperea mizerabilă, şi îi veni să plîngă pentru copiii frumoşi cărora ea le dăduse viaţă şi pe care îi adusese de la spital pentru a trăi în cocina aceea.

Devenea prea bătrîn pentru aşa ceva.

Trecuse multă vreme de cînd nu mai lăsase totul la serviciu la capătul unei zile istovitoare. Acum, soarta unor asemenea copii devenea o parte din visele lui. Nu-i dispărea din minte. Îl deprima îngrozitor.

Se întoarse în sufragerie şi schimbă copilul.

Ceilalţi asistenţi sociali aveau să sosească în curînd. Robert îşi făcuse datoria, o făcuse chiar bine.

Încercase să uşureze lovitura pentru Natasha, să-i explice. Dar asta nu-l făcea să se simtă mai bine.

Boris coborî din BMW-ul său şi se întinse, atrăgînd privirile celor care treceau pe lîngă el, dar era obişnuit. Nu îl mai deranja.

Se uită în jur, ca un profesionist, înainte să intre în micul bloc din Maida Vale. Paşii săi grei răsunau pe scară. Totul era murdar înăuntru şi el avu grijă să nu atingă nimic, nici pereţii, nici balustradele.

În capul scărilor, o fată ţinea deschisă uşa unui apartament. Nu purta nimic, în afara unui zîmbet pe chipul înăsprit. El trecu pe lîngă ea şi se îndreptă spre sufrageria spaţioasă, decorată în nuanţe pastel, care arăta mult mai bine decît alte încăperi din clădire.

Încăperea era plină de femei şi fete goale. El le privi cu un ochi de expert înainte să accepte un pahar de la un bărbat scund şi cărunt, îmbrăcat într-un costum Versace.

Boris sorbi din paharul cu vodcă şi întrebă:

– Ăsta e tot transportul?

Celălalt îşi drese glasul cu zgomot înainte să răspundă.

– Nu, celelalte nu arătau prea bine şi i le-am dat lui Christy. Le duce la Paddington. Nici nu prea ştiu englezeşte, aşa că e mai bine să nu intre în afacere pînă cînd nu sînt pregătite. Am paşapoartele şi tot ce trebuie pentru grupul ăsta. N-o să fie nici o problemă. Serghei le-a explicat treaba şi se pare că majoritatea se aşteptau. Nu-i nici una ruşinoasă printre ele, îl asigură el pe Boris. Roşcata aia înaltă m-a lucrat mai devreme ca o adevărată profesionistă. Cu pielea şi părul ei, o să aducă o mică avere. Chinezilor le plac roşcatele şi blondele. Cele naturale, aşa cum e cazul ei. Aia brunetă cu ochii negri e cam afurisită. N-aş avea prea mare încredere în ea. Am înţeles că are nevoie de o ascunzătoare şi chiar o s-o aibă. Dar e bine dotată şi unora le plac împotrivirile, nu?

Rîse de propriile lui cuvinte şi fetele îl priviră cu teamă.

– Vreo două zile fără haine ar trebui să le pună cu botul pe labe pînă şi pe cele mai încăpăţînate. Aşa se întîmplă de obicei. Am o echipă care o să vină mai tîrziu ca să se ocupe de ele, aşa că o să pot să le sortez. Dar cred că avem cîteva foarte bune.

Boris se uită la fiecare pe rînd. Privirea i se opri asupra unei blonde micuţe, cu un mijloc ce putea fi cuprins cu mîinile şi cu ochi mari, albaştri.

– Adu-o la mine diseară.

Individul încuviinţă.

– S-a făcut. Dar nu-l lăsa pe Serghei s-o aibă, da? Lasă semne şi trec cîteva zile pînă le putem scoate din nou. Ultima a avut nevoie de opt copci, Boris, şi e foarte greu să găseşti un doctor şi tot ce mai trebuie. N-avem nevoie de publicitate.

– O să discut cu el, dar îl cunoşti. Fiecare cu treaba lui.

– Adevărat. Dar eu unul n-am nevoie de probleme. Cred că fetelor le e şi aşa destul de greu, fără să le mai aranjeze şi el. Nu numai asta, dar nu pot să cîştige şi, în fond, pentru asta sînt aici. Avem peste un sfert de milion pe an în camera asta. Cînd e cald, simţi cum miros. Unele dintre ele îţi fac greaţă. Alea două brunete de pe canapea se ceartă întruna. Cred că am putea să facem un spectacol pe viu cu ele şi le-ar plăcea la nebunie. Asta aduce bani întotdeauna. Clienţii îşi dau seama după un timp cînd e ceva înscenat şi le place mult mai mult cînd e real. Îi face să dea mai mulţi bani.

– Unde o să meargă?

Celălalt ridică din umeri.

– Mă gîndeam să le duc în apartamente cu profesionişti. În curînd o să înveţe cum stă treaba, nu-s proaste. Le-am promis că, în doi ani, o să-şi poată plăti toate datoriile. Aşa au o motivaţie. Le spun tot felul de lucruri numai să le fac să lucreze. Dar, după cîţiva ani, nu mai sînt bune de nimic, oricum. Îşi pierd prospeţimea şi încep să arate ca nişte tîrfe, înţelegi ce vreau să zic.

Boris încuviință.

– Ai făcut treabă bună, Geoff. Celelalte unde merg în Paddington?

– În niște apartamente în zona ieftină a pieții, iar cîteva vor fi plimbate prin oraș puțin. Cam slăbuțe, cum ți-am spus, dar bune pentru ceea ce vrem noi. Vreo două pot să meargă în saloane. Beverley o să le pregătească dacă-i dăm ceva de băut. Așa că n-avem deloc un transport prost. Au fost și mai bune, dar, ca să fiu sincer, altele au fost și mai proaste.

Fetele îi priveau indiferente. Știau ce se vorbea, chiar dacă nu înțelegeau limba. Boris le privi din nou și ele se uitară în jos.

– Trimite-mi-o pe cea mică și mai stăm de vorbă peste o săptămînă, bine?

– Bine. Să nu uit, ți-a povestit Serghei despre Julie?

– Ce-i cu ea?

– Avea SIDA. Unul dintre băieți a scăpat de ea sîmbătă. Cadavrul ei nu va fi găsit, pentru că a fost zdrobită într-un concasor din nordul Londrei. A aruncat-o în portbagajul unei mașini. Dar avem nevoie de cineva care să preia salonul din Canning Town. Mă gîndeam să i-l lăsăm Amandei. E destul de deșteaptă și se ocupă deja de local.

– Julie mai lucra?

– Ah, da, mult timp n-a părut bolnavă și, brusc, a început să arate ca dracu' Nici nu vreau să mă gîndesc cîți tipi o fi îmbolnăvit. Dar, așa cum zicea și ea, dacă voiau s-o facă cu ea, trebuiau s-o ia așa cum era. Totdeauna a avut simțul umorului, pînă în ultima clipă. Dar a trebuit s-o lichidăm, știa prea multe. Oricum, s-a comportat bine. Bănuiesc că s-a bucurat să moară, nu?

Boris ridică din umeri, plictisit de conversație.

– Adu-mi fata mai tîrziu.

Se întoarse la mașină fredonînd. O fată trecu pe lîngă el. Avea un păr lung, șaten, și un mers șerpuit. O privi în oglinda laterală și zîmbi. Îi plăceau fetele din Anglia. Aveau

o încredere în ele însele care era foarte atrăgătoare. Ştia că erau cu ochii după marea şansă şi asta îl intriga. Banii însemnau putere în ţara aceea. Majoritatea oamenilor erau dispuşi să facă practic orice pentru a-i cîştiga.

Acest lucru îl uluia.

Ştia că fata se uitase la el şi cochetă cu ideea de a intra în vorbă cu ea. Dar nu avea chef să se ostenească. Mai erau multe ca ea în jur, dacă ştiai unde să cauţi.

Jimmy Pierce era speriat. Ştia că Jacky Gunner şi Joey Partridge dispăruseră şi nu îndrăznea să-i spună lui Boris, care avea să explodeze de furie.

Sorbi din paharul cu whisky, încercînd să-l lungească. Ştia că n- ar fi trebuit să bea, dar era atît de îngrozit, că avea nevoie de ceva care să-i potolească nervii.

Soţia lui îl privi prin deschizătura de la bucătărie. Ştia că ceva nu era în regulă, dar nu putea să scoată nici o vorbă de la el.

– Mai pune-ţi unul, amice. Bea pînă nu mai poţi, spuse ea sarcastică.

– Tacă-ţi gura, Shirl, mă calci pe nervi.

– Ah, iartă-mă că respir.

El nu sesiză sarcasmul, continuînd să bea şi să-şi facă griji.

– Mama o să vină mai tîrziu. Sper c-o să te mai bine dispui pînă atunci. Ştii cum e – miroase tot şi te bate la cap pînă-i spui tot ce vrea să ştie. Şi-a greşit vocaţia. Ar fi trebuit să fie poliţistă.

Cînd el nu-i răspunse cu obişnuitele comentarii dezgustătoare referitoare la mama ei, ea îşi dădu seama că era ceva grav. Se duse în sufragerie, unde el stătea la masă şi bea neîncetat.

– Haide, Jim, care-i treaba? Ar trebui să fiu îngrijorată pentru copii?

El o privi în ochi.

– Am dat-o-n bară, Shirl. Rău de tot.

Ea oftă, se uită la capul aproape chel al soțului ei și spuse cu blîndețe:

– Ce-ai făcut? Spune-mi și poate găsim o soluție. Ai jucat iar?

El dădu paharul pe gît.

– Așa, dă vina pe mine!

Ea închise ochii și zise printre dinți:

– Dacă n-ai de gînd să-mi spui, nu pot decît să ghicesc că asta e, nu?

– Unde sînt copiii?

– Nu sînt acasă. De ce? Iarăși ai lăsat-o gravidă pe vreuna din fufele tale? Numai că, dacă-i așa, va trebui să te castrez, Jimmy, serios. O să te duc la veterinar o dată cu afurisitul de motan.

El o împunse cu putere în piept, aproape trîntind-o la pămînt.

– Nu, Shirl, nimic de genul ăsta. E vorba de ceva grav.

– Dacă mai văd vreo tîrfă la ușa mea, îți arăt eu ce înseamnă ceva grav, amice. Ultima oară, Sharon a fost dezgustată.

– La dracu' cu Sharon, spuse el tăcînd o clipă, după care o luă brusc de mînă și o trase după el pînă în garaj.

Încuie ușa și îi spuse cu blîndețe:

– Să nu țipi, da?

Ea încuviință șovăitoare. Pielea i se făcuse ca de găină și, acum, nu mai era sigură că voia să știe despre ce era vorba. El deschise portbagajul și îi făcu semn să se uite înăuntru.

Shirley ocoli prudentă Mercedesul negru, simțind cum începuse să i se zburlească părul pe ceafă și pe brațe. Se uită în portbagaj și, cînd deschise gura să țipe, soțul ei i-o astupă cu mîna sa mare.

– E Tommy Broughton, mort și în portbagajul mașinii mele. Nu știu de cît timp e aici, dar, după miros, e mort de cîteva zile bune. Gunner și Partridge se aflau într-o casă secretă în Rettenden și nu știu cum au dispărut. Boris Ru-

sul o să mă tortureze rîzînd dacă nu pot să-i spun unde sînt, cînd o să-şi dea seama că au dispărut. Asta e problema, Shirl. Ce idei minunate îţi vin ca să mă scoţi din rahatul ăsta?

Ea îi dădu mîna la o parte cu toată puterea de care era în stare.

– Ticălos nerecunoscător! Aduci acasă un cadavru şi te aştepţi să înghit treaba asta ca de obicei. Ei bine, băiete, du-te şi descotoroseşte-te de Tommy. Nu vreau să fie în preajma copiilor mei. Pe urmă, o să-ţi spun ce-o să mai facem, da? Iar tu ai face bine să dispari pînă rezolvi treaba asta. Dacă n-o să te mai văd niciodată, sinceră să fiu, după toată treaba asta, tot o să fie prea curînd.

El o luă în braţe.

– Nu mai fi aşa, Shirl, am destule pe cap.

Ea dădu ochii peste cap şi se întrebă pentru a „n" oară ce naiba văzuse la bărbatul acela cu care se măritase.

– Du tu maşina la Binky. O să vin şi eu cu un taxi, da?

Ea îl privi mirată.

– De ce să mă duc eu?

– Pentru că poliţia n-are nici o treabă cu tine, nu, iubito? O să pun să fie distrusă şi o să anunţ că a fost furată. Aşa, cel puţin, o să încasăm asigurarea.

– Cine crezi că l-a omorît pe sărmanul Tommy? întrebă ea aruncînd din nou o privire spre portbagaj. N-ai fost tu, Jimmy, nu? Juri?

– De ce să-l fi omorît pe Tommy? Făceam o afacere foarte bună cu el, femeie. Pune-ţi capul la contribuţie. Kelly l-a omorît, logic. E clar c-a aflat ce se petrecea.

– Dar Kelly e în spital, a fost împuşcat.

Jimmy dădu ochii peste cap.

– Nu vezi cum miroase? E mort de mult timp. Uită-te la el, la dracu'. E varde. Uite, are şi mucegai pe faţă.

– Nu, mersi. Te cred pe cuvînt. Închide portbagajul, e oribil.

El trînti uşa portbagajului.

– Te duci la Binky sau nu? o întrebă apoi.

Ea încuviință.

– Sigur că da, dar îmi rămîi dator pentru asta, ticălosule.

El o îmbrățișă.

– Eşti o bătrînică de treabă, Shirl. Pîinea lui Dumnezeu.

Ea se încruntă.

– Mai uşor cu „bătrînica", te rog.

Îşi zîmbiră, fiind pe aceeaşi lungime de undă, ca de obicei.

– Aşteptăm pînă vine Sharon, pentru că trebuie s-o duc la East Ham să-şi vadă iubitul. Îi las pe amîndoi în acelaşi timp.

Soțul ei zîmbi.

– Foarte bine. Acum nu trebuie decît să-ncerc să-i găsesc pe ceilalți doi şi pot să fiu liniştit din nou.

– Vezi, Jim? O problemă împărtăşită e pe jumătate rezolvată.

– Mai vedem, fetițo, mai vedem.

Binky se uită la Mercedes şi scoese un țîțîit. Nu-i plăcea deloc cînd trebuia să distrugă maşini frumoase, aşa că, pe cît posibil, nu o făcea – deşi niciodată nu le spunea asta proprietarilor.

După ce o conduse pe Shirley Pierce, examină maşina cu atenție. Era o splendoare. Apoi dăduse cîteva telefoane şi un posibil cumpărător stătea lîngă el chiar acum.

– Ce zici? îl întrebă Binky.

– Motor bun, n-are multe mile la bord. Cît vrei pe ea? Şi, mai exact, a cui a fost?

Binky rînji şi ochii săi mici aproape că se afundară în grăsimea feței.

– Eşti un ticălos tare curios, Simon. Ce contează a cui a fost?

Simon ridică din umerii slăbănogi. La nouăsprezece ani, era cel mai bun din domeniul lui şi o ştia. Putea să fure o

maşină excelentă în mai puţin de un minut. Nici un sistem de alarmă nu-i stătea în cale, era un hoţ de maşini înnăscut. Şi, spre deosebire de majoritatea băieţilor de vîrsta lui, avea de gînd să facă bani frumoşi cu talentul său.

– Vreau să ştiu a cui a fost în eventualitatea că va ajunge înapoi la fostul proprietar. Am mai păţit o chestie din asta şi am avut o grămadă de neplăceri. Cel care a vrut s-o distrugă a avut un motiv şi aş vrea să ştiu care era acest motiv.

Acum era serios şi vînzătorul de maşini oftă zgomotos.

– Un tip a vrut s-o distrugă ca să încaseze asigurarea. Dacă o să dispară, o să fie fericit. Dar va trebui s-o deschizi forţat, pentru că a luat cheile.

Tînărul rînji.

– Înseamnă că ştie de ce eşti în stare. N-a avut încredere în tine, nu?

Binky rîse, dar nu-i dădu nici un răspuns. De fapt, Shirley îi spusese că, dacă maşina nu dispărea în seara aceea, avea s-o facă el. Numai că asemenea ameninţări nu-l speriau. Dacă o lua Simon, era ca şi distrusă. Mai mult ca sigur avea să ajungă peste graniţă. În definitiv, era o maşină nou-nouţă.

– Hai să arunc o privire înăuntru, atunci.

Descuie portiera în douăzeci şi cinci de secunde. Binky fu de-a dreptul impresionat.

– Eşti bun, Si, ce-i al tău e al tău.

Băiatul zîmbi.

– E vorba de îndemînare, amice.

Deschise uşa şi se uită în interior.

– Pielea e bună, dar cam pute, Binky. Ce i-au făcut?

Grasul ridică din umeri şi burta i se clătină.

– Dracu' ştie.

Băiatul ocoli maşina şi deschise portbagajul. Duhoarea deveni şi mai puternică şi amîndoi se holbară la cadavrul în descompunere.

– La dracu', Binky! Cel care a vrut să distrugă maşina a

avut un motiv al dracului de bun, nu? De ce n-ai verificat înainte? spuse Simon ţinînd o batistă la gură. E oribil.

Binky se uită la vechiul său prieten, Tommy Broughton, şi oftă adînc.

– Pot să-l mut într-una dintre maşinile făcute praf, dar tot o mai vrei, nu, Si?

Acesta clătină din cap.

– Pe dracu'. Cine-i tipul, oricum?

Binky ridică mîinile.

– De unde să ştiu?

Apoi trînti portbagajul şi scuipă în praf.

– Ce pute!

Simon se îndepărtă de maşină şi îşi descheie paltonul, fluturîndu-l ca pentru a scăpa de duhoare.

– Las-o baltă, Binky. Nu mă bag în aşa ceva.

– Am înţeles, o s-o distrug mai tîrziu, cînd s-o întuneca. Salut, amice.

Simon îi făcu cu mîna ieşind cu viteză din curte. Binky se duse apoi în şopronul care îi servea drept birou şi care era plin cu fotografii cu femei şi cutii de bere goale.

Îşi aprinse un trabuc mic şi trase fumul în piept ca să scape de gustul scîrbos din gură. Apoi, luînd mobilul, formă un număr.

– Salutare, Benny băiete, Binky la telefon. Cred că am ceva ce ar putea să te intereseze. Poţi să vii pînă aici?

Avea să scoată ceva bani de pe urma acelei maşini cu orice preţ. În plus, Tommy Broughton îi fusese prieten. Era bine ca cel care îl omorîse să fi avut un motiv întemeiat.

Şi Binky avea de gînd să afle care era acela.

16

– Era Tommy Broughton. Şi, din cîte am auzit, Patrick l-a omorît.

Kate îl asculta pe Benjamin doar cu jumătate de ureche. Bănuise deja că Pat era în spatele acelei crime. Se potrivea oarecum cu tot ce reuşise să afle.

– L-am pus pe Binky să-l zdrobească în timp ce eram acolo. Maşina era a jigodiei de Jimmy Pierce. Lucra cu Tommy, aşa că trebuie să fie foarte îngrijorat. În douăzeci şi patru de ore, a pierdut doi tovarăşi şi a găsit un al treilea, spuse Boarder rîzînd. Să învețe cum să se poarte cu băieții mari.

Kate simți că i se face rău de la stomac. Ştia că Patrick era capabil de crimă, întotdeauna ştiuse asta. Dar, acum, era implicată şi ea. Ştia cine se descotorosise de cadavru şi cum. Mai ştia şi de ce.

Era complice după comiterea faptei.

Stomacul i se revoltă împotriva lucrurilor pe care le făcea şi, totuşi, ştia că trebuia să continue. Trebuia s-o facă, de dragul lui Patrick. Se frecă la ochi, obosită.

Benjamin tăcu. Uitase că ea nu era una de-a lor. Că era polițistă. Presupusese că, din moment ce se ocupa de treburile lui Patrick, intra în joc automat.

O privi cu atenție.

– Te simți bine?

Ea încuviință.

– Ascultă, Kate, Patrick trebuie să fi avut un motiv întemeiat ca să facă asta, nu uita.

– N-o să uit. Deci, Tommy a dispărut?

– N-o să-l mai vadă nimeni niciodată, promise Benjamin. Patrick trebuie să-l fi pus în maşina lui Pierce ca să-i dea o lecţie. A avut o idee bună. Dacă vrei să transmiţi un mesaj, nu cred că există multe modalităţi mai bune.

– Ceilalţi doi ce fac?

– Sînt îngroziţi, spuse Benjamin zîmbind. Micul Colin ştie care-i treaba. Îi ţine permanent în alertă. Ar trebui să avem un rezultat cît de curînd posibil. Boris o să-nceapă să-i caute, nu? E logic. Nu trebuie decît să aşteptăm să-şi facă apariţia şi, atunci, atacăm.

– Nu ţi-e frică de el? Tuturor le e.

El ridică din umeri nonşalant.

– Ruşii nu mă sperie. Sînt doar nişte cowboy care cred că Londra e o altă goană după aur. Să-i ia dracu'. Putem să lucrăm cu ei sau fără ei. Ştim care e treaba noastră. Nu, nu mă sperie, Kate, şi pe Patrick nu l-au speriat niciodată.

– Din cîte am înţeles, acest Boris e un psihopat.

– Şi despre mine şi Patrick se spune asta, dar nu sîntem, îi explică Benjamin. E doar o mască pe care o punem ca să-i speriem pe alţii. E bine pentru afaceri, asta-i tot. Dacă lumea te crede ţicnit, obţii rezultate mai repede şi eşti servit primul în anumite cîrciumi. Asta-i tot.

Kate nu-i răspunse.

– Hai să-ţi fac cinste cu un prînz, ce zici? Parcă ţi-ar prinde bine o tărie.

Ea îi zîmbi recunoscătoare şi îl urmă spre maşina lui. Nici unul dintre ei nu ştia că erau urmăriţi.

Natasha Linten era la „Wheatsheaf" şi era beată criţă. Dînd pe gît încă un pahar mare de Bacardi, îi veni să verse. Trase adînc aer în piept şi se ţinu de bar.

– Aşază-te, draga mea, pînă nu cazi.

Proprietăreasa, Marlene, era de treabă, dar precaută.

Ştia că Tash putea să-şi revină imediat. La fel ca majoritatea fetelor şi femeilor care frecventau localul, era cunoscută ca o împuţită şi chiar aşa şi era, de la părul stil pudel, lung, spicat şi ridicat în creştet pînă la colanţii cu genunchi şi bustiera din lycra. Costumaţia se încheia cu o geacă de piele care, în mod limpede, văzuse şi vremuri mai bune.

Se duse împleticindu-se pînă la o masă din apropiere şi se aşeză. Cei trei bărbaţi, care erau deja acolo, începură să se îndepărteze de ea, excluzînd-o intenţionat din conversaţia lor. Tash nu era chiar atît de beată încît să nu sesizeze atmosfera încărcată. Se uită la cel mai apropiat de ea.

– E-n regulă, Billy? întrebă ea pe un ton agresiv.

– Du-te acasă, Tash, eşti beată, spuse el fără răutate. Du-te la copiii tăi.

– Nu mai am copiii. Mi i-au luat. Nenorociţii, zise ea cu o voce plină de autocompătimire.

– Nu-i deloc prea devreme, zdreanţă ce eşti, spuse fiul lui Billy, David, cu un glas ridicat, ca şi cum ea ar fi fost surdă.

Ea încercă să-şi concentreze privirea asupra lui.

– Vorbeşti prostii, amice. Îmi iubeam copiii, erau viaţa mea.

Chiar credea asta în halul în care era.

– Copiii tăi probabil că trăiesc prima zi decentă din viaţa lor, Tash. Să mă ia dracu', în ce hal eşti. Cară-te în altă parte.

Ignorîndu-l, ea scoase un pachet de ţigări mototolit din buzunarul gecii şi îşi aprinse o ţigară. Trăgînd fumul în plămîni, tuşi zgomotos şi îşi şterse gura cu mîneca gecii.

Bărbaţii o priviră dezgustaţi.

– Nu mai am nimic acum. Mi-am pierdut copiii, bărbatul..., zise ea gata să izbucnească în plîns. Mi-am pierdut pînă şi cele cîteva lire. Ai dracului asistenţi sociali, de ce n-au grijă de copiii cu adevărat neglijaţi? De ce i-au luat tocmai pe-ai mei?

David îşi termină berea şi se ridică.

– Încă un rînd?

Ceilalţi încuviinţară.

– Mie un Bacardi, mersi.

David îşi apropie faţa de a ei.

– N-o să vezi nimic. Cară-te de-aici, tîrfă împuţită.

Ea îl privi oftînd.

– Du-te dracu', jigodie. Nu tre' să-mi spui tu ce sînt. Ştiu ce sînt şi-mi place. Aşa că du-te dracu'.

Se ridică nesigură pe picioare.

– Mă faceţi să rîd. Ştiu totul despre voi. Ştiu tot despre fiecare din voi, spuse ea uitîndu-se de la David la tatăl acestuia şi rînjind. Ah, da, ştiu ce faceţi în apartamentul lu' Suzy, nu uita asta, Billy Reilly. Ai face bine să nu uiţi că ştiu asta.

Păru triumfătoare cînd se clătină pe picioare în faţa lor.

– Aşa cum am spus, eu beau Bacardi, zise ea în timp ce se uita la Billy şi David Reilly îşi privi tatăl cu atenţie.

– Despre ce vorbeşte, tată?

Billy făcu un gest indiferent.

– De unde dracu' să ştiu? spuse el nervos. E beată moartă. Adu-i dracului ceva de băut şi o să se care.

Tash ascultă şi începu să rîdă.

– O să mă car, nu, Billy? O să mă car cînd o să am chef, zise ea rîgîind şi uitîndu-se la cel care stătea lîngă ea. Ah, e şi Norman „violatorul" cu voi. O să-ţi fie dor de copiii mei, nu, Norman?

Undeva, în străfundul creierului ei învăluit în vapori de alcool, Tash era conştientă că mergea prea departe. Dar se pornise deja. Avea să achite cîteva datorii astăzi. Cînd începuse să bea, căutase doar să uite, să rîdă puţin, dar remarcile lor îi transformaseră spiritul de camaraderie în dorinţă de răzbunare.

Cel puţin, aşa vedea ea lucrurile.

David simţi schimbarea din atmosferă şi se uită de la tată la unchi.

– Ce tot vorbeşte? De ce o să-ţi fie dor de copiii ei, Norm?

Bărbatul mai în vîrstă ridică din umeri.

– De unde să ştiu? Uită-te în ce hal e. Du-te dracu', Tash. Du-te acasă, fato, şi culcă-te.

– David, te duci odată să iei băuturile alea? spuse tatăl lui, părînd supărat.

David se duse la bar şi dădu comanda, dar continuă să se uite la cei de la masă. Billy se apleca spre Tash şi o apostrofa cu degetul. David nu auzea ce spune, dar o văzu pe Tash dîndu-i mîna la o parte şi o auzi rîzînd sfidătoare. El se întoarse la masă cu trei halbe de bere.

– Unde-i băutura mea? întrebă Tash cu o voce şi mai neclară.

– Nu mai bei nimic. Îţi spun pentru ultima oară, Tash, cară-te dracului! zise David, după care îi strigă Marlenei: De ce nu le interzici să mai intre aici şi ei şi prietenelor ei? Toate sînt nişte jegoase.

Ştergîndu-şi mîinile pe un prosop, femeia se duse spre masa lor şi o luă pe Tash de braţ.

– Haide, scumpo, lasă-mă să-ţi opresc un taxi să te ducă acasă, da?

Marlene avea o sută douăzeci şi cinci de kilograme şi se ştia că avea un pumn ca al unui muncitor irlandez. Avea nevoie de o asemenea reputaţie, din moment ce avea o cîrciumă de condus, şi era respectată atît de bărbaţi cît şi de femei. De asemenea, ţinea o carabină cu ţeavă scurtă sub tejghea, ca majoritatea cîrciumarilor din zonă.

Tash se smuci furioasă.

– Du-te dracu'! Ce v-a apucat pe toţi azi? zise ea şi deschise geanta cu dificultate. Am bani. Pot să-mi cumpăr şi singură de băut.

Femeia clătină din cap.

– Nu aici, nu azi. Ai băut destul. Nu mă face să te azvîrl afară, scumpo, pentru că nu vreau s-o fac.

Vocea Marlenei era prietenoasă, dar se simţea o ame-

ninţare mascată, care îi scăpă Natashei, fiind prea beată ca să-i pese.

– Mi-au luat copiii. Chiar şi pe ultimul, cum îl cheamă..., zise ea şi dădu din mîini încercînd să-şi amintească. Ştiţi la cine mă refer. E un scump, un adevărat bărbat deja.

Marlene o apucă de subsuori şi o ridică de pe scaun. În cîteva secunde, Tash era în picioare şi împinsă spre uşă.

– Haide, scumpo, ne vedem mîine.

– Nu-i mai da voie să intre, zdreanţa! Bine că puştii ăia nu mai trebuie s-o suporte, spuse David a cărui voce străpunse vaporii de alcool din mintea Natashei.

Smucindu-se din mîinile Marlenei, dădu fuga înapoi la masă şi, îndreptînd spre ei un deget nu prea curat, strigă:

– Să vă fie ruşine.

Se uită la Billy şi la Norman.

– Spuneţi-i, haideţi, spuneţi-i despre apartamentul lui Suzy, să vedem ce-o să mai zică despre mine, labagii bătrîni!

Billy se ridică într-o fracţiune de secundă şi, apucînd-o de coadă, o trase spre uşă. Apoi o azvîrli afară şi ea aterizâ pe asfaltul parcării. Imediat începu s-o lovească atît cu picioarele, cît şi cu pumnii.

Totul se termină în cîteva secunde. David şi Marlene îl făcură să se oprească şi Natasha rămase pe jos, sîngerînd.

– Ce te-a înfuriat aşa, Billy? Fata e beată moartă. Ar fi trebuit s-o ignori, spuse Marlene cu prudenţă.

Billy scuipă pe asfalt, respirînd anevoios.

– Mă călca pe nervi. Tîrfă beată, nu-i mai tăcea gura, spuse el, după care intră din nou în cîrciumă, lăsîndu-l pe fiul său să se uite la Natasha, care adormise în locul unde căzuse.

– Îi chem un taxi. A dracului cîrciumă nu merită atîta osteneală, zise Marlene şi intră în bar.

David se uită la tînăra cu piele urîtă şi dinţi oribili şi la rămăşiţele fardurilor aplicate în exces pe faţa ei odată dră-

guță. Ea începu să vomite și se întoarse pe o parte instinctiv.

Imaginea aceea îi întoarse stomacul pe dos și se duse repede înăuntru. Acolo, stătu cu tatăl și cu unchiul său, bînd și sporovăind, dar cuvintele lui Tash nu-i ieșiră din cap tot restul zilei.

Evelyn îi șterse fața lui Patrick cu un prosop ud și rece și se bucură cînd văzu puțină culoare în obrajii lui. Spera că aveau să-l poată opera în curînd, așa încît toată lumea să-și poată vedea de viață mai departe.

Îndepărtîndu-se de pat, își trase un scaun, exact cînd un tînăr intră în salon cu o fișă și o pungă de perfuzie nouă. Eve îi zîmbi și se apucă să tricoteze. Îl privi cum schimbă punga și luă fișa lui Patrick. Peste cinci minute plecă.

Eve continuă să tricoteze, privind în jur. Prin pereții de sticlă putea să vadă activitatea de la Terapie Intensivă. Era mai interesant decît să se uite la Patrick, care nu era o companie prea plăcută în acel moment, pentru a nu spune mai mult.

Își tricota un pulover roșu cu verde pentru iarnă. Era o lucrătură dublă, așa încît avea să se spele ușor și să țină foarte cald. Pe măsură ce îmbătrînea, Eve suporta tot mai greu frigul – nu ca Lizzy, care era în stare să alerge prin zăpadă numai în sandale!

Eve zîmbi la acel gînd și se ridică. Picioarele îi amorțiseră – alt semn de bătrînețe.

Ieși înțepenită din salon și se duse la automatul de ceai. Cînd introduse moneda, îl văzu din nou pe tînărul doctor, numai că, de data aceasta, își scosese halatul alb și vorbea la un telefon mobil. Eve vedea peste tot anunțurile prin care oamenii erau rugați să-și închidă telefoanele din cauza aparatelor de la Terapie Intensivă.

– În regulă, amice, am plecat. Nu-ți mai face griji, la dracu'. S-a rezolvat.

Vocea nu era în ordine. Nimic în legătură cu el nu era

în ordine. Eve îşi dădu seama că el nu o recunoştea din salonul lui Patrick şi, pentru prima oară după mulţi ani, ea nu regretă anonimatul pe care părea să-l fi dobîndit o dată cu bătrîneţea. Se duse repede la biroul principal, unde o tînără drăguţă se uita prin nişte dosare.

– Eşti doctoriţă?

Fata încuviinţă. Era studentă, dar nu-i plăcea să recunoască acest lucru decît dacă era nevoită.

– Poţi să vii să-i arunci o privire ginerelui meu, te rog? E într-o stare foarte gravă şi cred că cineva i-a pus o perfuzie greşită.

Chiar în timp ce vorbea, Eve ştia că suna aiurea, dar teama i se simţea în voce.

Studenta o urmă în salonul lui Patrick. Verifică perfuzia şi citi fişa, după care îi aruncă o privire lui Eve şi ieşi repede.

După două minute, trei infirmiere şi un medic aflat la specializare erau în jurul patului şi începu nebunia.

Eve se duse la telefonul public de lîngă salon şi o sună pe Kate. Asuda de teamă şi de uşurare. O văzu pe Grace venind spre ea şi oftă. Ea mai lipsea.

Willy stătea în pat pe jumătate adormit. Era obosit şi dezorientat din cauza lipsei de odihnă şi a grijilor. Nu-i spuneau nimic despre Patrick sau despre altceva. Nu făceau decît să-l întrebe despre „Girlie Girls" şi ce făcuse Patrick cu banii lor.

Acum începuseră să-l tortureze în diverse feluri. Arsurile de ţigară de pe braţe şi pulpe îl usturau, dar nu era nimic ce Willy să nu suporte. Ştia că următoarea fază era în jurul ochilor şi, deşi nu agrea ideea, trebuia să reziste. Nu putea face altceva.

Ridicîndu-se încet în capul oaselor, încercă să numere din nou, dar îi era din ce în ce mai greu să se concentreze. După ce îi dăduseră să mănînce şi fuseseră politicoşi cu el, trecuseră la acele lucruri.

Nu era mai mult decît ceea ce se aşteptase, dar el îmbătrînea şi era mai greu de suportat totul.

Hotărî că, dacă scăpa cu viaţă, avea să se retragă. Avea să lase locul celor mai tineri. El se săturase.

Cînd se deschise uşa, Willy se pregăti. Nu se gîndea decît la un singur lucru cînd ei se apropiară cu vodcă pentru arsurile lui – le făcea să usture ca dracu' – un pachet de ţigări Marlboro Lights şi, de data aceasta, cu un aprinzător mic, de genul celor folosite de bucătari pentru caramelizare.

Willy închise ochii deznădăjduit, spunîndu-şi: o luăm de la capăt!

Kate tocmai pleca spre spital cînd fu oprită de Leila. Cînd descuia maşina, o văzu pe aceasta alergînd spre ea.

– Ce e, Leila? Mă grăbesc, spuse ea cu răceală, lucru care fu remarcat de prietena ei.

– Totul e-n regulă?

Kate clătină din cap.

– N-am timp să-ţi explic, poţi să-mi spui repede ce ai de spus? Vorbim mai tîrziu.

– Cred că, în sfîrşit, avem numele băiatului din groapa de gunoi.

Cînd văzu interesul de pe chipul lui Kate, continuă:

– O femeie sau mai degrabă o fată a fost găsită moartă în Hartle, localitatea învecinată. Murise de cîtva timp. Cred că e fiul ei. E limpede că l-a abandonat şi, pe urmă, a luat o supradoză de heroină. Verific ADN-ul, dar sînt aproape sigură că el e. Se pare că se simţea un miros venind din apartamentul ei şi, într-un tîrziu, cineva a chemat poliţia. Murise rezemîndu-se de un radiator, aşa că, de fiecare dată, cînd acesta se aprindea, ea era arsă cîte puţin. Plină de viermi şi mirosind oribil... ce moarte. Avea douăzeci şi trei de ani. Tragic, dar cel puţin, acum, l-am identificat. Se pare că l-a aruncat într-o maşină de gunoi, după care s-a omorît.

Kate fu uluită.

– Deci, încă o tînără mamă s-a decis să-şi omoare copilul din senin? E din ce în ce mai ciudat.

Leila ridică din umeri.

– Să fie un semn al vremurilor? Nu ştiu. Cel puţin, ştim cine e. Acum poate fi îngropat. Dacă o să găsim vreodată şi restul trupului, bineînţeles.

– Fata avea familie?

Leila încuviinţă.

– Ah, da, era cea mai mică dintre şase fraţi. Se pare că se ţineau departe de ea.

– Înţeleg că şi copilul a fost abandonat. Sărmanul micuţ.

Leila o privi în ochi şi spuse cu blîndeţe:

– Cel puţin, cazul ăsta poate fi închis.

Deschizînd portiera, Kate se gîndi la ceva.

– Fata era cumva în atenţia Asistenţei Sociale?

– Presupun că da, zise Leila. Trebuie să fi fost, din moment ce era toxicomană luată în evidenţă. De ce?

– Fă-mi un serviciu şi vezi dacă găseşti undeva o poză de-a copilului – vezi dacă are vreun dosar.

– În regulă. Trebuie să am o poză, oricum. Poliţia din Hartle încearcă să găsească una chiar acum. Te gîndeşti la ce mă gîndesc şi eu?

Kate nu-i răspunse, ci doar îi făcu cu mîna şi urcă la volan. Leila o privi cum se îndepărtă cu viteză şi se întrebă care avea să fie deznodămîntul acelei anchete.

Probabil că şi băiatul din groapa de gunoi apăruse în fotografiile pedofililor.

Se părea că la acel lucru se gîndea Kate şi Leila nu s-ar fi mirat dacă ar fi fost adevărat.

De fapt, nimic nu o mai putea surprinde.

Aşa cum zicea Jenny, un toxicoman e în stare să vîndă orice, absolut orice, pentru heroină. Inclusiv sînge din sîngele lor.

Deprimată, se întoarse agale în clădire.

De ce naiba făceau copiii dacă nu-i voiau? Era o întrebare pe care mulți și-o puneau zilnic.

Lui Patrick i se pusesee o doză mare de morfină în punga de perfuzie, suficientă pentru a-l omorî, dar, grație lui Eve, aceasta fusese îndepărtată înainte să-i poată face un rău iremediabil.

Kate îl privi, gîndindu-se cît de vulnerabil era și cît de mult i-ar fi displăcut să fie astfel. Mai bine că nu știa nimic.

Își înăbuși un căscat cu mîna.

Era îngrozitor de obosită.

Luîndu-i mîna, i-o mîngîie ușor și, simțind senzația familiară a firelor de păr de pe dosul ei, aproape că-i veni să plîngă.

O umbră trecu pe deasupra patului și ea se întoarse. Atunci văzu o femeie mărunțică și ciudată care se uita la Patrick.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Femeia zîmbi.

– Sînt Maya, o veche prietenă a lui Pat. Tu trebuie să fii Kate.

Ea încuviință și îi întinse mîna. Femeia i-o strînse cu o putere uimitoare.

– Cum se simte?

– Nu prea bine. Dar sînt sigură că o să-i treacă.

Femeia auzi speranța din glasul lui Kate și o bătu pe braț liniștitor.

– Înăuntru e tare. Totdeauna a fost mai tare decît și-au închipuit ceilalți. Nu că n-ar avea un sufiet bun, pentru că-l are. Va trece peste asta, dacă va fi omenește posibil.

Maya se așeză pe un scaun de plastic și picioarele ei scurte abia atingeau podeaua.

– Mi-aduc aminte cînd era un tîlhar în devenire, spuse ea zîmbind. Era un puști simpatic. Îi cunosc familia de ani de zile. Unde-i Grace, apropo? Mă așteptam s-o văd aici, veghindu-l.

– Ca să fiu sinceră, dacă eu sînt aici, ea dispare şi se întoarce numai după ce plec eu.

– Aşadar, nu s-a schimbat? întrebă Maya rîzînd uşor. Lui Renee, nevasta lui, îi plăcea tare mult s-o provoace. N-a fost niciodată geloasă pe posesivitatea lui Grace faţă de Patrick. Dar cred că bănuia.

Kate o privi cu interes.

– Ce să bănuie?

Maya se uită la bărbatul care stătea atît de nemişcat în pat, în timp ce vorbi.

– Că Grace e mama lui, bineînţeles. Avea cincisprezece ani cînd s-a născut el şi, aşa cum se făcea în majoritatea familiilor pe vremea aia, l-a luat bunica lui.

Kate o privi nevenindu-i să creadă.

– E doar o bîrfă?

– S-ar putea, dar mulţi o cred, spuse Maya. Am auzit-o cu mulţi ani în urmă, după ce-a murit mama lui. Era distrus. O adora. Atunci, mi s-a spus prima oară că, de fapt, nu fusese mama, ci bunica lui. Nu l-am întrebat niciodată, nici tu, nu? Nu ştiu dacă a aflat vreodată sau dacă a bănuit, dar Grace era un copil. La fel şi Violet. Nu te-a mirat niciodată diferenţa de vîrstă dintre el şi surorile lui?

Kate nu-i răspunse.

Dacă ceea ce spunea femeia aceea era adevărat, şi Patrick ştiuse, însemna că-i ascunsese acest lucru, ceea ce o duru teribil. Tot timpul, în mintea ei, o voce o întreba ce altceva mai hotărîse Patrick că nu trebuia să ajungă la urechile ei.

Chiar în clipa aceea, Benjamin Boarder intră în salon însoţit de un alt negru solid.

– E-n ordine, Maya? Nu te-am mai văzut demult, spuse el, după care se uită la Kate. El e Everton şi o să aibă grijă de Patrick o vreme, da?

Maya se încruntă.

– Are nevoie de paznic, deci? Ce-a pus la cale?

Benjamin zîmbi degajat.

– Te gîndeşti numai la lucruri rele, Maya. Facem asta pentru oricine ca Pat, scumpo. Everton e la dispoziţia oricui se află aici. Ceai, cafea, un sandviş. Nu-i mare scofală. E doar un gest prietenesc.

Maya zîmbi, dar nu era convinsă. Se uită din nou la Patrick, strîngînd din buze. Vocea ei guturală era tristă cînd spuse:

– Sărmanul Patrick, nu i-ar plăcea deloc să se vadă aşa. Nici unei persoane puternice nu i-ar plăcea.

Benjamin o îndreptă pe Kate spre uşă.

– M-am speriat. Am auzit că poliţia încerca să-i asigure protecţia, dar e ultimul lucru de care are nevoie. Ai grijă să se renunţe la ideea asta cît mai repede, da? Patrick trebuie păzit de oameni care ştiu care-i mersul şi care nu sînt plătiţi de persoane pe care nu le cunoaştem.

Ea încuviinţă.

– O să stau de vorbă cu Ratchet. Dar te previn, Ben, problema se complică pe zi ce trece pentru mine. De ce nu se arată deloc rusul ăla ticălos?

El o îmbrăţişă.

– Ştiu, dar, cel puţin, avem un ţel comun – ce e mai bine pentru Patrick.

Îi privi chipul alb ca varul.

– Am pus sub supraveghere casa din Rettenden. Nici picior de om n-a apărut acolo. Nu s-a-ntîmplat nimic. Sînt foarte deştepţi.

Tăcură cîteva clipe, după care Benjamin zise:

– Ai nevoie de un somn zdravăn şi o masă bună.

Ea zîmbi trist şi spuse cu o voce scăzută, dar încărcată de emoţie:

– Am nevoie de multe lucruri pe care nu pot să le am, dragul meu. Patrick Kelly e unul dintre ele.

– O să se rezolve totul, Kate, îţi promit.

Încercă să pună în glas mai multă convingere decît simţea. Îi plăcea mult femeia aceea. Avea curaj. Poliţistă sau nu, Kate Burrows era nemaipomenită. Nu l-ar fi deran-

jat s-o aibă în echipă, dacă avea necazuri, ştia asta.

Fără să uite că exista posibilitatea ca ea să-i poată face un serviciu pe viitor.

Un bărbat trebuia să se asigure.

Mai ales în domeniul lui de activitate.

Colin se uită pe fereastra barăcii şi văzu un camion alb oprind în faţă. Cîinii alergară în mod automat la poartă, lătrînd, şi el îi admiră din locul unde se afla. Erau nişte exemplare superbe. Speriau oamenii şi erau gălăgioşi, aşa cum trebuia să fie un bun cîine de pază. Erau dresaţi să atace, dar numai la comandă. Ştia ce prostie era să nu dresezi bine un cîine, lucru pe care unii îl aflau pe propria lor piele.

Majoritatea cîinilor săreau la stăpîn, acesta era lucru cunoscut. Ciobăneştii erau renumiţi pentru aşa ceva. Dar el ştia că, dacă iubeai un cîine şi nu îl băteai niciodată, aveai un prieten pe viaţă. Colin îşi iubea cîinii şi nu îi bătea niciodată. Drept urmare, ei îl adorau şi îi asigurau un trai bun.

Mulţi luau cîini de la el după ce îi dresa. Ştiau că obţin tot ce era mai bun. Cîinii lui erau dresaţi cu fraze simple şi bunătate. Ar fi murit pentru el sau pentru noii lor stăpîni.

Toate firmele de demontare a maşinilor uzate care făceau afaceri dubioase luau cîini de la el. Colin era un geniu recunoscut în materie de cîini, lucru care îi plăcea, deşi dădea naştere unor glume proaste cînd ieşea cu iubita lui Rosalie.

Cînd văzu trei indivizi coborînd din camion, el admiră felul cum cîinii începură să latre şi mai tare. Făcu ochii mari cînd văzu că necunoscuţii aveau puşti mitralieră şi, cînd începură să tragă în cîini, el ieşi imediat din baracă fără să se gîndească la sine. Deja poarta atîrna în balamale, iar iubiţii săi cîini erau pe pămînt, morţi sau pe moarte.

– Nenorociţilor! strigă Colin cu vocea îngroşată de lacrimi şi mucozităţi.

Era uluit de masacrul din jurul lui şi prea îndurerat ca să se teamă.

Zgomotul împuşcăturilor fusese asurzitor. Acum, el nu mai auzea decît zumzetul traficului de pe şoseaua A13. Văzu o femeie care împingea un cărucior pe trotuar şi care intenţionat nu se uită la el. Se îndepărtă cît putu de repede, evident nevrînd să atragă atenţia nimănui.

Apoi, el îi văzu pe indivizi intrînd în baracă. Pur şi simplu, ignorîndu-l.

Dînd fuga la maşină, Colin deschise portbagajul. Înăuntru era o puşcă de asalt AK a unui prieten. Nu reuşi s-o ridice decît pînă la umăr înainte să fie ridicat de la pămînt de o singură împuşcătură şi azvîrlit în gard, stomacul zburîndu-i prin aer înaintea lui. Aterizâ, rămînînd agăţat în gard şi se cutremură de cîteva ori înainte să moară.

Toată scena semăna cu un abator.

Jacky Gunner clătină din cap uluit cînd se îndreptară spre camion.

– La dracu', Joey, situaţia scapă de sub control.

Partridge nu-i răspunse, fiind prea ocupat întrebîndu-se de ce salvatorii lor nu încercaseră să le scoată cătuşele care îi ţineau legaţi unul de altul. Avea o vagă bănuială că săriseră din lac în puţ.

17

Suzy Harrington era înaltă, blondă şi urîtă, dar avea o bună dispoziţie care îi făcea pe oameni să o placă.

Suzy era amestecată în toate afacerile din oraş. De asemenea, mai era implicată şi în multe alte afaceri despre care nu ştia nimeni. Putea să facă rost de puţină marijuana, „ecstasy" sau alte droguri puternice. Diversele ei afaceri îi permiteau să trăiască decent, să se îmbrace bine, să conducă o maşină frumoasă şi să se plimbe în străinătate frecvent.

Apartamentul ei era frumos decorat şi întotdeauna curat ca lacrima. Era mîndră de locuinţa ei, care era un adevărat simbol al poziţiei sociale.

În ziua aceea era îmbrăcată bestial şi ştia asta. Aşa urîtă cum era, şi nu îşi făcea nici un fel de iluzii în acea privinţă, avea gusturi vestimentare bune. Într-un costum bleumarin închis, cu ciorapi fini, pantofi negri din piele întoarsă şi geantă asortată, părea elegantă şi sofisticată. Părul lung şi blond îi era legat la spate, iar fardurile erau aplicate cu grijă.

Îşi deschise BMW-ul vechi de cinci ani şi îi făcu cu mîna vecinei ei într-un mod prietenesc.

– E-n regulă, Sheila?

Era echivalentul unui salut, pentru ele.

– În regulă, Suze. Arăţi bine. Te duci într-un loc luxos?

Ea dădu afirmativ din cap şi urcă la volan.

David Reilly o urmări din punctul său de observaţie din dreptul uşii blocului de vizavi. Era încruntat. După ce plecă ea, el mai rămase puţin, fumînd o ţigară. Tot timpul se uită spre intrarea de vizavi, observînd cine intra şi cine ieşea.

Robert se uită la copiii care se jucau pe podea. Kathy Collins părea agitată şi el îi zîmbi prietenos.

– Unde e Rebecca? o întrebă el.

– Afară, la joacă.

– Aş putea s-o văd, te rog? Ştii că trebuie să văd toţi copiii înainte să întocmesc raportul.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

– E la o prietenă.

– Ce prietenă? întrebă Robert pe un ton agreabil.

Kathy sări de pe scaun.

– La dracu', Robert, ce-i asta, afurisita de Inchiziţie? Care-i problema?

Părea agitată, trecîndu-şi mîna peste gură iar şi iar.

– Ce iei acum? Un amestec de cocaină şi heroină?

– Ce iau de obicei, dacă vrei să ştii. Da' azi sînt cam nervoasă. De-aia am lăsat-o la prietena mea.

– Spune-mi cine e prietena asta?

Kathy îşi umezi buzele şi se uită în jur neliniştită.

– Kathy, te întreb pentru ultima oară, unde e fetiţa?

Ridicîndu-se, Kathy se duse la bucătărie.

– Stă la prietena mea. De cîte ori să-ţi spun?

Robert închise ochii consternat.

– Şi cine e această prietenă?

Kathy stătea în uşă, ştergîndu-şi nasul agitată.

– N-o cunoşti. Locuieşte lîngă mama, spuse ea începînd să creadă ea însăşi povestea. Am fost colege de şcoală. S-a oferit s-o ţină pe Becky cîteva zile, ca să pot să mă mai odihnesc şi eu puţin.

Robert zîmbi.

– Cum o cheamă?

– Lisa Buck.

Îşi scutură părul ca un copil recalcitrant, intrînd iarăşi în bucătărie. Trînti ceainicul pe dulap după ce îl umplu şi Robert oftă.

– Lisa Buck?

Tonul lui Bateman fu întrebător, lucru care nu-i scăpă lui Kathy.

– Întreab-o pe mama dacă nu mă crezi.

Robert o urmă la bucătărie şi se rezemă de uşă, întrebînd-o serios:

– Nu-ţi face griji, Kathy. O s-o întreb.

Sharon Pallister avea dureri cumplite. Duse o mînă la gît şi simţi gaura. Îi era prea frică pînă să şi plîngă. În schimb, încercă să se tîrască pînă la telefonul din hol.

Femeia o privi, complet netulburată de imaginea rănilor oribile pe care tocmai i le făcuse fetei. Cînd Sharon întinse mîna spre telefon, femeia o lovi cu piciorul în coaste. Apoi, se aplecă asupra victimei ei, aproape atingîndu-şi faţa fardată strident de cea a lui Sharon.

– Mă enervezi, să ştii. De ce nu mori dracului odată şi să terminăm?

Tînăra o implora cu cuvinte gîlgîite.

– Te rog... te rog, nu-mi face asta.

Femeia rîse cu cruzime. Apoi, se duse în dormitor, luă un băieţel din pătuţ şi se întoarse la mama lui cu copilul cuibărit în braţe.

Îl zgîlţîia ca şi cum ar fi încercat să-l liniştească şi chipul îi era blînd cînd se uită la căpşorul lui acoperit cu un păr moale.

Fata privea în timp ce sîngele i se scurgea din numeroasele răni şi se simţi cuprinsă de moleşeală.

– Spune-i pa lui mami, scumpule, zise femeia ridicînd mînuţa copilului ca şi cum acesta şi-ar fi luat rămas-bun.

Apoi smulse cablul de telefon din perete, după care deschise uşa şi plecă.

Groaza de ceea ce avea să i se întîmple copilului îi

făcu inima lui Sharon să bată mai tare şi, prin urmare, sîngele ţîşni şi mai tare din răni.

Se prăbuşi pe covor, închizînd ochii resemnată cînd îşi dădu seama că avea să moară singură.

Lucas Browning intervieva din nou. De data aceasta, era o fată care încă mai era elevă. Îi ascultă vocea stridentă şi o măsură din cap pînă în picioare. Era tentat, foarte tentat.

O văzu strîmbîndu-se dezgustată şi asta îl înfurie. Mişcă un picior greu şi gol şi scoase un vînt puternic, încîntat de expresia de scîrbă de pe chipul fetei.

– Ai mai lucrat în ramura asta?

Ea încuviinţă, deşi nu mai era atît de sigură ca la sosire. El văzuse sute ca ea. Eleve care începuseră activitatea sexuală la doisprezece ani şi care uitaseră adevăratul motiv pentru care făcuseră sex la o vîrstă atît de fragedă. Considerau că prostituţia era o meserie interesantă şi captivantă. Vedeau în ea o cale de a pleca de acasă şi de a cîştiga bani mulţi. Ah, ce sătul era de toate.

El depărtă picioarele şi îi văzu privirea aţintită asupra membrului său flasc. Se abţinu să nu rîdă. Ştia că ea era speriată acum. Ştia că îşi închipuise că avea să se culce cu oameni de afaceri arătoşi care aveau să-i facă o mulţime de cadouri şi să se îndrăgostească de ea în taină pînă cînd sentimentul avea să fie împărtăşit. El îi mulţumea zilnic lui Dumnezeu pentru filmele americane, pline de prostii, care erau exact impulsul de care acele prostuţe aveau nevoie pentru a-şi etala nurii şi a-i aduce lui bani.

Dar aceea nu era sigur o Julia Roberts, deşi, evident, ea se credea deosebită.

Oare nu îşi dădeau seama că trebuia să se culce cu oricine avea bani? Ceea ce însemna bătrîni, tineri, urît mirositori, urîţi sau o combinaţie din toate.

El zîmbi cu blîndeţe.

– Ne aşteptăm ca însoţitoarele noastre să aibă expe-

rienţă în ceea ce priveşte felaţia, adică sugerea sculei, pe înţelesul tău, şi sexul anal, îi spuse el. Acolo sînt banii serioşi. Adesea le cer fetelor să dea o probă, ca să le pot evalua, să-mi dau seama unde ar fi cel mai bine utilizate. Înţeleg că ai făcut sex protejat, nu?

Ea nu răspunse. Se cam înverzise la faţă şi el se abţinu din nou să nu rîdă. O văzu privind spre uşă şi rînji.

– O să pleci cînd îţi voi spune eu că poţi, draga mea, nu înainte.

Era de-a dreptul înspăimîntată acum. Maturitatea superficială îi dispăru de pe chip, ceea ce o făcu să pară exact ceea ce era: o puştoaică fardată strident, în încercarea de a fi adultă. Cea mai rea categorie de adultă – care se umilea pentru bani.

– Cîţi ani ai, mai exact? o întrebă el.

– Treisprezece şi jumătate.

Lucas rîse zgomotos.

– Şi jumătate? Treisprezece întregi şi o jumătate? Eşti mult prea bătrînă pentru majoritatea clienţilor mei, dar presupun că aş putea să te strecor cumva. Ai discutat treaba asta cu părinţii tăi? Bănuiesc că ştiu că eşti aici, nu?

Ea clătină din cap.

– Ar trebui să fiu la şcoală, zise apoi în şoaptă.

– De unde eşti?

– Din Leicester.

El zîmbi.

– Mi s-a părut că recunosc accentul. La ce oră ar trebui să ajungi acasă?

Ea nu răspunse şi el o privi îndelung.

– Eşti în îngrijirea statului, draga mea? Poţi să-mi spui – oricum, pot să aflu foarte uşor.

Ea dădu din cap aproape imperceptibil şi el zîmbi din nou.

– De ce n-ai zis aşa de la-nceput? Am multe fete ca tine şi am mare grijă de ele, crede-mă.

După aceea, luă bastonul şi bătu cu el în tavan. Peste

cîteva minute, un bătrîn intră în încăpere şi fata îl privi îngrozită.

– Ia-o, Petey, se pare că avem un pui gata de pus în oală. Scoate-i machiajul şi vezi ce e dedesubt, spuse el, după care, uitîndu-se la fată, adăugă: Asta îţi doreai cu siguranţă, draga mea, nu? Întotdeauna mă gîndesc că e frumos să obţii ceea ce-ţi doreşti uneori.

Petey o trase afară din încăpere rîzînd. Lucas o privi cum se mişca şi oftă mulţumit. Presimţea că avea să lucreze bine. Copiii aflaţi în îngrijirea statului erau întotdeauna desensibilizaţi cu mult înainte să ajungă la el. Alt motiv de a-i mulţumi guvernului.

Kerry Alston privi cum celelalte femei făceau duş şi se aranjau, pregătindu-se pentru a-şi primi vizitatorii. Propriul ei trup greoi slăbea treptat, deoarece îi era din ce în ce mai greu să mănînce porcăria care era considerată mîncare în puşcărie.

– N-ai de gînd să intrj la duş, împuţito?

Vocea era piţigăiată şi îi aparţinea unei femei cu ochi ageri care se afla sub ultimul dintre duşuri.

Kerry nu-i răspunse, fiindcă ştia că era inutil. În schimb, porni înapoi spre celulă.

– Ce e, pedofilo? Bănuiesc că, aici, nu-s suficient de tinere pentru tine. Vrei să-ţi arăt pozele copiilor mei? Să te simţi ca acasă, grăsană nenorocită!

Kerry simţi o gheară de spaimă pe dinăuntru cînd îşi dădu seama ce voia să spună femeia. Se uită în jur să vadă dacă mai auzise cineva.

Nimeni nu le dădea atenţie.

Se duse repede în celulă, dar fu întîmpinată de un comitet de primire.

Apa clocotită o izbi în faţă, orbind-o, iar cozile de mătură îi loviră trupul ghemuit cu intenţia de a-i zdrobi oasele. Stînd aşa, ghemuită pe jos de frică şi durere, auzi un chicotit uşor.

Era o gardiană care privea totul prin vizeta uşii grele din metal. Kerry-îşi dădu seama imediat cine le spusese tuturor pentru ce se afla acolo. Deşi se aşteptase, şocul tot fu suficient de mare pentru a o face să plîngă de disperare.

– Kerry a încasat-o la Chelmsford, ai auzit?

Jenny clătină din cap.

– Mă aşteptam, tu nu? îi spuse ea lui Kate.

– Bănuiesc că da. E rău – arsuri şi o bătaie bună. Foarte violentă, din cîte am auzit. Dar aşa sînt întotdeauna atacurile asupra violatorilor. Bănuiesc că o gardiană a turnat-o, nu?

– Ai ghicit. Totuşi, s-ar putea ca asta s-o mai înmoaie puţin.

– Nu putem decît să sperăm, spuse Kate aprinzîndu-şi o ţigară şi trăgînd un fum. Ce altceva s-a mai întîmplat?

– Mă duc să iau nişte cafea şi o să-ţi povestesc. Stai pe-aici?

Foloseau un fel de limbaj codificat între ele. Pînă şi cea mai simplă frază avea un înţeles ascuns care scăpa altcuiva.

– Da, am timp pentru o cafea şi să stăm de vorbă. Vreau să mai fac o ultimă încercare cu Jeremy Blankley astăzi. Poate chestia asta cu Kerry o să ne ajute puţin, nu?

– S-ar putea. Vrei să-ţi aduc şi un sandviş?

– Mersi.

Kate zîmbi cînd Jenny se îndepărtă. O plăcea din ce în ce mai mult. Era o femeie mare în toate privinţele. Cu oase mari, plinuţă şi cu o inimă cît Albert Hall. De asemenea, era o prietenă loială, lucru de care Kate avea mare nevoie în clipa aceea.

Cînd Golding intră în biroul ei şi închise uşa, ea îl privi întrebătoare.

– Pot să te ajut cu ceva? întrebă ea cu un sarcasm care lui nu-i scăpă.

– Un tînăr pe nume Colin Forbes a fost împuşcat astăzi

în East London. Era crescător de cîini. M-am gîndit că ar trebui să ştiţi, spuse el cu o voce plină de subînţeles.

– Ce vrei să spui?

El zîmbi şi acest lucru îi schimbă întreaga înfăţişare.

– Nu ştiam că lucraţi cu Benjamin Boarder. Mi-e prieten de mulţi ani.

Apoi ieşi din birou şi Kate rămase întrebîndu-se cît de strînse erau legăturile între poliţie şi infractori în secţia aceea. Nu că ar fi putut să spună sau să facă ceva în privinţa aceea; accepta faptul în sine. Dar niciodată nu înceta s-o uimească. Avea ca exemplu propria ei viaţă.

Abia după aceea realiză ce spusese el şi scoase un geamăt. Asta însemna că îşi pierduse cei doi ostateci, pe Jacky Gunner şi pe Joey Partridge. Iar un băiat plătise scump pentru faptul că îi ţinuse ascunşi.

Cel mai rău era că nu mai putea să dea înapoi, orice s-ar fi întîmplat. Era implicată prea mult.

Cînd se întoarse cu cafeaua şi sandvişurile, Jenny o văzu încordată şi îngrijorată şi se întrebă ce se putuse întîmpla în ultimele cincisprezece minute care să schimbe starea de spirit a cuiva atît de radical.

Jeremy Blankley remarcă aproape imediat schimbarea petrecută cu anchetatoarea lui. Cînd Kate intră în camera de interogatoriu, îl trimise pe tînărul poliţist care era de faţă să ia masa. Chipul ei, în mod normal drăguţ şi deschis, era acum ca o carte închisă şi el văzu cum abia îşi păstra calmul.

– Kerry Alston a fost grav opărită şi bătută astăzi la închisoarea de femei din Chelmsford, îi spuse ea direct. Au aflat de ce e acolo.

Simţi o plăcere teribilă cînd îl văzu devenind alb ca varul.

– Aşa că ai face bine să te hotărăşti dacă-mi vorbeşti sau nu. Dacă o vei face, poate o să cer să fii izolat. Poate.

El o privi fără nici o expresie în ochi.

– Vreau nume, date şi le vreau azi. Vreau să ştiu totul despre fratele tău şi în ce eraţi amestecaţi. Am înţeles că aveaţi multe în comun – dragostea pentru copiii mici fiind principalul lucru. Dar, întîi, o să te las cîteva minute singur cu doi dintre ofiţerii mei mai tineri. Unul e culturist şi celălalt e instructor de educaţie fizică. O să-ţi arate cam la ce să te aştepţi într-o închisoare de băieţi mari, Jeremy. Ar trebui să te gîndeşti bine, pentru că am ajuns la capătul răbdării.

Deschise uşa cu putere, izbind-o de perete şi doi bărbaţi intrară în încăpere. Jeremy văzu muşchi şi dinţi strălucitori cînd aceştia îi zîmbiră. Deşi strigă în urma ei, Kate nu se întoarse. În schimb, încuie uşa pe dinafară şi se îndreptă agale spre bufet.

Cînd trecu pe lîngă oamenii ei, aceştia îi zîmbiră cu înţeles. În adîncul sufletului, îi era ruşine pentru ceea ce făcuse, în timp ce o mică parte din ea se bucura. Blankley primea ceea ce merita şi, în lumea aceea nouă în care trăia ea, se părea că asta făcea toată lumea. Indiferent dacă erai poliţist sau infractor.

După ziua aceea, lucrurile nu mai puteau fi ca înainte. Ea depăşise orice limită. Nu mai avea unde să se ducă.

Bînd o cafea şi fumînd o ţigară, se concentră asupra chipului lui Patrick.

Numai de el îi păsa.

Jenny îl conduse pe Robert în birou.

– Cu ce te pot ajuta? îl întrebă ea zîmbindu-i.

Începuse să-l placă.

– Speram să pot vorbi şi cu domnişoara Burrows, zise el politicos.

– E foarte ocupată în momentul ăsta, aşa că mă tem că va trebui să te mulţumeşti cu mine, spuse Jenny. Ia loc şi spune-mi ce s-a întîmplat.

– Una dintre clientele mele, Kathy Collins, ei bine... se pare că nu-şi mai găseşte fiica cea mai mică, pe Rebecca. Nu ştiu unde e şi nici nu pot dovedi că a făcut ceva cu ea.

Nu ştiu decît că, potrivit spuselor ei, a lăsat fetiţa să stea la o prietenă de-a ei, o anume Lisa Buck, zise el şi îşi muşcă buzele.

– Kathy e toxicomană – majoritatea clientelor mele sînt. Are patru copii şi se confruntă cu necazuri de cînd se trezeşte dimineaţa. Viaţa ei e un coşmar, deşi, într-un fel, reuşeşte să se descurce. Dar am o presimţire în legătură cu Rebecca.

– A zis că fetiţa a dispărut?

El clătină din cap.

– Nu. Zice că e în siguranţă. Numai că am fost la această Lisa Buck – există, fără îndoială – dar nimeni nu ştie unde e în acest moment. Nu răspunde nimeni la uşă şi n-a văzut-o nimeni de cîteva zile. Casa e frumuşică. E încuiată şi vecinii zic că e plecată într-o călătorie. Nu cred, însă, că fetiţa lui Kathy e cu ea.

– Şi vrei să verificăm noi?

Robert încuviinţă.

– Kathy e drogată aproape tot timpul. Dar nu e o persoană rea.

O văzu pe Jenny ridicînd din sprîncene.

– Nu e, insistă el. Ascultă, despre femei se spune mereu că sînt nebune şi rele. Ori una, ori alta. Kathy are probleme, nu neg, dar îşi iubeşte copiii, în felul ei.

– Cred că trebuie să-i facem o vizită acestei Kathy.

Se simţi o notă de finalitate în glasul ei şi, cînd văzu tristeţea de pe chipul lui, Jenny se mai înmuie.

– Uite ce e, Robert, ştiu că ţii la fetele cu care ai de-a face şi te admir pentru că eşti atît de bun. Dar, dacă un copil e dispărut, trebuie să încercăm să aflăm ce se petrece.

El încuviinţă.

– Ştiu, de aceea am venit.

– Nu te simţi prost, ai făcut ce trebuia.

El se ridică încet.

– Sper doar să mă înşel şi fetiţa să fie, într-adevăr, la

Lisa Buck, zise el. Dar nu cred că e.

Păru înfrînt şi Jenny simţi un pic de afecţiune pentru el.

– Eşti un tip simpatic, să ştii.

El zîmbi.

– Mi s-a mai spus.

Willy avea companie.

Jacky Gunner şi Joey Partridge erau şi ei oaspeţii ruşilor acum. Fiecare se întreba cum dracu' avea să iasă viu de acolo.

Joey era întins pe jos şi braţele îl dureau îngrozitor după atîtea zile de stat cu cătuşe. Ştia că, dacă i le strîngeau, ar fi putut să-şi piardă cel puţin mîinile. Şi, după felul şocant în care arăta Willy Gabney, aceasta era o posibilitate clară.

Spre deosebire de ei, Willy nu avea cătuşe.

– Ia te uită, afurisiţii de Mutt şi Jeff au venit să mă viziteze, spuse Willy cu o voce răguşită, ca şi cum n-ar fi fost folosită de luni întregi. Pe cine aţi mai tras în piept de data asta?

Jacky Gunner nu putea să răspundă. Faţa îi era prea umflată în urma unei lovituri bine ţintite cu o cizmă cu oţel în vîrf. Dar, din locul unde se afla, pe podea, văzu arsurile de pe pulpele lui Willy şi mirosul de carne arsă îi întoarse stomacul pe dos.

El şi Joey dăduseră de necazuri, necazuri mari, şi amîndoi ştiau. Nu numai de la Boris, dar şi de la bărbatul care îi privea gînditor de pe pat. Willy Gabney avea nişte conturi de încheiat şi ştiau că, numai moartea l-ar fi împiedicat să o facă, indiferent cît de grav rănit era.

În clipa aceea, le era mai frică de el decît de ruşi.

Lucas Browning şi Suzy Harrington erau prieteni vechi. Ea lucrase pentru el la început, cînd avea cincisprezece ani, după ce fugise de acasă şi îi fusese prezentată de prietena unei prietene. Se plăcuseră imediat.

Suzy era una dintre cele cîteva fete pe care Lucas le plăcuse vreodată cu adevărat. Fiecare recunoscuse în celălalt un spirit geamăn. Amîndoi erau complet amorali şi se opuneau oricăror reguli care se refereau la ei sau la tipul de afacere ales. Se foloseau reciproc aşa cum şi atunci cînd le convenea, amîndoi avînd relaţii care i-ar fi putut fi utile celuilalt. Era un aranjament bun şi le convenea pe deplin.

Pe scurt, erau mai mult sau mai puţin foarte buni amici.

– Arăţi bine, Suzy.

Ea zîmbi.

– Iar tu arăţi tot oribil şi miroşi şi mai rău, Lucas. Nu te schimbi niciodată.

El izbucni într-un rîs zgomotos care rareori era auzit în afara acelui apartament mizerabil.

– Numai tu ai curajul să-mi spui asta în faţă!

– Să mă duc să fac un ceai?

El încuviinţă.

– Doar dacă nu cumva vrei ceva mai tare. În dormitor, am o cutie de whisky vechi de doisprezece ani.

– Mi se pare o idee bună. Mă duc eu să-l iau, pentru că ţie ţi-ar lua o săptămînă ca să ajungi acolo. Te-ai îngrăşat foarte mult, Lucas. Ar trebui să ai grijă. Greutatea nu face bine la inimă.

El respiră greu cînd îşi aprinse o ţigară cu marijuana.

– Ar trebui să ieşi mai mult...

– Las-o baltă, Suze, o întrerupse el. Ce eşti, afurisita de maică-mea?

Ea rîse cînd luă whisky-ul din dormitor. În pat era o fată pe jumătate dezbrăcată care dormea adînc.

– Cine e?

Lucas dădu din mînă.

– Nu mă întreba. Testez drogul ăsta nou, Rohypnol. Se pare că e grozav. Îl pui în băutură şi persoana respectivă face tot ce vrei. Partea cea mai bună e că nu-şi aminteşte mult timp. Dacă mai sînt în stare să-şi amintească ceva,

bineînțeles. Mă gîndesc să-l folosesc pentru filmele mai specializate, dacă mă-nțelegi.

Suzy încuviință, pierzîndu-și interesul în timp ce căuta două pahare curate într-un dulăpior de lîngă fotoliul lui Lucas.

– Dumnezeule, nu faci niciodată curățenie aici?

– Știi că nu. Face parte din imagine, spuse el rîzînd șuierător. De ce ai vrut să mă vezi?

Ea turnă pentru amîndoi o cantitate destul de mare de whisky și, luîndu-i țigara din mînă, trase un fum înainte să-i răspundă.

– Am o mică afacere grozavă și cred că am putea s-o ducem la băieți mai mari, spuse ea serioasă.

El sorbi din pahar.

– Despre ce e vorba?

Ea îl privi cîteva secunde înainte să spună cu o voce scăzută:

– Copilași. Fotografii, orice. Am o rețea de mămici cu care am făcut treabă, folosind copilașii în fotografii. A început ciudat.

Ea se rezemă de spătarul fotoliului, așezîndu-se cît mai comod.

– Fac ceva treabă acasă la mine și una dintre clientele mele frecvente a venit să-mi ceară un împrumut. Știi cum e, dacă-ți sînt datoare, continuă să vină, nu? Oricum, era puțin dusă și mi-a spus despre o tipă din apropiere care folosea copiii în fotografii, pentru tipi cărora le plac micuții. Am fost șocată, dar mai mult m-am prefăcut. Am aflat despre cine era vorba și i-am făcut o vizită. A trebuit să duc ceva muncă de convingere, dar, pînă la urmă, am reușit și, acum, treaba merge destul de bine. Am material pe casete și pe dischete, așa că ne putem aștepta la o piață serioasă. Totuși, aș avea nevoie de contacte străine. Copiii sînt superbi – îngerași blonzi, cu ochi albaștri – și chestia e că mamele sînt dispuse să coopereze pentru un anumit preț.

Lucas se arătă interesat. Ea se aplecă și îi spuse:

– De asemenea, am şi cîţiva adulţi care sînt dispuşi să participe şi noi putem să cîştigăm o grămadă.

Lucas îi sesiză entuziasmul din voce.

– Micuţa mea Suzy, eşti cea mai murdară fiinţă, spuse el cu admiraţie vădită şi, rîzînd, ea îi răspunse cu mîndrie.

– Ştiu. Dar e bine, nu? Dacă avem o reţea de distribuţie, facem bani frumoşi. Să fim sinceri, Luke, pînă şi cei care fac reclamă la televizor, cunosc valoarea copiilor. Ei sînt noua piaţă.

Nu îi spuse că unii dintre cei cu care lucrase erau acum la închisoare, aşteptînd să fie judecaţi. Era destul de sigură de ea însăşi ca să creadă că nu aveau s-o amestece în nimic. Reputaţia ei ar fi trebuit să-i garanteze măcar atîta lucru.

Grăsanul îşi goli paharul dintr-o înghiţitură şi îl umplu din nou.

– Cred că ştiu un tip potrivit pentru tine. E de treabă şi are relaţii în industria filmului. Bine, genul nostru de filme.

Amîndoi rîseră cu poftă.

– Chestia e că am o mică problemă, Lucas.

Ea era serioasă acum şi el remarcă imediat acest lucru.

– Am priceput. Am ajuns la adevăratul motiv pentru care vrei să mă implic.

– Eşti aşa nesuferit uneori. Serios, Lucas, la un moment dat, tot aş fi venit la tine.

El recunoscu că avea dreptate cu o uşoară mişcare a capului.

– Deci, care-i problema?

Ea chicoti, privindu-l.

– Am pierdut un copil.

Lucas o privi cîteva clipe.

– Ce-ai făcut? întrebă el nevenindu-i să creadă.

– Ai auzit bine. Am pierdut un copil.

Întregul lui trup păru cuprins de convulsii cînd îl apucă tusea. Printre picături de fiegmă şi alcool, tună:

– Cum dracu' ai reuşit?

Suzy se relaxă în fotoliul ei.

– Am dat fetița unui anume Stanley Acomb şi el a dispărut cu ea. Cu mama mă descurc deocamdată, dar nu ştiu cît o să dureze asta. E o drogată, o zdreanță.

Lucas ridică dintr-o sprînceană.

– Cine se aseamănă se adună. Presupun că vrei să-ți aduc fetița înapoi, nu?

Ea încuviință.

El sorbi din nou din pahar.

– Consideră treaba ca şi rezolvată. Dar, pe viitor, acum că am intrat în afacere, să nu mai laşi niciodată copiii singuri cu clienții. Ai înțeles?

Ea fu de acord, bucuroasă că rezolvase o problemă şi că era şi sprijinită. Un sprijin serios care avea să-i asigure cariera.

– Beau pentru asta, Luke, zise ea şi ciocniră paharele. Acum, fă-mi plăcerea şi acoperă-ți scula. Parcă-i un şoricel adormit între două verze de Bruxelles.

Amîndoi rîseră iarăşi în hohote.

Kate îl privi pe Jeremy Blankley în ochi, dar nu simți nimic. Nici măcar milă. Nu vedea decît acele fotografii oribile.

Blenkley era întins pe jos într-o celulă de arest, bătut şi învinețit. Ea ştia că avea să urineze sînge cîteva zile şi că nimeni nu avea să-i aducă un doctor.

Fața îi era de nerecunoscut şi avea să-i fie greu să vorbească.

Un braț îi atîrna inert pe lîngă trup şi, pentru o clipă, ea crezu că era rupt. Dar el îl folosi pentru a-şi şterge lacrimile care îi curgeau în tăcere.

– Tocmai ai simțit pe pielea ta ce te-ar aştepta în puşcărie fără protecția noastră. Gîndeşte-te bine ce vrei să-mi spui, clar?

El nu-i răspunse şi Golding apăru în celulă. Uitîndu-se la bărbatul bătut, spuse calm:

– Mai sînt vreo cincizeci care aşteaptă să pună mîna pe tine. Nu uita asta, Blankley.

După aceea ieşi după Kate.

– O să vorbească, murmură el. Să-l lăsăm să-i sece lacrimile şi să renunţe la autocompătimire, pentru că asta-i toată problema. Apoi va vrea să-şi salveze pielea şi va fi al nostru.

Kate nu avu puterea să-i răspundă şi se îndreptară amîndoi tăcuţi spre biroul ei. Jenny era acolo. Kate văzu după expresia ei că ceea ce făcuseră nu o deranja deloc atît de mult cît o deranja pe ea. Cu fiecare zi simţea tot mai mult că ieşea din propria-i piele şi lua personalitatea altcuiva.

O persoană necruţătoare şi fără pic de amabilitate. Cînd o văzu pe Leila rîzînd cu Dave Golding lîngă geamul biroului ei, se întrebă dacă ceea ce se întîmplase era, totuşi, un lucru bun.

Se părea că toată lumea credea asta. Kate o considera doar un mijloc pentru atingerea unui scop. Sau încerca să se convingă de asta.

Ştia că se schimba pe dinăuntru. Uneori, se întreba dacă nu cumva Patrick îi vîra acele gînduri în cap de pe patul său de spital, pentru că lui nu i s-ar fi părut nimic în neregulă din ceea ce se petrecuse în secţie. Ba chiar ar fi aplaudat.

Toţi ceilalţi păreau să vadă lucrurile în alb şi negru. Poate că aveau dreptate. Dumnezeule, nu mai era sigură de nimic. Jenny îi zîmbi înţelegătoare.

– Veşti bune, în sfîrşit.

Kate ridică dintr-o sprînceană, interesată doar pe jumătate.

– Ce e?

– Mîine îl vor opera pe Patrick – mama ta a sunat mai devreme.

Pentru prima oară după ceea ce i se părea o veşnicie, Kate zîmbi încrezătoare.

– Slavă Domnului! Cel puțin, ceva pare să se întîmple.

– Vor extirpa cheagul de sînge şi vor vedea ce mai pot să repare. Încă nu e în afara oricărui pericol.

Ea duse mîna la gură într-un gest care Patrick ar fi ştiut că însemna că stătea să plîngă, deşi făcea tot posibilul să împiedice acest lucru.

– Cealaltă veste bună e că mama ta ne-a făcut iarăşi o friptură pentru cină. De data asta, de vacă.

Atunci, Kate începu să rîdă, un sunet piţigăiat care se apropia de isterie. I se păru că rîse mult, deşi ştia că trecuseră doar cîteva minute. Dar, cu fiecare răsuflare, simţea cum se relaxează tot mai mult.

David Reilly se uită la tatăl său, care îşi punea haina pentru a se duce la bar.

– Te simţi bine, fiule? îl întrebă Billy cu o voce tulburată.

David zîmbi. Era un bărbat drăguţ, cu un păr blond şi des şi cu pometi proeminenţi, ca ai mamei sale.

– De ce nu vii să bem o bere? insistă tatăl lui, dar el clătină din cap.

– Sînt foarte obosit. O să beau ceva aici şi o să mă culc devreme.

– Foarte bine. Nu te trezesc cînd vin.

Billy plecă peste cîteva minute şi David îl privi cum se îndepărta pe alee. Apoi îşi roti privirea prin încăpere. Era elegantă şi bine întreţinută, cu pereţi bej şi mobilă din piele. Cei doi bărbaţi împărţiseră totul între ei, din moment ce locuiau împreună din adolescenţa lui David, cînd mama acestuia murise de cancer la sîn. Fusese o moarte lentă, iar el se ferise de durerea ei, deşi ea încercase s-o ascundă în faţa lui. De atunci, nu fuseseră decît ei doi şi fusese de-ajuns. Tatăl lui nu părea atras de nici o altă femeie şi, la început, acest lucru îi făcuse plăcere lui David, care încă mai plîngea moartea mamei sale. Dar, cu trecerea timpului, el îşi dăduse seama că Billy era un bărbat încă relativ tînăr şi începuse să-şi facă griji.

Apoi, cu cîteva săptămîni în urmă, la serviciu – amîndoi lucrau pe un şantier din Grantley – se întîmplase ceva ciudat. Unul dintre colegi se plînsese că nişte fotografii ale copiilor lui, pe care le afişase la bufet, dispăruseră.

Erau nişte fotografii frumoase, David le văzuse. Trei copilaşi fără slip pe o plajă în Grecia. Genul de poze pe care oamenii le făceau de obicei copiilor în vacanţă: fundulețe pline de nisip şi pălării mari.

Ciudat era că omul zicea că ultima oară le văzuse în mîna lui Billy. Se părea că acesta le dăduse jos ca să le vadă mai bine. Apoi le pusese la loc, cel puţin aşa spunea. Nu era nimic dubios.

Doar că, după discuţia cu tatăl copiilor, Billy se purtase ciudat. David nu putea spune ceva concret, dar nu păr. se să se simtă bine. Apoi, incidentul cu Tash...

David nu putea s-o sufere pe Natasha Linten – nu putea să le sufere pe toate tîrfele care frecventau „Wheatsheaf". La un moment dat, le avuseseră toţi. În afară de el, bineînţeles. Nu le-ar fi atins nici măcar cu scula altcuiva, cu atît mai puţin cu a lui. Dar tatăl său fusese, de obicei, foarte tolerant cu ele.

În seara aceea, totuşi, Tash făcuse un fel de ameninţare şi tatăl lui o luase ca atare.

David urcă scara şi se duse în dormitorul tatălui său. Era dezgustat faţă de sine pentru ceea ce gîndea. De fapt, nici nu-i venea să creadă că putea gîndi aşa ceva. Dar, dacă tatăl lui era un pedofil, voia să ştie.

Auzise că Lenny Parkes omorîse unul în „Fox Revived". Toată lumea vorbise despre asta zile întregi. Acum se zvonea că şi Kerry Alston, care stătea mereu de vorbă cu tatăl lui şi căreia acesta îi oferea de băut, era închisă pentru pedofilie. Făcuse acest lucru cu proprii ei copii!

Îşi trecu o palmă asudată peste faţă şi se apucă să caute. Scotoci prin toate sertarele şi prin dulapul de haine.

Nimic.

Se simţea mai bine. Nu făcuse decît să alăture două

lucruri care nu erau decît niște coincidențe. Dar trase divanul lui Billy oricum, numai pentru că totdeauna făcea totul cum se cuvenea și asta includea și cercetarea dormitorului tatălui său.

Tot nimic.

Coborî și își puse o bere, pe care o bău stînd în picioare lîngă masa de bucătărie, privind grădina pe care mama lui o iubise atît de mult. Apoi, după ce spălă paharul se duse din nou sus, în camera tatălui său.

Se uită în jur. Era o încăpere plăcută, cu mobilier masiv din lemn, tapet înfiorat și draperii asortate. Scoțîndu-și puloverul, își încordă brațele destul de musculoase și desprinse dulapul de perete.

În spatele acestuia, era un plic mare, maron.

David își umezi buzele și simți gustul sărat al propriei transpirații. Luă plicul și se așeză pe pat, cîntărindu-l în mîini. Nu voia să-l deschidă, dar știa că trebuia s-o facă.

Îl puse pe pat, după care trase dulapul la loc. Netezi cuvertura și aruncă o privire în jur pentru a vedea dacă părea ceva deranjat. Nu era nimic.

Apoi coborî și își turnă coniac într-un pahar mare înainte să deschidă plicul.

Răsturnă conținutul acestuia pe masa de bucătărie și își muşcă buzele pînă la sînge. I se făcu greață și vărsă în chiuveta imaculată, în timp ce lacrimile îi șiroiau pe obraji. Așezîndu-se din nou, dădu tot coniacul pe gît pentru a-și reveni puțin. După aceea, cu mîinile tremurînd, se uită la fiecare fotografie în parte.

Încă mai privea în gol cînd soarele apuse și în bucătărie începu să se facă întuneric.

Încă mai plîngea în tăcere în încăperea întunecoasă cînd auzi cheia tatălui său în ușă.

18

Jenny nu se mai simțise atît de penibil în viața ei.

Kathy Collins avea fetița în brațe cînd deschise ușa. Aceasta era fără scutec, doar cu o fiănelă de corp, și pe jumătate adormită. Kathy o privise chiorîș, de parcă prezența poliției la ușa ei ar fi fost ceva neobișnuit.

Zîmbi politicos.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Un bărbat apăru în spatele ei. Era înalt, solid, și părea bine îmbrăcat, elegant, dar lejer. Numai ochii îi păreau cu adevărat vii. Erau de un căprui închis, aproape negru, și Jenny avu senzația că privea prin ea.

– Cine ești dumneata? întrebă ea calmă.

El zîmbi.

– Aveți mandat? o întrebă el.

Jenny îl măsură din cap pînă în picioare.

– Am nevoie de unul?

El zîmbi, dezvelindu-și dinții albi.

– Dacă vreți să intrați aici, da.

– Am venit să dau curs unei reclamații privind o fetiță. Rebecca Collins.

– Ea e Rebecca. Încearcă să doarmă, spuse el zîmbind din nou. A fost la o prietenă, bine? Sau asta e ilegal acum?

Jenny știa că nu putea spune nimic. Fetița era acasă, teafără și, așa cum spusese bărbatul, încerca să-și facă somnul de după-amiază.

– De vină e numai idiotul ăla de Bateman, nu? întrebă Kathy cu o voce stridentă şi fetiţa tresări speriată în braţele ei.

– Idiotul dracului, îşi bagă nasul peste tot...

Bărbatul o trase din uşă cu blîndeţe.

– Haide, Kathy, vino înăuntru. Gata, scumpo, zise el şi se uită din nou la Jenny. Dacă asta e tot, vă urez o zi bună.

Jenny încuviinţă, după care întrebă cu politeţe:

– Cum ai spus că te numeşti dumneata?

El o privi în ochi o clipă înainte să răspundă:

– N-am spus.

După care îi trînti uşa în nas.

Jenny se simţi îngrozitor de stînjenită. Avea să-i spună cîteva lui Bateman. De parcă n-ar fi avut destulă treabă. În plus, bărbatul acela o făcuse să pară şi mai penibilă decît se simţea.

Clocoti de furie tot drumul pînă la secţie.

Tare ar fi vrut să ştie cine era bărbatul care era cu Kathy Collins. Era ceva ciudat la mijloc şi ea avea o presimţire că era mai rău decît îşi putea închipui cineva.

– Deci, tot nu vrei să ne spui cine e în spatele acestei porcării, Jeremy?

El se uită timid la Kate şi Golding spuse:

– Mut după nume şi mut din fire, nu?

Kate văzu că Jeremy nu-şi lua ochii de la chipul ei. Parcă o implora să-l salveze.

– Du-te afară, îi spuse ea celuilalt detectiv.

Golding o ascultă fără să spună nimic. În ultima vreme, toată lumea părea să facă ce spunea ea; ştia că acest lucru se datora schimbării petrecute cu ea. Schimbare pe care ea nu o putea împiedica şi nici nu era sigură că ar fi vrut s-o facă. Era sigură că ar fi înnebunit pînă acum, dacă n-ar fi făcut acea schimbare.

Se aşeză în faţa lui Jeremy Blankley. Acesta tremura în adevăratul sens al cuvîntului şi, într-un ungher îndepărtat al

sufletului, o clipă îi fu milă de el. Ce anume îl transformase pe acel om în ceea ce era? Cînd hotărîse că prefera copiii în locul femeilor mature? Nu era vorba nici măcar de fete tinere. Avea o preferinţă pentru bebeluşi încă în scutece.

În faţa ei, era cel mai cumplit coşmar al părinţilor; un pedofil, un om care agresa sexual copii.

Totuşi, era o epavă. Puterea pe care o exercita asupra altora dispăruse. Părea la fel de trist şi jalnic ca un cîine bătut.

– Jeremy, cei care sînt în spatele acestei afaceri vor fi descoperiţi, pînă la urmă, indiferent dacă vorbeşti sau nu. Dacă ţi-e frică de ceea ce vei păţi la închisoare – şi ar trebui să-ţi fie – gîndeşte-te bine că ai putea să te ajuţi singur acum. Altfel, pot aranja să fii închis la comun şi, crede-mă, acolo vei fi în după- amiaza asta, dacă nu primesc nişte răspunsuri în curînd.

Kate făcu o pauză, lăsîndu-l să realizeze ce spusese ea.

El îşi trase nasul cu zgomot.

– Ai zis că nu facem o înţelegere...

– Nu fac o înţelegere, îţi ofer doar protecţia de care ai mare nevoie. Aş oferi-o pentru un preţ oricui s-ar afla în situaţia ta. Ceea ce nu-ţi voi oferi e promisiunea unei reduceri a sentinţei. Mă tem că vei sta la puşcărie cît mai mult cu putinţă, nu există nici o îndoială. Discutăm, însă, despre nivelul de confort în care îţi vei ispăşi pedeapsa. Braţul meu e lung, Jeremy. Pot să te trimit la Scrubs, la Ville, oriunde vreau. Şi o să am grijă ca toată lumea să afle de ce te afli acolo. Funky Brixton ar trebui să te facă să ştii la ce să te aştepţi odată ce vei fi condamnat.

El avea broboane de sudoare deasupra buzei de sus şi Kate ştiu că era al ei. Avea privirea unui animal prins în capcană şi, fără să vrea, simţi o uşoară plăcere cînd îşi dădu seama că îl învinsese. Dar el o surprinse.

– Aş vrea să-ţi spun, zise el. Crede-mă, aş vrea să-ţi spun. Dar n-are importanţă cît de lung e braţul dumitale

sau ce poți să-mi aranjezi. Asta e nimic în comparație cu ce aș păți dacă aș deschide gura. Va trebui să-mi încerc norocul la puşcărie. N-am de ales. Nici unul dintre noi n-are.

În vocea lui se simți o notă de resemnare care nu-i scăpă lui Kate. Cel cu care era încurcat trebuia să fie foarte periculos, pentru că ea nu mai cunoscuse nici un pedofil care să nu vrea să cadă la învoială.

Ea se ridică şi se întinse.

– Aş vrea să vă ajut, spuse el cu un glas sugrumat, ridicîndu-şi privirea. Nu vreau să fac ceea ce fac... dar nu pot să mă abțin. În fiecare zi îmi zic, gata, am terminat, mă opresc. Dar nu pot. În sinea mea, ştiu că nu e bine. Ştiu asta, nu e nevoie să mi-o spună nimeni. Dar e o forță căreia nu pot să mă împotrivesc.

O implora să-l înțeleagă, dar Kate nu putea să ignore faptele.

– Cine e, Jeremy? Cine te poate înspăimînta mai mult ca noi?

El era roşu la față şi pometii îi ieşeau în evidență. Îi dăduseră minimum de mîncare şi de apă. Ea văzu cum se lupta cu sine , dacă să-i spună sau nu. În cele din urmă, frica ieşi învingătoare.

El clătină din cap cu tristețe.

– Nu mai am nimic de spus.

Atunci, ea se înăspri.

– În acest caz, pregăteşte-te pentru transferul tău la Scrubs, Jeremy. Şi Domnul să te aibă în pază! Oricine ar fi cel care te sperie o să ți se pară Moş Crăciun după o săptămînă acolo.

După aceea, ea ieşi din încăpere, sunetul tocurilor ei pe ciment acoperind suspinele lui Jeremy Blankley.

Îl pregăteau pe Patrick pentru operație. Grace şi Violet priveau totul în linişte. Cînd fu luat de la Terapie Intensivă, amîndouă îşi scoaseră mătăniile şi începură să se roage.

Mama lui Kate, Evelyn, le privea impasibilă. De cînd

scoseseră ventilatorul şi Patrick începuse să respire singur, se instalase un aer general de optimism. Acum, acesta era diminuat, deoarece îşi dădeau seama cît de mare era pericolul care îl aştepta.

Îl luaseră cu patul său ambulatoriu şi încăperea aceea mică arăta ciudat fără acesta şi aparatele care îl înconjurau de obicei.

Eve se îndreptă spre telefonul public ca să-i dea vestea lui Kate. Ştia că fiica ei era extrem de neliniştită din cauza operaţiei, dar, oricare ar fi fost rezultatul, cel puţin aveau să ştie mai multe despre ceea se petrecea în creierul lui Patrick.

În adîncul sufletului ei, Eve spera că, dacă ar fi fost să fie incapabil să vorbească sau să se apere singur, era de preferat ca moartea să-l ia pe masa de operaţie. Un om ca Patrick Kelly, care suferise atîta în trecut, nu merita să-şi ducă zilele în asemenea stare.

Cînd întinse mîna spre telefon, simţi o bătaie pe umăr. Era Grace şi cele două femei se priviră ca doi boxeri înaintea unui meci.

– Poţi să-i spui fiicei tale că, dacă i-ar fi păsat cu adevărat de el, ar fi fost lîngă el acum, cînd are mai multă nevoie de ea.

Eve îi dădu mîna la o parte cu brutalitate.

– Nu de ea are nevoie acum, ci de mama lui şi am înţeles că aceea eşti tu. Aşa că nu te mai purta ca o adolescentă proastă şi roagă-te pentru fiul tău.

Văzu cum buzele lui Grace deveniră o simplă dungă albă şi, pentru o fracţiune de secundă, regretă acele cuvinte.

– Ăsta e un zvon vechi, dar nu mă miră să-l aud din gura ta. E sînge din sîngele meu, indiferent ce crezi tu că mi-e, fiu sau frate. N-o să ştii niciodată adevărul legat de asta. E numai problema mea.

Eve nu răspunse şi Grace se îndepărtă băţoasă.

Oricît de răutăcioasă ar fi fost Grace, suferea în adîncul

sufletului şi Eve admise că ar fi trebuit să-i acorde circumstanţe atenuante. Aproape că plîngea cînd puse mîna pe telefon.

Jeremy Blankley se îndrepta spre închisoare şi Kate se pregătea să plece la spital. Era deprimată după discuţia pe care o avusese cu prizonierul. Se simţea izolată, ruptă de realitate, ca şi cum tot ce se petrecea în jurul ei i se întîmpla altcuiva.

Reuşi să surîdă cînd Golding explică de ce lipseau o parte din însemnările despre caz şi chiar se trezi aprobînd-o pe Leila, fără să trădeze faptul că, în realitate, nu o interesa ce spuneau.

Se duse acasă, forţîndu-se să se concentreze asupra drumului. Îşi schimbă hainele şi se fardă fără ca măcar să se uite la ce făcea. Cînd îşi ridică privirea, văzu în oglindă chipul unei străine palide şi îngrozite de ceea ce ar fi putut aduce ziua aceea.

Stătea în hol îmbrăcată cu costumul roşu. Lui Patrick îi plăcuse întotdeauna să o vadă aşa. Îl purtase chiar înainte de despărţire, la petrecerea de logodnă a unei prietene. Se mai privi o dată în oglindă. Îşi dădu cu un ruj roşu şi îşi împrospătă rimelul.

Acum îşi dădu seama că nu încetase niciodată să-l dorească. L-ar fi dorit, chiar dacă ar fi avut cincisprezece relaţii amoroase. Nici măcar nu trebuia să fie cu el ca să-l dorească.

Dacă supravieţuia operaţiei şi îi spunea că nu voia s-o mai vadă niciodată, ea tot i-ar fi mulţumit lui Dumnezeu în fiecare zi pentru că, cel puţin, respira acelaşi aer cu el.

Nu-i mai păsa ce făcuse. Nici măcar gîndul că el îl omorîse pe Tommy Broughton nu o deranja. I-ar fi fost mai mult decît suficient să-l mai vadă zîmbind o dată. Voia ca el să revină la viaţă, chiar dacă nu-l mai putea avea în viaţa ei.

Ieşind din casă, trînti uşa ca şi cum ar fi încheiat un

capitol al vieții ei. Urcă în mașină, închise radioul și telefonul și porni spre spital într-o liniște țiuitoare.

Nu avea în fața ochilor decît chipul lui. Dacă l-ar fi văzut zîmbindu-i din nou, ar fi fost mai mult decît o răsplată pentru toate sacrificiile pe care le făcuse, pentru toate regulile pe care le încălcase, numai pentru a-i salva pielea lui Patrick Kelly.

Dave Golding aruncă o privire scenei din fața sa și se duse împleticindu-se să verse în grădina din spate.

Pe masa de bucătărie era trupul unui bărbat. Știa asta pentru că primiseră un telefon de la un anume David Reilly, care le spusese că tocmai își omorîse tatăl. Nu se așteptase, însă, să vadă pe cineva bătut în asemenea hal încît să fie imposibil de spus dacă era bărbat sau femeie, tînăr sau bătrîn.

David Reilly se duse după el afară și trase de cîteva ori aer în piept pentru a se calma. Golding știa că doi polițiști și încă un detectiv așteptau să le dea drumul înăuntru. David le spusese că voia să stea de vorbă cu el mai întîi. Acum, Golding se întreba dacă nu cumva făcuse o mare greșeală acceptînd.

Respiră adînc pentru a-și reveni și se întoarse înăuntru, uitîndu-se la sîngele de pe podea și de pe pereți. Parcă o cutie de vopsea roșie explodase în încăpere.

David îl urmă și arătă spre un plic murdar de sînge.

– Uită-te la astea, spuse el răgușit. Le-am găsit în camera lui. Tatăl meu era un pedofil nenorocit.

Cînd Golding se uită la fotografii, trupul de pe masă scoase un geamăt, făcîndu-i pe amîndoi să tresară speriați. Golding fu uluit cînd văzu ochii învinețiți și umflați deschizîndu-se pe chipul acela distrus.

Dînd fuga în față, strigă:

– Să vină repede o ambulanță!

În clipa aceea, începu nebunia.

În tot acel timp, David Reilly se uita la tatăl său ca și

cum nu îl mai văzuse niciodată şi, nici în ruptul capului, nu putea pricepe cum ajunsese acel individ pe masa lui de bucătărie.

Dedesubt era o pompă de bicicletă. Era ruginită şi defectă. Şi aceasta era plină de sînge. Cînd o observă, David îşi aduse aminte că tatăl său i-o dăruise într-un an de Crăciun, după care îi spusese că bicicleta care o însoţea, o bicicletă de curse Raleigh, îl aştepta în garaj.

Nu putea concepe că acel om bun şi generos se transformase în acea bestie. Tocmai se apleca să ridice pompa din nou, cînd Golding îl trase afară din încăpere.

Îl luă după umeri şi îi spuse cu blîndeţe:

– Înţelegem ce-ai făcut şi de ce. Acum va trebui să ne spui tot ce ştii, bine?

David încuviinţă. Încă mai părea ameţit, dar ştia ce se petrece în jurul lui.

Cînd Golding se uită din nou pe fotografii, îşi înăbuşi un fior de bucurie. Încă o legătură. Poate că acela era elementul de care aveau nevoie pentru a băga după gratii o grămadă de bestii. Îşi dorea extrem de mult acest lucru.

Cînd sosi ambulanţa, le dădură drumul paramedicilor înăuntru. Nimeni nu încercase să dea primul ajutor, deşi toţi fuseseră pregătiţi în acest sens.

Nimeni nici măcar nu vrusese să atingă victima, atît de puternice le erau resentimentele faţă de acel individ despre care ştiau că agresa sexual copii.

Erau mai bucuroşi să-l ajute pe fiul său pe care, în adîncul sufletelor, îl considerau un fel de erou. Deşi nimeni nu ar fi recunoscut asta cu glas tare, bineînţeles.

În maşină, Golding îi spuse:

– Poţi să fumezi dacă vrei, amice.

David zîmbi.

– Mulţumesc.

– O să-ţi dăm un ceai bun cînd ajungem la secţie, bine?

El zîmbi iar.

Tăcură o vreme, după care David spuse cu greu:

– A fost un tată bun, să ştiţi.

Dar nimeni nu-i răspunse.

Jenny era în culmea fericirii datorită noilor descoperiri. Era ca şi cum, în sfîrşit, după atîta muncă, o forţă superioară găsise de cuviinţă să le vină în ajutor.

David Reilly era într-o celulă cu o cană de ceai şi un pachet de ţigări. Se uită la graffiti-urile de pe pereţi. Cineva scrisese „Ucideţi bestiile" şi el se uită la acele cuvinte iar şi iar.

Cînd intră Jenny, el o privi curios.

– A murit?

Ea clătină din cap.

– Nu. Dar aproape că ai reuşit, dacă asta te face să te simţi mai bine.

El nu răspunse.

– Cum ai aflat despre el?

– Întreba-ţi-o pe Natasha Linten, zise el obosit. Copiii din fotografii, unii dintre ei, sînt ai ei.

Jenny încuviinţă.

– Doctorul de serviciu o să stea de vorbă cu tine. Trebuie să fim siguri că te simţi destul de bine pentru a fi interogat.

El încuviinţă.

– Ce face ta... Billy? întrebă el neputînd să pronunţe cuvîntul tată.

– O să scape.

David ridică din umeri şi sorbi din ceai.

– Ştiam că ar fi trebuit să-l termin pe nenorocit, spuse el cu o voce moartă. Dar bănuiesc că vă e mai de folos în viaţă, nu?

– Mă tem că da.

– De ce o să fiu acuzat?

Ea îi puse o mînă pe umăr şi spuse cu blîndeţe:

– Mai vedem, da? Ai avut un şoc foarte puternic şi trebuie să-ţi aminteşti ce s-a întîmplat. Nu te condamna

înainte să vorbeşti cu un avocat bun. Pot să-ţi recomand unul, dacă nu vrei un avocat din oficiu.

– Mulţumesc.

Cînd ea bătu în uşă ca să fie descuiată, el spuse cu mai multă viaţă în glas:

– Dar el o să facă puşcărie, nu? Vreau să zic, mult timp. O să primească ceea ce merită?

– Dacă o să-mi stea în putere, o să se arunce cheia.

David încuviinţă fericit şi îşi aprinse altă ţigară.

Natasha Linten era înspăimîntată.

Robert Bateman era în sufrageria ei, spunîndu-i că poliţia era afară şi urma să fie arestată pentru molestarea copiilor, neglijenţă şi multe alte acuzaţii legate de folosirea copiilor ei în literatura pornografică.

Pînă şi cuvintele folosite de el o speriau.

Robert, sprijinul ei, omul pe care îl suna cînd avea probleme, cel care o asculta şi care găsea întotdeauna nişte bani pentru ea cînd era la ananghie, o privea acum ca şi cum ar fi fost ceva ce descoperise pe talpa pantofului.

– Ce naiba te-a făcut să crezi că o să scapi? Să-i tratezi pe copiii ăia frumoşi aşa, să permiţi să fie folosiţi de oameni maturi...

Ea îşi astupă urechile.

– Tacl, te rog. Eu doar îi împrumutam. N-am ştiut niciodată ce se întîmpla cu ei. Te rog, Robert, trebuie să mă ajuţi! Crede-mă, nu le-aş fi făcut rău pentru nimic în lume.

Robert o împinse de lîngă el supărat.

– Păstrează chestiile astea pentru poliţişti. Eu am terminat cu tine acum, zise el uitîndu-se în jur. Uită-te la locul ăsta! Pînă şi o cocină e mai curată. Ar fi trebuit să am grijă să-ţi pierzi copiii mai de mult. Eşti cu adevărat o nenorocită! Acum sînt la nişte părinţi adoptivi, în siguranţă departe de tine şi de mizeriile în care i-ai amestecat, deşi urmările se vor simţi mulţi ani. Şi numai tu eşti de vină pentru asta, scumpo. Nimeni altcineva.

Tash era isterică.

– Îți spun că n-am ştiut! Rob, te rog, trebuie să mă ajuți!

El deschise uşa pentru a-i lăsa pe poliţişti să intre. Kate, în costumul ei roşu, fusese sunată la spital, unde era o asemenea atmosferă, încît se bucură că avea o scuză ca să plece. Uitîndu-se la fata care suspina în faţa ei, simți dezgustul de-acum familiar.

– Nu puteți să intrați aici fără mandat.

Kate o ignoră şi privi cum oamenii ei răscoliră apartamentul. Simți că era bine ca Natasha să vadă totul. Voia să-i dea de înțeles acelei fete ignorante că nu aveau să treacă nimic cu vederea în căutarea pedofililor.

Privind cum locuința ei era distrusă, Natasha le auzea şi comentariile ironice referitoare la hărnicia ei.

– Casa asta e ca o cocină!

Kate o privi pe fată cum asculta totul.

Paturile udate de urina copiilor erau spintecate, căutîndu-se orice ar fi putut ajuta şi mai mult la rezolvarea cazului, deşi toți ştiau că nu le mai trebuia mult.

Natasha era pe punctul de a ceda nervos.

Avea să vorbească.

David Reilly ascultase sfatul lui Jenny şi îl acceptase pe avocatul recomandat de ea. De fapt, era o avocată pe nume Karen Lawson, o femeie drăguță, de vreo treizeci de ani.

Aceasta era perfect conştientă că acel client era un fel de erou pentru secția de poliție, ceea ce o bucura. Cel puțin, acum putea să comunice liber cu detectivii, fără să fie nevoită să se ascundă în spatele jargonului juridic şi altor trucuri pentru a-şi ajuta clientul. De fapt, deja se vorbea despre eliberare pe cauțiune.

David Reilly era acuzat de tentativă de omor în urma unei provocări grave. Cînd dădu declarația, vocea îi era lucidă şi calmă. Îşi consumase toată energia în timpul atacului.

Kate şi Jenny ascultară cum îşi atrăsese tatăl în capcană.

– L-am prins foarte frumos. S-a întors acasă după ce băuse cîteva beri. Aşa că era tare vorbăreţ. L-am întrebat dacă o văzuse pe Tash şi el a rîs. Apoi am făcut cîteva glume pe seama ei. Am strecurat numele copiilor ei în vorbă, spunînd cum o văzusem cu ei. Iar el a-nceput să-mi spună totul despre ei.

Lăsă capul în jos şi trase aer în piept.

– Uitase de sine. Le ştia numele pe de rost. Mi-a zis cum cea mai mică ştie foarte bine ce face.

Îşi trecu mîna peste faţă agresiv.

– Îi cunoştea extrem de bine. Atunci, l-am întrebat direct: „Eşti un pedofil nenorocit?" Cunoşteam, însă, răspunsul, la fel ca el. Tash îl dăduse de gol şi i-am spus-o. Mizerabili nenorociţi.

Îşi umezi buzele şi se uită la cele două femei cu uimire.

– Vă puteţi imagina cum e să-l întrebi aşa ceva pe omul pe care l-ai iubit toată viaţa? Pînă şi faptul că trebuie să-l întrebi e incredibil.

– Ce-a zis? întrebă Kate cu o voce scăzută.

El o privi drept în ochi.

– Nu mi-a răspuns. N-a putut. Atunci mi-am pierdut cumpătul.

Toţi tăcură acum, lăsîndu-l să se adune.

– Mă bucur că mama nu mai trăieşte. Sînt sigur că asta ar fi omorît-o mai repede decît cancerul.

Kate se uită la bărbatul din faţa ei. Un bărbat drăguţ şi de treabă. Un om care muncea şi fusese întotdeauna un membru respectabil al societăţii. Respectînd legea, avea propriile sale reguli. Acum încercase să-şi omoare tatăl şi Kate ştia că nu procedase bine. Dar, într-un fel, privi totul din punctul lui de vedere.

Cunoscuse trădarea supremă.

Trebuia să suporte ceea ce făcuse; aceasta era în sine o pedeapsă foarte mare. Cel puţin, putea să se consoleze

cu un lucru: scosese din joc un agresor de copii periculos.

Ştia că, în clipa aceea, gîndea ca Patrick Kelly, dar asemenea cazuri făceau ca toată lumea să dorească răzbunare.

Kate aprinse o ţigară şi i-o puse în mîna care îi tremura. El îi mulţumi dînd din cap şi trase adînc din ea.

– L-aş fi terminat. Dar n-am avut curaj.

Kate ştia că Patrick l-ar fi aplaudat şi, undeva, în adîncul sufletului, o făcea şi ea.

– Încă ceva. Are un prieten în poliţie. Barker. A fost aici acum cîţiva ani. Nu-l lăsaţi să-şi folosească relaţiile ca să-şi uşureze situaţia, da?

Kate şi Jenny se uitară la el. Era ca o mană cerească.

– Erau prieteni buni?

– Destul de buni. Încă se mai văd uneori. Numerele lui sînt în agenda din bucătărie, acasă.

– Tu îl cunoşti?

El ridică din umeri şi îi răspunse lui Jenny tot cu o întrebare.

– Credeţi că ar putea fi implicat?

– De ce întrebi asta?

– Ca să fiu sincer, mereu m-am întrebat ce aveau în comun. Lui Barker i-au plăcut fetele întotdeauna – bătrînul obişnuia să glumească pe tema asta. Dar acum mă gîndesc că s-ar putea să-i fi plăcut mai mult copiii decît mamele lor, spuse el cu o voce plină de amărăciune. Cam ca tatăl meu, nu?

– Ce ştii despre Kevin şi Jeremy Blankley?

El oftă.

– Nu prea multe. Kevin bea cu bătrînul. Nu l-am cunoscut pe fratele lui. Dar cred că toţi erau nişte nenorociţi de pedofili. Cred că toţi erau amestecaţi în asta. Cînd Kevin a fost omorît de Parkes, am bănuit că era vorba de ceva mai mult. Dar nu vrem nici să ne imaginăm unele lucruri, nu? Oricum, nu despre propriul tău tată. În plus, bătrînul îl înjura tot timpul pe Blankley.

– Blankley era prieten cu Barker?

– Nu ştiu. Aş vrea să fi ştiut. Va trebui să-l întrebaţi pe Barker, nu?

Acum se simţi o provocare în glasul lui şi Kate ştiu ce trebuia să gîndească. Dacă Barker era poliţist, avea să scape. Acest lucru era bănuit de obicei de toată lumea, mai ales de publicul larg.

– Vrei să bei ceva?

El încuviinţă.

– O cafea ar fi excelentă. Îmi mai daţi şi nişte ţigări?

Kate ieşi din încăpere. Avea multe lucruri la care să se gîndească şi voia să pună totul în ordine înainte să continue interogatoriul.

Dacă Barker era implicat, totul avea să aibă repercusiuni asupra lor, la un moment dat, şi ea voia să fie cît se putea de sigură înainte să spună ceva.

De asemenea, voia să aducă acel lucru la cunoştinţa lui Ratchet în aşa fel încît acesta să nu-l ignore fără un motiv al naibii de bine întemeiat. În sfîrşit, obţineau informaţii şi ea spera să nu-i părăsească norocul, deoarece presimţea că aveau mare nevoie de aşa ceva.

Cel care se afla în spatele acelei afaceri era foarte protejat. Se părea că tuturor le era groază să spună numele conducătorului.

Evelyn şi Grace stăteau tăcute una lîngă alta. Violet era încă la capela spitalului, rugîndu-se pentru iubitul ei frate.

Cele două femei mai vîrstnice păreau să fi încheiat un pact, dîndu-şi seama că nu era momentul potrivit ca să se certe. În plus, fiecare dintre ele putea citi foarte clar îngrijorarea pe chipul celeilalte.

Grace avea o coafură perfectă şi era îmbrăcată elegant, ca întotdeauna, deşi după o modă prea tinerească pentru ea: un costum de un verde închis care o făcea să semene cu o secretară de modă veche. Pe de altă parte, Evelyn avea o rochie bleumarin şi cizme îmblănite, deşi

vremea fusese excelentă.

O infirmieră trecu pe lîngă ele şi o priviră cu teama pe care spitalele păreau s-o inspire întotdeauna. Teama de a afla care era situaţia putea fi adesea mai rea decît vestea în sine.

Tînăra femeie trecu fără să le arunce nici măcar o privire şi Grace strînse din buze furioasă.

– Zici că eşti invizibil, după cîtă atenţie îţi dau ăştia.

Evelyn dădu din cap aprobator.

– Sigur, imediat cum ai nişte riduri pe faţă eşti terminată. Mi- aduc aminte că, în tinereţe, făceam cîteva capete să se întoarcă după mine, aşa cum sînt sigură că ai făcut şi tu. Am înţeles că ai lucrat mulţi ani, Grace. Cu ce te-ai ocupat?

Grace o privi bănuitoare, ca să fie sigură că nu rîdea de ea.

– Scumpa ta Kate nu ţi-a povestit, deci, despre afacerea familiei?

Evelyn păru sincer uimită şi îşi dădu seama că, fără să vrea, deschisese o rană veche.

– Am fost prostituată mulţi ani, spuse Grace sfidătoare. E un lucru foarte cunoscut, Evelyn, şi nu mi-e ruşine. Mamă-mea a fost mai mult bolnavă după ce taică-meu a întins-o, iar eu m-am lăsat dusă de val.

Eve făcu tot ce putu ca să nu pară şocată.

– Am fost o puştoaică drăguţă, apoi o femeie drăguţă, după care am fost doar obosită şi uscată. Se întîmplă. Nu m-am măritat niciodată, am vrut să fiu doar de capul meu. Nu-mi plac bărbaţii foarte mult, dar nu cred că din cauza profesiei mele. Generaţia noastră a avut o viaţă grea, din cauza războiului şi toate astea. Am avut şi momente neplăcute. Am făcut un copil, deşi nu eram măritată, dar a murit. Numai că mi-a stricat reputaţia, zise ea rîzînd cu amărăciune. O fată de pe strada noastră a născut, deşi nu-şi mai văzuse bărbatul de trei ani, dar era măritată şi, de asta, totul era în regulă. Cel puţin, în ziua de azi, femeile au

de ales, chiar dacă proastele tot se mai mărită cu nişte nenorociţi şi toarnă la copii pînă cînd bărbaţii nu mai suportă să le vadă.

Amărăciunea din glasul ei o făcu pe Evelyn să simtă compătimire faţă de ea. Văzu cum Grace îşi ciupea fusta cu nervozitate şi se întrebă ce anume îi făcea pe oameni să aleagă drumurile pe care le alegeau. Chiar şi la o vîrstă înaintată, Eve văzu urmele frumuseţii pe chipul lui Grace.

Înţelegea de ce se hotărîse să se descarce în ziua aceea. Bănuise că Evelyn ştia. Că fiica ei îi vorbise despre acel lucru. Majoritatea oamenilor n-ar fi rezistat. În definitiv, era senzaţional şi şocant. Cel puţin, aşa i se părea lui Evelyn. Dar Kate, Domnul s-o aibă în pază, nu-i spusese nimic şi Evelyn, departe de a fi supărată, admiră loialitatea fiicei sale.

– Toţi am făcut lucruri pe care le-am regretat. Păcat e că, atunci cînd ajungem la vîrsta noastră, ne dăm seama că n-are nici o importanţă. Sigur, regret mai mult lucrurile pe care nu le-am făcut niciodată, ocaziile de care n-am profitat, mai mult decît regret lucruri pe care le-am uitat deja.

Tăcură amîndouă. Liniştea se lăsă asupra lor cînd îşi amintiră de trecut.

– Totuşi, am avut şi momente frumoase, spuse Grace oftînd mulţumită.

Evelyn îi bătu mîna uşor.

– Şi eu la fel, dar am avut noroc. N-am avut decît un bărbat, care a fost minunat. Am doi copii cărora mi-am dedicat toată viaţa. Unii ar zice că mi-am irosit viaţa. Mai ales în ziua de azi, cînd femeile cred că trebuie să pregăteşti cina îmbrăcată ca un fotomodel care prezintă lenjerie intimă, să ţii copilul pe şold, să faci sex la orice oră din zi şi din noapte şi să ai şi serviciu! Mie mi-a plăcut cum era pe vremuri.

Grace rîse cu ea.

Un bărbat în halat verde veni spre ele. Halatul era curat

şi el părea relaxat. Amîndouă îl priviră pline de speranţă. El zîmbi şi Evelyn îl ascultă, deşi nu înţelegea prea bine ce spune. Nu pricepu decît că totul se terminase. În sfîrşit.

Cînd Grace izbucni în plîns, ea o luă după umeri automat şi o trase mai aproape.

– Gata. Descarcă-te, fetiţo. O să-ţi facă foarte bine.

Grace plînse şi mai tare. Lacrimile îi curgeau şuvoi şi începu să-i curgă şi nasul. Evelyn se uită la doctor, dar acesta nu părea stînjenit de acea izbucnire. Mai mult ca sigur că era imun la toate acestea de-acum.

– Totul a mers bine? întrebă ea.

El ridică din umeri.

– Următoarele douăzeci şi patru de ore sînt critice. Mîine vom şti mai multe.

Eve încuviinţă. Din tonul lui înţelese că nu îşi făcea prea multe speranţe. Îi bătu mîna lui Grace uşor. Evelyn era de părere că trebuia să-ţi faci griji cînd era necesar, nu înainte.

Încă îi mai ţinea mîna lui Grace cînd Violet veni de la capelă.

19

Natasha Linten încă mai plîngea, doar că, acum, era un văicărit pe cît de forţat pe atît de enervant.

– Mai taci! spuse Jenny cu o voce nervoasă pe care Kate începea să o recunoască.

Fata tăcu pe moment.

– Nu ştiam ce fac, eu doar i-am împrumutat..., zise ea apoi şi începu să plîngă din nou.

Kate oftă.

– Ascultă, Natasha, s-ar putea să te putem ajuta, dar trebuie să ne spui cui ai împrumutat copiii, bine?

Sarcasmul nu-i scăpă fetei, care avu bunul simţ să pară ruşinată.

Apoi clătină din cap şi părul ei ridicol, care semăna cu blana unui pudel, se clătină în sus şi în jos.

– Nici vorbă. Nu suflu nici o vorbă. Habar n-ai cu cine te pui.

Kate şi Jenny tăcură cîteva minute.

– Ce-ar fi să ne spui tu? zise Jenny, în cele din urmă.

Natasha se rezemă de spătar, ca şi cum tocmai şi-ar fi dat seama că avea toate atuurile. Odată, auzise pe cineva spunînd că ştiinţa înseamna putere. Acum înţelese.

– Oricît de mult aş vrea să vă ajut, doamnelor..., spuse ea punînd accent pe cuvîntul „doamnelor" şi privind-o pe Jenny în ochi, nici eu nu ştiu. Doar că au relaţii mari şi, dacă se poate, nu te pui cu ei.

Zîmbi din nou, uitînd de lacrimi, şi le privi cu o viclenie aproape animalică.

– O tipă venea la mine, îmi dădea o sută şi lua copiii la plimbare. Credeam că le fac doar fotografii, nimic altceva. Ca la manechine.

– Unde ai cunoscut-o pe tipa asta?

Natasha ridică din umeri.

– Nu-mi amintesc. Cred că a bătut la uşă, într-o zi, şi a zis că vrea nişte copii frumoşi, iar fetiţa mea cea mai mare e superbă. Dacă o fardezi puţin, zici că-i adultă...

Îşi dădu seama că făcuse o gafă şi tăcu brusc.

– Tu o fardai sau „tipa" care a bătut la uşa ta într-o zi şi ţi- a cerut să-i „împrumuţi" copiii?

Kate bătu cu pumnul în masă şi spuse tăios:

– Nu te juca cu mine, Tash, că n-am chef. Ai face bine să vorbeşti cît mai repede. Ştim totul despre Billy. David i-a zdrobit faţa tatălui său şi urmezi tu. Aproape că l-a omorît pe taică-său. Ar fi trebuit să vezi ce i-a făcut – aproape că l-a jupuit de viu. David, care a aflat despre taică-său cînd tu ai trăncănit într-o cîrciumă, te-a urmărit. Ştim ce făceai şi ai face bine să te gîndeşti mult înainte să ne minţi. Dacă te joci cu noi, te băgăm la puşcărie pe toată viaţa. Pricepi ce spun, rahat ce eşti?

Kate simţi cum îşi pierde controlul. De fiecare dată cînd se gîndea la lucrurile de care erau în stare Natasha şi amicii ei, simţea că ceva ia foc înăuntrul ei.

Văzînd-o pe fata aceea cu unghiile ei murdare, fardată strident şi cu acel păr stupid strîns în creştet cu o panglică viu colorată, Kate simţi o dorinţă puternică de a-i trage un pumn în faţă.

Ar fi vrut ca Natasha să simtă frică şi durere, să ştie ce simţiseră copiii ei cînd îi dădea cuiva să se folosească de ei după bunul plac.

Ar fi vrut să-i arate cum se vedea enormitatea gesturilor ei în ochii altora. Unor oameni care nu trăiau în lumea drogurilor, alcoolului, sexului şi folosirii altora pentru a-şi

atinge scopurile, şi erau în stare să-şi vîndă chiar propriii copii. Bunurile lor cele mai de preţ.

Voia o reacţie, dar ştia că nu avea s-o obţină. Toate femeile de teapa Natashei trăiau după un alt cod.

Cînd fata desfăcu un pachet de ţigări Benson's, Kate îl lovi atît de tare, încît acesta se izbi de perete cu zgomot. Natasha se ghemui cît putu pe scaun şi pe chipul ei se citi spaima, deoarece îşi dădu seama că femeia din faţa ei era gata să lovească din nou.

Auzise despre brutalitatea poliţiştilor; era o realitate în locul de unde venea ea. Lucru care se discuta cînd vorbeau despre arestări şi condamnări.

Natasha crezuse că era imună, astfel că, deodată, deveni conştientă că nu era. Părea de-a dreptul îngrozită.

– Nu te juca cu mine, fetiţo. Am un fitil foarte scurt şi, de fiecare dată cînd deschizi gura aia a ta de ignorantă, se scurtează şi mai mult. Nici măcar să nu-ncerci să mă enervezi, că-ţi zbor capul de pe umeri!

Natasha plîngea cu adevărat acum, dar nici Kate, nici Jenny nu simţeau milă faţă de ea.

– Vreau un avocat, scînci ea.

– Deci ştii ce înseamnă să vrei, nu? spuse Kate cu asprime.

Natasha plînse şi mai tare.

Willy privi în jur surprins.

Jacky şi Joey erau legaţi pe jos. După alte două zile în care el însuşi fusese legat, tocmai i se dăduseră cîteva sandvişuri şi un termos cu ceai cu whisky şi scoseseră frînghiile care îl ţineau legat.

În timp ce aştepta răbdător să i se dezmorţească mîinile şi să apară înţepăturile, îi studie pe cei doi care îl priveau speriaţi de pe podea.

Jacky aproape că plîngea şi Willy rînji la el. Încercă să-şi frece mîinile pentru a reface circulaţia sîngelui cît mai repede. Făcînd acest lucru, le vorbi cu o voce melodioasă.

– O să mă distrez pe socoteala voastră, băieți.

Vorbea ca un om care se ştia stăpîn pe situație.

– Simt aroma sandvişurilor mele. Vacă şi roşii, brînză şi castraveți. Rusnacii ăştia se pricep să trateze pe cineva, nu? Dar voi, nenorociți vicleni, ştiți asta deja, nu? Vînzîndu-i pe toți, în timp ce lucrați pentru ei.

Trase cu piciorul gol în capul lui Jacky, lovitura sa nimerind în plin, ceea ce îi oferi o mare satisfacție.

– Unde vă sînt amicii? Nu mai sînt lîngă voi cînd ați dat de dracu', nu?

Începea să se enerveze acum, ştiind că ruşii ori îi priveau, ori îi ascultau cumva. Ştia că era folosit de ei şi acest lucru îl bucura.

– V-a plăcut să ne vindeți pe mine şi pe Pat, nu? Pun pariu că voi şi Tommy Broughton ați făcut pe voi de rîs. Ei bine, e o vorbă „Dumnezeu nu-şi plăteşte datoriile cu bani." Şi vedeți cum stă treaba aici. Mi-ați căzut în gheare din cer şi, cînd o să simt din nou ceva în mîini, o să vă fac praf.

Rîse din nou, iar Jacky şi Joey închiseră ochii disperați.

Willy Gabney era un nebun de primă clasă. Era şi cel mai vechi prieten al lui Patrick Kelly.

Erau nişte oameni morți şi o ştiau.

– Haide, Tash, lasă prostiile şi spune-ne adevărul.

Kate şi Jenny o lăsară să plîngă un timp, stînd nemişcate şi privind-o fix. Ea juca bine, dar era tot teatru.

Pînă la urmă, ea îşi luă țigările de pe jos şi, trăgîndu-şi nasul şi tuşind, îşi aprinse una. Trăgînd fumul în piept, murmură:

– Ticăloşilor, mereu ați vrut să puneți mîna pe mine.

Kate dădu ochii peste cap.

– Of, mai schimbă placa, pentru Dumnezeu. Nimeni n-are nimic cu tine. Eşti aici, pentru că ți-ai lăsat copiii să fie folosiți în scopuri degradante şi imorale. Din cauza ta, David a fost cît pe ce să-şi omoare tatăl; ne-ai făcut să arestăm un om care, spre deosebire de tine, e un membru

cumsecade al societății. Datorită ție și lui Kerry Alston, trebuie să dăm aceşti copii frumoşi în grija statului şi să le arestăm pe aşa-zisele lor mame. Aşa că, dacă asta înseamnă că avem ceva cu tine, atunci, da, poate că ai dreptate. Pe scurt, Tash, dacă va trebui să te țin aici toată noaptea, să știi că o s-o fac.

Natasha trase din nou din țigară.

– Cînd l-ai văzut ultima oară pe detectivul Barker?

Cele două polițiste văzură cum se albi la față.

– Ce tot vorbiți? Nu l-am văzut de ani de zile, spuse ea şi bravada se simți din nou în glasul ei.

– Nu-i adevărat şi o ştii foarte bine.

– Dacă Bateman v-a îndrugat ceva, ați face bine să aveți grijă. Totdeauna a avut ceva cu mine. Al dracului homosexual. Se învîrte pe-aici de parcă ar fi cine ştie ce de capul lui!

– De ce ai făcut legătura între Bateman şi Barker?

Ea clătină din cap ca şi cum ele ar fi fost proaste.

– Toată lumea ştie că Bateman îl urăşte. S-au cunoscut cu ani în urmă. Bateman e ca voi, crede că toți sînt pedofili.

Jenny rîse.

– Vrei să spui că nu sînteți pedofili, asta e? Ai lăsat fetițele pe mîinile unei necunoscute care le-a fardat şi le-a îmbrăcat ca pe nişte mini-femei pentru fotografii şi zici că asta nu e pedofilie? Îmi scapă ceva aici? Explică-mi, te rog, logica după care trăieşti.

Natasha clătină din cap din cauza purtării aparent dubioase a celor două femei.

– Nu-mi puneți în gură cuvinte pe care nu le-am spus, zise ea agitînd mîna cu țigara în timp ce vorbea. Va trebui să vă treziți foarte devreme dimineața ca să mă prindeți.

– Depinde ce înțelegi tu prin devreme. Din însemnările asistentului tău social, asta e înainte de prînz, scumpo. Deci, nu-i prea greu, nu?

Jenny rîse cînd o auzi pe Kate exclamînd şi Natasha clătină din cap iarăşi, părul ei fluturîndu-i în jurul feței.

– N-o să aflaţi nimic de la mine. Puţin îmi pasă ce spuneţi sau cu ce mă ameninţaţi. Nu l-am văzut pe Barker de mulţi ani şi nu ştiu nimic despre el. Acum vreau un afurisit de avocat.

– Ce zici de Suzy Harrington? o întrebă Jenny deodată. Am auzit că e amestecată în toate astea. Încă mai e prietenă cu Barker, nu?

– Care Suzy? întrebă Natasha mirată, de parcă acel nume i-ar fi fost cu totul străin. Îmi pare rău, doamnelor, dar nu ştiu despre ce vorbiţi. N-am auzit niciodată de ea.

– Minţi şi ştii asta.

Fata ridică din umeri.

– Aiurelile n-au făcut rău nimănui niciodată, dragelor.

Se juca cu ele.

– Aşa cum am mai spus, am dreptul la un avocat, izbucni ea. Scrie în afurisita de Magna Carta sau nu ştiu unde, nu? Aşa că, pînă n-am avocat, nu deschid gura, clar? Susţin ce-am zis. O tipă pe care n-o cunoşteam m-a rugat să-i împrumut copiii. E ca şi cum un hoţ ar zice că a cumpărat un video sau un televizor într-o cîrciumă de la alt tip. N-aveţi cum să dovediţi altceva. Dacă aţi fi putut, eu aş fi fost închisă şi voi v-aţi fi dus acasă să vă scărpinaţi în fund.

Ceea ce spunea ea era adevărat şi cu atît mai dureros.

Jenny se ridică şi se uită la ea.

Lovitura le luă pe toate prin surprindere.

Cînd căzu de pe scaun, Natasha se arse cu ţigara. Rămase pe podea, sugîndu-şi rana, dar chipul îi era tot zîmbitor. O privi pe Kate în ochi.

– Voi două nu puteţi să mă speriaţi, spuse ea triumfătoare. Ţineţi minte asta – nu puteţi să mă speriaţi. Voi susţine ce-am zis pînă acum. Am făcut o greşeală şi plătesc pentru asta. Mi-am lăsat copiii să plece cu o necunoscută şi o să plătesc pentru prostia asta. Dar atîta tot. Nu puteţi să dovediţi absolut nimic.

Jenny se duse spre ea şi Kate o trase înapoi.

O bătaie zdravănă era exact ce își dorea Natasha, dar, oricît de mult i-ar fi plăcut s-o facă, știa că ar fi fost o nebunie.

Barbara Epstein bătu în ușă cu putere. Apoi, lăsîndu-se în genunchi, deschise ușița pentru scrisori.

Un miros ciudat îi luă cu asalt nările și își trase capul înapoi imediat. Era un miros dulceag, ca cel al frunzelor putrede.

Se ridică și aruncă o privire pe holul blocului.

Apoi coborî scările și bătu la o ușă roșie cu ciocănel de alamă bine lustruit.

Îi răspunse o bătrînă.

– Ați văzut-o cumva pe Sharon de deasupra? întrebă Barbara neliniștită. Sharon Pallister?

Femeia părea să aibă vreo șaptezeci de ani și avea un păr de un albastru izbitor, iar buzele îi erau mînjite cu un ruj portocaliu. Clătină din cap.

– Presupun că nu-i acasă. De obicei, se aude copilul ăla, dar acum e liniște. S-o fi dus la mama ei. Mai face așa uneori.

Barbara păru îngrijorată.

– Eu sînt mama ei. Nu reușesc să vorbesc cu ea la telefon.

– Ah, deci dumneata suni la orice oră din zi și din noapte, nu? Aud blestematul ăla de telefon ca și cum ar fi la mine în casă.

Vocea femeii era un văitat necontenit și, închizînd ochii, Barbara o întrerupse.

– Am venit tocmai de la Edinburgh să văd ce e cu fiica mea. Cunoașteți pe cineva care ar putea ști ceva de ea?

Femeia clătină din cap iarăși.

– Încearcă la vreuna dintre celelalte mame nemăritate. E ca un afurisit de club aici. Nici una nu-i măritată... o rușine.

Ușa se trînti în fața Barbarei.

Ea se întoarse atunci spre cea de vizavi, trase aer în piept şi bătu încet. Îi deschise un băieţel cu părul blond şi nişte ochi de un verde uluitor.

Părea să aibă vreo patru ani.

– Mama zice că nu-i acasă.

Atunci, Barbara aproape că zîmbi.

– Spune-i mamei că e mama lui Sharon. Sharon de sus.

O fată apăru în holul îngust. Părul negru îi era strîns într-o coadă împletită lăsată pe umăr şi avea nişte ochi şi mai verzi decît ai băiatului.

– Bună ziua. Credeam că e tipul care vinde în rate şi, în clipa asta, sînt lefteră. Intră, draga mea.

Vocea ei era aspră, dar prietenoasă, şi Barbara intră bucuroasă, chiar dacă în apartament era foarte cald şi mirosea ciudat.

Intrînd în sufragerie, îşi dădu seama că mirosul provenea dintr-o combinaţie de murdărie şi vopsea proaspătă. Bucătăria, unde erau o mulţime de cutii de carton şi de metal, era în curs de vopsire într-un galben aprins. Dar fata era atît de plăcută şi Barbara atît de obosită după drum, încît acceptă ceaşca de ceai oferită.

– Ce mai face Sharon? întrebă fata.

Barbara o privi cu teamă.

– Vin tocmai din Scoţia s-o văd. N-am reuşit să vorbesc cu ea la telefon şi sînt foarte îngrijorată.

Fata se încruntă.

– Mă gîndeam că-ţi face iarăşi o vizită. E foarte retrasă. N-o critic, să ştii. Poate ştie Suzy unde e, ştiu că sînt prietene.

– Unde locuieşte această Suzy?

– Bea ceaiul şi te duc eu, bine?

Barbara încuviinţă.

– Ai văzut-o pe Sharon a mea în ultimele zile?

– Acum, că veni vorba, n-am mai văzut-o de vreo săptămînă. Şi nu l-am mai auzit nici pe micul Trevor. Şi e un

puşti foarte gălăgios, spuse ea rîzînd. E o figură, nu?

Barbara încuviinţă, dar o senzaţie ciudată puse stăpînire pe ea. Deschizînd poşeta, scoase un telefon mobil.

– O să sun la poliţie, spuse ea cu un glas tremurător. Cred că fiica mea a avut vreun accident, ceva. Nu-i stă în fire să dispară aşa.

Fata ridică din umeri şi luă în braţe un copil mic cu scutec murdar şi zîmbet ştirb.

– Scumpo, pe-aici ţi se poate întîmpla orice..., zise ea şi regretă imediat acele cuvinte, cînd văzu îngrijorarea de pe chipul Barbarei.

– Bine, sună la poliţie dacă asta te face să te simţi mai bine, spuse ea cu blîndeţe. Cel puţin, aşa o să simţi că faci ceva.

Barbara încuviinţă, dar simţea o teamă şi mai mare acum, cînd aruncă o privire prin apartamentul mic, iar acel miros ciudat îi aminti de cel din apartamentul fiicei ei.

Mirosea ca şi cum ceva ar fi murit. Dumnezeule. Simţi cum isteria punea stăpînire pe ea tot mai mult. Sharon fusese o fată dificilă, dar nu rea, şi ştia cîte griji îşi făcea mama ei pentru ea.

Orice discuţii avuseseră de-a lungul anilor, şi nu fuseseră puţine, Barbara ştia că fiica ei n-ar fi stat atîta timp fără să dea un semn de viaţă, pentru că ştia că trebuia să fie îngrijorată.

În timp ce fata scotea un biberon cu lapte rece din frigider pentru a hrăni copilul, Barbara vorbea la poliţie. După ce închise telefonul, spuse încet:

– Sînt pe drum.

Acum, că-i sunase, nu mai era atît de sigură că voia să ştie ce era în apartamentul fiicei ei.

Avea o sumbră presimţire. Aceasta dura de patruzeci şi opt de ore.

Sorbi ceaiul din cana nu prea curată şi privi copilul care sugea laptele fericit.

Asta o făcu să se îndepărteze de un gînd dintr-un un-

gher al minții. „Sharon era moartă, la fel ca nepotul ei."

Nu era un gînd conștient, dar exista, totuși.

Barbara se pregătea psihic fără să admită că, în adîncul sufletului, știa că e adevărat.

Suzy Harrington stătea pe canapeaua ei de piele și ridică dintr-o sprînceană cînd detectivul Golding îi spuse că era arestată.

– Poftim?

– Avem motive să credem că folosești copii din această zonă pentru literatură imorală și degradantă. Ai dreptul să nu spui nimic...

Ea rîse batjocoritor.

– Du-te dracului.

Ridicîndu-se, se duse în dormitor și își puse un pardesiu scump din piele de căprioară.

– Trebuie doar să dau un telefon, bine? spuse ea apoi.

Formă un număr și, după cîteva secunde, zise:

– Sînt în drum spre secția de poliție din Grantley, acuzată de pornografie cu copii.

După care închise repede. Toată după-amiaza nu mai scoase nici un cuvînt.

Kate primi un telefon de la mama ei și se relaxă puțin. Patrick trecuse de ce era mai rău. Se părea că, acum, nu puteau decît să aștepte. Cum stătea la birou, cu chipul ridat de oboseală și cu mîinile tremurînd, primi vestea că era chemată în biroul lui Ratchet.

Gîndindu-se la Patrick, bănui că inspectorul-șef voia să mai știe cum se mai simțea acesta.

Dar el stătea lîngă fereastră, cu spatele rigid. Nu se întoarse s-o privească în timp ce ea aștepta ca o școlăriță care avea probleme cu directorul.

– Am primit un telefon de Sus și mi-au spus că va trebui să-i dai drumul lui Suzy Harrington fără nici un fel de discuții.

Pentru cîteva secunde, Kate crezu că lipsa de somn îi afectase auzul.

– Poftim?

El oftă adînc.

– M-ai auzit, Burrows. Va trebui eliberată imediat.

Kate trebui să-şi proptească mîinile de birou pentru a se abţine să nu-i tragă o palmă peste capul aproape chel.

– Sub ce motiv? întrebă ea. Dacă această femeie e amestecată într-o anchetă în desfăşurare, vrem să ştim ce implică asta.

– Nu trebuie să-ţi dau nici o explicaţie! strigă el. Ţi-am dat un ordin şi îl vei executa fără nici un fel de comentarii.

Chipul lui era palid şi privirea îi fugea în toate părţile, ca şi cum n-ar fi suportat să se uite la ea.

– Regret, domnule, dar trebuie să ştiu de ce sîntem obligaţi să eliberăm o persoană care e esenţială pentru ancheta noastră privind copiii molestaţi, dispăruţi şi ucişi. Nu pot condamna pe nimeni fără ea, e rezultatul tuturor investigaţiilor noastre şi vreau să ştiu ce autoritate mă împiedică să-mi fac meseria pentru care sînt atît de prost plătită.

Vocea îi era încărcată de sarcasm şi dezgust.

– E o porcărie, domnule Ratchet. O mare porcărie.

El păru să se dezumfle sub ochii ei..

– Ascultă, Kate, dacă ţii la cariera ta, renunţă la treaba asta. Trebuie! Ordinul vine de sus şi eu nu pot face nimic. Înţelegi ce spun?

Ea clătină din cap.

– Dumnezeule, ce putere au unii. Chiar crezi că o să înghit asta? După toate remarcile cu subînţeles şi insinuările pe care a trebuit să le suport de la dumneata în ultimii ani, ai tupeul să-mi vorbeşti despre „cariera mea". Practic, mă ameninţi şi, pe urmă, te aştepţi ca eu să zic „Am înţeles, să trăiţi!"

Pentru prima oară îl văzu pe Ratchet speriat. O implora să înţeleagă.

– Sînt la fel de supărat ca tine. Dar şi eu trebuie să execut ordine, iar acesta a venit de la cel mai înalt nivel, crede-mă. Dacă n-ar fi fost aşa, le-aş fi spus să se ducă dracului. Am şi ziarele pe cap, nu uita. E un caz extrem de mediatizat şi avem nevoie de rezultate repede. Aşa că înţeleg ce spui. Dar nu pot să mă împotrivesc acestui ordin direct şi nici tu nu poţi.

Kate rîse.

– Mai vedem, spuse ea furioasă. Îţi închipui ce-o să spună oamenii mei cînd o să le dau vestea asta? Aţi făcut treabă bună, băieţi, dar nu putem s-o acuzăm pe Suzy, pentru că are prieteni sus- puşi. Oricum, aţi făcut treabă bună.

– N-am spus asta, Kate. N-am spus că ar avea prieteni...

Kate rîse iarăşi, de data aceasta destul de tare pentru a atrage privirile celor de dincolo de pereţii de sticlă. Ea şi Ratchet erau acum în centrul atenţiei întregii echipe.

– Nici nu era nevoie, spuse ea tăios. Aşa e, vreau să ştiu de unde a venit ordinul şi vreau să ştiu chiar acum. Cine e vinovatul?

Ratchet oftă şi se aşeză la birou. Părea să fi îmbătrînit deodată.

– Nu pot să-ţi dau această informaţie, dar dacă aşa o să te simţi mai bine, să ştii că mi s-a spus acelaşi lucru. Să renunţ.

Finalitatea din glasul lui spunea multe.

– Ai suficiente probe ca să le pui sub acuzare pe celelalte, Kate. Uită de Suzy. Ăsta e ordinul primit de mine şi, acum, ţi-l dau ţie.

– Şi dacă nu fac ce-mi ceri?

El oftă şi ridică mîinile într-un gest de neputinţă.

– Atunci, mă tem că nu te pot ajuta şi discuta asta n-a avut loc niciodată.

După aceea, se mai înmuie.

– Draga mea, nu e prima oară cînd se întîmplă aşa

ceva, nu? E o lege universală. O mînă spală pe alta.

– Prostii, domnule. Dacă aş conta vreodată pe dumneata să mă ajuţi, ar însemna că am decăzut rău.

În sufletul ei, îi era milă de el. Era slab şi prost. Dar nu era nimic nou.

– E vorba de Barker, nu-i aşa? izbucni ea furioasă. E băgat în chestia asta pînă peste cap. Nu pot să iau nici o declaraţie de la nimeni. Sînt implicaţi oameni grei şi dumneata ştii cine sînt.

Clătină din cap.

– Nici nu-mi vine să cred că aud asta! Ştiam că eşti corupt, că faci afaceri cu Pat, dar nu mi-aş fi închipuit niciodată că îi aperi pe pedofili. Ei bine, domnule Ratchet, imediat cum voi avea suficiente probe, Suzy va fi închisă şi la fel va păţi şi Barker. E ca un miros urît care se simte cînd te aştepţi mai puţin. O să pun mîna pe amîndoi şi o s-o fac în aşa fel încît însuşi procurorul va emite mandatele de arestare, zise ea, după care ieşi din birou trîntind uşa atît de tare, încît se zgudui.

Simţea gustul propriei furii, care îi ardea gura şi pieptul. Mîinile îi tremurau aşa tare, încît, cînd ajunse la biroul ei, abia reuşi să deschidă uşa.

Jenny o ascultă uluită pe Kate povestindu-i ce i se spusese. Apoi, priviră amîndouă neputincioase cum Suzy trecu ţanţoşă pe lîngă ele, cu un zîmbet larg pe faţa excesiv fardată.

Flutură din degete spre ele şi spuse veselă:

– La revedere, doamnelor.

Boris asculta tot ce se vorbea în subsolul casei sale. Ştia că, probabil, Willy Gabney avea să-i omoare pe cei doi, dar nu-i păsa.

De fapt, îi scutea pe oamenii săi de o treabă şi îi plăcea să creadă că cei doi indivizi enervanţi primeau ceea ce meritau. Îi făcuseră destule probleme în ultimele luni şi se săturase de ei.

Erau o mulțime ca Partridge și Gunner. Duri în fața celor de teapa lor, dar nulități cînd se combinau cu șefi mari, ca el.

Ar fi putut să-i înlocuiască imediat dacă era nevoie, așa că era încîntat să-i lase pe mîna lui Willy.

Încă îi mai plăcea uriașul, îl respecta.

Majoritatea oamenilor, inclusiv ai săi, ar fi fost terminați de mult.

Dar Willy suportase tot ce îi făcuseră ei și tot nu spusese nimic în afară de faptul că șeful lui habar nu avusese de celelalte afaceri care se desfășurau la club și că așazișii săi prieteni abuzaseră de încrederea lui.

Mai subliniase și faptul că Patrick Kelly avea destui bani și fără să ia ceea ce nu-i aparținea.

Doar dacă nu cumva finanța un jaf armat, lucru pe care nu-l mai făcuse de ani de zile, pentru că devenise un om pe jumătate respectabil pentru a-i face pe plac iubitei lui, femeia în cauză fiind un inspector de poliție pe care o iubea ca ochii din cap.

Boris trebuia să admită că suna destul de plauzibil și bănuia că, dacă îi punea pe Jacky și Joey la un loc cu el, avea să afle exact care era adevărul.

Ceea ce se și întîmplă.

Mai aflase și că iubita lui Patrick era coruptă cînd era nevoie. Alt lucru care îl interesa. Oricine avea nevoie de un polițist corupt de partea sa și ea părea perfectă pentru ce avea el în minte.

În general, fuseseră cîteva săptămîni bune.

Barbara Epstein stătea pe palier, în fața apartamentului fiicei sale, și asculta ce se petrecea înăuntru. Polițiștii spărseseră ușa și mirosul îi izbise cu toată forța. Ea simți cum inima îi bătea foarte tare.

Îl auzi pe unul dintre polițiști spunînd:

– Am găsit cadavrul unei femei, probabil, moartă de o săptămînă.

Aşteptă pînă cînd el veni la ea şi îl întrebă cu groază în glas:

– Nepotul meu... micul Trevor. E acolo?

Poliţistul clătină din cap.

– Atunci, unde naiba este? întrebă ea ridicînd vocea aproape isterică şi avu senzaţia că se umplea cu un aer fierbinte.

Cînd leşină, el o prinse cît putu mai bine şi o întinse pe podea.

După aceea, el intră în apartament din nou şi le strigă celorlalţi:

– Se pare că a mai dispărut un copil. Luaţi legătura cu detectivii şi spuneţi-le că e un copil dispărut şi avem o persoană ucisă.

Se uită la cadavrul tinerei care ştiau că era Sharon Pallister. Îi privea cu ochi care nu vedeau nimic. Întregul ei trup era de un alb ca laptele.

Buzele îi erau de un albastru închis, iar rănile înjunghiate din gît semănau cu ceva dintr-un film de groază.

Se întrebă de ce nu vărsa, ca de obicei. În cele din urmă, îşi dădu seama că era, în sfîrşit, veteran.

Toţi discutau despre momentul cînd aveau să se întărească, în sfîrşit, şi el crezuse în sinea sa că acest lucru nu avea să i se întîmple niciodată.

Iarna care trecuse, cînd spărseseră o uşă şi descoperiseră cadavrul descompus al unui bătrîn, trebuise să-şi ia liber o săptămînă, sub motiv că avea gripă. Acum, însă, suportă totul fără să tresară măcar.

Avusese nevoie de zece ani.

– Nu uita că eşti încă suspectă, Natasha.

Fata asuda serios acum. Crezuse că ultima discuţie cu ei pusese capăt situaţiei.

Era hotărîtă să nu sufle nici un cuvînt şi ştia că, dacă îşi menţinea varianta, ei nu puteau face absolut nimic.

O treziseră dintr-un somn binemeritat şi era încă ame-

ţită. Colac peste pupăză, Jenny şi Kate repetau tot timpul aceleaşi întrebări. Pînă la urmă, începea să se enerveze.

– Încă o dată. Suzy e tipa căreia se presupune că i-ai dat copiii? Credem că ea e în spatele acestor lucruri. Kerry Alston nu-i atît de deşteaptă ca s-o facă de capul ei; e ca tine – proastă, are nevoie de cineva ca s-o ţină de mînă. Ştiau ce fac. Probabil rîdeau în hohote pe seama ta. Dacă ai fi ştiut, ţi-ai fi dat copiii ieftin?

Natasha o ascultă pe Kate supărată.

– Nu ştiu ce vreţi să spuneţi despre Suzy. E prietenă mea.

Aroganţa ei dispăruse acum, deoarece era epuizată de întrebările lor necontenite.

– O cunoşti pe Sharon Pallister? o întrebă Kate.

Natasha ridică din umeri.

– Din vedere, da. N-o cunosc prea bine, de ce?

– Au găsit-o moartă în apartamentul ei astăzi. Băieţelul ei e dispărut. Mă întreb dacă nu cumva putem să facem o legătură între tine şi acest caz, de asemeni. O vecină a văzut-o stînd de vorbă cu tine săptămîna trecută.

Vestea o zgudui pe Natasha.

– Vreau un avocat, vă rog, spuse ea verde la faţă de spaimă.

– O să-l primeşti, nu-ţi face griji, spuse Kate cu o voce mai blîndă. Ai să-mi spui ceva în legătură cu Trevor Pallister? Apare în cîteva fotografii împreună cu copiii tăi, nu? În culori superbe. Ca şi băieţelul ucis recent, care a fost găsit în groapa de gunoi. Se pare că sînt mulţi copii pe care îi cunoşti şi despre care trebuie să aflăm şi noi, asta e treaba cît mai pe înţelesul ţău. Totul te indică pe tine, Tash. Suzy a ieşit, aşa că, acum, totul a căzut în spinarea ta.

– Vorbesc serios, Burrows, vreau un avocat.

– O să primeşti unul cînd o să găsim noi de cuviinţă, spuse Jenny pierzîndu-şi răbdarea. Acum răspunde dracului la întrebări! Un copil e dispărut şi trebuie să ştim unde e. S-ar putea să fie mort, dar, la fel, s-ar putea să trăiască.

Am senzaţia că, indiferent unde e, tu ştii mai multe despre asta decît noi. Despre ce-ai vorbit cu Sharon săptămîna trecută?

Natasha îşi umezi buzele crăpate.

– Pot să fumez o ţigară?

Jenny se uită la Kate, care încuviinţă. O privi cum o aprinse cu mîinile tremurînde şi o auzi tuşind nervos. Ştiau că o neliniştiseră.

– Făcea la fel ca mine – îşi împrumuta băiatul. Trevor are trei ani şi e vorbăreţ, aşa că se săturaseră de el. E un băiat agresiv şi cei de la grădiniţă o anunţaseră că aveau să-l dea afară pentru că nu era cuminte. Jur că despre asta am vorbit. În plus, eu abia născusem şi ea m-a întrebat cum mă simt, chestii obişnuite de-ale femeilor.

– Chestii obişnuite de-ale femeilor? întrebă Kate sarcastică. Ce fel de femeie îşi dă copiii – pardon, îşi împrumută copiii – unor pedofili? Şi, apropo de copii, nu te întrebi unde e cel pe care abia l-ai născut?

Natasha ridică din umeri.

– E bine, Robert o să aibă grijă de asta. Batey e băiat bun. Toate fetele îl iubesc. Chiar dacă e homo, iubeşte copiii foarte mult şi încearcă să ajute cum poate.

– Ai schimbat placa. Nu e încîntat de tine, nu?

Tash clătină din cap.

– Nu, aşa face uneori. Dar o să aibă grijă de copiii mei.

Uşurinţa cu care accepta situaţia copiilor ei o îngrozi pe Kate.

– Ba chiar aş vrea să fie lîngă mine cînd vorbesc. Mă aflu sub supraveghere şi pot să cer prezenţa unui asistent social, dacă simt că nu înţeleg întrebările, spuse Tash cu viclenie.

Kate clătină din cap şi rîse.

– Eşti o figură, ştii? Te aşteaptă cincisprezece ani de puşcărie şi tot mai poţi să glumeşti. Te admir pentru asta. Tu n-o admiri, Jenny?

Jenny încuviinţă şi începu să rîdă şi ea.

– Aş fi crezut că vrei să-ţi scapi pielea, nu să te afunzi şi mai mult în rahat. Dar nu eşti tocmai cel mai strălucitor bec din pomul de Crăciun, nu?

Ridică o mînă şi numără pe degete.

– Unu, avem dovada că ai vorbit cu o femeie care a fost ucisă, mai tîrziu. Doi, ştim de la David Reilly că erai la curent cu faptul că tatăl lui se distra cu copiii tăi şi cu ai altora. Trei, recunoşti că ştiai că fiul lui Sharon, Trevor, era „împrumutat", nu găsesc alt cuvînt, aceloraşi persoane. Şi, patru, ai ştiut şi că Suzy era creierul întregii operaţiuni. Colac peste pupăză, Billy Reilly e în spital şi toată lumea din blocul tău ştie de ce, aşa că vom avea o mulţime de declaraţii care o să te bage în bucluc şi, totuşi, tu stai aici de parcă n-ai avea nici o grijă.

Se auzi o bătaie în uşă şi Golding vîrî capul înăuntru.

– Pot să vă vorbesc, doamnă?

Kate încuviinţă. Înainte să iasă, o auzi pe Jenny întrebînd-o pe Natasha dacă nu voia să bea ceva rece. Zîmbi. Jenny se pregătea să o facă să se contrazică – exact la ţanc.

Ajungînd în biroul ei, îl privi întrebătoare pe Golding.

– E adevărat? Că n-o putem interoga pe Suzy Harrington?

– Potrivit superiorului meu, da.

Golding zîmbi.

– V-ar ajuta dacă aş afla de unde a venit ordinul?

– Sigur. Poţi?

El scoase o foaie de hîrtie trasă la xerox şi o puse pe birou.

– O listă cu telefoanele pe care le-a primit Ratchet astăzi. Din spusele secretarei lui, n-a avut nimic pînă după-amiază, cînd a primit un telefon scurt de la Ministerul de Interne. Bănuiesc că acesta a fost cel care i-a dat vestea proastă.

– Cum ai aflat asta? îl întrebă Kate.

Trebuia să admită că făcuse o treabă bună.

El ridică mîinile şi spuse:

– Un poliţist nu-şi divulgă niciodată sursele.

Rîseră amîndoi şi Kate se bucură că îl avea pe Golding în echipă. O uimise în cursul ultimei săptămîni şi, totuşi, înainte, nu-l plăcuse şi crezuse că nici el nu o plăcea.

– Ce mai face domnul Kelly?

Ea ridică din umeri.

– I s-a înlăturat hematomul şi, acum, nu mai trebuie decît să aşteptăm.

Golding îi acoperi mîna cu a sa şi spuse cu blîndeţe:

– Îi ţinem pumnii cu toţii, doamnă.

Acea solicitudine, mai ales pentru că venea de la Dave Golding, aproape că o tulbură. Trăgîndu-şi nasul cu zgomot, se întoarse cu spatele şi privi pe fereastră.

Toată ziua îl exclusese pe Patrick din gîndurile ei. Era atît de emoţionată, încît ai fi zis că el era acolo, cu ea. Cînd se mai adună şi se întoarse, văzu că nu mai era nimeni în birou.

Oftă adînc şi luă foaia de hîrtie de pe birou, citind numele.

Se miră încă o dată că oamenii puteau să dea dovadă de bunătate cînd te aşteptai mai puţin.

20

Evelyn era îngrozitor de obosită. Parcă avea nisip fierbinte în ochi. Încerca să nu adoarmă pe scaun, lîngă patul lui Patrick, dar era greu. Era atît de cald în încăpere, încît adormeai la două minute după ce te aşezai.

Violet şi Grace plecaseră fericite, aşa cum nu le mai văzuse în ultima vreme. De fapt, toată lumea părea mai liniştită, pînă şi infirmierele.

Patrick mişcă mîna uşor, îndoind degetele puţin, şi ea zîmbi, chiar dacă ştia că e un gest reflex, nu o mişcare conştientă. Totul părea să arate că ceea ce fusese mai rău trecuse şi că Patrick era pe cale de vindecare. Spera din tot sufletul că aşa stăteau lucrurile.

Kate urma să vină mai tîrziu şi Evelyn se bucura că avea să-i spună că toată lumea părea optimistă. Într-un fel, era bine că fiica ei era atît de ocupată. Oricît de mult ar fi solicitat-o meseria ei, dacă o făcea să nu se mai gîndească la starea în care se afla bărbatul din patul de spital, Evelyn era recunoscătoare.

De fapt, spera să fie reţinută mult timp, pînă cînd avea să se întîmple ceva cu Patrick. Ceva bun.

Cînd se frecă la ochi şi îşi aranjă fusta pentru a sta cît mai comod, un bărbat intră în încăpere. Era masiv, cu un păr lung şi negru şi un chip frumos.

O privi scurt, zîmbind ca şi cum ar fi cunoscut-o, şi se apropie de pat.

În mintea lui Evelyn sună un clopoțel de alarmă, spunîndu-i că acel individ ar fi putut fi periculos. Dar atitudinea lui relaxată contrazicea acest lucru şi ea se trezi zîmbindu-i politicoasă.

– Cum ai intrat, fiule?

El păru uimit de faptul că ea i se adresase – probabil că îndrăznise s-o facă. Întorcîndu-se, o măsură din cap pînă în picioare, şi Evelyn avu aceeaşi impresie, deşi expresia lui nu se schimbase, că o considera aproape nedemnă de atenţia sa. Ea simţi cum i se zbîrleşte părul.

– Trebuie să vorbeşti cu asistenta-şefă înainte să intri aici, îi spuse ea cu severitate.

El o privi fix şi ea adăugă mai blînd:

– Îl cunoşti pe Patrick? Nu-mi amintesc să te mai fi văzut.

El întinse o mînă cu o manichiură perfectă şi, cu un zîmbet care îi transformă chipul, întrebă:

– Sînteţi mama lui Patrick?

Avea acelaşi accent ca cei care scotociseră casa lui Kate. Ea aruncă o privire spre uşă ca să vadă dacă Everton stătea de pază, ca de obicei, dar acesta dispăruse.

Evelyn rîse nervos.

– Doamne, nu. Sînt un fel de fostă soacră.

Văzu nedumerirea de pe chipul lui şi dădu din mînă.

– Nu-mi da atenţie. Turui ca o moară stricată!

El continua să zîmbească, dar ea observă că nu se prezentase.

– Sînt Evelyn, mama lui Kate, explică ea. Kate e prietena lui Patrick, sau partenera, cum se zice în ziua de azi. Deşi credeam că ai parteneri numai în afaceri. Dar presupun că multe căsnicii sînt afaceri acum, nu?

El încuviinţă, părînd uluit, după care se uită din nou la Patrick. Evelyn îl privi cum se uita fix la bărbatul din pat.

– E mai bine acum?

Ea încuviinţă.

– Se pare că ce-a fost mai rău a trecut, dar trebuie să

aşteptăm să vedem cum reacţionează la operaţie. I-au înlăturat un hematom de pe creier. O să i se facă o altă encefalogramă dimineaţă, dacă nu iese din comă, şi atunci o să ştim mai multe.

Vizitatorul îl privi tăcut pe bărbatul din pat. Se uită la toate furtunurile şi perfuziile, zăbovind cu privirea asupra pungii cateterului care atîrna lîngă marginea patului. Imaginea aceea îl făcu să-şi ferească privirea, ca şi cum l-ar fi ars.

– Dar pare să fie bine? Ei cred că o să-şi recapete puterea?

Evelyn ridică din umeri din nou.

– E la fel ca noi toţi, fiule. În mîinile Domnului. Numai El poate decide soarta fiecăruia.

El dădu din cap aprobator, după care, făcînd o uşoară plecăciune, spuse politicos:

– Vă mulţumesc pentru informaţii. Dacă se trezeşte, spuneţi-i că l-a vizitat prietenul său rus.

După aceea dădu să iasă din încăpere, dar Evelyn îl apucă de braţ.

– Să-i spun vreun nume, fiule?

El clătină din cap şi făcu încă o plecăciune. Doamne, dar atrăgător mai era, se trezi ea gîndind.

– Va înţelege mesajul meu.

Evelyn privi cum toată lumea, atît femeile cît şi bărbaţii, se uitară după el. Ea însăşi privi în urma lui pînă dispăru dincolo de uşa dublă, după care se uită spre pat.

Oricine ar fi fost, mai mult ca sigur că era de teapa lui Patrick Kelly. Numai uitîndu-se la el, îşi dădea seama că nu era un tip cui care să te pui; simţea că, spre deosebire de Patrick, duritatea înnăscută a vizitatorului nu era temperată de bunătate. Ba chiar, în ciuda politeţii lui faţă de ea, ştiuse instinctiv că i-ar fi tăiat gîtul fără să ezite nici o clipă, dacă l-ar fi împiedicat în vreun fel.

Evelyn se aşeză îngîndurată şi aşteptă să se întîmple ceva – deconcertată fără să priceapă foarte bine de ce.

Cînd Everton îşi reluă locul pe scaun, lîngă uşă, ea se întrebă dacă n-ar fi trebuit să-i spună despre vizită. Dar avea sentimentul că el ştia deja. Deşi habar nu avea de ce gîndea astfel.

Patrick fusese împuşcat pe stradă în plină zi şi, totuşi, Kate nu spusese dacă cineva fusese arestat pentru asta sau dacă aveau idee cine o făcuse. De fapt, cu cît se gîndea mai bine, cu atît i se părea mai ciudat.

Se întrebă dacă fiica ei ştia cine îl împuşcase. Şi, dacă ştia, de ce nu făcuse nimic în acest sens?

Curioasă de-acum, Evelyn se rezemă de spătarul scaunului.

Avea să afle totul, nu trebuia să aibă nimeni vreo îndoială. Kate îi datora cîteva explicaţii şi, cînd avea să fie momentul potrivit, mama ei avea să insiste să le audă absolut pe toate.

Suzy era ocupată. De fapt, nu avusese două minute de linişte de cînd plecase de la poliţie.

Conştientă că ar fi putut fi urmărită, se îndreptă cu prudenţă spre Londra, unde se duse să-şi vadă vechiul prieten şi confident, Lucas Browning.

Imediat cum intră în apartamentul acestuia, se relaxă.

El fu înţelegător faţă de arestarea ei şi rîse cu poftă cînd ea îi povesti despre rapida eliberare.

– Bravo, spuse el încîntat. Ţi-am zis că am prieteni sus-puşi, nu?

Suzy zîmbea bucuroasă, atît de mulţumită de sine, că, practic, se umfla în pene. De fapt, pentru prima oară în viaţă, se simţea indestructibilă. Era un sentiment ameţitor. Întotdeauna ştiuse că se bucurau de protecţie, dar faptul că aceasta se extindea atît de mult şi în faţa unor acuzaţii atît de grave o uluia şi o umplea de emoţie. Era, practic, de neatins şi se mîndrea cu asta.

– La cine ai apelat ca să mă scoţi de-acolo?

Lucas clătină din cap mustrător.

– Nu te priveşte. Dacă-ţi spun, o să trăncăneşti peste tot.

Ea zîmbi.

– Zău? Îi cunosc?

El izbucni în rîs, dînd capul pe spate.

– Toată lumea îl cunoaşte! spuse el şuierător şi îşi şterse ochii care îi lăcrimau. Cel puţin, toţi cei care sînt cineva. Cu toate astea, e un tip receptiv şi sînt recunoscător pentru asta.

– Toţi sîntem!

Amîndoi sărbătoriră norocul pe care îl aveau. Apoi, Lucas spuse cu o voce scăzută:

– Am auzit de Sharon Pallister. Una de-ale tale, nu?

Suzy nu mai rîse acum. Ba era chiar supărată.

– De unde ştii?

El rînji.

– Eu le ştiu pe toate, Suze, ai uitat? Asta îmi dă putere.

– Ei bine, să te ia dracu' cu puterea ta cu tot! Habar n-am cine a omorît-o. I-o fi luat banii vreunui client, o cred în stare. Era numai după bani tot timpul. Venea la mine zilnic, încercînd să cîştige puţin mai mult şi eu plătesc bine, Lucas. Trebuie s-o fac pentru ceea ce vreau pentru clienţii mei. Dar lui Sharon nu-i ajungeau niciodată. Totuşi, nu lua droguri, pot să jur. Nici un tip din cei pe care-i cunosc nu ia, aşa că e un adevărat mister. Acum, că a dat ortu' popii, n-o să afle nimeni nimic.

– Lucrurile tale sînt în siguranţă? Vreau să spun că tot ar putea să ţi le confişte. Nu-i putem împiedica.

– Nu-ţi face griji. Sînt bine ascunse, îl tachină ea. De fapt, chiar sub nasurile lor, zise ea şi izbucni iarăşi în rîs. Unul dintre clienţii mei e poliţist. Le ţine închise în camera probelor. Le poate face să apară sau să dispară. Face cum vreau eu. În schimbul unui preţ, bineînţeles.

– Dacă ar şti ei...

Ea îşi aprinse o ţigară şi începu să tuşească pînă se făcu roşie la faţă.

– Trebuie să mă las de porcăriile astea, Luke. O să mor din cauza lor.

– Ai idee unde e băiatul lui Sharon?

Suzy îl privi chiorîş.

– Ce-i asta? Interogatoriu?

Lucas oftă, ca şi cum l-ar fi plictisit.

– Vreau să ştiu doar, băiatul e la cineva cu care faci afaceri?

Ea oftă dramatic şi spuse cu supărare în glas:

– Din cîte ştiu eu, nu, îţi jur. Sharon era ciudată chiar şi după standardele noastre. Era dispusă să facă orice. Dumnezeu ştie unde e copilul.

Trase din ţigară şi se gîndi cîteva secunde.

– Cel care a omorît-o a înjunghiat-o de multe ori. Trebuie să fi fost foarte supărat. Nu pot decît să bănuiesc că aceeaşi persoană a luat afurisitul de copil. Era foarte dificil. Gălăgios şi agresiv. Dar, ca şi maică-sa, ar fi făcut orice pentru un baton de Mars şi o cutie de Coca-Cola.

Lucas se lăsă din nou pe spate.

– Mi se pare ciudat, atîta tot. M-am gîndit... toate fetele care sînt închise au lucrat pentru tine anul ăsta, nu?

Ea încuviinţă, încruntîndu-se acum.

– Toate femeile erau din zona ta sau din apropiere. Totuşi, se pare că n-ai idee cine a început toată porcăria asta, care aş putea să adaug, ţi-a adus poliţia la uşă. Nu mi-am dat seama cît de grav era pînă cînd m-ai rugat să mă asociez cu tine, iar eu am fost de acord să facem o afacere. Dar am făcut şi eu nişte investigaţii, aşa cum ţi-am mai zis, îmi place să ştiu ce se petrece, şi am aflat că n-ai fost prea sinceră cu mine, nu? M-ai lăsat să cred că totul era bine şi frumos, cînd, de fapt, nu era. Trebuie să fi ştiut că poliţia va începe să-şi bage nasul, la un moment dat.

Suzy începea să se enerveze şi se abţinea cu greu.

– Te-am făcut să fii arestat?

El nu-i răspunse, ci doar o privi leneş.

– Răspunde, grăsanule, am făcut asta?

– Nu asta e problema, Suze, şi ştii foarte bine. Sigur nu vreau aşa ceva. Te-am scos din rahat azi, dar dacă o să mai continue chestia asta cu răpirile sau omorîrea copiilor, nu-ţi mai garantez ajutorul meu. N-o să-mi mai stea în putere. Ziarele scriu numai despre asta şi omul meu începe să se îngrijoreze. Ne face un mare serviciu şi, pe urmă, află că fata pentru care s-a băgat în rahat, nu se ocupă numai de pedofilie, lucru care îi place şi lui în timpul liber, dar e amestecată şi în cazuri de crimă. În care, colac peste pupăză, victimele sînt copii. Copii care, din întîmplare, sînt implicaţi într-o serioasă anchetă. Aşa că, Suzy scumpo, spune-mi imediat tot ce ştii, pînă nu mă înfurii. Dacă m-ai pus să distribui casete şi poze ale unor copii morţi, îţi rup gîtul.

– N-ar fi prima oară, nu, Lucas?

El o privi cu răceală şi, dintr-o dată, lui Suzy îi fu greu să-i susţină privirea.

Cînd era aşa, era periculos, ştia asta mai bine ca oricine.

Te atrăgea cu glumele lui, dar ea ştia că, dacă ar fi fost nevoie, ar fi omorît-o fără să stea pe gînduri.

– N-ar fi prima oară cînd aş face-o cu bună ştiinţă, ceea ce e cu totul altceva. Filmele din România şi Amsterdam fuseseră puse în circulaţie înainte să apuc să le opresc. În plus, eu doar le distribui, nici măcar nu le vizionez. Fetele sînt una, copiii, însă, sînt cu totul altceva. Orice e legat de copii scoate tot ce e mai rău în om, n-ai observat încă? Am judecători cărora le dau orice de la droguri pînă la băieţi şi travestiţi, dar se ţin cît pot de departe de copiii mici. Pricepi ce dracu' vreau să zic? Omul căruia i-am cerut serviciul azi are nevoie de asigurări din partea mea că eşti întreagă la minte şi am de gînd să-i spun adevărul, Suze. Pentru binele tuturor, inclusiv al tău.

Ea era de-a dreptul speriată acum.

– Vezi tu, Suze, eu n-am morală. Dar apelez la ea cînd propria mea persoană e în pericol. Aşa că, acum, evaluez

situaţia din cu totul alt punct de vedere. O văd la fel ca ceilalţi. Care nu sînt la fel de versaţi ca noi. Dacă ai ceva minte în căpăţîna aia, ai începe să vezi lucrurile din punctul meu de vedere. Copiii morţi aduc necazuri şi tu eşti băgată pînă-n gît.

Sarcasmul lui nu-i scăpă lui Suzy.

– Aşe că, dacă ştii ceva despre copii, ar trebui să-mi spui. Aş putea să fac puţină lumină şi să previn o catastrofă.

– Îţi jur că habar n-am ce s-a-ntîmplat cu copiii. Jur pe mormîntul mamei.

Lucas rînji.

– Maică-ta trăieşte foarte bine şi joacă bingo în Bournemouth.

Suzy zîmbi cu şiretenie.

– Tot aia. E ca şi moartă.

– Aşa cum o să fie şi fiică-sa dacă mă trage pe sfoară, nu?

Suzy ridică paharul sfidătoare.

– Să te ia dracu', amice.

– Este de-a dreptul absurd! Unde naiba o fi dispărut copilul?

Kate nu răspunse.

– Dumnezeule, de cînd mă ştiu n-am văzut ceva asemănător, oftă Jenny. E prea straniu. Le avem pe toate mamele astea care au încercat să-şi omoare copiii, pe urmă, avem o femeie ucisă şi copilul ei e dispărut. Am găsit un copil în groapa de gunoi – tocmai într-o afurisită de groapă de gunoi! – şi maică-sa moartă acasă în urma unei supradoze. Acum mă întreb, ea o fi luat supradoza sau o fi ajutat-o cineva? Pentru că, fie avem de-a face cu persoane care agresează copii care îşi ucid copiii, fie există un criminal undeva care are ca ţintă femeile şi copiii care molestează sau sînt molestaţi. Afurisitul de Freud n-ar fi înţeles nimic din toate astea.

Kate stinse altă ţigară şi deschise geamul pentru a aerisi biroul.

– Suzy e soluţia, amîndouă ştim asta, Jen. Ea ne-ar putea duce la Barker.

Prietena ei încuviinţă.

Chipul ei de obicei vesel era acum abătut şi alb ca varul. Avea cearcăne şi colţurile gurii i se lăsau mereu în jos. Nici în cele mai bune momente ale ei nu era o femeie frumoasă, dar, în săptămîna aceea, începuse să arate jalnic.

– Cum putem să punem mîna pe ea, dacă am fost avertizaţi să n-o facem? Dacă a fost un telefon de la Ministerul de Interne, e vorba de oameni foarte importanţi. Şi cei care au dat ordinul, ţinînd seama de gravitatea acuzaţiilor, trebuie să fie al naibii de siguri pe ei ca să-şi pună pielea-n băţ pentru ea.

Kate zîmbi.

– Ştiu cine a dat telefonul, Jenny. Jeffrey Cavendish.

Jenny se aşeză uluită, rămînînd cu gura căscată.

– Eşti sigură?

– Atît cît pot fi de sigură, zise Kate. Golding a pus mîna pe lista telefoanelor primite de Ratchet. Cavendish l-a sunat cu zece minute înainte să mă cheme la el. De ce altceva ar fi sunat Cavendish pe cineva din Grantley?

Jenny se uită pe geam spre parcare şi scoase un oftat cînd îl văzu pe avocatul Natashei sosind însoţit de Robert Bateman.

– Dar e tare în minister, obiectă ea. Nu şi-ar periclita poziţia pentru o javră ca Suzy Harrington. Trebuie să mai fie cineva implicat cu ea. Nu se poate ca ea să aibă atîta putere. Oricum, din cîte am auzit, cînd i s-a spus că e liberă a fost la fel de şocată ca noi. E mai mult decît ne dăm seama, Katie, dar habar n-am ce.

– Cineva ştie, Jen. Trebuie doar să aflăm cine ar putea fi. Golding s-a oferit s-o ţină sub observaţie, dacă sîntem de acord. A urmărit-o de cînd a plecat de-aici. Aştept tele-

fonul lui, dar n-o să sune aici. Ne-am gîndit că ar putea fi prea periculos. Cine ştie dacă nu sîntem ascultaţi? În plus, convorbirile telefonice sînt înregistrate aproape tot timpul zilele astea.

Se întinse.

– Ce dor mi-e de vremurile cînd nu exista atîta tehnologie care să dea lucrurile peste cap.

– Mie-mi spui? Încă o veste proastă. Avocatul lui Tash tocmai a sosit cu Bateman. Presupun că ar trebui să-i întîmpinăm.

Kate se ridică.

– Aş vrea să mă duc la spital azi, Jen. Dacă n-ai nimic împotrivă, o să plec pe la cinci.

– Poţi să pleci cînd vrei, îi spuse Jenny. Mă descurc eu aici.

– E destulă mîncare în frigider, ştii doar cum e mama.

– Cred că e minunată. Fii atentă, să-ţi spun ceva ca să rîzi. Mi-a zis că a citit în „Reader's Digest" un articol despre o insulă grecească unde se duc toate lesbienele.

Kate zîmbi şi gemu.

– E bine intenţionată.

Jenny rîse.

– Ştiu. Cred că e neprețuită. Vîrsta şi religia ei o face să-i fie greu să-mi înţeleagă stilul de viaţă şi respect asta. Dar m-a făcut să rîd şi nu ştiu cum am reuşit să mă abţin.

Zîmbeau amîndouă cînd ieşiră din birou şi se îndreptară spre camera de interogatoriu. Trecînd prin zona recepţiei, Kate îl văzu pe Robert Bateman şi zîmbetul i se lărgi şi mai mult.

Acesta era îmbrăcat cu o cămaşă de un roz aprins şi pantaloni de un verde ca lămîia. Pe deasupra avea o vestă roşu cu galben şi era încălţat cu cizme de cowboy. Parcă era de la circ. Îi făcu cu mîna, mişcînd din degete şi zîmbind. Îşi vopsise părul recent şi, acum, era de un maron ca nuca, ceea ce îl făcea să semene cu tatăl prietenului lui Barbie, Ken.

– Bună, Robert. Ai venit s-o vezi pe Natasha?

El dădu din cap.

– Ah, fata asta mă enervează aşa tare. Dar niciodată n-am putut să refuz o fată aflată la ananghie. Chiar dacă şi-a făcut-o cu mîna ei.

Mergînd împreună spre camera de interogatoriu, Kate îi spuse pe un ton amical:

– Unele însemnări erau incomplete. A fost ceva intenţionat?

El se opri şi o privi.

– Bravo, cum ţi-ai dat seama?

– Să zicem că a fost o bănuială inspirată. Un sentiment, mai degrabă. De ce ai făcut-o?

– Nu era nimic relevant pentru cazul în speţă...

– De ce nu mă laşi pe mine să apreciez asta, domnule Bateman? îl întrerupse Kate. Dacă e ceva legat de stilul de viaţă sau de prietenii, indiferent că sînt normale sau nu, mă interesează.

El dădu ochii peste cap.

– Îmi cer scuze şi o să am grijă să primeşti toate informaţiile cît mai curînd posibil. Dar sînt lucruri despre care am vorbit, lucruri pe care le făcuseră. Nimic ce te-ar putea interesa. Serios.

Kate îi deschise uşa şi îl conduse în încăpere cu obişnuita-i politeţe.

– Aşa cum am mai spus, domnule Bateman, lasă-mă pe mine să apreciez asta.

– Nu Natasha e cea pe care o căutaţi, domnişoară Burrows. Cred că peştele cel mare a scăpat din năvod. Cel puţin, aşa am auzit. Tash şi- a pierdut copiii, o să fie pedepsită pentru asta, cu siguranţă, dar adevăraţii vinovaţi se vor plimba liberi, ca de obicei.

– Pari foarte sigur.

El oftă.

– Chiar sînt. Văd chestiile astea de ani de zile, draga mea, şi de fiecare dată, cei mărunţi, ca Tash, sînt pe-

depsiți, în timp ce cei cu adevărat importanți își văd de treabă în continuare, liniștiți. Asta e realitatea. Eu o accept, pentru că nu pot să fac nimic. Dar asta nu înseamnă că-mi și place, nu?

Kate avea impresia că încerca să-i spună ceva, dar nu-și dădea seama ce anume.

– Aș vrea să fii deschis cu mine, îi spuse ea.

– Nu aici, draga mea. N-aș putea să vorbesc aici.

– Unde ai vrea?

– Sună-mă acasă diseară. Găsești numărul în cartea de telefon.

Kate nu putu să-i răspundă, deoarece, în clipa aceea, intrară Jenny și avocatul.

– Totul e în regulă? îl întrebă ea pe acesta, care încuviință.

După întrebările preliminare, Kate o lăsă pe Jenny să înceapă adevăratul interogatoriu. Mintea ei lucra deja peste program.

Evelyn văzu o femeie ciudată intrînd la Terapie Intensivă și privind în jur. Se ridică să întîmpine acea persoană în costum negru și cu cercei lungi.

– Te pot ajuta cu ceva, draga mea? o întrebă ea amabilă.

Le văzu cu coada ochiului pe Violet și pe Grace apropiindu-se și se bucură. Femeia aceea nu părea prea încîntată. Stînd lîngă patul lui Patrick și privindu-l, Evelyn avu o presimțire că el era în pericol din nou și, cînd Everton intră în încăpere, ea răsuflă ușurată.

Vizitatoarea era plinuță și bine făcută și părea gata să explodeze. Deodată, îl scuipă pe Patrick în față.

– Ia stai puțin, ce dracu' crezi că faci? spuse Grace cu asprime.

Femeia se întoarse spre ea.

– Criminal nenorocit! Tommy al meu s-a dus. A dispărut și te rog să mă crezi că n-ar fi avut curaj să-mi facă una ca

asta. Am auzit că nenorocitu' ăsta l-a omorît şi am venit să văd că primeşte ce merită.

Vocea îi tremura de emoţie.

– Acum, copiii mei nu mai au tată şi eu nu-l mai am pe cel care aducea bani în casă. Ai face bine să speri să nu-şi mai revină, cucoană, pentru că, dacă o face, e terminat.

O împunse cu putere pe Grace în piept pentru a o face să se dea la o parte.

– Nici măcar nu pot să-l îngrop pe Tommy al meu, habar n-am unde e. Ar putea fi oriunde: mort pe marginea vreunei şosele sau aruncat în crematoriul din East London împreună cu un alt cadavru. Nu pot să-l jelesc, nu? Trebuie să-mi petrec restul zilelor întrebîndu-mă dacă a fost torturat sau dacă i-a fost frică. A rostit cumva numele meu sau pe ale copiilor înainte să moară...

Îşi şterse ochii cu mîini cu unghii foarte lungi şi roşii, asortate cu rujul.

– Spune-i lui Kelly că o să dau ochii cu el. Îi vin eu de hac ticălosului. Am memorie lungă şi n-o să uit cum copiii mei au rămas fără tată. Să-i spui că vreau compensaţii şi tot ce trebuie. Am taxe de plătit la şcoală şi o casă de întreţinut. Spune-i că mi-e dator. În stil mare.

Ieşi din încăpere clătinîndu-se pe tocurile imposibil de înalte, ţinîndu-se de uşă. Toate rămaseră şocate. Violet dădu să se ducă după ea, dar Grace o apucă de braţ.

– Las-o, Vi. Las-o să se descarce.

Gîndindu-se la ce văzuse şi auzise, Evelyn se aşeză pe scaun. Deodată, se simţea foarte bătrînă şi foarte proastă. Oare Patrick chiar era un criminal? Fiica ei ştia asta? Tortură, în ziua de azi?

Ştia că Patrick nu era corect sută la sută, dar criminal?

Violet exprimă acele gînduri cu glas tare şi Grace zise furioasă:

– Nu mai vorbi prostii, Vi! Sigur că n-a făcut nimic rău. Probabil că bărbatul ei a-ntins-o. Se mai întîmplă. Închipuieşte-ţi cum ar fi s-o auzi trăncănind tot timpul. Com-

pensații pe dracu'! Atunci cînd o să fie din nou pe picioare, Pat o să rîdă de treaba asta, ascultă-mă pe mine.

Nu îi răspunse nici una. Tăcerea lor spunea multe.

Willy era în elementul său. Aproape că îl omorîse în bătaie pe Jacky şi, acum, îşi mînca bucuros ultimele sandvişuri şi îşi bea ceaiul.

Nimeni nu se aflase în apropierea lor. Se părea că ruşii îl lăsau să facă ce voia. Nu-i mai păsa dacă îl omorau după aceea. Le plătea celor doi ticăloşi pentru tot ce li se întîmplase lui şi lui Patrick.

Ghemuit pe podea, Joey făcea tot posibilul să se întoarcă pentru a-l privi pe Willy în faţă. Spera să-l facă să se răzgîndească totuşi. Erau puţine şanse, dar mai avea cîteva asuri în mînecă.

Acum, că Jacky ieşise din joc, spera să se poată salva. Dacă îl putea duce cu vorba pe Willy, exista şansa să-i facă şi pe ruşi s-o ia mai uşurel. Întotdeauna fusese optimist.

Pînă la urmă, reuşi să se întoarcă şi, în clipa aceea, piciorul lui Willy îl lovi drept în bărbie. Gura i se umplu de sînge. Imediat se făcu întuneric. Ultimul lucru pe care îl auzi fu rîsul lui Willy.

Kate se îndrepta spre spital, cînd îşi dădu seama că trecea pe lîngă casa lui Robert Bateman. Era trecut de opt seara şi întîrziase, dar o parte din ea se temea de fiecare vizită la spital şi de ceea ce ar fi putut afla. Cînd văzu strada lui Bateman, merse încet pînă la adresa acestuia. Parcă maşina şi o încuie în timp ce îi studia casa.

Aceasta era mare şi se afla într-o zonă care, pe vremuri, fusese selectă, dar, acum, era distrusă. Majoritatea caselor fuseseră transformate în apartamente. Toate celelalte păreau puse în vînzare. Dar cea a lui Robert, deşi dărăpănată, avea o grădină bine îngrijită şi o lumină caldă se zărea dincolo de perdele.

Kate sună la sonerie şi aşteptă. Îl auzi strigînd:

– Cine e?

Vocea lui părea arţăgoasă şi ea se întrebă dacă nu cumva nimerise într-un moment nepotrivit.

– Eu, Kate Burrows. Sper că nu deranjez. Treceam pe-aici...

Imediat, vocea lui redeveni piţigăiată, ca de obicei.

– Aşteaptă o clipă, draga mea, să mă îmbrac!

Ea se trezi zîmbind. Era o figură. Cinci minute mai tîrziu, el deschise uşa cu un zîmbet larg pe faţă.

– Intră, intră.

Ea îl urmă într-un hol zhugrăvit într-un galben aprins şi, apoi, într-o sufragerie cu pereţii de un portocaliu închis. Parcă s-ar fi aflat în desenul unui copil.

Totul era atît de viu colorat, canapeaua de un albastru ca cerul şi soclul de lambriu de un roşu închis. Mirosea excelent.

Îl văzu uitîndu-se la ea şi zîmbindu-i indulgent.

– Îmi place puţină culoare, explică el. Dumnezeu ştie că trăim într-o lume destul de plictisitoare.

Kate se gîndi că avea dreptate.

– Aşa se pare uneori, aprobă ea. Sînt culori vii, dar e frumos.

El păru mulţumit.

– Pentru că arată atît de modern. Ăsta e secretul. Mobila modernă poate fi colorată. Cea clasică, nu.

Kate auzi zumzetul computerului.

– Te-am întrerupt de la lucru? îl întrebă ea.

El închise computerul şi clătină din cap.

– Mă bucur că ai venit. Adevărul e că lucrez prea mult. Sînt un tip trist, la urma urmei. Vrei o cafea?

Ea clătină din cap.

– Nu pot să stau prea mult, trebuie să ajung la spital.

El dădu din cap înţelegător.

– Am auzit. Iubitul tău se simte mai bine?

O surprinse faptul că ştia tot, dar se decise să ignore

acest lucru. Ştia cît se bîrfea în secţie şi Robert Bateman părea să-i cunoască pe toţi.

Trebuia să fi ghicit la ce se gîndea, deoarece spuse pe un ton prietenesc:

– A fost sergent Camilla Holder. Nu rezistă unei sporovăieli, dacă mă-nţelegi. Să fim sinceri, draga mea, spuse el apoi dînd ochii peste cap şi prefăcîndu-se îngrozit. Are peste o sută de kilograme şi nasul ăla, Doamne, dă un alt sens cuvîntului „ştearsă"! Nu-i de mirare că bîrfeşte, nu?

Kate dădu capul pe spate şi rîse cu poftă.

Era teribil.

Robert îi puse mîna uşor pe braţ.

– Eşti o femeie de treabă, Kate. Ia loc şi bea un gin tonic. Unul n-o să te omoare.

Era deja lîngă un bar Art Deco, luînd pahare şi amestecînd băuturile. Kate îl privi. Era homosexual get-beget şi, totuşi, avea o siguranţă complet masculină.

Cînd îi dădu paharul, îi zîmbi, iar dinţii săi egali şi tenul proaspăt îl făcură să pară aproape frumos.

– Bea, draga mea. Un pic de alcool nu i-a făcut rău nimănui. Deşi, bineînţeles, n-ai auzit-o de la mine. Majoritatea clientelor mele consideră că viaţa este îngrozitor de plicticoasă dacă nu beau o sticlă de vodcă, nu fumează cincisprezece ţigări cu marijuana şi nu trag pe nas nişte heroină în fiecare seară!

Kate rîse din nou, fiind conştientă că el o studia cu atenţie. Bău puţin din pahar.

– Pînă la fund! o încurajă el.

Un zgomot puternic care se auzi de sus le întrerupse momentul de bună dispoziţie. Robert păru netulburat.

– E tatăl meu, e imobilizat la pat. Mă-ntorc imediat.

Dispăru repede şi Kate se aşeză din nou. Zgomotul o făcuse să sară ca arsă şi inima îi bătea cu putere din cauza sperieturii. Trase aer în piept de cîteva ori pentru a se calma. Cinci minute mai tîrziu, Robert reveni în sufragerie.

– Suferă de demenţă senilă. Îl îngrijesc de nouă ani. În

timpul zilei, am o femeie, zise el şi rîse. Ca să aibă grijă de tatăl meu, bineînţeles!

– Trebuie să-ţi fie greu, domnule Bateman.

El dădu ochii peste cap.

– Este, draga mea, te rog să mă crezi. Parcă aş locui cu un străin.

Kate nu ştia ce să spună. Alt zgomot de sus îl făcu să se ridice din nou. Punîndu-şi paharul pe măsuţa de sticlă de lîngă ea, Kate se ridică, la rîndul ei.

– Te las să-ţi vezi de treabă. Ai părţile care lipsesc din dosare?

– Ţi-aduc totul mîine, bine? Poţi să ieşi singură?

Părea neatent şi obosit acum. Kate simţi o mare simpatie pentru acel fiu grijuliu şi milă pentru situaţia lui.

– Desigur, domnule Bateman.

– Pentru Dumnezeu, nu vrei să-mi spui Rob? Mă simt ca un vecin bătrîn cînd îmi spui „domnule Bateman"!

După aceea urcă repede la etaj.

Kate îşi puse paharul în chiuveta din bucătărie şi privi în jur, la haosul din viaţa altcuiva. Străbătînd holul spre uşă, îl auzi vorbind tare, ca şi cum i s-ar fi adresat unui copil, şi i se făcu milă de el. Închise uşa în urma ei mulţumindu-i Domnului că mama ei era încă sănătoasă şi pe picioare la şaptezeci de ani.

Îşi dădu seama că, la fel ca Robert Bateman, ar fi putut ca, într-o bună zi, să aibă pe cineva complet dependent de ea. Fu un gînd care o dezmetici.

21

Bernice era drăguță într-un mod copilăresc. La douăzeci și unu de ani arăta de cincisprezece și știa acest lucru. Cînd se apropie bărbatul, ea îi zîmbi cochet. Pentru o clipă, crezu că era un client adevărat, ceea ce i-ar fi plăcut. Avusese o zi îngrozitoare. Dar îl recunoscu și el nu plătea niciodată pentru sex. Porniră braț la braț pe strada întunecoasă.

Ajungînd acasă, ea își scoase haina și puse ibricul pe foc. În timp ce făcea cafeaua, își aprinse o jumătate de țigară cu marijuana, supărată că nu mai avea nici un pic de drog. În ultima vreme nu se prea găseau droguri de bună calitate. Bernice era fumătoare de iarbă, preferînd euforia provocată de aceasta în locul amețelii produse de haşiş.

Turnîndu-și o măsură bună de vodcă în cafea, se duse cu cele două căni în sufragerie. Prietenul ei stătea pe canapea cu băiețelul ei pe genunchi. Îi spunea o poveste și, urmărind scena, ea regretă un moment că fiul ei nu avusese niciodată un tată ca model.

Își dorea să fi avut unul ea însăși. Mama ei îi spusese odată că tatăl ei era un bărbat drăguț cu ochi frumoși, dar a naibii să fie dacă își mai amintea numele lui. Numeroșii ei frați aveau tați diferiți, așa că nu conta prea mult. Cel puțin, asta își spusese toată viața.

Era încă agitată și spera ca țigara să o mai calmeze; dacă nu, trebuia să roage o vecină să-i dea un Valium.

– Ai avut o seară bună?

Ea clătină din cap.

– Nimic deosebit. Salonul e o porcărie zilele astea. Mă gîndesc să mă duc în City. Suzy crede că aş putea să cîştig mai mult şi să muncesc mai puţine ore. Toţi bărbaţii din City caută ceva scurt înainte să se ducă acasă, la neveste. Dar nu ştiu ce să zic, e cam departe, nu?

Bărbatul încuviinţă înţelegător.

– Nu faci ordine niciodată? Să sun la primărie să trimită pe cineva?

Ea rîse cu poftă.

– E o porcărie, nu? Dar nu mă mai deranjează, spuse ea trecîndu- şi mîinile prin părul foarte scurt. N-ar putea să mă deranjeze, nu?

Bărbatul rîse împreună cu ea.

– Pun pariu că ai fost o tîrfă şi cînd erai mică, nu? zise el cu o voce plină de răceală.

Fata îl privi indignată. Asta îi mai lipsea, ca musafirul ei să facă pe deşteptul.

– Cum îndrăzneşti? Dacă ai de gînd să mă enervezi, mai bine pleci. Pot să fac rost de asta de oriunde.

Se simţea jignită şi se vedea. Chipul ei în formă de inimă era încruntat, ceea ce o făcu să-şi arate vîrsta. Ochii ei, de un căprui închis, erau plini de furie.

Se uită la el şi spuse dispreţuitor:

– Ce-i cu tine? Acum eşti foarte amabil şi degajat şi, în clipa următoare, devii un mare ticălos. Ascultă, amice, n-am nevoie de mizerii de-astea nici de la tine, nici de la altcineva.

Era în picioare acum. Fusta scurtă i se ridicase, dezvelindu-i pulpele albe. În lumina puternică a becului, celulita era foarte vizibilă. Tocurile înalte erau tocite pe margini, astfel că îşi rotea gleznele ca să compenseze acest lucru, iar sînii mici îi tremurau de indignare sub bustiera portocalie.

– Nu eşti altfel decît clienţii, amice. Crezi că le ştii pe

toate, exact ca ei. Ei bine, nu ştii dracului nimic. Ştiu ce vrei, sex oral. Asta vrei mereu. Poţi să te duci dracului. Nu mai dau nimic pe gratis.

Era furioasă.

O seară de bărbaţi necunoscuţi care avuseseră tot felul de pretenţii ciudate şi se tocmiseră la preţ îşi spune cuvîntul. Amfetamina o făcuse paranoică şi se mai certase cu una dintre fete, dîndu-se în spectacol spre amuzamentul privitorilor. Acest lucru o enervase. Tina nu avea decît şaptesprezece ani şi era deja o tîrfă cu gură mare care ajunsese treptat isteaţa salonului de masaj, poziţie care fusese ocupată de Bernice pînă de curînd. Aceasta nu era încîntată şi faptul că bărbatul care stătea în faţa ei vorbise pe faţă despre degradarea ei fu ultima picătură.

– Ce te face să crezi că eşti atît de grozav?

Îl privea cu furie, ochii fiindu-i ca nişte lacuri adînci de supărare şi incertitudine. Fiul ei se cuibărea în el, evident temîndu- se de ea şi, undeva, în mintea ei tulburată de droguri, ea ştiu că exagera. Că mergea prea departe. Ar fi trebuit să se fi obişnuit deja să se abuzeze de ea. Clienţii o făceau destul.

Luîndu-şi în braţe băieţelul, pe Mikey, încercă să-l liniştească. În timp ce îl ţinea strîns şi îi şoptea cuvinte liniştitoare la ureche, el o împinse, mînuţele lui puternice dîndu-i de înţeles că nu voia să aibă nimic de-a face cu ea.

Ceea ce o enervă şi mai tare şi îl trînti pe scaunul de pe care tocmai se ridicase.

– Nenorocit mic!

Bărbatul îi rînjea.

– Calmează-te, Bernice. L-ai lăsat singur în seara asta, ca de obicei. Asta-i mai lipseşte, să faci una din crizele tale de nervi.

Copilul o privea cu un amestec de frică şi antipatie nemascată. Era atît de distrusă din cauza drogurilor, băuturii şi sentimentului de ratare care o urmărise aproape toată viaţa, încît simţi o dorinţă subită de a-l ucide.

Era ceva irațional, ştia, dar totul o depăşea în ultima vreme. Slujba ei o făcea praf, nu era nimeni care să-i spună ce să facă sau s-o laude cînd făcea un lucru bun. Deşi, aşa cum se întreba în momentele cele mai groaznice, de cîte ori se întîmplase asta? Era prea ocupată cu cîştigarea banilor care abia îi ajungeau, aşa încît trebuia să întrebe ce zi era.

Simți, deodată, o dorință copleşitoare de a plînge. Totul în viața ei era o porcărie şi, acum, cineva pe care îl privise ca pe un prieten îi spunea asta în față. Îi spunea ceva ce ea încercase să ascundă şi față de sine bînd şi mai mult şi luînd şi mai multe droguri.

Mikey se ducea spre camera lui, trupul lui îmbrăcat în pijamaua cu Postman Pat părea atît de mic şi de vulnerabil, încît ar fi vrut să-l ia în brațe şi să-l liniştească. Dar ştia că era prea tîrziu pentru asta. La trei ani, îşi dăduse seama cum era ea. Toată lumea o făcea, la un moment dat, de ce să fi fost Mikey altfel?

– Afară. Vreau să pleci imediat.

Bărbatul se lungi pe canapea, întinzîndu-şi picioarele şi părînd destul de relaxat. Apoi se ridică şi îi răvăşi părul.

– Calmează-te, fetițo, am glumit. Te-am necăjit.

Ea zîmbi nesigur. Sperînd că era adevărat. Era singurul prieten pe care-l avea.

– Eşti un ticălos! spuse ea aproape cu afecțiune.

Cînd cuțitul îi pătrunse în burtă, crezu că o muşcase ceva. Abia cînd el repetă mişcarea, îşi dădu seama că o înjunghiase. Căzu în genunchi şi, pe chipul ei, se citea şocul. Îşi apăsă mîinile pe răni, privind cum sîngele îi şiroia printre degete.

El o privi inexpresiv.

– Nu mi-ai plăcut niciodată, Bernice. De ce mi-ai plăcea? Doar eşti o tîrfă nenorocită, la fel ca toate celelalte. M-am împrietenit cu tine doar ca să te studiez de aproape. M-am minunat de prostia care te-a făcut să intri în meseria asta. Ştiam că o să-ți fac ceva la un moment dat, dar nu

ştiam exact cînd. Asta e cel mai greu întotdeauna, nu? Cînd ar trebui să faci ceva? Cînd o să primeşti răspunsul corect la acţiunile tale gîndite cu grijă?

Ea era încovoiată de durere, cînd el înfipse cuţitul din nou, de această dată, între omoplaţi. Atunci, ea se prăbuşi cu faţa în jos şi el ştiu că era moartă.

Rămase pe loc şi o privi cîteva secunde. Apoi îşi trecu mîinile peste faţă, ca şi cum abia s-ar fi trezit din somn şi începu să plîngă. Era un sunet rece şi singuratic.

Mikey îl auzi în timp ce se uita la un film erotic la televizorul portabil din camera lui.

Îl ignoră.

Mama lui plîngea tot timpul; era un sunet liniştitor pentru el – însemna că cineva era acasă.

Că nu era singur.

Kate era singură cu Patrick, care arăta mai bine. Culoarea părea să-i fi revenit cît de cît în obraji şi, stînd aşa, întins în pat, părea atît de frumos, încît ea trebui să facă un efort teribil ca să nu-l sărute iar şi iar.

De cîte ori îl privise dormind? Mai ales cînd se afiaseră la începutul relaţiei. Niciodată nu-i venise să creadă că pusese mîna pe un asemenea exemplar bărbătesc nemaipomenit.

Se potrivise cu ea în toate privinţele şi acest lucru o speriase la început, deoarece, după Dan, jurase să nu se mai lase niciodată pradă sentimentelor. Să rămînă puţin detaşată. Cu Patrick, îi fusese imposibil să facă aşa ceva. Criminal, proxenet, nu-i păsa. Putea să-i ierte orice.

Oare la fel simţise şi Renee? Probabil că da, hotărî Kate în sinea ei. El fusese credincios fiecăreia dintre ele, era la fel de sigură de asta cum era de numele ei. Avusese destul noroc ca să întîlnească două iubiri în viaţa sa.

Ea spera doar că viaţa aceea nu se sfîrşise.

Un zgomot de afară o făcu să întoarcă repede privirea spre uşă. Mama ei îi povestise despre vizita acelui bărbat

ciudat şi acest lucru o neliniştise. Dar se consola la gîndul că, dacă Boris ar fi avut de gînd să facă vreun rău, avusese destule ocazii, şi, totuşi, nu o făcuse. Avea să se ducă să-l vadă cu prima ocazie, hotărî ea. Să vadă dacă nu se puteau înţelege cumva.

Primise un telefon de la Jenny care îi spusese că o veche prietenă o anunţase că Patrick avea să fie acuzat de uciderea lui Tommy Broughton, dacă îşi recăpăta cunoştinţa. Dar Kate bănuise acest lucru deja.

Se mişcă pe scaun, încercînd să stea cît mai comod. Stătuse lîngă pat mai bine de trei ore şi, acum, fiind aproape de miezul nopţii, ştia că trebuia să plece.

Dar nu putea. După ce amînase vizita, acum, că era lîngă el, era ca şi cum i s-ar fi cerut să lase un nou-născut cu nişte străini. Nu-i venea deloc să facă asta.

Îşi lipi buzele de degetele lui şi fu uimită cînd el îi strînse mîna. Aproape că şi-o trase speriată. Apoi, uitîndu-se la faţa lui, văzu că era cu ochii deschişi. Patrick se uita la ea, dar nu vedea nimic.

După aceea, închise ochii din nou şi scoase un sunet gutural. O secundă, se întrebă dacă nu cumva îşi închipuise totul. Îşi dorise acest lucru atît de mult, încît avusese halucinaţii.

Acum el era tăcut din nou, cu ochii închişi, respirînd normal. Kate sună la sonerie pentru a veni o infirmieră. Se ruga să fie pe cale de însănătoşire. Undeva, într-un ungher al minţii, ştia că avea să rămînă toată noaptea acolo. Nu se mai putea duce acasă după toate acestea.

Îşi scoase pantofii şi se aşeză mai confortabil pe fotoliu. Dacă avea să-şi revină, mai mult ca sigur că ea avea să fie nevoită să-l viziteze la închisoare pînă cînd avea să fie condamnat pentru crimă. Asta dacă aveau să reuşească să dovedească ceva. Deja mintise o dată pentru el. Se întrebă ce rol credeau că avusese ea în toată povestea. Avea să mintă din nou, chiar şi sub jurămînt, dacă era nevoie, ştia sigur asta.

Avea să-l apere aşa cum ar fi făcut-o el în aceeaşi situaţie.

Cînd o infirmieră intră în încăpere, Kate se ridică, zîmbind nesigur.

– Cred că mi-a strîns mîna.

Femeia încuviinţă şi se duse să regleze un aparat de lîngă pat.

– Nu vă faceţi prea multe iluzii, spuse ea încet. S-ar putea să fi fost doar un gest reflex.

Kate dădu din cap, dar, în sinea ei, începea să fie convinsă că avea să se însănătoşească. Îl sugestionă să se trezească şi s-o recunoască.

Dacă puterea gîndului era atît de mare cum se spunea, atunci Patrick Kelly avea să-şi revină cît ai clipi.

Jacky şi Joey aveau soarta pecetluită. Willy ştia asta şi nu-l deranja cîtuşi de puţin. În ceea ce îl privea, le dăduse ceea ce meritau. Nu pentru el, ci pentru Patrick.

Cînd veni Boris, Willy se sperie, dar nu o arătă în nici un fel. Se aştepta să fie lichidat şi spera doar ca ei să facă treaba curat. Avusese mult timp de gîndire în ultimele săptămîni şi nu regreta decît un singur lucru. Ar fi trebuit să-şi găsească o femeie mai devreme şi să aibă cîţiva copii. Pentru asta fuseseră lăsaţi pe pămînt bărbatul şi femeia, să procreeze. Să facă copii şi să le ofere tot ce avea viaţa mai bun de oferit. Nu neapărat bani sau lucruri materiale, ci o poftă de viaţă combinată cu bun simţ. O dorinţă de a vrea să trăiască uniţi cu restul lumii.

Dacă nu ar fi apucat-o pe acel drum, n-ar fi ajuns într-o pivniţă rece, torturat, bătut şi aşteptînd să moară. Rugîndu-se să se întîmple cît mai repede.

Totuşi, era mare păcat. În toţi acei ani îi fusese recunoscător lui Patrick Kelly pentru că îi oferise o parte din viaţa lui, permiţîndu-i să o împartă pe fiica lui cu el, cînd Willy ar fi trebuit să aibă propria sa fiică. Ar fi trebuit să aibă pe altcineva la care să ţină, pentru care să muncească. Pe

care să prețuiască. De cîte ori îi spusese Patrick să-şi găsească o femeie de treabă? Să aibă viața lui.

Willy era dezamăgit de sine însuşi.

Dacă aveau să-l omoare acum, cel puțin murea ştiind că viața ți-o clădeai cu propriile mîini. Oamenii îți făceau numai cé le permiteai tu.

De cîte ori îi spusese mama lui toate aceste lucruri în copilărie? De prea multe. În cele din urmă, o exasperase cu stilul lui de viață şi cu apucăturile lui rele. Fusese nevoie de toate acestea ca să vadă ceea ce avusese în față încă de cînd era mic.

Toată lumea avea nevoie de cineva.

Problema lui fusese timiditatea față de femei. Acum avea pe cineva şi o iubea. Maureen era de treabă, Domnul s-o binecuvînteze. Dar era bună şi, la urma urmei, ce conta ce făcuse în trecut? Trecutul face din om ceea ce este în prezent. Maureen făcuse trotuarul de nenumărate ori, dar acela era dreptul ei. Era matură şi trăise după propriile reguli. Dar ținea sincer la Willy şi el se simțise iubit.

Se simțise dorit.

Pentru prima oară în viața lui, fusese jumătatea cuiva şi se simțise foarte bine. Se simțea în largul lui cu Maureen. Îi plăcea conversația ei, chiar şi temperamentul ei irascibil. Îl făcuse să rîdă cu adevărat şi îi plăcuse.

Acum, cînd descoperise, în sfîrşit, cum stătea treaba, Boris stătea în fața lui cu o armă şi un zîmbet pe față. Willy se hotărî să accepte cu demnitate orice îl aştepta. Nu putea face altceva.

– Te-ai descurcat bine, domnule Gabney.

Willy nu-i răspunse. Simți cum frigul îi pătrundea în oase. Nu ştia sigur dacă era din cauza spaimei sau a umezelii din pivniță.

– Aşadar, domnul Kelly era nevinovat de la început – dar îşi pierdea duritatea. Cînd dispare asta, vulturii de genul celor doi prieteni ai noştri de-aici se grăbesc să profite.

Willy ridică din umeri.

– Pat a avut încredere în Tommy. N-avea nici un motiv să n-o facă.

Boris încuviinţă.

– Presupun că nu. Îmi pare rău pentru încercarea de a-l ucide, sînt sigur că va înţelege că a fost vorba doar de afaceri. În locul meu, ar fi procedat la fel.

– Dacă Patrick ar fi dat un ordin ca cineva să fie ucis, ordinul ar fi fost executat bine, poţi să fii sigur. Nu putea să-i sufere pe proşti şi nimeni n-ar fi îndrăznit să execute un ordin al lui doar pe jumătate.

Boris zîmbi cînd auzi acea critică deloc subtilă. Nu era insultat, ci doar amuzat. Banditii de modă veche, de genul lui Gabney, erau pe cale de dispariţie. Acum, banii adevăraţi se făceau cu droguri şi cei ca el tindeau să se ţină departe de acea piaţă extrem de competitivă. Ruşii nu erau atît de pretenţioşi.

Boris arătă din cap spre cei doi de pe podea.

– De ce nu i-ai omorît?

Willy ridică din umeri.

– Ca să fiu sincer, n-am avut chef. Sînt prizonierii tăi, la fel ca şi mine. Cred că mingea e în terenul tău acum, nu?

Boris se lăsă pe vine şi fixă pistolul lîngă tîmpla lui Jacky. Apăsă pe trăgaci. Creieri şi sînge ţîşniră peste Joey care deschisese ochii şi, acum, era în stare de şoc, privind chipul zîmbitor şi calm al lui Boris. Peste cîteva secunde, acesta îl împuşcă şi pe Joey.

Apoi aruncă pistolul pe pat şi îşi netezi costumul Armani.

– Vrei să te las undeva, domnule Gabney, sau preferi să-ţi chemăm un taxi?

Benjamin Boarder se afla în faţa spitalului. O supraveghea pe Kate de cînd Jacky şi Joey fuseseră răpiţi. Ştia unde erau cei doi şi mai ştia că era posibil ca Boris Rusul să se întoarcă, la un moment dat.

Benjamin îi datora tot ce avea lui Patrick Kelly, care îi

dăduse primii bani pentru a începe o afacere de colectare a datoriilor. Avusese nouăsprezece ani pe atunci şi era plin de bravadă şi orgoliu.

Patrick îl plăcuse şi, după ce îi fusese prezentat de către un cunoscut, îi dăduse cinci mii ca să cumpere o datorie.

Benjamin o colectase de la un bine cunoscut crescător de cîini irlandez şi îşi crease o reputaţie.

O cunoscuse pe soţia sa, o roşcată micuţă cu simţul umorului, într-un club unde el lucra ca „bouncer" pentru a cîştiga nişte bani în plus. Ea fusese virgină, ceea ce fusese un şoc în sine. Alt şoc fusese uşurinţa cu care familia ei îl acceptase pe acel individ masiv care, evident, o adora pe fiica lor, Chantel.

Nici după ce făcuseră şapte copii, el nu se uitase la altă femeie şi nici nu voia s-o facă. Tot mai dorea s-o atingă în fiecare clipă, tot o mai găsea atrăgătoare.

Înainte de a o cunoaşte pe Chantel, regulase tot ce mişca şi era cît de cît bun de regulat. După ce o cunoscuse pe ea, celelalte femei încetaseră să mai existe pentru el.

Avea şapte copii minunaţi şi o casă superbă, o maşină mare şi foarte mulţi bani – dacă nu la bancă, cel puţin în saci de voiaj ascunşi în tot sud-estul.

Îi lăsase o scrisoare lui Chantel în care îi spunea unde erau ascunşi banii, în cazul în care i s-ar fi întîmplat ceva.

Îi datora totul lui Patrick Kelly şi era gata să-şi rişte viaţa pentru a-şi achita datoria.

Astfel că păzea spitalul şi încerca, în felul său, să aibă grijă de Kate Burrows. Era tot ce putea face pentru Patrick Kelly.

Spera să fie de-ajuns.

Suzy era ameţită de droguri. Cînd auzi soneria, se duse să deschidă împleticindu-se şi chicotind. Bărbatul de la uşă i se părea cunoscut. Făcu ochii mici şi, pînă la urmă, îl recunoscu.

– Bună. Nu te-am mai văzut de mult, spuse ea deschizînd uşa şi bărbatul intră.

– Arăţi bine, Suze.

Ea zîmbi.

– Sînt drogată de nu mai ştiu de mine.

El rîse împreună cu ea.

– Spune-mi ceva ce nu ştiu! zise el urmînd-o în sufrageria imaculată.

Chiar şi drogată, Suzy izbutea să menţină totul în ordine. Era o manie a ei care apăruse ca urmare a faptului că fusese crescută ca un animal şi se răzvrătise împotriva acestui lucru de la o vîrstă foarte fragedă.

Suzy nu avea nici un fel de scrupule; ar fi făcut orice pentru bani, dar nu suporta mizeria şi sărăcia. Ambele jucaseră un rol important în copilăria ei şi învăţase de multă vreme că puteai să fii cît voiai de mizerabilă, numai să n-o arăţi. Dacă erai îmbrăcată ca lumea şi conduceai maşina care trebuia, majoritatea oamenilor te judeca după aparenţe. Era una dintre lecţiile cele mai folositoare pe care le învăţase în scurta ei copilărie.

Îi plăcea să vadă chipurile oamenilor cînd intrau în locuinţa ei şi o bucurau admiraţia şi invidia celor care o duceau mai puţin bine. În ziua de azi, acest lucru arăta cît de mult cîştiga şi asta le făcea pe fetele şi femeile cu care lucra să fie mai convinse ca oricînd că aveau de cîştigat dacă erau cu Suzy.

Acum, trecutul o prindea din urmă şi, atît de mare era încrederea pe care i-o dădeau drogurile, încît nu i se părea ciudat că un bărbat pe care nu-l mai văzuse de ani de zile îi făcea o vizită neanunţată.

– Bei ceva?

El încuviinţă.

– Ca de obicei, Suze. Bănuiesc că mai ţii minte.

Ea rîse ca o fetişcană.

– Sigur. Ia loc şi fă-te comod. Să mă ia dracu', chiar mă gîndeam la tine acum vreo două zile, spuse ea turnîndu-i

coniac într-un pahar mare. Nu-i aşa că e ciudat?

El luă paharul şi sorbi din el.

– Atîta timp cît n-ai vorbit despre mine, Suze.

Ea se aşeză picior peste picior.

– De ce aş face asta? întrebă ea părînd sincer interesată.

Bărbatul ridică din umeri în costumul său C&A şifonat.

– Era s-o păţeşti, nu, Suze? Am auzit că era să intri la puşcărie pe viaţă. Înfricoşător gînd. Ai fi vîndut-o şi pe bunică-ta, dacă ar fi fost vorba de asta, nu?

Suzy se supără.

– Ascultă, Barker, eu ştiu să-mi ţin gura. E şi normal; după atîţia ani. Şi, cu tot respectul, dacă aş fi vrut să te dau în gît, aş fi avut multe ocazii în toţi anii ăştia, nu?

El sorbi din coniac.

– Am venit aici în seara asta ca să lămuresc o problemă veche, Suze. Acum, povesteşte-mi în amănunt ce se întîmplă aici.

Suzy ridică din umeri.

– Cu ce vrei să încep?

– Cu începutul. Dar, mai întîi, vreau să ştiu de ce ai fost la Lucas. De ce n-ai venit la mine? Sperai că n-o să aflu, cînd ştii că şi eu le-am folosit pe fete? Ai năvălit peste mine, draga mea. Ţi-am dat un deget şi tu ai abuzat de asta. Am impresia că ne călcăm pe picioare acum. Vezi tu, Lucas m-a contactat ca să te scot din rahat. Cred că ar fi bine să înţelegi de la început că ştiu mai multe decît îţi închipui. În plus, îmi eşti datoare. A trebuit să ajung pînă la minister ca să te ajut.

Suzy sorbi din pahar.

– Îţi sînt recunoscătoare.

Barker rîse uşor.

– Eşti o ticăloasă, fără îndoială. Întîi, te rog să-mi faci un serviciu de dragul trecutului şi, pe urmă, îţi faci propria afacere. Ţi se pare că sînt tîmpit?

Suzy era speriată.

– Am avut impresia că nu te mai ocupi de asta. Nici una dintre fete n-a pomenit de tine.

El clătină din cap cînd o văzu cum umbla cu fofîrlica.

– E şi normal, nu? Spre deosebire de tine, ele au destulă minte, încît să le fie frică să-mi pomenească numele sau să mă calce pe picioare. Dar, acum, oamenii cred că ai pile la poliţie. Înţeleg că Burrows te-a întrebat de mine.

– N-am spus absolut nimic, îţi jur. De ce aş fi făcut-o, domnule Barker? Nu-s proastă. L-am mituit pe Clive Hamlin de la „Moravuri" din Soho. Şi mai am un poliţist, dar e cineva din Grantley.

– Ştiu. Mi-a spus Lucas. Acum vreau să ştiu cine e.

Suzy trase aer în piept.

– Îţi spun tot ce vrei să ştii, domnule Barker.

El se relaxă, rezemîndu-se de spătarul canapelei confortabile.

– Vezi? Viaţa poate fi atît de uşoară, zise el uitîndu-se în jur. Se pare că ţi-ai găsit alt partener, nu?

Suzy încuviinţă, încercînd să pară mulţumită.

Dar nu reuşi.

Lui Maureen îi era dor de Willy. Auzise că ar fi murit. Ştia că cineva îl împuşcase pe Pat Kelly, care se zbătea între viaţă şi moarte în spital.

De cînd aflase acest lucru, intrase în declin. Părul trebuia vopsit şi aranjat, oja i se cojise de pe unghii, iar faţa, nefardată, părea bătrînă şi suptă. De fapt, fiul ei, Duane, era serios îngrijorat din cauza ei. În ultimele cîteva săptămîni, mama lui căzuse într-o deprimare alarmantă.

Recursese chiar şi la minciuni pentru a o înveseli, spunîndu-i că tatăl unui prieten al lui crezuse că era sora lui. De obicei, aşa ceva ar fi binedispus-o pentru multe zile. În schimb, Maureen îl privise cu ochii afundaţi în orbite şi spuse dispreţuitoare:

– Ce? Are baston şi cîine?

Totuşi, îi era milă de ea. Ştia că mai fusese părăsită de

bărbaţi şi el acceptase asta. Ea o acceptase. Suportase suferinţa şi îşi revenise. Buna ei dispoziţie înnăscută păruse întotdeauna să amortizeze şocul. De data aceasta, însă, fusese ceva mai serios.

După toate probabilităţile, Willy fusese răpit. Maureen îi explicase fiului ei că se simţiseră foarte bine la meciul în timpul căruia el dispăruse, pur şi simplu. La început, ea a crezut că o părăsise, dar, apoi auzise zvonurile. În cercurile în care se învîrtea putea să audă o mulţime de lucruri. Duane încercă să-i spună că nu toate erau adevărate. Ea îl întrebase atunci ce voia să insinueze? Că o părăsise?

Nu putea să cîştige nicicum.

Voia cu disperare s-o ajute, dar nu ştia cum. Aşa că îi aducea ceaiuri fără ca ea să-i ceară şi stătea lîngă ea, renunţînd la obişnuitele ieşiri în oraş seara, cu prietenii. Era sincer îngrijorat pentru ea. Pentru prima oară, ea nu era puternică şi, în adîncul sufletului, el era speriat. Mama lui fusese puternică întotdeauna. Fusese nevoită să fie aşa. O succesiune de nenorociţi care nu fuseseră buni de nimic avuseseră grijă de asta.

Se întrebă dacă avea să apară vreodată cadavrul lui Willy şi, dacă s-ar fi întîmplat acest lucru, care ar fi fost reacţia ei.

Duane, care, pînă de curînd, luase prezenţa mamei lui drept garantată, îşi dădea seama, în sfîrşit, cîte făcuse aceasta pentru el şi cîtă nevoie avea de ea. O iubea chiar. Chiar dacă era bătrînă şi proastă, nu suporta s-o vadă atît de îndurerată şi singură.

Cînd sună soneria, Maureen nu se clinti de pe canapea. Se uita la televizor, unde Ricki Lake ridiculiza cîteva femei care făcuseră copii cu prietenii fiilor lor. În capotul vechi şi pătat în care părea să trăiască acum, cu o ţigară Superking atîrnîndu-i între buze, Maureen strigă:

– Deschide tu, Duane. Şi spune-le să se care, n-am chef de nimeni.

El oftă şi se duse la uşă.

Două minute mai tîrziu, văzu cum mama lui înlemni şocată la vederea lui Willy, care stătea în prag ca o fantomă învinețită în bătaie.

Țîşni de pe canapea ca un glonț şi îl îmbrățişă ca şi cum întreaga ei viață depindea de acel lucru. Vocea îi era înecată în lacrimi cînd îi repetă numele la nesfîrşit.

În cele din urmă, el se desprinse din îmbrățişare şi spuse supărat:

– La dracu', fetițo, arăți oribil!

Maureen îşi şterse lacrimile de pe obraji şi spuse arțăgoasă:

– Nici tu nu arăți prea bine, amice!

Duane văzu că Willy avea dureri şi îşi trase mama la o parte, ajutîndu-l să se aşeze pe canapea.

– Vrei să-ți pregătesc baia şi să-ți aduc ceva de mîncare, amice?

Willy dădu din cap recunoscător.

– Ar fi minunat, băiete, îți mulțumesc.

Duane se duse la bucătărie şi puse ceainicul pe foc, bucurîndu-se foarte mult să facă acele lucruri pentru Willy. Numai faptul că vedea chipul fericit al mamei sale şi că o auzea trecîndu-şi peria prin părul încîlcit era o recompensă suficientă pentru el.

Spre deosebire de ceilalți indivizi cu care fusese mama lui de-a lungul anilor, Duane avea impresia că Willy Gabney avea să rămînă lîngă ei.

22

Clubul „Girlie Girls" era aglomerat din nou. Boris se uită în jurul său la femeile care dădeau bani greu cîştigaţi pentru ca un bărbat să danseze la masa lor.

Unul dintre bounceri glumea:

– Dă-mi bărbaţi oricînd. Le tragi cîteva şi gata. Dar femeile... sînt ca nişte fiare!

Boris zîmbi. Mai auzise acele lucruri.

În timp ce femeile ţipau entuziasmate la vederea bărbaţilor cu slipi sumari şi unşi, el se îndreptă spre birouri. Înăuntru, fu primit de Pascal, curierul lui Patrick.

El se ocupa de club pînă cînd Kelly avea să poată aproba oficial vînzarea acestuia ruşilor. Boris nu avea nici o îndoială că Patrick avea să fie de acord cu vînzarea. După tot ce se întîmplase, avea să-şi dea seama că face o afacere bună.

Boris ştia că toată lumea se mira de faptul că preluase afacerea, dar mai ştia şi că nu l-ar fi întrebat nimic despre asta. Avea prea multe relaţii bune în acel moment.

Pascal se uita în registre cu obişnuita sa expresie de îngrijorare.

Şi-o perfecţionase de-a lungul anilor pentru a-i împiedica pe ceilalţi să ghicească ce se petrecea în mintea ca briciul pe care o ascundea cu grijă, la fel cum îşi ascundea ochii ageri în dosul ochelarilor cu lentile groase.

Spre deosebire de majoritatea oamenilor de acolo, el

nu-l vedea pe Patrick Kelly dîndu-i clubul rusului. Dacă Patrick avea să-şi revină vreodată, avea să vrea ceea ce îi aparţinea, după părerea lui Pascal. Inclusiv clubul.

Astfel că ţinea două seturi de registre, unul pentru rus şi unul pentru Kelly.

Măcar atît putea face şi, orice s-ar fi întîmplat, el nu avea să iasă în pierdere. Dar îl prefera pe Patrick, se simţea mai relaxat cu el.

Ruşii aceia te făceau să te simţi că, dacă te jucai cu ei într-un fel sau altul, erai terminat, în mai multe privinţe.

Astfel că Pascal calcula cîştigurile reale şi profiturile, care era diferenţa şi unde aveau să meargă aceasta.

Cu piciorul în două luntri, cea mai bună soluţie pînă cînd se rezolvau lucrurile.

Kate fu uluită cînd îl văzu pe Golding în faţa salonului. Părea agitat şi ea se duse repede la el.

Era 6.35 dimineaţa şi era încă pe jumătate adormită, după ce moţăise toată noaptea în fotoliu.

El îi zîmbi şi ea îi răspunse cu căldură.

În ultima vreme, toate îi ieşiseră bine şi o deranja că putuse să se înşele atît de mult în privinţa cuiva.

– Îmi cer scuze că am dat buzna aşa, dar mai avem o crimă şi un alt copil dispărut.

Ea închise ochii deznădăjduită.

– Cine?

– O fată pe nume Bernice Harper. Prostituată, lucra într-un salon de masaj. Pe copil îl cheamă Mikey şi e încă unul care era împrumutat. A fost înjunghiată. De două ori în burtă, dar cea dintre omoplaţi pare să fi fost cea fatală. Puştiul are trei ani şi a dispărut. Şi ea era sub supraveghere. Avea cazier, îndeosebi pentru delicte minore – obţinere de bani prin căi frauduloase, emitere de cecuri false, furt din magazine şi cele obişnuite de acostare. Prima arestare pentru acostare a avut loc cînd ea avea treisprezece ani. Era drăguţă. Păcat.

– Dacă a lucrat aseară, poate că băiatul încă mai e la vreo vecină sau la o prietenă.

Golding clătină din cap.

– O femeie de alături a zis că a auzit agitație aseară tîrziu, plînsete și tot tacîmul, dar era ceva obișnuit, așa că n-a dat atenție. Dar nimeni n-a văzut pe nimeni intrînd în apartament sau prin apropiere. Persoana a venit și a plecat fără să atragă atenția.

Kate oftă.

– Nu mă miră. Se pare că alt lucru pe care aceste femei îl au în comun e faptul că duc o viață atît de complicată încît nimic din ce fac nu atrage atenția.

El își trecu mîna prin părul rar.

– Am anunțat rudele, dar mama nu a părut prea surprinsă. Nici măcar n-a întrebat de copil. Am luat o fotografie de la cei care au fost la locul incidentului și, ce să vedeți? E în pozele pe care le-am luat din apartamentul lui Kerry.

– Dă-mi copiile fotografiilor și vino aici peste vreo oră, bine?

– Am un șet în mașină. Vreți să vă las acasă ca să faceți un duș?

Ea clătină din cap.

– Sînt cu mașina.

El dădu să plece.

– Dacă mă gîndesc mai bine, ne vedem la secție, la nouă, îi spuse Kate. Vreau să vorbesc cu cineva întîi.

– Foarte bine. Cum se mai simte domnul Kelly?

– Rezistă, la fel ca noi toți.

Golding zîmbi luîndu-și la revedere și ea privi în urma lui, gîndindu-se deja la noile întîmplări.

Era vorba de cineva care putea trece complet neobservat. Însemna că era, ori foarte deștept, ori foarte cunoscut. Instinctul îi spunea că Suzy cunoștea persoana și lucrau împreună în domeniul pornografiei infantile. Era logic. Dar cine naiba putea fi și cum avea să poată afla, din moment ce nu avea voie s-o interogheze pe Suzy?

Exista un singur om în care avea suficientă încredere ca să-l întrebe şi avea să facă asta imediat, înainte să se schimbe, să facă duş sau să mănînce.

Kate îşi dădu seama că Robert era surprins să o vadă, dar zîmbetul său larg de întîmpinare o făcu să nu se simtă prea rău pentru că îl deranja atît de devreme.

– Sper că nu te superi, Robert, dar am nevoie de ajutorul tău.

El zîmbi.

– Intră. Tocmai am făcut nişte cafea.

Ea se luă după delicioasa aromă pînă la bucătărie, unde era foarte curat acum.

– Am stat pînă foarte tîrziu ca să fac ordine. Mi-e foarte greu să mă ocup de toate, ţie nu? După toţi anii ăştia de cînd îl îngrijesc pe tatăl meu, le înţeleg pe mamele care au şi serviciu!

Îi umplu cana cu cafeaua aromată şi ea sorbi bucuroasă.

– Singura mea extravaganţă, dar refuz să încep ziua cu o cafea de proastă calitate, explică el. Şi ceai! Draga mea, stomacul meu trebuie să fie treaz de cel puţin trei ore ca să-l suport.

Kate zîmbi.

– Cu ce te pot ajuta, domnişoară Burrows, sau pot să-ţi spun Kate?

– Kate e foarte bine. Aş vrea să te întreb cîteva lucruri, neoficial. Mai avem o crimă. Bernice Harper.

Ea îl văzu pălind şi ochii i se umplură de lacrimi.

– Dumnezeule, sărmana Bernice! Cum s-a întîmplat? Ce face micul Mikey? Să mă ocup de...

Lăsă întrebarea neterminată cînd îi văzu expresia de pe chip.

– Mă tem că Mikey a dispărut, îi spuse ea. E al doilea copil într-o săptămînă, din moment ce fiul lui Sharon Pallister nu a fost găsit încă. Îţi spun numai pentru urechile tale,

nu avem nimic altceva în afară de Natasha şi Suzy – iar aceasta din urmă are relaţii importante.

– Nu mă miră, spuse Robert strîmbîndu-se. Întotdeauna a avut grijă să aibă acoperire. Am cunoscut-o înainte să vin aici. Cu ani în urmă, am fost în Ţara Galilor, unde conduceam un azil pentru fetele de-acolo. Era o puştoaică slăbănoagă şi urîtă şi rea încă de atunci. Dacă ţi-aş spune ce ar fi făcut pentru o cutie de Kit-Kat, ai rămîne trăznită. Dar şi maică-sa era ceva. Asta e singura descriere pe care pot s-o fac, ceva extrem de dezgustător. Locuiau în Tilbury pe atunci. Mama ei era cel mai groaznic exemplar de Dock Dolly. Suporta orice după ce bea cîteva pahare la „Anchor" şi se aştepta ca fiicele ei să facă acelaşi lucru. Ştiu că Suzy face pe toată lumea să strîmbe din nas, dar, ţinînd cont de felul în care a fost crescută, nu-i de mirare. Pune-te în locul ei măcar cinci minute. Unde să înveţe ce-i aia compasiune, grijă, cum să iubească, dacă nu i-a arătat nimeni?

Kate ştia că are dreptate, dar nu putea să-i împărtăşească sentimentele. Pentru ea, scuzele nu contau cînd cineva prostitua copii.

– În ceea ce mă priveşte, după ce a trăit cum a trăit, ar fi trebuit să vrea să se asigure că alţi copii nu aveau să mai treacă prin asemenea experienţe.

– Vorbeşti aşa pentru că eşti produsul unei familii decente. Ştiu că toată lumea consideră că le iau prea mult apărarea fetelor mele, dar cineva trebuie să aibă grijă de ele. Cineva trebuie să încerce să le facă să înţeleagă şi să le aducă pe o cale mai bună. Nu primesc mulţumiri pentru munca mea şi sînt trimis la dracu' de douăzeci de ori pe zi. Dar continui să încerc şi, din cînd în cînd, reuşesc să mă fac ascultat puţin. Îi deschid ochii cîte unei fete. Le pun să se gîndească întîi la copii. Oamenii dau atîţia bani pentru cauze nobile – pentru copiii săraci din România şi altele. Totuşi, aici, doi copii neglijaţi mor în fiecare săptămînă, iar noii-născuţi omorîţi în bătaie sînt mai mulţi decît cei de doi, trei ani sau cei de vîrstă şcolară. Avem femei care fac copii

pe bandă rulantă fără să aibă cu ce să-i întreţină. Pedofilii găsesc în anumite zone raiul pe pământ pentru activităţile lor. Unele cazuri de molestare ne duc înapoi în timp pînă la bunici şi străbunici, toate fiind agresate de rude sau de vreun prieten de familie.

Robert se opri să-şi tragă sufletul şi se uită la Kate, care îl asculta cu atenţie.

– Mă consider o mică spiţă într-o roată uriaşă şi murdară şi încerc să le ajut, în loc să le ridiculizez, le fac să-şi vadă singure defectele, nu li le arăt ca toţi ceilalţi cu care vin în contact. Încerc să mă împrietenesc cu ele, în loc să le tratez ca pe nişte gunoaie, cum sînt considerate de atîţia oameni din lumea asta. Pe scurt, încerc să le insuflu puţin respect de sine. Eu unul consider că aşa trebuie să ne purtăm cu cei pe care societatea îi respinge.

Kate îl ascultase, dar Robert ştia că tot nu o convinsese pe deplin. El, însă, avea să continue să facă ceea ce trebuia. Cineva trebuia să-i ajute pe acei oameni şi acel cineva putea fi el. Cel puţin, îi păsa cu adevărat de ele.

– Mai sînt şi alte fete care crezi că ar putea face parte dintr-o reţea de pedofilie – care ar putea să-şi lase copiii să fie folosiţi? îl întrebă Kate.

– Neoficial, nu?

Ea dădu din cap.

– Bineînţeles. Îţi jur că voi ţine totul pentru mine, dar, dacă ştii pe cineva care ar putea să ne ajute sau, mai bine, despre care crezi că ar putea lucra împreună cu Suzy...

– Aşa cum ţi-am mai spus, caută-l pe detectivul Barker cînd poţi. Cînd a fost în Grantley, a avut un grup de puştoaice. Majoritatea sînt încă aici şi el le-a pregătit foarte bine. Nici una nu-l putea atinge, a avut grijă de asta. Suzy era una dintre ele, Kerry Alston. Tash, cînd era mică. Cîteva. A fost luat la întrebări în legătură cu asta, dar nu s-a dovedit nimic. În loc să aibă neplăceri, cum te-ai aştepta, el a avansat. Da, Barker e singurul numitor comun care îmi vine în minte.

Kate se încruntă, realizînd enormitatea lucrurilor pe care tocmai le auzise.

– Ceea ce ştii nu e în nici un dosar, nicăieri?

– Caută în urmă cu doisprezece ani, cînd o fată a fost violată şi ucisă. Lesley Carmichael. În apropiere de Bentwood, ca celelalte. Vezi ce părere îţi faci.

Numele îi sună cunoscut lui Kate şi îi zîmbi.

– Îţi mulţumesc, Robert.

El ridică din sprîncene delicat.

– Încercăm să ajutăm cînd putem, draga mea. Dar, nu uita, a fost neoficial. Nu vreau ca cineva să vină după mine din cauza unor bîrfe, de fapt.

Kate îşi termină cafeaua şi nu îl refuză cînd el se oferi să-i umple cana din nou.

– L-am cunoscut pe Barker prin intermediul cîtorva dintre fetele cu care am lucrat la adăposturi, îi spuse el. Le vizita. Cînd am venit în Grantley, m-am mirat să-l văd aici, ca să fiu sincer. Dar, chiar de atunci, se pregătea de plecare.

Ridică din umeri.

– Nu mi-a plăcut niciodată, dar asta nu-i o crimă, nu? E un dobitoc, crede-mă. Acum e la „Moravuri", unde poate să-şi satisfacă plăcerile în voie. Copiii de unsprezece şi doisprezece ani se prostituează în Londra, după cum ştii foarte bine. Deşi frumoasa Debbie îl aşteaptă acasă. Ce jigodie e.

Kate îi sesiză dezgustul din glas şi îl înţelese.

– Barker a picat mult. Au mai fost cîţiva implicaţi cu el – unii chiar aparţinînd aşa-ziselor profesii legate de grija faţă de oameni. Un medic şi un director de la Asistenţa Socială. Toţi au plecat. Medicul încă mai lucrează în Grantley, dar tipul de la Asistenţa Socială s-a pensionat. Chestiile obişnuite atunci cînd e vorba de o muşamalizare. Ratchet, şeful tău, ar putea să-ţi spună mai multe decît mine. El a condus ancheta, după care a aranjat totul frumos, ca un băiat cuminte. Totul s-a petrecut în interior. Fetele care au făcut

reclamații au fost caracterizate ca mincinoase. În definitiv, proveneau din familii „problemă" N-au avut nici o şansă. Dacă stai de vorbă cu Camilla, o să-ți spună cine au fost acestea. Tatăl ei a fost polițist expediat de-aici cu ani în urmă. El trebuie să știe mai multe ca oricine.

Robert făcu o pauză înainte să continue.

– Ratchet e cel care-ți trebuie. El ştie tot. Domnul Ratchet e un tip ciudat. Tocmai acea muşamalizare a făcut din el ce e astăzi şi toți ştim ce înseamnă asta, nu?

O văzu făcînd ochii mari şi rîse.

– Să nu mă citezi, dar zvonurile conțin întotdeauna un sîmbure de adevăr. Nu uita asta.

– Nu m-aş mira să ai dreptate.

Robert păru mulțumit.

– Îți mulțumesc, Robert. Mai ales pentru cafea.

El îşi trecu mîna prin păr.

– Mă gîndesc să mă fac blond, ce zici?

Kate îşi reținu un zîmbet.

– Ai tenul potrivit, poate că ar merge.

– Mai vedem. Ce-ți mai face iubitul?

Ea fu mai bucuroasă să se afle pe un teren familiar.

– Am crezut că a făcut un progres aseară, dar asistenta zice că nu înseamnă prea mult. A deschis ochii şi mi-a strîns mîna.

Robert o apucă de braț uşor.

– Cred că, după ce i s-a întîmplat, ăsta nu poate fi decît un semn bun, nu, draga mea?

Ea dădu din cap şi ochii i se umplură de lacrimi în fața bunătății lui.

– O să fie bine, Kate. Presimt eu asta.

Ea bău din cafea pentru a-şi ascunde deznădejdea.

– Ar trebui să mă apuc să pregătesc micul dejun. Tata trebuie să se trezească în curînd şi o să-nceapă balamucul. De aceea îmi place să mă trezesc devreme, să am puțin timp pentru mine însumi, chiar dacă n-am dormit prea mult azi-noapte. Asta mă ține cu mintea întreagă.

– E foarte rău?

Robert dădu din cap viguros şi părul i se agită în toate părţile.

– Închipuieşte-ţi un copil de doi ani foarte răzgîiat şi un adolescent rebel, înmulţeşte cu douăzeci şi o să-ţi faci o idee despre ceea ce trebuie să suport zi de zi. Dar nu pot să-l duc la azil, pur şi simplu, nu pot. La urma urmei, e tatăl meu.

Se foi pe scaun şi acel gest îl făcu să pară foarte tînăr şi nesigur.

– Ceea ce e ciudat e că, dacă aş fi o clientă în situaţia asta, aş fi sfătuit-o să-l interneze, pentru binele ei. E foarte scrîntit, săracul, dar fizic, e la fel de sănătos ca noi doi. Şi are o forţă teribilă!

După aceea, se ridică şi îşi spălă cana la robinet, iar Kate înţelese că trebuia să plece. Îşi luă rămas-bun şi îl lăsă să-şi îngrijească tatăl bolnav, care nici măcar nu-l recunoştea, şi să continue să creadă că putea să aducă pe calea cea bună fete şi femei ca Suzy şi Natasha.

Într-un mod ciudat, oricît de aiurit şi de efeminat ar fi părut, Kate îşi dădu seama că îl admira. Ar fi vrut să fie la fel de legată de profesia şi de filozofia ei personală ca el. Era nevoie de curaj şi de o anumită forţă pentru a te menţine pe poziţie cînd aproape toţi erau de altă părere. Se simţi mai uşurată decît în ultimele zile şi se îndreptă spre secţie, unde se întîlnea cu Golding.

Acolo, se concentră numai asupra femeilor moarte, copiilor dispăruţi şi găsirii unei modalităţi de a ajunge la Suzy fără să afle cineva din conducere. Întîi şi întîi, voia dosarele despre Barker şi Lesley Carmichael, eleva ucisă.

De asemenea, voia ca Jenny şi Golding să dea de urma lui Barker şi să vadă ce mai puteau afla despre el. Ar fi fost bună şi vreo bîrfă mai recentă în legătură cu activitatea sa la „Moravuri". Pentru asta, avea să apeleze chiar ea la cineva.

Avea să rezolve acel caz indiferent ce îşi închipuiau

Ratchet şi ai lui. Ei credeau că, din cauza asocierii ei cu Patrick Kelly, care era suspect de crimă, avea să asculte orice i se spunea ca să-şi salveze cariera.

Zîmbi sumbru. Se înşelau, dar ea nu avea să-şi facă cunoscută poziţia încă. Nu înainte de a strînge suficiente dovezi pentru a-i acuza pe cei care se ocupau de pornografie. Dacă erau vinovaţi, aveau să cadă. Nu-i păsa nici dacă ar fi trebuit să apeleze direct la ministru, tot avea să aibă grijă ca făptaşii să fie pedepsiţi, atît la închisoare, cît şi în afara ei.

Îşi dădu seama că, de săptămîni întregi, nu se mai simţise aşa bine. Datorită lui Robert Bateman avea informaţii noi şi un aliat. Acum nu mai trebuia decît să-i rezolve problemele lui Patrick şi putea să se relaxeze în sfîrşit.

Ratchet se uită la Kate şi oftă.

– Nu pot să-ţi permit accesul la dosarele despre Lesley Carmichael. Îmi pare rău, Kate. Şi îmi pare rău şi că a dispărut dosarul lui Harry Barker. Dar chestii din astea se mai întîmplă într-o secţie de poliţie aglomerată.

Kate îl privi cîteva secunde fără să spună nimic. Vorbi abia cînd el lăsă privirea în jos.

– Ştiu că eşti corupt, domnule Ratchet, ştiu sigur asta. Mai ştiu şi că ascunzi dosarele de mine. Dacă Patrick ar fi fost pe picioare, n-ai fi îndrăznit să faci asta, pentru că el ar fi urnit şi munţii din loc ca să-mi dea ce vreau ca să închei cazul ăsta. Ascultă-mă bine. Voi ajunge şi mai sus, vorbesc foarte serios.

Ratchet o întrerupse.

– Eşti chiar proastă, Kate, dar nu mi-aş fi închipuit niciodată că ai probleme cu capul. N-are nici o legătură cu mine. Am primit ordine, ca şi atunci. Nu e vorba de ce vreau sau nu vreau eu. Spre deosebire de tine, mai am cîţiva ani de muncă. Vreau să ies la pensie şi să uit de tot. Acum doisprezece ani, am fost amestecat în ceea ce se numeşte o muşamalizare. N-am avut încotro, aşa cum n-ai

nici tu acum. Aşa că termină cu aiurelile astea şi revino la realitate. Într-o bună zi, Barker o să facă vreo prostie şi, atunci, CIB o să pună mîna pe el. Pînă atunci, însă, e mai bine apărat chiar şi decît Yasser Arafat în timpul unei călătorii de o zi la Zidul Plîngerii.Nu mă mai considera un obstacol în calea ta. Nu sînt decît un afurisit de mesager, pricepi? Acum te rog să închizi uşa în urma ta.

Ei îi era milă de el, pentru că ştia că ceea ce spusese era adevărat. Dar nu era bine deloc.

El se mai calmă.

– Ştiu ce simţi, draga mea, pentru că şi eu simt la fel. Trebuie să suport ce-am făcut acum doisprezece ani şi, crede-mă, dacă aş mai avea ocazia o dată, l-aş refuza şi aş suporta consecinţele. Dar Barker aduna informaţii. Ştia prea multe despre toată lumea, inclusiv despre mine, şi asta continuă să fie problema. Chestia ajunge atît de sus, că-ţi vine ameţeală. Limitează-te la ce ai, fă cîteva arestări şi lasă-l pe el. E tot ce poţi să faci.

Tăcu cîteva clipe.

– Apropo, Gunner şi Partridge au fost omorîţi, spuse el apoi. Ce mai face Patrick?

O văzu pălind şi zîmbi uşor.

– Viaţa are un mod ciudat de a rezolva lucrurile, nu crezi? Toţi avem ceva de ascuns.

Kate se întoarse şi ieşi din birou.

El o avea la mînă şi era conştient de asta.

Julie Carmichael locuia într-o căsuţă cu terasă nu prea departe de Bentwood. Era curată şi frumos aranjată, deşi mobila era uzată. Julie avea părul cărunt şi tuns scurt, băieţeşte, ochi de un albastru deschis şi un maxilar puternic.

Kate o plăcu imediat. Avea ceva ce inspira încredere.

Julie puse de ceai şi Kate se aşeză la masa din bucătărie, privind-o cum se mişca de colo-colo. Era evident din nervozitatea ei că nu primea prea multe vizite.

– Aşadar, ai venit pentru Lesley a mea? întrebă ea şi Kate încuviinţă.

– Da, aş vrea să vă pun cîteva întrebări.

Julie zîmbi ironic.

– Se redeschide ancheta?

Kate îşi muşcă buzele şi o văzu pe Julie Carmichael clătinînd din cap deznădăjduită.

– Mi-am închipuit. Nimănui nu i-a păsat atunci şi nu le pasă nici acum.

Atunci, deveni agresivă. Se simţea în atitudinea ei, în fiecare mişcare. Trînti ceainicul pe dulapul de inox şi zgomotul răsună în toată bucătăria.

– Mă gîndesc în fiecare zi la Lesley a mea. Au găsit-o lîngă pădure, violată şi omorîtă. Fuseseră mai mulţi şi făcuseră sex anal. Ştiu asta, pentru că patologul i-a zis lui Jack al meu. Lucra la spital. A fost portar la Grantley General. Cunoştea pe toată lumea şi era foarte iubit Jack al meu. Dar, mai tîrziu, la audiere, legistul a spus că făptaşul a fost unul singur şi că ea nu suferise. Toate tîmpeniile pe care poţi să ţi le închipui. Nimeni n-a fost acuzat şi ştii de ce, scumpo?

Kate nu răspunse.

– Pentru că era unul de-ai tăi. Un nenorocit de poliţist! Nemernicul Barker, cum i se spunea. Am văzut-o cu el de mai multe ori. Aveam încredere în el. O cunoşteam pe nevastă-sa, spuse ea clătinînd din cap cînd se gîndi la imoralitatea lui. A venit chiar aici ca să mă consoleze. Mi-a zis c-o să-l găsească pe vinovat. Şi eu l-am crezut. Atunci nu ştiam, nimeni nu ştia, că era anchetat. Nu ştiam de reclamaţiile făcute împotriva lui. Că Lesley a mea îl amenin-ţase să-l demaşte pentru că le acostase pe ea şi pe cîteva colege de şcoală.

Julie închise ochii strîns.

– Nu era o fată cuminte, dar nu merita să moară aşa. Dacă i s-ar fi întîmplat unui animal, toată lumea ar fi făcut gălăgie. Dar cînd i se întîmplă unui om, e doar o ştire de

senzație timp de cîteva zile, pînă cînd apare altceva mai tare.

– Cine a mai fost implicat? Ce alte fete?

Julie oftă și turnă ceaiul, care era gros și maroniu.

– Au mai fost cîteva pe care le cunoșteam. Am găsit jurnalul lui Lesley, așa că știam mai multe decît am spus. Dar, cînd Barker a fost anchetat, nu știam că ea scrisese despre el. Folosise inițiala „B". Nu era nici un nume întreg. Am pus totul cap la cap mai tîrziu, din ce mi-au povestit celelalte fete. Dar mi-au luat jurnalul. Li l-am dat crezînd că o să-l aducă pe Barker în fața justiției. Nu l-am mai văzut niciodată. Se pare că nu există nici o dovadă că l-ar fi văzut cineva. Dar omul acela de treabă, acel domn Ratchet, el l-a văzut sigur, pentru că lui i l-am dat cînd a venit aici.

Kate citise dosarul de cinci ori. Nu scria decît că o fată fusese ucisă, că se făcuseră investigațiile obișnuite, dar că nimeni nu fusese prins. Se bănuia că făptașul fusese cineva aflat în trecere sau un vagabond. Nu scria nimic despre vreo anchetă în sînul poliției sau că un polițist fusese suspectat de comiterea acelei crime. Era o mușamalizare clară. Dar, uitîndu-se la Julie Carmichael, Kate știu că femeia aceea n-ar fi avut puterea să facă valuri. Era o victimă a propriei sale ignoranțe și temeri. Teama de poliție și de sistem.

– Se poate să fi fost implicat și cineva de la Asistența Socială? întrebă Kate și Julie încuviință.

– Ah, da, zise ea aprinzîndu-și o țigară și, așezîndu-se la masă, își împreună mîinile ale căror unghii erau roase. Les era în atenția Asistenței Sociale, pentru că avea probleme la școală. Chiulea. Se purta urît cu profesorii. Nimic exagerat. Era din cauza anturajului. Dar, cînd a început să umble cu acea Kerry Alston, a întrecut orice măsură. Kerry a venit aici după ea în ziua aceea, în ziua cînd a murit. Și acum cred că a avut un amestec în treaba asta. Ea și Barker i-au întins o cursă fetei mele.

Julie era vizibil îndurerată acum.

– La înmormîntarea lui Lesley, Kerry plîngea, dar eu i-am zis să termine. Făcea asta ca să atragă atenţia, mi-am dat seama. Ba chiar a venit aici să mă întrebe dacă putea s-o vadă pe Lesley în sicriu! M-am gîndit că era doar un copil. Apoi, am făcut ordine în camera lui Lesley şi am găsit jurnalul. I l-am dus domnului Ratchet, care ancheta cazul. L-a luat şi mi-a spus că avea să continue investigaţiile. Deja îmi dădusem seama că ea se referea la Barker, pentru că-l văzusem cu Kerry şi cu idioata aia de Jackie Palmer. Le lua de la colţul lui Bentwood Estate, unde e terenul viran. Toată lumea ştia. Dar nu şi Lesley a mea. Sau cel puţin aşa am crezut pînă am citit jurnalul. Era scîrbos, domnişoară Burrows. Îţi închipui ce-am simţit cînd am citit despre ce făcea în particular cu bărbaţii?

Kate se uită la masa veche. Îşi închipuia mai bine ca oricine. La fel păţise şi ea cu Lizzy. Ştia ce îngrozitor era să descoperi că fiica ta, copilul pe care îl crescuseşi, iubiseşi şi adoraseşi, era folosită de alţii ca obiect al plăcerii şi că îi plăcea acest lucru. De fapt, chiar păreau să creadă că le făcea să fie deosebite, într-un fel.

Julie se uita pe geam, fumînd în tăcere, cu mintea foarte departe de acea bucătărie înghesuită.

– Şi nu numai cu bărbaţi, asta era mai rău. Şi cu alte fete. Mici, de doisprezece, treisprezece ani. Unele chiar şi mai mici. Am fost terminată. L-a omorît pe Jack al meu. Am încercat să-i ascund ce era mai rău, dar pierderea ei i-a fost fatală. L-am îngropat la opt luni după ce am îngropat-o pe Lesley. A luat o supradoză într-o zi, cînd eu eram la serviciu. Niciodată n-a ştiut totul şi mă bucur, măcar pentru asta.

Kate fu uluită.

– I-ai ascuns soţului dumitale?

Femeia încuviinţă.

– Ştiu că pare ciudat, dar Lesley era viaţa lui. N-ar fi suportat niciodată să ştie ce devenise ea. Era singurul nostru copil. Înaintea ei am pierdut două sarcini şi credeam că

n-o să avem niciodată copii. Cînd am rămas însărcinată cu ea şi totul părea să meargă bine, am fost nespus de fericiţi. Jack al meu o adora, pur şi simplu. N-aş fi putut să-i spun ce devenise, pentru că l-ar fi omorît.

Rîse slab apoi.

– Înţelegi ce vreau să spun. Era destul de supărat. Cum aş fi putut să-i înrăutăţesc situaţia spunîndu-i despre cealaltă viaţă a ei?

Stinse ţigara şi îşi aprinse alta imediat.

– Nu te-a luat nimeni în serios?

– Ah, s-au prefăcut că da. Dar, vezi dumneata, a fost aşa cum a zis domnul Ratchet. Chiar voiam să afie toată lumea despre activităţile fiicei mele? Mai ales că nu puteam dovedi că Barker fusese în spatele întregii afaceri. Cînd m-am gîndit mai bine, mi-am dat seama că nu voiam. Nu doar pentru ce-ar fi spus lumea, ci pentru Jack. Pe urmă, după ce s-a sinucis, nu puteam să-i pîngăresc memoria, aşa că am renunţat. Dar te rog să mă crezi cînd spun că a fost al naibii de greu, pentru că-l lăsasem pe acel nenorocit să scape nepedepsit, iar cînd am cerut jurnalul înapoi, mi s-a spus că nu existase nici un jurnal. Că eram prea îndurerată şi nu ştiam ce vorbesc. A trebuit să mă duc la doctorul meu, la Gordon Browning, şi ştii ceva? Şi el era implicat. Îţi spun eu, domnişoară Burrows, oraşul ăsta e mizerabil. Pedofilii îşi văd de treabă liniştiţi şi nimănui nu- i pasă. Mi-am schimbat doctorul şi am ţinut capul plecat şi gura închisă. Pentru că nimeni nu voia să ştie, absolut nimeni.

Lui Kate îi era ruşine pentru felul în care fusese tratată femeia aceea de către poliţie. Ştiind deja ce ştia despre Ratchet, găsea că povestea era credibilă. Şi nu ştia din proprie experienţă cît de puternice puteau fi legăturile dintre poliţişti şi infractori?

Dar să auzi că proprii tăi colegi au ascuns un pedofil printre ei şi, nu numai că l-au ascuns, dar l-au şi lăsat să lucreze la „Moravuri", unde prostituţia în rîndul minorilor era la ordinea zilei!

Acest lucru o făcea să se întrebe dacă se mai putea avea încredere în cineva.

– De ce ai venit la mine? o întrebă Julie. Nu-i o continuare a anchetei, nu? În primul rînd, pari să mă crezi.

Kate sorbi din nou din ceaiul tare şi dulce, încercînd să-şi aleagă cuvintele. Ar fi vrut atît de mult să-i spună acelei femei adevărul, dar nu era sigură că ar fi fost înţelept în acel moment.

Dacă avea să fie oprită din nou? Dacă era dată afară? Dar, văzînd durerea de pe chipul femeii, se hotărî asupra adevărului. Venise timpul să i se facă dreptate lui Julie Carmichael.

– Cred absolut tot ce mi-ai spus. Dar mă tem că e neoficial.

Julie încuviinţă, privind-o cu scepticism.

– Continuă. Ascult.

– Îl cercetez pe Barker eu însămi. Sînt detectiv, cum ştii foarte bine, şi, în prezent, lucrez la un alt caz, iar numele lui apare tot timpul. Am auzit despre fiica dumitale şi asta m-a adus azi aici. Dar, îţi jur, doamnă Carmichael, că, dacă îl pot distruge pe acel nenorocit, o voi face. Însă, nu pot să promit nimic. Sînt în aceeaşi situaţie ca dumneata, mă lupt cu nişte interese extrem de puternice şi, dacă voi continua această anchetă în detrimentul lor, s-ar putea să fiu dată afară. Te asigur că voi face tot posibilul să-l aduc în faţa justiţiei.

Julie păru să se micşoreze cînd tensiunea o părăsi. Întregul ei trup păru să răsufle uşurat. Îşi ţinea maxilarul inferior cu mîna ca şi cum ar fi încercat să-şi stăpînească emoţia. Ochii îi erau plini de lacrimi.

– Chiar şi faptul că am povestit cuiva care m-a crezut mi-e de- ajuns, spuse ea cu un glas tremurător. Dar să te aud că vei încerca să faci ceva e mai mult decît mi-am închipuit vreodată. Cel mai rău a fost că toţi cei cu care am avut de-a face o priveau pe fiica mea ca pe o stricată. Ca pe un gunoi. Parcă se gîndeau că ea căutase ceea ce i

s-a întîmplat. Dar, orice ar fi fost, a fost dusă acolo de cineva. Şi acel cineva a fost Barker. A venit în casa mea. Soţia lui, Mavis, era prietena mea. El o cunoştea pe fetiţa mea. O cunoştea şi a profitat de asta pentru a-i cîştiga încrederea.

Acum plîngea în hohote.

Kate îi dădu o batistă şi încercă s-o liniştească. Dar cum puteai alina o femeie care pierduse cele două persoane care îi fuseseră cele mai dragi, din cauza trădării din cadrul departamentului de poliţie? Chiar cei care ar fi trebuit să-i apere familia acţionaseră împotriva ei de la bun început.

Cum naiba puteai să alini pe cineva care ştia acest lucru şi că nimeni altcineva nu avea s-o creadă?

Dar Kate încercă, deşi fu cel mai greu lucru din cîte făcuse vreodată.

Se uită în jurul ei la fotografiile lui Lesley cu părinţii ei, care erau peste tot. La candela aprinsă în faţa fotografiei unei fetiţe ştirbe şi cu un zîmbet inocent. Ei înseşi îi veni să plîngă pînă cînd i-ar fi secat toate lacrimile.

23

Willy nu se mai simțise atît de bine de multă vreme. Maureen îl îngrijea ca pe un copil preferat: îi pregătea micul dejun, îi adusese un doctor pentru arsuri şi îi arătase multă afecțiune.

Întins în patul ei mare şi moale cu cuvertura sa din nailon roz şi cu tăblia capitonată, se relaxă, în sfîrşit.

Duane îi pregătise o țigară cu marijuana în scop medicinal.

Willy o aruncase pe ascuns, pentru că ştia că băiatul avusese intenții bune şi nu voia să-i rănească sentimentele.

Acum, însă, trebuia să se gîndească la următorul pas pe care avea să-l facă. Să-l viziteze pe Patrick şi să vadă cum stăteau lucrurile, apoi să vadă ce se mai întîmpla la club şi cu restul afacerilor.

De asemenea, trebuia s-o vadă pe Kate, dar cu prudență, pentru că nu ştia ce îi spusese Pat şi el o respecta prea mult ca s-o mintă în față.

Maureen intră în cameră, cu părul proaspăt spălat şi aranjat, cu unghiile strălucind şi cu decolteul uriaş clătinîndu-se din cauza efortului. Aducea altă tavă încărcată cu mîncare şi băutură.

Willy îi zîmbi cu dragoste şi pe chipul lui se citi mulțumirea. Era o fată bună şi el îi era dator vîndut pentru acele cîteva zile.

Nu-l întrebase nimic în afară de ceea ce trebuia să ştie pentru a-l îngriji. Ştia cum stă treaba.

Alta l-ar fi bătut la cap cerîndu-i explicaţii, dar îi spusese numai ce voia ca ea să ştie şi Maureen nu insistase.

Acel gen de încredere nu era acordat oricui şi, numai pentru acel motiv, era un om fericit.

Începînd să mănînce din nou, se întrebă ce aveau să-i aducă următoarele cîteva săptămîni şi dacă avea să rezolve totul fără să-i implice pe Maureen şi pe fiul ei.

Spera că da. Dar, după cum stăteau lucrurile, era posibil ca, în curînd, să-şi pună viaţa în pericol din nou pentru vechiul lui prieten.

Maureen îi zîmbi şi el recunoscu licărul din ochii ei, cînd spuse cu o voce senzuală:

– Eşti în stare de puţină joacă, Willy?

El înghiţi o bucată zdravănă şi suculentă de friptură şi zîmbi fermecător.

– Nu văd de ce nu, fetiţo.

Îşi zîmbiră unul altuia şi ea se aşeză pe marginea patului privindu-l cum mînca, de parcă toată viaţa lui ar fi depins de asta.

Kate se uită iarăşi pe dosarele de la Robert Bateman. Cel al lui Kerry era deosebit de deprimant, dar nu se menţiona nicăieri că ar fi avut legături cu altcineva în afară de tatăl ei şi prietenii acestuia.

Numele lui Barker nu apărea nicăieri. Kate trebuise să-şi mascheze şocul cînd auzise numele lui Kerry pomenit în legătură cu moartea lui Lesley Carmichael.

Nu vrusese ca Julie să ştie că ea le ancheta deja pe Kerry şi Jackie.

Dar numele acestora apăreau prea frecvent ca să fie doar o simplă coincidenţă, nu doar în cazul ei de pedofilie, ci şi în cel al morţii lui Lesley.

Kerry părea să fi fost implicată într-o crimă la o vîrstă foarte fragedă.

Dacă erau mai multe? Kate trebuia să-i facă o vizită curînd, să-i spună ce afiase şi să vadă ce efect aveau să aibă acele lucruri asupra ei. Totuşi, nu-şi făcea prea multe speranţe.

Sună telefonul şi ea răspunse.

– Burrows la telefon.

O voce groasă cu accent irlandez se auzi pe fir mieroasă.

– Ce mai faci, scumpa mea?

Vocea lui Kenny Caitlin o binedispuse imediat.

– Mult mai bine acum, cînd te aud. E vreo şansă să luăm prînzul împreună?

El îi sesiză ezitarea din glas şi rîse uşor.

– Ce-ai zice să te sun mai tîrziu şi să aranjăm totul ca lumea? Înţeleg că te interesează un coleg de-al meu.

Ea nu răspunse şi el rîse din nou.

– O să trec diseară pe la opt. Să fii acasă.

După aceea, el închise şi Kate puse receptorul în furcă uşor. Trebuia s-o anunţe pe mama ei să mai pună un tacîm la masă; Kenny părea să aibă de gînd să vină s-o vadă.

Un lucru era cert în legătură cu Kenny: te puteai baza pe el să spună adevărul, oricît de grav ar fi fost sau indiferent pe cine ar fi jignit.

Cînd se gîndi ce groază îi fusese că trebuia să lucreze cu el în timpul anchetei legate de Spintecătorul din Grantley, îi veni să zîmbească. Fusese fantastic. De asemenea, îi devenise şi un foarte bun prieten, motiv pentru care îl sunase acum.

Dacă exista vreo modalitate de a afla ceva despre Barker, Kenny era omul cel mai potrivit pentru asta.

Kate se simţea deja mai bine, numai pentru că vorbise cu el. Luînd dosarele în braţe, ieşi din birou.

Avea să se uite pe ele la spital. Trecînd pe lîngă Golding, îl rugă să-i aranjeze s-o vadă pe Kerry la închisoare, după care ieşi din clădire.

Îndreptîndu-se spre spital, se gîndi la Lesley Carmi-

chael şi la mama ei, la copiii care erau dispăruţi şi la căutarea numitorului comun care îi lega pe toţi.

Se învăţase să nu se gîndească prea mult la Patrick. Avea să aştepte pînă cînd aveau să ştie dacă el avea să-şi revină complet înainte să se întrebe dacă mai aveau vreun viitor împreună. Pînă atunci, avea şi aşa destule probleme.

Evelyn tocmai pleca de la spital cînd sosi Kate. Aceasta îi explică despre cina din seara aceea şi văzu plăcerea de pe chipul mamei ei cînd auzi că musafirul lor era Kenny Caitlin.

– Am o bucată frumoasă de carne de porc din care o să fac o friptură de vis!

Apoi continuă să facă planuri pentru meniu şi Kate se întrebă cum de nu se îngrăşase cînd mînca atît la insistenţele mamei ei. Jenny luase deja vreo trei kilograme şi jumătate, dar nu părea să-i pese.

De fapt, Kate presimţea că Jenny avea să devină o prezenţă permanentă în casă. Era ciudat cum pînă şi femeile în toată firea simţeau nevoia uneori să fie răsfăţate de o mamă.

Aşezîndu-se pe fotoliu lîngă patul lui Patrick şi luîndu-i mîna într-a ei, o cuprinse un val de oboseală. Simţi un iz de parfum Estee Lauder şi, întorcîndu-se, le văzu pe Grace şi Violet intrînd.

– Cum se mai simte?

Grace ridică din umeri.

– Bine. Nici o schimbare importantă. Doctorul zice că, în curînd, va putea fi scos de la Terapie Intensivă, aşa că e ceva. Respiră singur şi are gesturi reflexe, dar asta-i tot.

Vocea ei era resemnată şi atitudinea indiferentă, aşa cum era de obicei cînd vorbea cu Kate.

Violet zîmbi cu blîndeţe.

– Pari obosită, scumpo. Munceşti prea mult?

– Ca de obicei, spuse Kate. Dar trebuie s-o facă cineva, nu, Vi?

Vocea ei părea degajată şi acest lucru părea s-o jignească pe Grace.

– Cineva trebuie să fie poliţist? izbucni ea. Ai înnebunit? Ce om în toate minţile ar putea să vrea o asemenea slujbă? Nimeni dintre cunoscuţii mei nici n-ar vrea să se gîndească la aşa ceva.

Şi Kate îşi pierdu răbdarea. Era ultima dintr-un lung şir de insulte şi înţepături.

– Ei bine, pentru cultura ta, Grace, oamenii cumsecade mă plac pe mine şi slujba mea. Dacă tu te combini numai cu hoţi, mincinoşi, escroci şi foste prostituate, e firesc să fii contra, nu?

Imediat regretă acele cuvinte. Dar Grace, cu insinuările ei, cu sarcasmul şi răutatea ei, o scosese din pepeni. Cînd avea atîtea lucruri la care să se gîndească, aceea fusese ultima picătură care umpluse paharul.

– Sînt o mulţime de oameni corupţi în poliţie, draga mea. Crede- mă, că ştiu.

Kate nu putea s-o contrazică, după tot ce aflase. Dar îi răspunse.

– Ştii? Le ştii pe toate, nu? Ei bine, Grace, dă-mi voie să-ţi spun ceva: nu ştii nimic, auzi? Nu faci decît să trăncăneşti cînd, de fapt, nu ştii nimic. Dacă te-ar jefui hoţii, ai suna imediat la poliţie. Dacă un copil e ucis, dacă e spartă o bancă... vine poliţia. Asta împiedică ţara să alunece spre anarhie. Gîndeşte-te ce ar fi dacă n-am avea legi, femeie proastă ce eşti! Gîndeşte-te. Toată lumea să facă ce vrea. De ce nu gîndeşti măcar o dată?

Violet, întotdeauna împăciuitoare, spuse cu fermitate:

– Ai dreptate, scumpo. Zău, Grace, eşti o pacoste uneori. Fata nu-şi face decît datoria.

Grace se întoarse spre sora ei şi strigă:

– Fata? Are patruzeci de ani! Nu mai e o fată, în curînd ne prinde din urmă. Vorbeşti numai prostii, Vi.

– Babă nesuferită! spuse Violet împungîndu-şi sora în piept. Ar fi cam greu să te prindă din urmă. Ai şaptezeci şi

doi de ani, cucoană, şi pot s-o dovedesc. Afurisito ce eşti, ne înnebuneşti pe toţi cu limba ta ascuţită. Nici infirmierele nu pot să te sufere, vacă bătrînă şi rea!

– Pot să beau puţină apă?

Glasul acela şoptit fu ignorat cînd Grace îşi împinse sora nu prea blînd.

– Acum iese totul la iveală, nu? Ştim de partea cui eşti! Te ţii tot timpul după ea, îi faci ceai... Te-am văzut! Chiar dacă i-a dat papucii fratelui nostru şi l-a abandonat la necaz. Dar a venit repede după ce-a fost împuşcat, nu? Ca să pună mîna pe ceva din banii lui...

Kate era uluită de ceea ce auzea. Mintea ei înregistră faptul că cearta era ascultată de toată lumea din preajmă şi, din moment ce se aflau la Terapie Intensivă, se aştepta ca, din clipă în clipă, să apară o infirmieră să le spună că se comportau neadecvat.

În schimb, Violet ţipă:

– M-am săturat de tine, Grace! A trebuit să te ascult toată viaţa. Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun ceva – cred că Patrick a avut noroc că a cunoscut-o pe Kate. Eu o plac şi o s-o plac mereu. La fel şi pe mama ei. Pat făcuse nişte prostii – mi-a spus asta cînd a venit la mine după plecarea ei. Regreta ce făcuse şi acum plăteşte. Aşa că ce-ar fi să-ţi mai ţii gura uneori?

Grace se înroşise la faţă din cauza şocului, furiei şi stînjenelii. Ar fi suportat orice din partea lui Kate Burrows, dar să- şi audă propria soră spunînd acele lucruri era ceva ce depăşea orice limită.

Lui Violet, însă, nu-i părea rău că vorbise. Ba chiar se bucura că se descărcase, în sfîrşit. Nu mai suporta răutăţile lui Grace. Violet era la fel de îndurerată ca toată lumea, dar Grace, ca de obicei, voia să arate că ea suferea mai mult ca oricine.

Kate şi Violet o priviră furioase acum. Ba Violet chiar se dusese lîngă Kate, ceea ce făcu să-i fie şi mai greu lui Grace. Era înfrîntă şi o ştia.

Chipul ei fardat cu grijă se boți. Părea mult mai bătrînă și gata să se prăbușească, dar se întoarse și ieși ca o furtună din salon. Deodată, se făcu liniște, iar Violet și Kate erau zguduite și tulburate de ceea ce tocmai se petrecuse.

Apoi, un glas le făcu să sară ca arse cînd Patrick spuse răgușit:

– O să-i treacă. Acum, dacă ați terminat cu cearta, puteți să-mi dați ceva de băut, vă rog?

Amîndouă se întoarseră și se uitară la bărbatul din pat, ca și cum nu-l mai văzuseră în viața lor.

Țipătul lui le făcu pe infirmiere să vină în fugă. Ascultaseră cearta, temîndu-se s-o întrerupă pe Grace.

Dar, acum, cînd o văzură plecînd, avură destul curaj să intre în salon. Așa cum remarcase una din ele, vocea ei ar fi putut să scoale și morții.

Se părea că făcuse un lucru bun trezindu-l pe domnul Kelly din comă. Dar nimeni nu spuse asta în salon, păstrînd acea veste-bombă pentru pauza de ceai.

Se bucurară văzînd fericirea de pe chipurile din jur și erau mîndre că el își revenise în tura lor.

Kenneth Caitlin vorbea zgomotos, trădînd faptul că băuse ceva înainte să vină.

Jenny auzise de el, dar nu-l cunoscuse niciodată. Se pregătise pentru un bătrîn irascibil și fu încîntată cînd văzu să era un bărbat în vîrstă fermecător.

Tejgheaua mare pentru micul dejun din bucătărie era încărcată cu vinuri și feluri de mîncare delicioase grație lui Evelyn, care îl întîmpină pe Caitlin ca pe o rudă pe care nu o mai văzuse de mult.

După ce fu servit cu o porție mare de friptură și exclamă că avea să-i ajungă pentru o săptămînă, el se uită la Kate și trecu direct la subiect.

– Bun, Katie, de ce te interesează Barker?

– A fost acuzat de activitate pedofilă cînd a lucrat în Grantley. O fată a fost ucisă, iar el a fost anchetat pentru

asta. După aceea, totul s-a terminat. N-a fost pus sub acuzare. Se pare că Ratchet a muşamalizat totul. Acum, am o reţea de pedofili în care sînt implicate tinere femei pregătite de el, uciderea unei fete acum doisprezece ani, caz în care cred că a fost implicat, alţi doi copii morţi şi încă trei dispăruţi. Cred că e amestecat în toate astea.

Îl privi pe Kenneth în ochi.

– Totuşi, n-am nici o dovadă că e încă activ în domeniu, e doar o bănuială. Pedofilii se întorc mereu în locurile frecventate, aşa cum ştii şi tu. Dacă dau de o zonă unde sînt bineveniţi şi nu sînt descoperiţi, continuă să se întoarcă mereu. Cred că e amestecat în acest caz actual de molestare. Recent, am încercat să arestez o fată pe nume Suzy Harrington, dar Ratchet mi-a spus să renunţ. Se pare că primise un telefon foarte de sus. Chiar de la Ministerul de Interne. Dar cel care a dat telefonul era un amic al lui Barker şi putem dovedi asta...

Caitlin o întrerupse, mestecînd o bucată de friptură.

– Cine era tipul de la minister?

– Jeffrey Cavendish.

Ea îl văzu făcînd ochii mari.

– Dumnezeule! Au chiar pe toată lumea?

– Aşa s-ar părea, zise Jenny. Sînt atîţia oameni implicaţi, că ne-ar lua toată noaptea ca să vorbim despre toţi. Ceea ce vrem să aflăm de la dumneata e tot ce ştii despre Barker. Caracterizarea lui. E destul de rău ca să se poată afla în spatele întregii afaceri?

Caitlin termină de mîncat, după care spuse serios, îndreptînd cuţitul spre Kate:

– Barker are un nor deasupra lui de ani de zile. A început de-aici şi l-a urmat pînă la Londra. Poţi să mă crezi cînd spun că e în relaţii strînse cu cineva influent. Foarte strînse. Se ştie că le are cu fetele tinere, dar asta nu e ceva neobişnuit pentru un poliţist de la „Moravuri". Totuşi, în cazul lui, situaţia a scăpat de sub control. E un mare ticălos în echipa care nu trebuie şi, totuşi, nimeni nu poate să-i

facă nimic. Cînd am cunoscut-o pe soţia lui, Mavis, îi era foarte frică de el, la fel şi fiicei lui mai mici, Pauline.

– Credeam că soţia lui se numeşte Debbie, îl întrerupse Kate.

El clătină din cap şi Kate fu puţin nedumerită.

– Nu. Soţia lui e Mavis. Iar pe fiica lui o cheamă Pauline.

– Pauline le-a acuzat pe două dintre suspectele noastre, Kerry Alston şi Jackie Palmer, că au agresat-o sexual pe vremea cînd erau încă în şcoală. Acuzaţiile au fost retrase şi se pare că totul s-a dat uitării.

Jenny vorbi încet acum, cînd toţi erau conştienţi de expresia de groază de pe chipul lui Evelyn.

– Nu înţelegem de ce s-au retras acuzaţiile şi nici de ce s-au făcut de la început. Dar nu putem s-o întrebăm pe Pauline Barker, nu? Tatăl ei ar afla imediat şi şi-ar da seama că ne interesăm de el.

Kenneth tăcu, gîndindu-se.

– Ştiu că a divorţat de Mavis şi, acum, locuieşte cu o femeie mai tînără. Nu ştiu cum o cheamă. Probabil că e această Debbie de care ai pomenit. Dacă o găseşti pe fosta lui soţie, ai dat lovitura, dar îi era o groază teribilă de el pe-atunci. Toţi cei cu care am vorbit au o părere proastă despre Barker şi ţi-o spun cu mare plăcere, dar neoficial, întotdeauna. E de-ajuns să-ţi spun că toţi îl consideră corupt, periculos şi protejat. E şi foarte periculos. Nu se teme de nimeni şi de nimic.

Kate şi Jenny ascultau atente.

– Nu-mi vine să cred, ce zici? spuse Jenny uimită. Cum naiba poate să aibă cineva atîta putere? Cum poate Barker să scape nepedepsit după tot ce face?

– Spune-mi tu, micuţa mea, spuse Caitlin grav. Pentru că noi toţi ştim că poate. Dacă treaba asta nu ajunge pînă în vîrful copacului, îmi mănînc ghetele, zise el şi se uită la Evelyn. Deşi, dacă le-ai găti tu, cred că ar fi perfect comestibile.

Ea nu zîmbi, fiind prea uluită. Ascultîndu-le discuția, își dădu seama pentru prima oară, că munca fiicei ei era legată de viețile unor copii. Află brusc cît de multe femei erau gata să-și sacrifice copiii pentru bani. Nu-i venea să creadă că putea să existe atîta răutate.

Kenny schimbă subiectul cu tact.

– Încă nu-mi vine să cred că Patrick și-a revenit, în sfîrșit.

Kate îi povesti totul în timp ce terminau de mîncat. Patrick dormea acum, dar, cel puțin, știau că era mai bine. După-amiază fusese lucid, avea memoria și mintea întregi. Acum, ea trebuia doar să-l scoată din groapa pe care și-o săpase singur.

– Ratchet vrea să-l acuze de crimă, dar cred că va trebui să-mi informez superiorul că Pat a fost cu mine în seara aceea. Sînt gata să dau o declarație în sensul ăsta și, dacă o să mă facă mincinoasă, s-ar putea să pomenesc de cazul domnului Barker și de rolul jucat de domnul Ratchet.

Caitlin clătină din cap.

– Să nu cumva s-o faci! Trebuie să vorbești cu cei de la CIB, Kate. Numai așa poți să afli niște răspunsuri, îți dai seama, nu? Dar nu le spune nimic pînă cînd nu ai niște chestii concrete. O să te ajut cît pot. Am dreptul la un mic concediu și s-ar putea să mi-l iau.

Kate zîmbi larg și îi strînse mîna.

– Îți mulțumesc, Kenny.

El păru serios atunci și îi spuse cu o voce gravă:

– Nu te grăbi cu mulțumirile, Kate. Am și eu un preț, la fel ca toți bărbații.

Ea se încruntă.

– Ce e?

– Cîteva cine ca asta și cîte o sticlă de whiskey irlandez bun din cînd în cînd.

Kate se relaxă. Faptul că îl avea în echipă era ca un vis devenit realitate.

– Vei avea tot ce vrei, Kenny, spuse ea.

– Katie, n-ar trebui să-i spui aşa ceva unui sărman bătrîn ca mine!

Evelyn rîse pentru prima oară după ceea ce păru să fi fost o veşnicie.

– Ticălos bătrîn! Cine vrea plăcintă cu mere?

Toţi mormăiră afirmativ şi ea rîse din nou, dar, după tot ce auzise în seara aceea, se întrebă cum de mai puteau găsi puterea să facă glume şi să fie veseli.

Ştia că discuţia aceea avea s-o urmărească în timp ce va încerca să adoarmă.

Patrick stătea în patul de spital şi mintea îi funcţiona continuu. Se trezise în mai multe privinţe. Acum, după ce auzise totul de la Kate, ştia că avea să fie acuzat de crimă. Gîndul acela nu îl deranja atît de mult cum o deranja pe ea, dar ştia că se află pe un teren şubred.

Oricît de bucuroasă ar fi fost Kate de însănătoşirea lui, presimţea că nu avea să fie prea încîntată cînd avea să iasă totul la iveală.

Îşi trecu o mînă peste faţă. Capul îl mai durea încă, dar doctorul îi spusese că era de aşteptat după un asemenea traumatism. Încă mai încerca să treacă peste faptul că fusese împuşcat!

Era furios că fusese împuşcat şi de două ori. Rana din fesă era picătura care umplea paharul, în ceea ce-l privea. Nu voia nimic mai mult decît să-l împuşte pe ticălosul acela de rus drept în faţă.

Cel puţin, aşa îşi spunea în sinea lui. Dar era atît de slăbit, încît ştia că n-ar fi putut nici măcar să ţină o armă, cu atît mai puţin să tragă.

Ceea ce nu avea să-l împiedice să plătească pe cineva s-o facă. Patrick era un mare adept al delegării sarcinilor.

Deschise ochii, luptîndu-se cu somnul care părea să tot încerce să-l cuprindă. Voia să plece de acolo şi avea să aibă grijă ca acest lucru să se întîmple cît de curînd.

Chiar dacă trebuia să plătească pentru libertatea sa.

Zîmbi. N-ar fi făcut-o pentru prima oară.

Închise ochii cînd somnul îl învălui din nou. Nu voia să admită că se temea că ar fi putut să nu se mai trezească.

– E-n regulă, Pat?

Deschise ochii brusc cînd îi auzi vocea lui Willy. Cei doi prieteni se priviră, după care Willy se aplecă uşor şi îl îmbrăţişă. Era prima oară cînd cei doi se apropiaseră atît de mult unul de celălalt.

– Cît mă bucur că ţi-ai revenit, băiete!

Patrick îl privi cum încercă să se aşeze cu greu pe scaunul de lîngă pat.

– Ce-ai păţit?

Willy dădu din mînă indiferent.

– O să avem destul timp pentru asta cînd doctorul o să spună că eşti în afara oricărui pericol. Pînă atunci, vreau să ştiu cum te simţi.

– E limpede că mult mai bine ca tine, amice, glumi Pat cu un glas stins.

Willy rîse.

– Eşti o mare figură, Pat.

Era tot ce avea să se spună pe marginea acelui subiect, dar fiecare se bucura foarte mult să vadă că celălalt era în viaţă şi mai mult sau mai puţin întreg.

Femeia îşi dădu pe spate părul roşcat şi lung pînă la umeri. Era un gest foarte feminin şi ea zîmbi seducător în oglindă.

– O să frîng cîteva inimi, spuse ea, după care îşi luă geanta şi ieşi din cameră pe tocurile înalte.

Cînd coborî scara, îi zîmbi băieţelului care o privea.

– Eşti gata?

El dădu din cap.

Apoi, îl luă în braţe şi ieşi din casă, trîntind uşa în urma ei. În maşină, ea puse o casetă. Kylie Minogue.

Cîntă o dată cu ea, buzele ei foarte rujate pronunţînd

fiecare cuvînt. Cînd băieţelul începu să adoarmă, ea dădu muzica mai încet.

– Slavă Domnului pentru Valium! oftă ea.

După douăzeci de minute, ajunse la o clădire dărăpănată. Parcă maşina, după care coborî şi luă în braţe copilul care sforăia uşor. Apoi, deschise uşa de lemn a depozitului.

– Adio, puişor, adio, îi şopti ea la ureche, aşezîndu-l pe o canapea distrusă, după care ieşi din clădire.

Porni cu scrîşnet de roţi, gata să atingă malul canalului care înconjura clădirea.

Apa era murdară, plină de părţi componente ale unor paturi şi roţi de maşină. De asemenea, mirosea oribil.

– Direct în apă, băiete! Micuţul meu copilaş de apă! spuse femeia rîzînd în hohote şi îndepărtîndu-se cu maşina.

Kate ajunse la spital la unsprezece fără zece în seara aceea.

Patrick era treaz, aşa cum bănuise ea că va fi, şi se bucură nespus cînd o văzu.

– Te iubesc, Kate. Indiferent ce crezi despre mine, să nu uiţi asta niciodată, da?

Ea clătină din cap.

– Şi eu te iubesc. Mi-a fost mai dor de tine decît mi-aş fi putut închipui.

Apoi tăcură cîteva minute.

– În legătură cu clubul...

Ea îi acoperi gura cu blîndeţe.

– N-are importanţă, Patrick. Nimic nu mai contează acum. Ştiu tot şi vreau să te ajut cum pot.

O soră intră în salon şi le zîmbi.

– Ce mai face pacientul?

– Bine. Ai făcut ce te-am rugat?

Ea încuviinţă, aruncă o privire peste umăr şi apoi spuse încet:

– Doctorul Tarbuck va veni mîine dimineaţă. Pînă la zece şi jumătate veţi fi mutat.

– Ce se petrece aici? întrebă Kate cu răceală în glas şi el o apucă de mînă.

– Fac uz de dreptul meu de a mă muta la o clinică particulară. Am rugat-o pe soră să-l sune pe un prieten de-al meu, care o să rezolve totul.

Văzu că îl privea cu scepticism şi spuse mai tare:

– Spune-i cine e, soră, înainte să-nceapă să mă ia la întrebări. E poliţistă, aşa că nu poate să se abţină. E un obicei prost pe care l-a dobîndit în cursul anilor!

– Doctorul Tarbuck este un neurolog foarte respectat. Are o clinică particulară în Brentwood, Essex, unde domnul Kelly va fi mutat.

Kate îl privi cu severitate.

– Haide, Kate, spuse el rugător, nu pot să mai ocup un pat al statului în care ar putea să stea cineva care are cu adevărat nevoie de el, cînd pot să plătesc şi să am canalul Sky Sports şi ceva bun de băut în camera mea!

Ea rîse şovăitor.

– Sigur eşti pe cale de vindecare.

El ridică din umeri.

– Adu-i o cafea bună, te rog, fetei ăsteia.

Sora ieşi din cameră.

– Nu pot să mai stau aici, spuse el. La dracu', în seara asta mi- au dat o salată care avea mai multă nevoie de doctor decît mine!

Ea rîse fără să vrea.

– Am nevoie de spaţiu, iubito. Cînd te duci acasă, îmi aduci şi mie o pijama ca lumea?

Ea nu-i răspunse.

– Te-ai întors acasă, Kate?

Ea clătină din cap, iar el închise ochii şi oftă.

– Te rog să nu mă laşi să trec prin asta singur. Am nevoie de tine, Kate. Mai mult ca oricînd. Mi-e frică să adorm ca nu cumva să intru iar în comă.

Vocea îi era răguşită şi teama din ea i se comunică lui Kate.

– Pune-te din nou pe picioare, da? Trăieşte flecare zi. Eu o să-ţi fiu alături permanent. Ştii asta, Patrick.

– Nu ştiu ce să zic în legătură cu pusul pe picioare. Nu m-ar deranja să te întind puţin pe spate...

Ea îi astupă gura din nou.

– Aşa cum ţi-am mai spus, iubitule, pas cu pas, da?

El zîmbi şi ea simţi că i se topeşte inima. Cum îşi închipuise că ar fi putut trăi fără acel bărbat? Ce conta cum cîştiga banii? Aşa cum îi spusese chiar de la început, el nu pretinsese niciodată că era complet curat. Ea ştiuse ce era şi tot îl iubise. Acum nu îşi putea închipui cum ar fi fost să fie fără el.

Chiar dacă omorîse pe cineva.

Acest lucru o înspăimînta mai mult ca orice. Era contrar tuturor principiilor ei, dar era un fapt concret şi Kate lucra cu fapte concrete.

Îl sărută apăsat pe buze, gest cu care pecetlui ambele lor destine.

24

Tristram McDavey se credea un agent imobiliar grozav. Era vanitos, se dădea cu gel şi purta haine confecţionate de designeri. Se mîndrea cu faptul că putea să vîndă orice, absolut orice. În timp ce îşi ducea cu maşina clientul, pe John Larvey, spre vechea fabrică Lux, Tristram îi vindea deja proprietatea.

– E ideală pentru ce vreţi dumneavoastră. E o parcare spaţioasă pentru camioane, iar depozitul în sine are peste patru mii de metri pătraţi. Mai mult decît suficient pentru ce vreţi şi mai rămîne destul spaţiu pentru mai multe birouri, dacă aveţi nevoie, spuse el rîzînd uşor şi dezvelindu-şi dinţii îmbrăcaţi perfect. Să fim serioşi, după afacerile pe care le faceţi, veţi avea nevoie.

– Credeţi că proprietarii vor mai lăsa din preţ?

Tristram încuviinţă viguros.

– Sigur. Am această proprietate de cîtva timp şi, fie vorba între noi, n-o să obţină preţul pe care-l cer.

Luă o curbă cu viteză cu BMW-ul Cabriolet, ceea ce îl făcu pe domnul Larvey să pălească de spaimă.

– Le-am spus de multe ori că e o proprietate căutată, dar că trebuie să aibă un preţ realist. Dacă vă interesează, şi cred că aşa va fi cînd veţi vedea locul unde se află, o să mă dau peste cap ca să vă obţin o reducere substanţială.

Trecu printr-o baltă noroioasă şi se privi în oglindă, aranjîndu-şi părul.

– Sînt sigur că am putea face un aranjament, murmură el.

Tristram nu îi spuse domnului Larvey că, adesea, exagera preţul, pentru ca, în final, cumpărătorul să aibă impresia că a obţinut un chilipir, după ce se presupunea că el negocia preţul pînă la un nivel realist.

În ceea ce îl privea, era o psihologie bună. Nimeni nu putea rezista unui chilipir.

Oprind în faţa clădirii dărăpănate, Tristram îşi verifică frizura încă o dată. Era de părere că trebuia să faci o impreşie bună şi, întotdeauna, avea grijă să arate bine şi să pară stăpîn pe situaţie.

Parcase în partea cel mai puţin murdară a curţii din faţa clădirii, deoarece mai fusese acolo şi coborîse din maşină chiar într- o baltă de noroi şi rugină, distrugîndu-şi o pereche de pantofi scumpi de la „Browns's". O greşeală pe care nu avea să o mai repete.

Admirară clădirea impunătoare în aerul rece. Tristram îi enumeră calităţile în timp ce se plimbau prin preajmă, îndepărtîndu-şi clientul cu grijă de mirosul canalului.

– Pare să fie ceea ce caut.

Tristram se bucură în sinea lui că avea să aibă un comision bunicel. Era hotărît să vîndă acea proprietate şi, făcînd acest lucru, să le dovedească şefilor săi ce agent bun era.

– Dar e cam retrasă.

Domnul Larvey şovăia şi Tristram spuse cu grijă:

– Mă gîndeam că tocmai acesta e farmecul. Veţi avea camioane?

– TIR-uri chiar.

– Deci, vor veni şi vor pleca tot timpul. Într-o zonă locuită, asta ar putea crea probleme. Aici cine să se plîngă? Cu siguranţă, animalele nu.

Rîse cu poftă de propria sa glumă şi domnul Larvey tăcu, gîndindu-se la ceea ce tocmai spusese.

– Nu vezi picior de om pe-aici, sau dacă vezi, se în-

tîmplă foarte rar. E foarte multă liniște. Ai putea să mori și nimeni n-ar ști luni întregi! glumi Tristram.

Era convins că proprietatea era ca și vîndută. Domnul Larvey părea hotărît. Era o expresie pe care el ajunsese să o recunoască. Oamenii încercau să pară nonșalanți, ceea ce îi spunea că erau interesați. Chiar mai mult decît atît.

Își continuă treaba cu grijă.

– Știu că drumurile din imediata vecinătate nu sînt prea bine întreținute, dar e numai vreo milă și, pentru cauciucurile camioanelor dumneavoastră, nu e o problemă. Cred că lucrul cel mai bun e că nu veți deranja pe nimeni. Ceea ce, în ziua de azi, e ceva extraordinar. În ultima vreme, la știri nu se aude decît despre oameni care protestează împotriva zgomotului din zonele industriale.

Domnul Larvey oftă aprobator. Exact acela era motivul pentru care căuta să se mute.

– Veniți înăuntru să vă arăt piesa de rezistență! spuse Tristram împingînd ușa din lemn și observînd că cineva mai fusese acolo de cînd fusese el ultima oară.

Ușa era întredeschisă și el se înjură în gînd pentru faptul că nu verificase locul cu o zi în urmă.

Asta îi mai trebuia, să găsească niște vagabonzi adăpostindu-se acolo.

Dar domnul Larvey nu se uita la ușa distrusă, ci la spațiul imens. Probabil văzîndu-l ocupat de lucrătorii săi. Tristram zîmbi plin de sine și își mări comisionul în gînd. Abia după aceea își dădu seama la ce se uita domnul Larvey.

Un băiețel urina în mijlocul podelei.

Cei doi bărbați se priviră uluiți cînd copilul întrebă cu o voce subțire:

– Unde a plecat doamna?

Boris urcă scările înguste. Chipul său de obicei impasibil, părea îngrijorat, ceva ce rareori permitea.

Fata care îi deschisese ușa plîngea.

Ştia că dăduse de necaz.

– Te rog, n-am putut s-o fac.

Era aproape incoerentă de frică şi Boris se uită în ochii ei aproape negri care implorau înţelegere.

El îşi roti privirea prin încăpere.

Aparatele de filmat erau aranjate, iar luminile făcuseră ca locul acela să semene cu o seră. Faţa fetei începea să se învinetească în jurul pometelui stîng.

Boris se uită la Geoff Marchant cu asprime.

– Cine a făcut asta?

Marchant era nervos şi se vedea. Pe frunte avea broboane de sudoare care nu aveau nici o legătură cu căldura provocată de lumini.

– M-am gîndit că ar fi o idee bună.

Boris îl privi fix şi Serghei ştia că stă să izbucnească cea mai groaznică furtună.

Îşi citea şeful ca pe o carte şi Boris era gata să explodeze.

Dar Geoff Marchant nu cunoştea semnele şi era evident că spera să scape din acel bucluc vorbind.

Serghei zîmbi în sinea lui. Englezii ăia nu se învăţau minte niciodată, oare?

– Am înţeles bine? întrebă Boris uitîndu-se la Geoff ridicînd din sprîncene, ca şi cum ar fi vrut neapărat să-i afle părerea şi Serghei se înfioră pe dinăuntru. Făceai un film aici cu această tînără..., zise el privind-o pe fată întrebător.

– Soraya. Numele meu e Soraya.

Boris zîmbi larg, ceea ce îi dădu un aspect binevoitor şi afectuos.

– cu această tînără, Soraya, spuse el zîmbindu-i fetei în timp ce vorbea. Şi ai hotărît să bagi un ciobănesc german?

Ea începu să plîngă din nou.

– Nu sînt mofturoasă, spuse ea printre lacrimi, dar asta n-o fac! Nu-mi place aici şi vreau să plec acasă.

– M-am gîndit că ar fi ceva deosebit, spuse Marchant

cu aroganță. Nu mi-am dat seama că trebuie să discut cu tine despre conținutul filmului.

Marchant era inteligent acum sau, cel puțin așa credea el. Serghei se miră de prostia lui. Boris se uită la el ca la o muscă pe care se gîndea s-o omoare.

– La dracu' cu conținutul. Am înțeles că țipetele ei au adus poliția la ușă. N-au mai venit niciodată aici.

Geoff nu-i mai putea susține privirea sfredelitoare.

– Am o casă plină de prostituate din toată Europa și tu mi-ai adus poliția la ușă. Crezi că o să trec cu vederea așa ceva?

Geoff se uită la Soraya, care stătea cuibărită pe o canapea albă din piele, ascunzîndu-și fața în mîini. Umerii îi tresăltau și părea foarte mică și înspăimîntată. Simți o clipă dorința de a o izbi de perete și de a-i sparge capul.

– Dacă ești atît de prost, sau mai degrabă, dacă-ți închipui că eu sînt atît de prost încît să las pe unul ca tine să aducă poliția la ușa mea, atunci cred că nu mai avem ce să ne spunem. Ce zici?

Geoff se sperie. Știa că are de-a face cu un om periculos. Mai știa și că îl îmbogățea și mai mult pe rus. Dar cei ca Geoff MArchant se găseau oricînd în acea industrie. În Londra erau o mulțime de proxeneți și indivizi care făceau filme porno și el își dădu seama, simțind un gol în stomac, că slujba lui nu era atît de importantă cum se făcuse pe sine și pe alții să creadă.

Obligînd-o pe Soraya să facă ce voia el, știa că ar fi trebuit să renunțe. Erau o mulțime de femei dispuse să facă acele lucruri pentru un anumit preț. De fapt, cunoștea o fată care spunea că prefera acest lucru în locul bărbaților necunoscuți, o afirmație pe care el nu-i ceruse niciodată să i-o explice.

Dar consumase multă cocaină și, ca de obicei, asta îl distrusese. Exagerase. Era renumit pentru acest lucru și, de obicei, nu avea importanță. Fetele acelea erau mai rău decît un gunoi. Se așteptau să fie tratate urît. Adesea le

forța să facă lucruri pe care nu le mai făcuseră niciodată. Dar cățeaua aceea fusese încăpățînată și devenise din ce în ce mai isterică. În cele din urmă, își pierduse controlul și, atunci, începuseră necazurile.

Acum, el se afla într-o poziție în care nu putea să justifice ce făcuse. Cînd venise poliția, fusese îngrozit. Nu de ei, ci de faptul că veniseră în casa secretă a lui Boris, o casă unde el făcea mai multe afaceri și plătea bani grei pentru protecție, nu numai pentru sine, ci și pentru clienții săi. Majoritatea acestora erau oameni de afaceri bogați și alte persoane influente care plăteau pentru discreție și puțin sex mai neobișnuit.

Soraya fu condusă cu blîndețe afară din încăpere. Avea să se ocupe Serghei de ea. Geoff rămase singur cu Boris și cu una dintre gorilele sale mai solide, un cecen uriaș pe nume Olaf. Cînd Boris făcu o plecăciune și părăsi apartamentul, Geoff știu că avea să-și ia adio de la viață.

Își dădu silința să suporte totul bărbățește.

Dar nu reuși.

Soraya ascultă totul făcînd ochii mari. Serghei hotărî că era destul de înspăimîntată ca să-și țină gura. Îi dădu cîteva calmante și o lăsă să doarmă.

Dar era la fel de conștient ca și Boris că ascunzătoarea le fusese descoperită și trebuia să se gîndească repede să găsească alta. Întotdeauna se întîmpla ca o prostie, de genul unei reclamații pentru gălăgie, să te aducă în atenția autorităților. Mai bine să suporți niște pierderi, decît să rămîi pe loc și să speri că nu se va întîmpla nimic.

Geoff Marchant îi costase scump, dar și plătise scump.

Așa era lumea în care trăiau.

Kate era în al nouălea cer. Se părea că îl găsiseră pe Trevor Pallister și, spre deosebire de ceilalți copii, era foarte vorbăreț. Îl privi cu bunica lui și zîmbi.

Era evident că Barbara Epstein îl iubea și avea să-l ia cu ea. Le fusese greu să-i explice că fiica ei permisese ca

el să fie folosit de către pedofili. Avusese nevoie de ceva timp ca să realizeze ceea ce îi spuneau. Dar, văzîndu-l sănătos şi teafăr, nu se mai gîndi la alte lucruri. Trevor era în braţele ei şi în viaţă. După ceea ce păţise fiica ei, se simţea profund recunoscătoare.

Kate ştia că, pe măsură ce aveau să apară alte dovezi, Barbara Epstein avea să se împace nu numai cu gîndul morţii fiicei ei, dar şi cu implicaţiile oribile ale vieţii lui Sharon. Trevor avea să fie îngrozit toată viaţa de ceea ce văzuse şi ce i se făcuse. Era în siguranţă, dar probabil că, deja, copilăria îi era distrusă.

Robert Bateman trimisese o tînără asistentă socială pe nume Karen Dillon să asiste la interogarea lui Trevor de către Jenny. Nu putuse să vină el, explicase, deoarece avea multă treabă. Karen era drăguţă şi blîndă, exact ce îi trebuia băiatului.

În cele din urmă, fu aşezat pe o canapea micuţă împreună cu bunica lui şi asistenta socială. Kate şi Jenny se aşezară pe o altă canapea în faţa lor. Toţi erau deprimaţi şi stînjeniţi, cu excepţia lui Trevor.

Jenny sporovăise deja cu el şi se împrieteniseră. Era un copil comunicativ şi plin de neastîmpăr. De asemenea, era şi agresiv, nu exista nici o îndoială. Folosea un vocabular urît ca limbaj uzual şi, colac peste pupăză, era teribil de isteţ. Ştia că se petrecea ceva şi că urma să se afle în centrul atenţiei. Pe scurt, era şef şi ştia asta.

Pe Kate o întristă acea atitudine conştientă şi îi părea rău de fiecare dată cînd îl auzea înjurînd. Era un băieţel frumos şi, totuşi, se părea că fusese învăţat să se îngrijească de el însuşi. Era extrem de dureros.

Jenny îi zîmbi lui Trevor, care mînca un Milky Bar.

– Cine te-a luat din casa mămicii tale?

El o privi în ochi cîteva secunde înainte să răspundă.

– Doamna drăguţă.

Kate şi Jenny schimbară o privire.

– Cum arăta doamna aceea?

El îşi linse buzele gîndindu-se la întrebare, iar limba îi ajunse pînă la obraji adunînd fiecare fărîmă de ciocolată.

– Mirosea frumos a mere şi avea un păr frumos.

– Cum era părul ei?

– Avea mai multe feluri de păr. Cîte un fel pentru fiecare zi a săptămînii, zicea ea.

– Peruci?

El încuviinţă.

– Toate erau în dulapul din dormitorul bărbatului.

– Dormitorul bărbatului?

El dădu cu hotărîre.

– Bărbatul de la toaletă.

– Toaletă?

El zîmbi.

– Era caraghios şi a încercat să mă pupe.

Nu rîse nimeni şi Trevor tăcu un minut.

– Era un bărbat simpatic. Îmi plăcea de el. Şi lui îi plăcea de mine.

Apoi, ochii i se umplură de lacrimi cînd întrebă:

– Unde e mămica mea? Şi acum e pe covor?

Începu să plîngă de-a binelea şi Barbara îl strînse la piept. El îi privi pe toţi cu teamă, ca un hoţ mărunt care fusese prins în casa cuiva şi nu părea să priceapă cum se întîmplase totul. Cum naiba ajunsese în dormitorul unor oameni, furîndu-le bijuteriile şi amintirile. Pe Kate o durea foarte mult faptul că un copil trebuia să fie astfel. Părea să aştepte să i se pună alte întrebări. Ea se ridică şi ieşi din încăpere. Nu suporta să mai asculte, avea să vizioneze caseta. Într-un fel, era mai puţin personal.

Nu ştia cum de putea Jenny să asculte asemenea lucruri zilnic. Asta era meseria ei. Kate n-ar fi suportat.

În biroul ei, telefonul suna deja. Îl ignoră. Luînd declaraţiile tuturor femeilor, se apucă să le citească din nou.

Se părea că Regina Carlton se simţea destul de bine pentru a fi interogată şi Kate avea să-i facă o vizită după-amiază. Avea să-i viziteze sistematic pe toţi cei arestaţi

pentru rolul jucat în scandalul pedofililor. Fiecare dintre ei avea să fie întrebat despre Suzy Harrington şi detectivul inspector Barker.

Cineva trebuia să scape ceva, era sigură.

Jeremy Blankley avea să aibă o surpriză în noaptea aceea în celula sa de la închisoare graţie lui Kenny Caitlin şi Kate spera din tot sufletul că acest lucru avea să-i mai scuture memoria puţin.

Folosea tactici pe care le-ar fi adoptat Patrick, în mod normal, dar nu îşi permitea să se gîndească la asta. Acel caz trebuia rezolvat, pentru binele copiilor din Grantley. Voia să încheie totul, pentru ca oamenii să-şi poată vedea de viaţă mai departe. Atunci, poate că ea şi Patrick aveau să fie la fel ca înainte.

Îi voia pe Barker şi pe Harrington şi era hotărîtă să pună mîna pe ei.

Patrick era obosit.

Mutarea la clinica particulară îl epuizase. Aşa cum îi explicase doctorul Tarbuck, era încă devreme şi, deşi simţea că era pe cale de însănătoşire, corpul său suferise un traumatism sever.

Nici chiar ambulanţa particulară şi îngrijirile acordate de personalul său super-calificat nu îl împiedicaseră să aibă o durere de cap cumplită şi să se simtă epuizat. Dar, acum, nu se mai afla la Terapie Intensivă, ci într-o cameră care semăna cu una de hotel, cu draperii imprimate şi lucruri de bun-gust. Nimic spectaculos, dar, cu siguranţă, mai bine decît tavanurile crăpate şi zugrăveala cojită dintr-un spital al statului!

Pînă şi patul era mai confortabil, iar canalele Sky funcţionau foarte bine. Se bucura de intimitate, avînd o baie în cameră. De asemenea, avea acces la două telefoane, un computer şi un fax. În general, era o afacere mult mai bună, deşi, se gîndea el, la peste o mie pe zi, ar fi putut să includă şi o secretară cu ţîţe mari şi picioare lungi. .

Închizînd ochii din cauza durerii, se relaxă pe pernele răcoroase. Migrena ar fi putut deveni ceva obişnuit în viaţa lui, după cum îi spusese bătrînul Tarby. Dar, chiar şi aşa, Patrick era mulţumit că trăia.

Ştia că rusul nu sperase să-şi mai revină după atentat. Dar, din cîte înţelesese de la Willy, Boris regreta acest lucru acum. Fusese o neînţelegere, nimic personal, fiind vorba doar de afaceri.

Ei bine, Patrick avea să-i arate afaceri cînd termina cu el! Boris avea tupeu dacă-şi închipuia că Patrick Kelly avea să se gudure ca un cățel după ce cineva avusese teribila îndrăzneală să-l împuşte.

Afaceri sau nu.

De fiecare dată cînd se gîndea că fusese împuşcat în plină zi, în faţa unei mulţimi de oameni, s-ar fi dat jos bucuros din pat şi l-ar fi împuşcat bucuros pe rus cu mîna lui.

De asemenea, Boris îi mai spusese lui Willy că nici o acuzaţie adusă împotriva lui n-ar fi stat în picioare. Putea să le spulbere într-o clipă. Patrick nu avea nici o îndoială că Boris spunea adevărul. Se întreba doar cine era cel mituit şi dacă s-ar fi lăsat mituit şi de el.

Erau atîtea lucruri de aflat şi, pentru asta, trebuia să fie cu adevărat pe picioare. Voia să-l înfrunte pe ticălos cu obişnuita sa forţă şi bravadă. De fapt, era ceva ce trebuia să facă. Doar ca să-şi dovedească sieşi şi tuturor celorlalţi că încă mai avea ceea ce-i trebuia pentru a-şi stăpîni imperiul. Dacă nu o făcea, orice bandit mărunt care visa să dea lovitura ar fi vrut să-l elimine.

Patrick trebuia să se gîndească la multe lucruri şi să recupereze mult, dar avea să reuşească, pînă la urmă. Întotdeauna reuşea.

Încercă să se întindă pînă la sonerie şi efortul de care fu nevoie îi aminti cît de slăbit era încă.

În faţa uşii erau doi indivizi aleşi de Willy pentru a-l păzi, în eventualitatea că rusul s-ar fi hotărît să repete spectacolul. Acel gînd îl irita, deşi ştia că ceea ce spusese Boris era

adevărat. Nu era vorba de ceva personal, ci doar de afaceri.

Spera din tot sufletul că, dacă era nevoit să-l lichideze pe Boris, rusul avea să fie la fel de înțelegător.

Patrick încercase să stea de vorbă cu el, iar rusul pusese să fie omorît. Asta încă îl mai rodea. Acum, Boris conducea clubul lui Patrick şi încasa toate profiturile. Nu putea să mai înghită mult. Avea să aibă loc o confruntare şi asta cît de curînd.

Willy spunea că, în ciuda tuturor chinurilor la care îl supuseseră, lui îi plăcuse de şeful ruşilor. Zicea că Boris era un adevărat bandit de modă veche şi Patrick îi respecta părerea. Cu toate acestea, avea să se apere pe sine şi propriile interese.

Boris pusese să fie împuşcat ca un afurisit de cîine turbat în mijlocul străzii principale din Ilford. Încă îl mai măcina acest lucru şi ştia că îl va măcina încă multă vreme.

Cel puțin pînă cînd se confrunta cu el o dată pentru totdeauna.

Regina Carlton se uită la femeia din fața ei, neştiind dacă să rîdă sau să plîngă. Ba chiar se întreba dacă nu cumva avea halucinații.

– Nu ne-am mai văzut de mult, Reggie, spuse vizitatoarea ei cu o voce răguşită.

– Ce cauți aici? Ți-am promis că n-o să spun nimănui despre tine. De ce-ai venit? întrebă Regina ridicînd glasul din cauza panicii, iar femeia zîmbi amical.

– Liniştește-te, draga mea. Sînt doar îngrijorată, atîta tot. În definitiv, Reggie, eşti o veche prietenă. Te cunosc de mică. Şi ți-am cunoscut şi copiii, nu? Ce mai fac? Iarăşi ți i-au luat?

Regina nu răspunse.

– Ți-am adus ceva frumos, draga mea. Ghiceşti?

Ea clătină din cap şi teama i se citi în ochi, deşi era îndopată cu medicamente şi calmante.

– Haide, doar îţi plăceau surprizele, nu?

Nota falsă din glasul femeii o făcu pe Regina să-şi amintească lucruri pe care ar fi preferat să le uite.

– Semeni cu mama, spuse ea.

Femeia zîmbi, dezvelindu-şi dinţii albi şi ascuţiţi.

– Ştiu. Nu-i aşa că e nemaipomenit? Îmi plac tare mult perucile, ştii doar că întotdeauna mi-au plăcut. Sînt semnul meu particular. Pot să merg oriunde şi să fiu oricine am chef, dacă port perucă, nu?

Regina nu răspunse; încă îşi mai privea vizitatoarea cu teamă.

– Calmează-te, pentru Dumnezeu! Ar zice lumea că nu m-ai mai văzut niciodată. Voiam doar să mă asigur că eşti bine. La urma urmei, sînt o foarte veche prietenă.

– Nu-mi eşti deloc prietenă, spuse Regina încercînd să privească pe lîngă vizitatoarea ei, dar neputînd să-i atragă atenţie infirmierei de afară.

O mînă mare se întinse peste masă, cu unghiile roşii, şi o strînse de încheietură pînă cînd ea scoase un ţipăt de durere.

– Ascultă-mă, Regina, nu glumesc. Pot să te ajut sau să te distrug, întotdeauna am putut. Am fost bună cu tine şi ai face bine să-ţi aminteşti asta cînd poliţista aia o să vină pe-aici. Şi o să vină. O să-ţi facă o vizită azi. Vezi ce multe pot să aflu cînd vreau? O să ştiu tot ce-ai spus la cîteva ore după aceea. Pricepi ce vreau să spun? Dacă se află ceva despre mine sau despre afacerea noastră, voi şti. O să mă-ntorc şi, atunci, va trebui să-ncepi să-ţi faci griji cu adevărat. Ştiu că ţi-ai abandonat copilul pe şantierul ăla...

Regina clătina din cap acum, îndurerată.

– N-am făcut aşa ceva. N-aş face una ca asta!

Cealaltă rîse.

– Termină, draga mea. Aproape niciodată nu ştii ce faci.

Dar Regina, care nu mai luase droguri puternice, ci medicamente antidepresive, nu mai fusese de ani de zile

atît de conştientă ca acum. Mintea îi era fragilă, dar destul de limpede.

Se aplecă peste masă şi spuse şuierător:

– Ştiu cine eşti, nu uita asta. Nu poţi să-mi mai faci rău. Ştiu cu ce te ocupi şi ce obţii din asta. Aşa că ascultă-mă tu. Lasă-ne în pace pe mine şi pe copiii mei, mă auzi? M-am săturat de jocurile tale murdare. Nu mai poţi să mă sperii. Doctorul a zis că pot să-mi revin.

Gura roşie a femeii se strîmbă a dispreţ.

– Ascultă ce spui, la dracu'! Ce-a zis doctorul? N-ai fi în stare să ştii nici măcar cîţi ani, proasto, dacă nu ţi-ar aminti cineva. După ce-o să ieşi de-aici, n-o să te mai ajute nimeni şi, într-o săptămînă, eşti iar drogată. Cei ca tine se nasc, nu se fac, fetiţo. Tu te-ai născut ca să fii distrusă şi, dacă n=o face cineva ca mine sau ca maică-ta, o faci singură. Nu-mi spune mie ce poţi şi ce nu poţi să faci! O să faci ce-ai făcut mereu, Regina, adică ce ţi se spune, auzi? E clar sau trebuie să-ţi vîr treaba asta cu pumnul în capul ăla dobitoc?

Era vocea pe care o ura, vocea care o putea transforma într-o epavă tremurătoare.

Era vocea mamei ei. Avea acelaşi timbru, acelaşi fel retezat de a vorbi, aceeaşi exasperare şi acelaşi dezgust.

Regina scînci sub forţa acelui atac.

– N-am venit pînă aici ca să discut despre asta, ci ca să-ţi spun ce să faci. Nu ştiam că ţi-am permis să ai o părere. Îmi scapă ceva?

Regina asuda. Broboanele de sudoare îi şiroiau printre sîni şi, pe sub bluză, pe spate. Uitîndu-se la chipul vopsit din faţa ei, văzu imagini din copilăria ei şi din vieţile scurte ale copiilor ei. Închise ochii strîns şi speră că, atunci cînd îi va deschide, vizitatoarea nu va mai fi acolo.

– Să nu le spui nimic despre evenimentele recente sau despre Jackie Palmer şi idioata aia de Caroline. Acum ştii ce să faci, nu?

Acel rîs din nou, de data aceasta, mai degajat.

– Pa, scumpo.

Regina privi cum vizitatoarea ei ieşi din încăpere, zîmbind şi salutînd oamenii ca o regină care le mulţumea supuşilor.

Se întoarse apoi în celulă şi îşi aprinse o ţigară. Se aşeză pe pat şi o fumă. Apoi se duse la baie, unde rupse un aparat de ras pentru a scoate lama.

Cu lacrimile şiroind pe obraji, îşi tăie venele. Cusăturile nu se vindecaseră complet, aşa că pielea cedă repede şi dureros.

Apoi, se întinse pe jos şi privi cum i se scurgea sîngele din trup.

Kate ajunse două ore mai tîrziu şi se îndreptă spre aripa de psihiatrie a spitalului din Grantley. Adusese ţigări şi fructe, vrînd să facă impresie bună. Cînd ceru la recepţie s-o vadă pe Regina, i se spuse să aştepte pînă cînd o infirmieră putea să stea de vorbă cu ea. Cincisprezece minute mai tîrziu, fu condusă într-o încăpere unde, după ce spuse cine era, infirmiera o privi cu tristeţe.

– Mă tem că Regina e din nou în spital. A încercat iarăşi să se sinucidă, nu ştim de ce. Era pe cale de însănătoşire. Şi-a tăiat venele din nou. De data aceasta, a fost nevoie de operaţie.

Kate era perplexă.

– Credeam că e supravegheată permanent.

– Era, dar se pare că a primit o vizită, o anume Suzy Harrington. A părut fericită să o vadă. Imediat după aceea şi-a tăiat venele.

Kate era uluită.

– Aţi văzut-o?

Femeia clătină din cap.

– Îmi pare rău, nu era tura mea. Astăzi am început mai tîrziu – în ultima vreme, turele mele sînt aiurea. Sora de serviciu a văzut-o. Vreţi s-o chem? A plecat acasă.

– O găsesc acolo acum?

Femeia zîmbi.

– S-ar putea, dar s-a dus cu mai multe colege şi cu partenerii lor să vadă „Cats". Se duc din cînd în cînd. Poţi rezerva bilete prin ziarul local. E de serviciu mîine dimineaţă.

– Îmi daţi adresa ei, vă rog? S-ar putea să fie nevoie s-o văd mai înainte. Cu cine pot să vorbesc despre starea Reginei?

– Cu medicul ei consultant, domnul Manners. E la A&E acum.

Kate îi mulţumi. Numele lui Suzy Harrington fusese suficient pentru a-i da de gîndit.

În sfîrşit, Suzy făcuse o greşeală. Pînă la urmă, ieşise la lumină.

Dacă avea legătură cu Regina, însemna că avea legătură cu toate. Zîmbind la gîndul prostiei acelei femei, Kate se îndreptă spre A&E.

Spera că Regina avea să poată vorbi curînd, dar nu-şi făcea prea multe iluzii. Suferise deja foarte mult, Kate ştia acest lucru.

Mutarea din Rampton înapoi la Grantley fusese surprinzătoare şi Kate se întrebă acum cine o aranjase.

Era uluită, dar şi bucuroasă.

Dacă reuşea să aibă un martor care să spună că Suzy fusese acolo, putea dovedi că aceasta avea legătură cu una dintre mame. Înainte şi după arestare.

Nu era mult, dar, cel puţin, era un început.

25

Janice Hollington tocmai se îmbrăca pentru a pleca la serviciu cînd văzu maşina poliţiei. Se uită pe fereastra dormitorului ca să vadă cine era vizitat. Lui Janice îi plăcea să bîrfească şi, la fel ca toate bîrfitoarele, ceea ce nu ştia presupunea şi ceea ce bănui deveni fapt concret imediat.

Tendinţa ei de a exagera îi provocase necazuri de-a lungul anilor la spitalul din Grantley, unde lucra în aripa psihiatrică.

La cincizeci şi doi de ani, se apropia de pensie. Îi plăcea acea slujbă pentru care era plătită suficient ca să poată petrece un concediu plăcut în fiecare an împreună cu soţul ei, George, dar obiceiul ei de a lua cele mai obişnuite conversaţii şi de a le transforma în ceva senzaţional le făcea pe colege să se teamă de ea.

Janice începea bîrfa şi o amplifica pînă se potrivea cu starea ei de spirit din momentul respectiv. Ştia asta, dar nimic nu o împiedica s-o facă. Drept urmare, era ocolită şi tratată cu răceală de către colegele ei care simţiseră efectele pasiunii ei pe propria lor piele.

Cînd văzu o poliţistă în uniformă şi alta în haine civile mergînd pe trotuar îi veni să leşine, fiind convinsă că, în sfîrşit, veniseră să-l aresteze pe fiul lui Mandy Clarkson, Thomas, pentru trafic de droguri sau ceva asemănător.

În sfîrşit, se întîmpla! Ştiuse după felul cum se îmbrăca şi după inelul din nas că încălca legea cumva. Nu trebuia

decît să te uiți la părul lui lung și la pantalonii largi ca să-ți dai seama. Auzi, student la arte plastice!

Apoi, Janice văzu că femeile ezitau la poarta ei. Rămase cu gura căscată cînd realiză că veneau la ea. Nu se mai mișcă din loc. Era un adevărat șoc să vadă o polițistă în civil venind pe alee. Un singur lucru ar fi putut să-i aducă poliția la ușă.

Însemna că soțul ei murise.

Coborînd, Janice se întrebă ce simțea și fu uimită că nu era prea tulburată. Dar, se gîndi ea, nimeni nu-i spusese că era mort, așa că, poate o mai aștepta un șoc.

Deschise ușa cu un zîmbet șovăitor pe buze.

– Doamna Hollington? întrebă Kate pe un ton plăcut. Aș putea să vă vorbesc o clipă, vă rog? Sînt detectiv inspector Kate Burrows, de la poliția din Grantley.

Janice văzu legitimația cu fotografia femeii și se gîndi că arăta mai bine în realitate. Ea însăși arăta ca o deținută în fotografia alb-negru.

– Intrați, vă rog, spuse ea conducînd-o pe Kate în sufrageria imaculată. Cu ce vă pot ajuta?

Kate observă licărul din ochii femeii și își dădu seama că acea întîmplare îi făcea plăcere.

– Să vă aduc o cafea? Sau un ceai? întrebă Janice.

– Nu, mulțumesc. Vreau să vă pun cîteva întrebări în legătură cu ziua de ieri. Am înțeles că ați fost de serviciu și ați dat drumul unei persoane la Regina Carlton. O anume Suzy Harrington?

O văzu pe Janice Hollington relaxîndu-se vizibil.

– Ce m-ați speriat. Am crezut că mi-a murit bărbatul și deja cheltuiam banii din asigurare în mintea mea! spuse ea rîzînd nervos și Kate rîse împreună cu ea, deși nu era sigură că fusese chiar o glumă.

Părea mai degrabă o afirmație.

– V-o mai amintiți? întrebă ea politicoasă.

Janice zîmbi.

– Cum aș putea să uit? Ce-a făcut tipul?

Kate fu nedumerită.

– Scuzaţi-mă, despre cine vorbiţi?

Janice clătină din cap ca o cunoscătoare.

– Suzy aia era un travestit, sînt gata să pun pariu. În cursul anilor, am avut o mulţime din ăştia în spital.

Kate nu înţelegea ce voia să spună.

– Puteţi s-o luaţi de la început? întrebă ea. Spuneţi-mi exact ce aţi văzut.

Janice îi făcu semn să ia loc şi Kate se aşeză. Janise se aşeză la capătul colţarului încrucişîndu-şi gleznele.

– Mi-am dat seama imediat că era bărbat. Dar sînt atîţia oameni ciudaţi în ziua de azi, aşa cum sînt sigură că ştiţi. Aşa că m-am comportat normal. Era un tip înăltuţ, cu perucă şi excesiv fardat. Totuşi, era îmbrăcat elegant. Nu exagerat. De departe, probabil că ar fi putut fi luat drept femeie. Avea ochi frumoşi.

– Eşti sigură că aceasta a fost persoana care a vizitat-o pe Regina Carlton?

Janice încuviinţă cu fermitate.

– Fără îndoială, doar primeşte foarte puţine vizite. Cel mai mult vine avocatul ei sau asistentul ei social. Era atît de ciudat, că n-ai putea să nu ţi-l aminteşti.

– Eşti sigură că era bărbat?

Janice zîmbi iar.

– Uite ce e, scumpo, ştiu sigur că era bărbat. Avea picioare şi mîini mari. Chiar şi fără chestiile astea evidente, pur şi simplu, îţi dădeai seama. Ochi frumoşi, dinţi frumoşi, asta-mi amintesc, dar fardul era strident. Mult fond de ten, aşa că n-a făcut nici un tratament cu hormoni. Sigur un travestit, nu un transsexual.

Janice rîse şi se apucă să povestească.

– Am avut unul anul trecut – un ţicnit. Se plimba seara tîrziu pe străzi îmbrăcat în femeie. Nevastă-sa se săturase şi, pînă la urmă, l- au convins să vină la spital de bunăvoie. Era avocat. Vezi, sînt tot felul de oameni. Încă o mai văd pe nevastă-sa uneori, prin oraş. Îmi vine să rîd. Se face că nu

mă cunoaşte, dar ştie că ştiu. Fiind poliţistă, s-ar putea să-l cunoşti dacă-ţi spun cum îl cheamă...

Lui Kate nu-i plăcea felul cum femeia aceea îi dezvăluia altcuiva o chestiune personală. Ştia că, dacă i-ar fi cerut numele, i l-ar fi spus. În schimb, se ridică.

– Voi trimite un poliţist să-ţi ia o declaraţie. Dacă îţi mai aminteşti ceva ce ne-ar putea fi de ajutor, să le spui, da?

Kate ştia că este nepoliticoasă, dar genul lui Janice o călca pe nervi.

Janice se ridică nesigură.

– A fost un şoc, cum poţi să-ţi închipui. Dar, după ce am citit în însemnările lui Carlton... adică, e uimitor că ar putea să se încurce cu asemenea persoane, nu? Aş putea să ştiu de ce te interesezi de ea? E legat de copiii ei?

Spuse ultimele cuvinte mai încet, ca şi cum s-ar fi aflat într-o cameră plină de curioşi. Îi dădea de înţeles lui Kate că era la curent cu ceea ce se petrecea.

Kate o ignoră.

– Îţi mulţumesc pentru ajutor, spuse ea şi ieşi aproape imediat.

Astfel de oameni îi lăsau un gust amar.

Ştia că vizita ei avea să fie un alt subiect de bîrfă pentru Janice, atît la spital, cît şi cu vecinele. Regina nu mai avea nevoie de altceva, dar, datorită celor ca Janice Hollington, avea să aibă de îndurat mult mai multe decît se aşteptase.

Dar, dacă Janice spunea adevărul în legătură cu faptul că vizitatoarea fusese un travestit, şi Kate bănuia că aşa era, însemna că acel caz căpăta o altă dimensiune ciudată.

Urcîndu-se pe bancheta din spate a maşinii de poliţie, Kate avu la ce să se gîndească. Toate mamele, deşi categoric implicate într-o reţea de pedofili, juraseră că, personal, nu le făcuseră nimic propriilor copii.

Era puţin probabil, ştia, dar, dacă cineva se îmbrăcase ca ele? Trevor spusese ceva despre peruci... cîte una pentru fiecare zi a săptămînii.

Şi, fiind prea mic ca să ştie că existau bărbaţi care se

îmbrăcau în femei, presupusese că era o femeie. Mai spusese şi că femeia mirosea a mere şi acest lucru atinsese o coardă în mintea lui Kate, deşi nu-şi dădea seama de ce.

O mai spusese cineva, oare? Trebuia să ia declaraţiile la citit din nou.

Persoana care o vizitase pe Regina o tulburase destul ca s-o facă să încerce încă o dată să-şi pună capăt zilelor. Ce vorbiseră, oare?

Regina era sedată. Ea fusese elementul catalizator al anchetei, prima mamă arestată. De asemenea, jurase iar şi iar că indiferent de ce era vinovată, nu încercase să-şi omoare fiul.

Dacă altcineva se afla în spatele acelor lucruri, persoana respectivă ştia de reţeaua de pedofili, ştia de copiii molestaţi şi le cunoştea pe mame. Fiecare mişcare a lor. Cineva le urmărise şi profitase de ocazii pe cît de periculoase pe atît de sinistre.

Poate că mamele spuseseră adevărul tot timpul. Poate că nu-şi abandonaseră copiii. Poate că persoana care îi luase pe Trevor şi pe micul Mikey le omorîse şi mamele. Ar fi fost ceva logic dacă acestea i s-ar fi împotrivit în timp ce încerca să le ia copiii.

Era o poveste incredibilă, dar Kate nu avea altceva. Asta şi Barker.

Trebuia să stea de vorbă cu soţia lui cît mai curînd. De asemenea, în ziua aceea, trebui s-o vadă pe Kerry Alston şi se întrebă ce noutăţi avea să mai afle.

Îşi aprinse altă ţigară şi se uită la peisaj fără să-l vadă cu adevărat. Nu o vedea decît pe Suzy Harrington scăpînd de arestare.

Ei bine, nu pentru mult timp. Nu şi dacă ea, Kate Burrows, avea vreun cuvînt de spus. Zilele în care Suzy era protejată de un pervers influent erau numărate.

Boris mîncă încet, ca de obicei. Savura mîncarea, bucurîndu-se de gustul ei.

De obicei, Serghei ştia că nu e bine să-l întrebe nimic în timpul mesei, dar, în ziua aceea, se hotărî să rişte.

– Te-ai mai gîndit în legătură cu Patrick Kelly?

Boris îl privi cîteva clipe înainte să răspundă.

– La ce să mă gîndesc? E un om inteligent. Înţelege. O să-i cumpăr clubul la un preţ corect. De ce să-şi facă griji?

Pentru prima oară, Serghei se întrebă dacă nu cumva prietenul şi mentorul său devenise mult prea încrezător. Era aproape de neconceput, dar, pentru orice lucru, exista prima oară.

Avea să fie greu să-i dea de înţeles acest lucru fără să-l jignească.

Boris căuta întotdeauna aluzii, cînd nici una nu se intenţionaşe şi îşi întreba oamenii în permanenţă, încercînd să le afle părerea despre el.

Avea nevoie de asigurările lor cu privire la faptul că era respectat de toată lumea.

Şi, dacă Serghei ghicea bine, la fel făcea şi Patrick Kelly.

Avea o presimţire că, după ce se punea pe picioare din nou, domnul Kelly avea să caute să se răzbune.

Boris ar fi făcut-o.

Serghei însuşi ar fi făcut-o. De ce era şeful lui atît de convins că Patrick Kelly nu avea s-o facă?

– Totuşi, ceilalţi vor şti..., spuse Serghei, lăsînd fraza neterminată, însă.

Nu trebuia să forţeze nota. De obicei, era de-ajuns să strecoare o sămînţă de neîncredere.

Boris clătină din cap prieteneşte.

– Nu e un bandit adevărat. E prea moale acum. Căuta un moment să renunţe. Era un partener pasiv, pentru Dumnezeu. Nu, o să renunţe. Cînd domnul Gabney o să-i explice situaţia, Kelly ar trebui să fie nebun să încerce să ne facă ceva. I-am aruncat în aer biroul. Am fost acasă la iubita lui. L-am împuşcat în stradă ca pe un cîine. Ştie ce putere avem. Ar fi nebun dacă ar încerca ceva.

Serghei nu răspunse şi Boris, conştient că vorbele lui erau puse sub semnul întrebării, continuă să vorbească. Voia să-şi justifice poziţia.

– Patrick Kelly este o mediocritate, cum se zice aici. Acasă, ar fi fost omorît de mult, amîndoi ştim asta. De aceea am venit aici. Ştiam că afacerea noastră va merge mai bine în Europa. Aici nu ne pot controla. Nu sînt pregătiţi pentru cruzimea şi forţa noastră imensă. Avem banii şi puterea necesare ca să preluăm conducerea. Peste cinci ani, o să stăpînim ţara asta la fel ca pe a noastră.

Rîse gîndindu-se la imaginea pe care o zugrăvea.

– Ai văzut ce uşor a fost să venim aici, să cumpărăm o casă de două milioane în Holland Park cu bani gheaţă şi, apoi, s-o ipotecăm. Am cîştigat bani în mai puţin de o lună. Ţara asta avea nevoie de un profit rapid şi noi ne-am conformat. Nu-ţi face griji pentru Kelly. Trebuie să ştie deja că, în realitate, am preluat puterea asupra Londrei şi nici n-a trebuit să mă lupt pentru ea. Banii pe care toată lumea îi cîştigă pentru mine şi pentru ei înşişi sînt de-ajuns pentru a le garanta loialitatea. Sîntem invincibili. L-am lăsat pe Kelly să trăiască pentru a da un fel de exemplu de relaţii cu publicul. Toată lumea ştie că a fost înfrînt şi că a îndurat asta ca un bărbat. Va fi un exemplu bun de ce sîntem capabili. De ce vrem cu adevărat.

Boris se uită la cel care era mîna sa dreaptă şi zîmbi, chipul său frumos radiind de încredere.

– Deci, Serghei, nu-ţi mai face griji şi lasă-mă să mănînc, da?

Serghei îşi dădu seama că tot ce auzise avea sens, dar sentimentul neplăcut nu îl părăsi. Din cîte auzise despre Kelly, acesta semăna foarte mult cu Boris: corect, dar dur. Spre deosebire de Boris însă, nu risca. Îşi elimina rivalii, chiar dacă îi plăceau şi îi respecta.

Avea un bun simţ al afacerilor şi Serghei înclina să fie de acord cu Kelly în privinţa aceea. Dar, bineînţeles că nu-i spuse acest lucru şefului său.

Era conştient că, dacă i se întîmpla ceva lui Boris, el trebuia să preia totul.

Întotdeauna trebuia să se gîndească la asta. În definitiv, un bărbat trebuia să-şi poarte de grijă, nu?

Kerry arăta groaznic. Avea ochii încercănaţi şi părea să aibă nevoie de o baie bună. Kate îi simţea mirosul din partea cealaltă a mesei, un amestec de ţigări rulate manual şi transpiraţie. Ea o privi cu un rînjet pe buze şi o fermitate a umerilor care îi dădeau de înţeles lui Kate că nu avea să aibă o misiune uşoară. Dar ei nu-i păsa. Şi ea putea să joace la fel.

Începu prin a-şi aprinde o ţigară. Kerry se uită cu o poftă nemascată. Kate împinse pachetul peste masă şi fata îşi aprinse imediat o ţigară.

– Mi-e dor de astea mai mult decît de orice.

– Mai mult decît de copiii tăi, presupun, dacă te cunosc bine, spuse Kate avînd grijă să sune disprețuitor şi fu mulţumită să-i vadă expresia de uimire de pe chip.

Dar aceasta îşi reveni repede.

– Pari bucuroasă azi, Burrows. Faptul că iubitul ţi-a fost împuşcat trebuie să te fi ofticat tare mult, spuse ea rîzînd de expresia întunecată a lui Kate şi de şocul evident că cineva aflat în puşcărie ştia atîtea despre ea.

Kerry trase adînc din ţigară.

– Mă faci să rîd. Te regulezi cu un bandit cunoscut şi te mai uiţi la mine de sus?

Kate era conştientă de gardiana care asculta tot.

– Şi un şobolan s-ar uita de sus la tine, Kerry. Cel puţin, ei au grijă de puii lor.

Kerry părea plină de sine. Ştia că o are pe Kate la mînă şi îi făcea plăcere.

– Patrick Kelly, nu? Arată bine. Îl ajuţi la lucru? Din moment ce cunoşti legile...

Rînji din nou, dezvelindu-şi dinţii pătaţi de tutun şi ceai.

Kate se sătură.

– Te crezi deşteaptă, nu, Alston? Dar, ştiind tot ce ştii despre Patrick Kelly, nu ţi-e frică să-i insulţi iubita? Poate fi extrem de imprevizibil cînd e vorba de mine.

Kerry păru nesigură acum.

– Am putere aici, dar nici pe jumătate cît are el. Pat al meu îi cunoaşte pe toţi cei care merită cunoscuţi, spuse ea pe un ton confidenţial. De asemenea, fiica lui a fost omorîtă, cum probabil că ştii, aşa că un caz ca al tău îl înfurie şi mai tare. Ciudat, nu? Îşi adora fiica, dar a murit. În timp ce tu... încerci să-ţi omori proprii copii. Îi dai pedofililor şi travestiţilor fără să stai o clipă pe gînduri. Ca şi mie, lui Patrick i se pare ciudat. E de părere că cei ca tine ar trebui spînzuraţi. Şi, să fim serioşi, scumpo, aici se poate întîmpla orice, nu?

Kerry era atît de uluită de ameninţările lui Kate, că lăsă ţigara să se consume pînă cînd începură s-o usture degetele.

– Să te ia dracu', Burrows, spuse ea uitîndu-se la gardiană şi smiorcăindu-se ca un copil: Mă ameninţă.

Gardiana zîmbi. Era o femeie cu experienţă. Ştia ce se petrece şi spuse rîzînd:

– Foarte bine! Mă scuteşte pe mine de o treabă, nu, pedofilă nenorocită?

Kerry se uită de la una la alta, dezumflată acum.

– Eşti o ticăloasă, Burrows.

Kate zîmbi.

– De fapt, am venit azi aici ca să te ajut. Dar, hai să lămurim un lucru, da? Nu mai înghit nici o aiureală din partea ta, bine?

Kerry o privi cu ochii ei temători şi umflaţi licărind vicleni.

– Mai schimbă placa. Pune-o pe-aia cu „Noaptea unei zile grele".

De data aceasta, Kate fu cea plină de sine.

– Am şi făcut-o. Am venit să-ţi spun că te cred că nu eşti vinovată de a fi încercat să-ţi omori copilul. Eşti vino-

vată de altele, dar nu de tentativă de omor. Cred că ştii foarte bine cine ţi- a luat copiii, dar n-ai fost tu.

Kerry îşi boţi faţa.

– Ce dracu' tot spui acolo?

Kate îi sesiză ezitarea din glas şi ştiu că, pe jumătate, reuşise.

– Am auzit că ar fi implicat un travestit. O persoană pe care toate o cunoaşteţi. I-a făcut o vizită Reginei Carlton şi ghici cine a zis tipul că e.

Zîmbi înainte să continue, urmărind modificările de pe chipul lui Kerry.

– A zis că e Suzy Harrington. Purta o perucă, era fardat. Numai că sora e convinsă că era bărbat.

– Şi cine era, atunci?

Kate ridică din umeri şi îşi jucă asul.

– Să fi fost cumva detectivul inspector Barker?

Kerry o privi cîteva clipe, după care izbucni în rîs. Nu se mai putea opri. Pur şi simplu, rîdea în hohote. Ochii îi lăcrimau şi dădea din mînă spre Kate ca şi cum ar fi încercat să-i spună că nu înghiţea asemenea glumă.

Kate o privi cu chipul împietrit.

Printre hohote de rîs, Kerry spunea mereu:

– Barker! Îmbrăcat în femeie!

Şi rîdea şi mai tare.

Kate aşteptă, fumînd în linişte, pînă cînd Kerry se calmă. Ştergîndu-şi ochii cu dosul mîinii, aceasta îşi trase nasul şi spuse serioasă:

– Barker? Chiar crezi că are legătură cu el?

Kate încuviinţă.

– Eşti aşa departe de adevăr, cucoană. Barker e un nenorocit, dar n-are nici o legătură cu toate astea. Dacă e implicat cumva, ăsta-i adevărul, e numai cu Suzy. Asta-i tot ce-o să-ţi spun şi e neoficial. N-ai auzit-o de la mine. Îl urăsc, îl urăsc foarte tare, dar mi-e şi frică de el. Braţul lui e mult mai lung decît al tău sau al tipului cu care umbli. Ascultă-mă pe mine, ăsta-i adevărul.

Kate tindea să o creadă, deşi nu ştia de ce.

– Atunci, Suzy ar putea fi implicată cu el?

– S-ar putea, probabil că e. Dar, în legătură cu chestia ailaltă... Dacă ar fi avut el vreo legătură, copiii ar fi fost morţi, ţi-o spun sigur. Nu ştie cînd să se oprească.

Deja spusese prea mult şi ştia.

Kate împinse pachetul de ţigări peste masă şi Kerry luă încă una, aprinzînd-o încet, trăgînd fumul în piept şi dînd afară un cerc perfect de fum.

– Atunci cine e travestitul?

Kerry ridică din umeri.

– Habar n-am, nu te mint. Dar nu e Barker, zise ea cît pe ce să izbucnească din nou în rîs.

– Ce e cu Lesley Carmichael? Ce ştii despre ea?

Amuzamentul dispăru brusc de pe chipul lui Kerry.

– Despre asta ştiu şi mai puţin, scumpo.

Mintea şi Kate ştia.

– Redeschidem ancheta – ar trebui să primeşti o vizită în curînd.

Kerry nu-i răspunse, dar zise veselă:

– Bobby a venit săptămîna trecută. A zis că eşti ca lumea. M-am mirat, fiindcă nu-i plac poliţiştii, de obicei.

Kate zîmbi uşor.

– Îţi place de Robert, nu?

– E ca lumea. Dar enervant, uneori.

– Am înţeles că te-a scos din rahat de multe ori. E foarte protector faţă de voi. E singura persoană care v-a luat partea vreodată.

Kerry ridică din umeri.

– Are şi motiv. Un motiv întemeiat.

– Ce vrei să spui? întrebă Kate încruntată.

Kerry se aplecă peste masă şi luă pachetul de ţigări.

– Le iau în schimbul unei informaţii, bine?

Kate încuviinţă şi Kerry luă ţigările, punîndu-le în faţa ei pe masa zgîriată.

– O frige cu noi toate.

Kate era nedumerită şi se vedea.

– Cum adică?

– Păi, i-am supt-o. Pentru cîteva lire sau droguri.

Se uită la Kate şi chipul îi era o mască de bucurie cînd văzu şocul de pe faţa acesteia.

Kate clătină din cap a neîncredere.

– Nu te cred. E homosexual.

– Ba nu e. De fapt, dacă mă gîndesc bine, îşi vopseşte părul. Uneori se şi fardează. Dar nu l-am văzut niciodată îmbrăcat în femeie.

– Dar i-ai supt-o, aşa cum ai zis?

Kerry dădu din cap.

– De mai multe ori, scumpo. Toate am făcut-o la un momente dat. Ne numeşte fetele lui. Una din chestiile lui e să ai mult ruj roşu pe buze ca să i se ia pe toată scula şi pe chiloţi. Asta îl excită. Asta şi Appletise – îl bea tot timpul. Ai fost acasă la el? Are o pasiune pentru mere. În toată casa miroase a mere.

Mintea amorţită a lui Kate realiza deja unde simţise mirosul de mere. Acasă la Robert! Asta îşi amintise Trevor.

Îi veni rău cînd se gîndi la enormitatea acelor lucruri. Fusese la el acasă, vorbise cu el şi exista posibilitatea ca Trevor să se fi aflat acolo tot timpul.

Dar vorbea cu Kerry. Deloc un martor credibil. Şi Kate nu putea s-o lase să vadă ce şocată era.

– Aşadar, n-ai nimic de spus despre sărmana Lesley? Credeam că aţi fost prietene.

– Eu n-am nici o prietenă, domnişoară Burrows, şi nici n-am avut vreodată. N-ai priceput asta încă?

Kate deschise gura să comenteze, dar se răzgîndi şi o întrebă:

– Mary Parkes are vreo legătură cu Barker sau cu Bateman?

Kerry ridică din umeri degajată, ca şi cum s-ar fi aflat acasă la ea cu o prietenă şi discutau despre lucruri lipsite de importanţă.

– Habar n-am. Ar trebui s-o întrebi pe ea.

– Nu-ţi pasă de ce ai făcut, Kerry? o întrebă Kate serioasă şi fata avu bunul simţ să se gîndească puţin înainte să răspundă.

– Ca să fiu sinceră, nu.

Kate avu impresia că atitudinea aceea însuma întreaga putreziciune din inima acelei anchete.

Cînd ajunse acasă, Kate îi găsi pe Kenneth Caitlin şi pe Jenny în sufragerie, bînd din whisky-ul mamei ei.

Se bucurară cînd o văzură. Ea le văzu ochii strălucitori şi chipurile vesele şi regretă că trebuia să le strice tot cheful.

Se aşeză oftînd. Luă o înghiţitură din paharul pe care i-l dăduseră şi îi şocă spunînd:

– Ştiu cine e. Şi cred că mai are un copil în casă.

Se uită la chipurile lor curioase.

– Cred că e Robert Bateman.

Nimeni nu spuse nimic cîteva secunde.

– Asta ţi-a spus-o Kerry? întrebă Jenny.

Kate încuviinţă.

– Am fost la sora de la psihiatrie, azi-dimineaţă. A zis că persoana care şi-a spus Suzy Harrington era bărbat. Un travestit. A spus că avea perucă şi era fardat, dar sigur era bărbat. Suzy, cît de urîtă ar fi, e, totuşi, femeie, nu? E bine făcută, cu forme unde trebuie. Apoi am fost la Kerry şi, potrivit spuselor ei, Robert le cere fetelor favoruri sexuale.

Văzînd expresia de uimire de pe chipul lui Jenny, ridică din umeri.

– Aşa m-am gîndit şi eu. Pe urmă, a zis că are nişte chestii ciudate şi una dintre ele e pasiunea pentru mere. În casa lui miroase a mere, am remarcat asta cînd am fost acolo. Cînd Trevor a spus ceva despre un miros de mere, mi-a dat de gîndit. Dar, în casa lui Robert, e un miros subtil. Nu-l remarci imediat, e doar acolo.

Îi văzu că o priveau uimiţi.

– Tot el mi-a spus despre Barker şi că numele soţiei lui Barker e Debbie, nu Mavis. Ei bine, am sunat-o pe Ally Palmerston...

Caitlin zîmbi.

– ... şi ea ţi-a spus ce mi-a spus şi mie. Că noua iubită a lui Barker se numeşte Debbie. O fostă prostituată-copil din Lancashire.

– Cum dracu' ar fi putut să ştie Robert, dacă nu l-ar fi văzut recent pe Barker sau dacă n-ar fi avut legături cu oameni care aveau contact cu el? Cred că avem criminalul şi răpitorul de copii. Totul are sens. Trebuie să obţinem imediat un mandat.

– Dar n-avem nici o dovadă, obiectă Jenny.

Kate se uită la Kenny.

– Încă mai sînt copii dispăruţi. Cred că e suficient.

– Nu-mi vine să cred, zise Jenny şocată. El era cel care avea grijă de fete, a fost sub nasul nostru tot timpul.

Kate dădu din cap.

– Ştiu. Dar acum l-am prins.

Caitlin îşi umplu paharul din nou.

– Cînd o să termini, o să-ţi spun tot ce-am aflat despre Barker. O poveste interesantă, aşa cum Jenny ştie deja.

Kate îşi trecu mîinile prin păr.

– Tot o să-i fac o vizită fostei soţii, lui Mavis, s-o întreb cîteva lucruri despre moartea lui Lesley Carmichael. Să aflu dacă el e implicat în reţeaua noastră de pedofili. Tot îl vreau. Îi vreau pe toţi.

Îşi goli paharul şi se ridică.

– Ar fi bine să mergem. Robert Bateman nu poate rămîne în libertate încă o noapte.

26

Robert Bateman îl spăla la cap pe tatăl său în cadă. Bătrînul era foarte slab şi trupul îi era plin de vînătăi şi zgîrieturi. Uitîndu-se la el, Robert se simţi cuprins de o emoţie puternică. Uneori, îl iubea foarte, foarte mult.

La urma urmei, el era copilul acum.

Acel gînd îl făcu pe Robert să se încrunte.

Nu că tatălui său i-ar fi păsat prea mult de propriul copil, bineînţeles. Atunci, se înfurie. Tatăl lui îl folosise, îl bătuse şi îl chinuise ori de cîte ori avusese chef.

Robert clătina din cap acum, cînd gîndurile negre puseră din nou stăpînire pe el. Nu fusese deloc un copil fericit. Ochii i se umplură de lacrimi şi autocompătimirea îl copleşi.

Se întoarse cu gîndul în trecut, la primele amintiri legate de părinţii lui.

Era foarte mic şi stătea pe pat uitîndu-se la mama lui, care se farda cu grijă. Îi lua mult timp pînă îşi contura buzele, ceea ce îi făcea gura să pară şi mai ţuguiată decît era. Apoi, îşi dădea cu un ruj de un roşu aprins care făcea ca dinţii egali să-i pară mai albi ca oricînd. După aceea, îşi zîmbea în oglindă.

El bătea din pălmuţele dolofane, iar ea îi dădea cu puţin ruj, zîmbind. Îi peria părul şi îi lăcuia unghiile de la picioare. Apoi îl îmbrăţişa, învăluindu-l într-un parfum ieftin care îl însufleţea.

Îi plăcea felul cum sînii ei mari şi moi se umflau cînd îl strîngea la piept, accentuîndu-i decolteul de care era atît de mîndră.

Îi plăcea cum ochii ei veseli îl priveau cînd se juca în parc. Îi plăcea cum ea atrăgea atenţia pe oriunde mergeau, atît a femeilor cît şi a bărbaţilor.

O adorase.

Dar tatăl lui nu îi adorase nici pe ea, nici pe băieţelul lui. Le provocase atîta suferinţă. O bătuse pe tînăra şi frumoasa lui soţie. Cum îşi molestase fiul. Fusese ca un nor negru deasupra casei lor.

Robert aştepta răbdător în faţa dormitorului, în timp ce ea se amuza. O asculta cum rîdea şi cum glumea, auzea zgomotele bărbaţilor cu care se distra. Apoi, ea îl lua în patul care era cald încă, unde îl strîngea în braţe şi îl săruta. Îl strîngea lîngă trupul ei gol şi îl făcea să rîdă. Ceea ce simţise pentru ea era adoraţie.

Bărbatul din cadă scîncea acum şi, pentru o clipă, Robert avu un sentiment de vinovăţie.

Se uită la ceas. Apa trebuia să se fi răcit. Mintea îi rătăcise din nou mai bine de o oră. În ultima vreme, se întîmpla tot mai des.

Îl ajută pe bătrîn să se ridice şi îi înfăşură trupul îngrozitor de slab într-un prosop.

În clipa aceea, tatăl lui începu să strige şi să-şi împingă fiul, rătăcit în propria.sa lume.

– Bethany, unde eşti, tîrfă?

Robert închise ochii îndurerat.

– Termină, tată!

Bătrînul îl privi cu răutate.

– Era o tîrfă – se culca cu toţi. Cu şeful meu, cu prietenii, cu toată lumea.

Robert nu voia să audă.

– Mi-a folosit copilul în jocurile ei. L-a folosit împotriva mea. A încercat să mă facă să accept ce făcea amenințîndu-mă că mi-l ia.

Vocea era bătrînă şi piţigăiată acum. Nu se mai simţea nici urmă de urletele înfricoşătoare din copilăria lui Robert. Dispăruse şi forţa care le însoţise.

Îşi aminti cum fugea la mama lui şi îi înconjura picioarele cu braţele, încercînd s-o apere de tatăl lui. Şi- o aminti cum rîdea cînd îl lua în braţe şi cum îi rînjea soţului ei în faţă.

– Nimeni n-o satisfăcea, era nesătulă. Avea bărbaţi după bărbaţi. Unul după altul, uneori chiar şi cîte doi, trei într-o după-amiază. Era o tîrfă. O tîrfă care arăta ca un înger.

Vocea era mai tăcută acum, ca şi cum tata ar fi vorbit cu el însuşi, povestindu-şi sieşi. Robert îşi trecu o mînă asudată peste faţă.

Se săturase să asculte acele lucruri. De cînd devenise senil, tatăl lui începuse să vorbească despre viaţa lor din trecut. Viaţa pe care o trăiseră înainte ca mama lui să plece cu bărbatul înalt şi cu păr negru.

Bărbatul care se dovedise a fi fost un proxenet.

Bărbatul care vrusese ca ea să-şi lase băieţelul cu soţul ei. Dar acesta nu putuse să se descurce cu un copil, pentru că durerea pricinuită de pierderea ei era încă prea intensă, încă mult prea dureroasă.

Nu ştia ce să facă cu băiatul care plîngea tot timpul după mama lui. Care îl împingea cu mînuţele dolofane şi refuza să-i dea atenţie.

Acelaşi copil care încerca mereu să plece de acasă pentru a o căuta pe femeia care, de fapt, îl abandonase.

Robert retrăi din nou oribila scenă finală, aşa cum făcea în fiecare zi: Bethany îşi privea soţul cu dezgust.

– Dă-mi-l, Johnny. Îl iau cu mine. O să se adapteze repede unui alt stil de viaţă.

Dar tatăl lui refuzase, chiar dacă Robert îl lovea cu pumnii, încercînd să se smulgă din braţele care îl strîngeau ca nişte benzi de oţel şi să fugă la mama lui.

– Să-l duci la peştele tău, Beth? Îmi iei fiul ca să-l duci în lumea ta mizerabilă? Niciodată! Nu cît trăiesc eu.

Ea a rîs atunci, dînd capul pe spate.

– Foarte bine, ţine-l. Pot să am mai mulţi copii, dacă vreau. Pot să am orice vreau de la viaţă. Ţi-am dovedit deja. Păstrează-l. Ţine- l. E al tău.

Robert ascultase şocat şi, de-a lungul anilor, rescrisese totul, ca să facă din mama lui o eroină.

Nu vedea în tatăl său sever un om care încerca să-l protejeze, ci unul care voia să-l despartă de mama lui – singura persoană care îl iubise vreodată.

Viaţa alături de tatăl şi bunica lui, o femeie care îl considera rodul păcatului, fusese foarte sumbră.

Dispăruseră îmbrăţişările şi dimineţile de leneveală în patul cald al mamei lui, mîncînd pîine prăjită şi bînd ceai. Dispăruseră după-amiezele cînd îi scotocea în geanta de farduri, aşteptînd să plece prietenii ei. Dispăruseră băile intime şi dragostea în care ea îl învăluise ca într-o mantie caldă.

În locul acestora, erau şcoala, rugăciunile şi o casă foarte rece. Mîncarea era simplă şi călduţă, iar micul dejun, un moment de singurătate.

Şi John Bateman era un om distrus. Un om distrus şi înverşunat, care se uita la fiul său de parcă n-ar fi putut să-şi dea seama de unde naiba apăruse.

Exuberanţa înnăscută a lui Robert se stinsese încetul cu încetul în compania lor.

Mama lui deveni nucleul existenţei sale; transformîndu-se într-o străină frumoasă şi mult dorită. Îi lipsea felul în care ea obişnuia să-i înveselească viaţa.

Uitase de cîte ori îl lăsase singur sau adormea lăsîndu-l lîngă un foc nepăzit. Uitase de cîte ori nu-l hrănise cum trebuia, îndopîndu-l cu dulciuri ca să stea cuminte cît avea ea treabă cu un prieten.

Uitase de cîte ori îl pălmuise – cu putere şi usturător – pentru că nu fusese destul de cuminte pentru placul ei. Uitase chiar şi de cîte ori o privise el pe furiş cum stătea întinsă pe canapea, în timp ce un bărbat necunoscut o

asalta cu brutalitate şi fără dragoste. Cînd o auzea gemînd, dădea fuga, crezînd că avea nevoie de ajutor.

Sau credea că uitase. Dar acele amintiri îl asaltau uneori. Se lupta să le alunge, forţîndu-se să vadă ceva altfel.

Uitase de cîte ori tatăl lui îl dusese la şcoală, asigurîndu-se că avea bani de buzunar, de cîte ori îl luase în plimbări lungi şi interesante cu bicicleta. Fusese hotărît să nu-şi iubească tatăl şi reuşise.

De asemenea, uitase şi de cîte ori îl dusese bunica lui la biserică şi îl privise cu mîndrie cînd avusese Prima Împărtăşanie, Confirmarea, sau cînd citea din Sfînta Scriptură în timpul slujbei de la miezul nopţii.

Ei îl iubiseră, dar el le îndepărtase dragostea, căutînd să păstreze vie amintirea mamei lui.

„Apoi o găsise şi acela fusese momentul de răscruce al vieţii lui."

Robert auzi bătaia din uşa de la intrare. Îşi aşeză tatăl gol pe pat şi îi legă braţele.

Bătrînul îl privi jalnic. Trupul său era ca al unui prizonier dintr-un lagăr de concentrare. Numai coaste şi vînătăi.

– Nu... te rog, nu mă lăsa.

Vocea era subţire şi tremurătoare, de frică. Ura atît de mult frigul. Uneori, Robert îl ignora zile în şir.

Apoi, sentimentul de vinovăţie îl inunda şi îl copleşea pe bătrîn cu atenţii.

Pînă cînd acesta uda patul din nou sau defeca în timp ce Robert era în cameră cu el. Atunci, temperamentul său ieşea la iveală, acel temperament violent care îi transforma fiul într-un demon al furiei şi urii.

Aşa fusese viaţa lor.

Coborînd, Robert luă cutia de spray pentru împrospătarea aerului „Apple Tree" şi pulverizâ peste tot, savurînd parfumul.

Bucurîndu-se de amintirile pe care i le evoca, despre mama lui şi parfumul acesteia. Cînd o văzu pe Kate prin geam, arborâ un zîmbet şi deschise uşa.

– Bună, draga mea. Intră. Tocmai îl îmbrăcam pe tatăl meu.

Văzîndu-i pe Golding şi pe Jenny în spatele ei, expresia de pe chip i se schimbă.

Fără să scoată un cuvînt, intră în casă şi se duse la bucătărie. Tocmai punea ibricul pe foc cînd veniră şi ei. Întorcîndu-se, se uită la Kate şi o întrebă cu blîndeţe:

– Ştii, nu?

Ea încuviinţă.

– Ca să fiu sincer, mă bucur. Cred că nu mă simt prea bine, zise el arătînd spre tîmplă. Mă doare aici.

Fără să vrea, Kate simţi milă faţă de el.

Părea atît de inofensiv, atît de pierdut, încît nu stîrni decît milă în sufletul ei în clipa aceea.

– Unde sînt copiii, Robert?

El ridică din umeri şi se întoarse spre mica fereastră ce dădea spre grădină.

– Au murit. Aşa că i-am îngropat.

Kate închise ochii.

– Vreţi să fac o cafea bună înainte să plecăm? se oferi el senin.

Patrick stătea întins în pat, cu ochii deschişi şi cu mintea trează. Era obosit, dar, altfel, se simţea bine. Înălţă capul de pe pernă şi aşteptă pînă îi trecu ameţeala înainte să se ridice cu grijă în capul oaselor.

Se zări în oglindă şi se studie calm. Era mai căruntă, mai tras la faţă şi părea mai bătrîn.

Imaginea aceea îl deprimă. Duse o mînă la falcă şi strînse uşor pielea. După aceea, se rezemă din nou de perne, remarcînd faptul că, orice ar fi crezut înainte, îmbătrînea, în sfîrşit.

Acum, îşi amintea cum fusese împuşcat. Îşi amintea spaima, zgomotul şi umilinţa pe care le îndurase. Îşi aminti că făcuse pe el în ultima clipă, de teamă că avea să moară în stradă, ca un animal.

Închise ochii, încercînd să şteargă acele imagini. Simţi că mîinile începeau să-i tremure iarăşi.

Ştia că, emoţional, avea să-şi revină mult mai greu. Din punct de vedere fizic, era deja pe cale de însănătoşire. Era puternic, foarte puternic. Dovedise acest lucru prin felul incredibil în care supravieţuise.

Dar tot mai asuda cînd îşi amintea de evenimentele acelei zile. Tot mai tremura, şi la propriu şi la figurat, cînd îşi amintea senzaţia arzătoare din momentul cînd îl lovise glonţul. Groaza că avea să moară fără să-i fi spus lui Kate că îi părea rău, sau lui Willy că întotdeauna îl iubise ca pe un frate.

Pentru prima oară, Patrick era conştient de propria sa mortalitate, un lucru înspăimîntător.

Închise ochii şi încercă să şi-o închipuie pe Kate. Descoperi că, dacă se gîndea la ea şi la calmul ei, se liniştea. Cînd îl atingea ea, simţea că revine la viaţă, se simţea fericit în sufletul lui.

Ea îi oferea stabilitatea de care avea nevoie. Ea îi dăduse sentimentul de siguranţă pe care îl dorea într-o relaţie. Întotdeauna se smţea complet cînd se afla lîngă ea.

De cînd o cunoscuse, cînd fiica lui era dispărută şi lui îi era groază să se gîndească la ce ar fi putut să i se fi întîmplat, Kate fusese capabilă să-l liniştească. Acest lucru făcea parte din farmecul ei.

Ultimii cîţiva ani fuseseră cei mai fericiţi din viaţa sa din multe puncte de vedere, deoarece, în compania ei, se relaxase, în sfîrşit.

Nu îşi mai făcea griji în legătură cu felul cum arăta şi nici nu trebuia să cîntărească tot ce spunea.

Vorbiseră tot timpul, călătoriseră împreună, se iubiseră reciproc. Un lucru descoperise chiar de la început: avea nevoie de ea pentru a fi fericit.

Fără ea, era în derivă şi ştia acest lucru. Faptul că fusese la un pas de a o pierde îl făcuse să-şi dea seama că trebuia să-şi stabilească nişte priorităţi în viaţă.

Trebuia s-o pună pe ea pe primul loc. Dar asta se putea întîmpla abia după ce rezolva problema cu prietenul său rus.

În adîncul sufletului, ştia că, pînă cînd nu-i plătea lui Boris, nu avea să fie nici pe departe liniştit. Trebuia să se răzbune pe ticălosul de rus care îl băgase în spital, deşi, la fel de uşor, ar fi putut să-l bage şi în pămînt.

Acum, era ceva personal.

Boris avea nevoie de un şut zdravăn şi Patrick Kelly era exact omul potrivit pentru a i-l da. După ce avea să-l scoată din joc, Patrick avea de gînd să se retragă.

Puse mîna pe telefon şi formă nouă pentru un fir cu exteriorul. Îşi revenise şi se apuca de treabă. Refacerea sa era aproape totală.

Robert părea schimbat. Ca şi cum faptul că fusese descoperit ar fi rupt firul subţire care îl ţinuse întreg. Pînă şi trupul lui părea schimbat.

Era apatic, părea mai gras, dezumfiat, oarecum. O privi pe Kate în ochi.

– Bethany a fost de vină. În sfîrşit, o văzusem pe Bethany.

Kate încuviinţă, fără să spună nimic.

– Am iubit-o atît de mult. Ea mi-a dat ideea.

– Cine e Bethany? întrebă Jenny încet.

– Mama mea, răspunse el continuînd să se uite la Kate.

– Ce legătură avea mama ta cu copiii?

El închise ochii.

– Le-am văzut pe femeile alea cum îşi tratau copiii. Erau ca ea. Aveau copiii ăia frumoşi şi nu-i mai voiau. Cînd puteau să-i gătească, să se joace cu ei, să-i scoată şi să-i arate lumii întregi, erau fericite. Dar, cînd copiii au început să gîndească, să aibă propriile păreri, mamele lor nu i-au mai vrut. Bănuiam ce făceau cu ei. Trevor a fost cel care m-a alertat, avînd comportamentul clasic al unui copil molestat. Sharon Pallister chiar mi-a spus ce se petrecea. Era

foarte deschisă. Nici nu-i păsa. Vedea în copil o cale de a face bani. Am trecut drept prietenul ei, dar, în final, am omorît-o. Ştiam c-o s-o fac, la un moment dat, dar nu ştiam cînd.

Vorbea cu o voce melodioasă.

– Totul a pornit de la Barker. El le-a luat pe aceste mame de mici şi le-a făcut ceea ce sînt. Eu n-am avut încotro, a trebuit să mă hotărăsc ce să fac. Dacă i-aş fi lăsat pe micuţi în acelaşi sistem, ar fi sfîrşit prin a fi molestaţi de toată lumea. Aşa merg lucrurile. La început, n-am vrut decît să le atrag atenţia. Am încercat să-i sperii pe agresori ca să nu mai facă ce făceau.

Jenny îl privi cu asprime.

– Aşa că ai intrat în casa Reginei, i-ai luat băieţelul şi l-ai dus pe o clădire care ştiai că urma să fie demolată?

Robert dădu din cap.

– Ah, da. Aveam cheile de la apartamentele lor, ale tuturor fetelor mele. Ele nu ştiau. Le-am făcut în timp, în eventualitatea că trebuia să arunc o privire cînd ele nu erau acasă. Am făcut-o de multe ori cu clienţii. Mulţi asistenţi sociali fac asta.

Mintea, încercînd să justifice un delict mărunt în faţa celor mai grave. Kate era uluită că îşi făcea griji pentru încălcarea eticii profesionale, cînd era vinovat de lucruri mult mai groaznice.

Dar el nu trăia în aceeaşi lume cu toţi ceilalţi. Acum nu mai era în rîndul lor.

– Îmi plăcea Regina, dar Suzy a atras-o. Era pe agenda mea cu lucruri de făcut. Ar fi trebuit s-o omor prima, dar n-am făcut-o. Suzy a luat acei copii şi i-a supus aceleiaşi degradări pe care mama o voia pentru mine. În toate o vedeam pe Bethany. Mă îmbrăcam ca ele – m-am îmbrăcat adesea în femeie. Le-am copiat hainele, coafurile, pînă şi mersul. Le cunoşteam mai bine ca oricine. Eram tot ce aveau.

– Unde e Bethany acum?

Robert închise ochii din nou şi oftă, scoţînd un şuierat slab din piept. Se întorsese în timp, în casa lui, aşteptînd cu nerăbdare să-şi vadă mama. Făcuse curăţenie lună şi pregătise o masă delicioasă. Salată de pui cu cartofi noi. O ruladă mare cu zmeură şi un platou cu brînză.

Îşi petrecuse ore în şir frecînd puiul cu usturoi şi cu sare. Apoi îl lăsase la marinat ca să fie aromat şi crocant. Îi plăcuse s-o aştepte. La telefon, vocea ei fusese atît de frumoasă, exact aşa cum şi-o amintea.

Cînd ea bătuse la uşă, el avusese impresia că inima îi va sări din piept de fericire. După toţi acei ani, se întorcea, era din nou cu scumpul ei fiu.

Dar timpul nu fusese blînd cu ea. O femeie supraponderală era în locul celei voluptuoase pe care o ţinea el minte. Pufăind şi respirînd şuierător, se plimbase prin casă criticînd totul, de la felul cum o decorase pînă la gustul lui vestimentar. Fusese un coşmar. Insistase să-şi vadă soţul şi, în cele din urmă, el o dusese sus.

Bethany stătuse la picioarele patului, bucurîndu-se de halul în care ajunsese soţul ei. Lui Robert i se păruse dezgustătoare acea parodie a femeii pe care o adorase odată. A femeii pe care o creasę din nou în confortul şi intimitatea propriului său dormitor.

Cu o voce plîngăreaţă, îi povestise cum viaţa ei fusese o porcărie, cît de nefericită fusese, răsuflarea duhnindu-i a ţigări şi coniac.

Apoi căzuse bomba.

Nu mai avea bani şi casa aceea valora ceva. Sublinie că, din moment ce nu divorţase niciodată de tatăl lui, avea dreptul la jumătate din ea şi o voia.

Avea nevoie de ea.

De fapt, după ea, o merita.

Robert fusese îngrozit atunci, îngrozit de ceea ce îi putea face lui şi vieţii sale. Voia să se întoarcă acasă. La bătrîneţe, o vedea ca un loc unde să se refugieze din infernul care devenise viaţa ei.

Toți acei ani o adorase de departe, dar, acum, vedea cu ochii lui ceea ce tatăl său realizase cu ani în urmă.

Era o tîrfă de ultimă speță, care şi-ar fi tîrît propriul copil în meseria ei. Acele îmbrățişări nevinovate pe care şi le amintea din copilăria lui nu mai erau atît de nevinovate. Bărbații care îi dăduseră bomboane şi mîngîieri erau văzuți de Robert, în sfîrşit, drept ceea ce erau în realitate. Parcă se aprinsese o lumină în mintea lui şi scosese în evidență toate amintirile pe care el le reprimase.

Acea caricatură de mamă îi spunea cît de mult îl iubise şi ce dor îi fusese de el. Cu cîtă nerăbdare aştepta să fie din nou cu el, după ce îl duceau pe tatăl lui la azil.

Vocea ei răguşită era un atac asupra urechilor sale sensibile şi mirosul trupului ei, pentru nările sale.

El refuzase, spunîndu-i că nici unul dintre planurile ei nu era posibil. Încercase să fie rezonabil, dar ea fusese sigură că va accepta. Îi spunea, nu îl întreba. Stătea în bucătăria lui imaculată şi îi spunea fiului ei ce hotărîse că va face el.

El se forță să-şi alunge imaginea din minte.

Ştia că atunci o înjunghiase. Era conştient de asta la un anumit nivel. Pînă în ziua aceea, alungase acel lucru din minte şi îl înlocuise cu amintiri mai plăcute. Cu cele în care era încă frumoasă, mirosea a mere şi îl iubea la nebunie. Cele pe care el le înfrumusețase de-a lungul anilor pentru a se potrivi cu stările lui de spirit şi cu jocurile pe care le juca cu sine însuşi.

De aceea le plăcea pe femeile de genul Reginei şi al lui Kerry şi al celorlalte tîrfe. Cînd îşi puseseră gurile rujate în poala lui, el fusese încă o dată aproape de mama lui. De aceea pe care o crease el, nu de cea care se afla în casa lui mirosind a degradare.

În cele din urmă, deschise ochii şi îi spuse lui Kate fără tragere de inimă:

– E în grădină, draga mea. Sînt cîteva acolo.

Kate era nedumerită.

– Cum adică?

Robert zîmbi copilăreşte în faţa naivităţii ei.

– Cîteva cadavre. Vezi tu, am obiceiul să-i omor pe cei care mă enervează. În plus, am mai luat cîţiva tineri din Soho şi i-am adus acasă. Bineînţeles că întotdeauna îmi părea rău după aceea. N-ar fi trebuit nici să mă gîndesc la aşa ceva, toţi erau atît de tineri. Dar, nu puteam să-i las să plece, nu? Nu puteam să-i las să spună cuiva despre mine, care eram un asistent social respectat.

– Vrei să spui că ai omorît un număr nedefinit de oameni şi i-ai îngropat în grădină?

El încuviinţă, dornic să ajute.

– Ah, da! O mulţime, zise apoi bătînd din palme vesel. O mulţime. Cei care mă jignesc sfîrşesc morţi.

Era atît de mulţumit de sine. Credea că le face o mare favoare povestindu-le acele lucruri.

La fel cum un copil spera să fie răsplătit pentru că spunea adevărul.

Jenny îl auzi pe Golding spunînd încet „Dumnezeule mare!"

– Sînt vreo cincisprezece oameni îngropaţi acolo. Femei, bărbaţi şi copii. Mi-a părut rău pentru copii – am fost foarte rău în ziua aceea, dar niciodată n-am putut să sufăr plînsul.

Robert se încruntă, gîndindu-se la ceea ce tocmai spusese.

– Totuşi, eu plîng tot timpul, la filme triste, din cauza lucrurilor pe care le citesc în ziare. Chiar şi din cauza lucrurilor pe care le-am făcut, zise el ridicînd din umeri. O să mă închidă, nu?

Nimeni nu-i răspunse.

– A trebuit să fac lucrurile alea, pentru că, dacă n-o făceam eu, o făcea altcineva. Ca şi cu copiii, ştiam că trebuie să-i ajut.

Era foarte sincer.

– Înţelegeţi, nu?

Îi implora din priviri să-i spună că făcuse ceea ce trebuia.

– Acum pot să beau o cafea, vă rog?

Kate încuviinţă şi Golding se ridică să o facă.

– Tatăl meu e bine? O să aibă cineva grijă de el în locul meu?

– Sigur că da. Se ocupă de el chiar în clipa asta.

Robert dădu din cap recunoscător.

– N-am fost foarte bun cu el. Nu era atît de rău cum a fost zugrăvit. Acum îmi dau seama.

Nimeni nu spuse nimic.

Toţi aşteptau să se descarce, ca să poată pune într-o ordine tot ce spunea.

Îşi roase unghia degetului mare, pierzîndu-şi calmul obişnuit.

– Am presimţit că tu o să mă descoperi, Kate. Se citea în ochii tăi... vedeau prin mine încă de la început. Aşa că te-am căutat în computer. Am citit despre Lizzy şi supradoza pe care a luat-o. A fost în evidenţa noastră un timp după încercarea de a se sinucide. Atunci, am ştiut că îţi dădeai seama ce simt. Că ştiai ce e aceea dezamăgirea. Că ai lupta pentru ceea ce crezi că e bine aşa cum am făcut şi eu. Cunoscuseşi personal o tîrfă şi îmi înţelegeai sentimentele de furie şi gelozie.

Se aplecă peste masă şi spuse cu o voce care se voia conspirativă, dar care, în realitate, fu şocant de tare:

– S-a culcat cu o mulţime de tipi şi a făcut un avort. Ştiai asta?

Kate îşi dădu seama că o ironiza şi închise ochii pentru a ascunde durerea care ştia că se citea în ei.

El ridică din umeri dezarmant.

– Iartă-mă, am dezvăluit cumva un secret? Gura asta mare o să mă omoare într-o zi, spuse el şi, apoi, rîse. Avem atîtea în comun, dar n-o să-ţi dai seama de asta decît peste mulţi ani, draga mea. Acum, după cafea, o să-ţi povestesc ce s-a întîmplat, cu adevărat, cu micuţa Lesley

Carmichael. Ştiu foarte-foarte bine, draga mea, doar am fost acolo.

Nu îşi putea stăpîni buna dispoziţie.

– Fă rost de un mandat. Cred că s-ar putea să afli exact ce trebuie să ştii despre Barker. El şi cu mine ne cunoaştem de mulţi ani. Dar vorbeşte cu Mavis. Ea o să-ţi spună toată tărăşenia. Ce prostie din partea mea să-ţi spun de Debbie, nu?

– Cum ai omorît copiii?

El redeveni serios atunci şi întregul trup îi deveni rigid.

– I-am adormit, draga mea. Nu-ţi face griji, n-au suferit deloc. Nu i-aş face niciodată rău unui copil cu bună intenţie. Cel puţin, nu atunci cînd sînt eu însumi. Cînd sînt mama lui..., zise el şi ridică din umeri din nou. Atunci am voie să fac ce vreau. Înţelegi ce vreau să spun?

Era viclean şi deştept, întotdeauna cu un pas înaintea gîndurilor lor.

– Nici măcar n-o să ajung la tribunal, dragii mei. Vor considera că n-am avut discernămînt, ceea ce e mare păcat, zău, spuse el strîmbînd din nas. Mi-ar fi plăcut celebritatea.

Îşi aranjă părul cu grijă.

– Acum am nevoie de un avocat. După ce-mi beau cafeaua, vreau să dau un telefon. Îmi daţi voie? întrebă el zîmbind şicanator. Nu uita să-i spui lui Barker că ştiu despre el, da?

Kate privi în ochii unui nebun.

Robert Bateman era atît de departe, încît nu avea să se mai întoarcă niciodată.

Ceea ce o înspăimînta mai mult decît orice era faptul că îl plăcuse cu adevărat.

Nu ştia exact ce spunea asta despre ea, dar o îngrijora foarte mult.

Jenny şi Kate băură cafea şi fumară cu el.

Ştiau că nu trebuia să încerce să scoată ceva de la el cu forţa.

Robert avea putere şi o ştia. Zîmbi cînd fu pus sub acuzare. Zîmbea tot timpul.

Dar, uneori, zîmbetul nu-i ajungea şi în privire.

Patrick Kelly se trezi simţind apăsarea buzelor lui Kate pe ale sale. Deschise ochii şi zîmbi. Luînd-o după mijloc, o trase în pat lîngă el, amîndoi rămînînd uimiţi de forţa lui.

Cînd o sărută şi el şi îşi plimbă mîinile pe trupul ei, ea se relaxă.

De asta avea nevoie. De contact uman. De dragoste. Înţelegere. Toate acestea făceau viaţa suportabilă.

Apoi, ea se desprinse din îmbrăţişare.

– Dacă vine cineva?

El zîmbi.

– De aceea am vrut să vin aici. Încuie afurisita aia de uşă şi vino încoace imediat.

Ea făcu ce i se spusese şi el se bucură peste măsură, pentru că vedea că ea avea nevoie de ajutor la fel de mult ca el, dacă nu chiar mai mult.

Ea îşi plimbă unghiile pe pieptul lui, privindu-l de parcă nu-l mai văzuse niciodată şi, deodată, lui i se făcu teamă. Ştia că e schimbat. Ştia că, în lumina rece a camerei de spital, părea pămîntiu şi bolnav.

Se uită la sînii ei, care ajunseră deasupra lui cînd ea se întinse să stingă lampa. În lumina slabă care venea prin uşa deschisă de la baie, se priviră în ochi.

– Te iubesc, Kate.

Ea zîmbi atunci.

– Şi eu te iubesc. Eşti sigur că eşti în stare?

El dădu pătura la o parte şi spuse răguşit:

– Se vede treaba că sînt în stare de ceva, fetiţo. Convinge-te singură!

Ea rîse senzual. Asta îi lipsise atît de mult. Se lăsă uşor deasupra lui, gîndindu-se la răni şi temîndu-se să nu-i provoace durere. El îşi săltă şoldurile şi o trase în jos, în acelaşi timp. Senzaţia fu şi de durere şi de extaz.

Ea îşi apropie faţa de a lui pentru a-l săruta şi îl simţi cutremurîndu-se. Atunci, înteţi ritmul mişcărilor şi ajunse la orgasm imediat după el.

După aceea, rămaseră îmbrăţişaţi şi, după tot ce se întîmplase în ultimele cîteva săptămîni, Kate Burrows se simţi, în sfîrşit, liniştită.

Patrick oftă fericit.

– Regulează-mă, Kate!

Ea îl privi în ochi.

– Credeam că tocmai am făcut-o.

El începu să rîdă şi ea i se alătură. Rîdeau de parcă ar fi fost cel mai caraghios lucru pe care îl auziseră vreodată.

– Însoară-te cu mine.

El crezu că nu auzise bine.

– Ce-ai spus?

Ea se desprinse din braţele lui şi îi mîngăie trupul uşor.

– Ai auzit bine, Patrick Kelly. Însoară-te cu mine.

– Eşti sigură că vrei asta?

Ea încuviinţă.

Apoi, o soră zdrăngăni clanţa şi ei începură să rîdă din nou. Fusese nevoie să retrăiască tensiunea despărţirii şi ieşiseră învingători.

Asta îi ţinuse împreună atîta timp şi, acum, ştiau cu certitudine că nimeni altcineva nu le-ar fi oferit liniştea pe care şi-o ofereau reciproc cu atîta uşurinţă.

27

– Te-ai descurcat bine, Kate.

Întregul trup al lui Ratchet părea să zîmbească. Era încîntat că se rezolvase cazul.

– Patrick ce mai face?

Ea simți o dorință teribilă de a-i spune să se ducă dracului o dată pentru totdeauna, dar se forță să zîmbească.

– E bine, spuse ea politicos. Ce veste aveai pentru mine?

Ratchet se bucură că ea nu forțase o conversație reală despre Kelly.

– E în legătură cu Barker. Se pare că a dispărut.

Trebuia să-i spună ceva ce nu știa.

– Crezi că i-o fi spus cineva ce se petrece aici? întrebă ea și superiorul ei clătină din cap.

– A dispărut de vreo săptămînă. Dar, din cauza serviciului său, nimeni n-a observat pînă acum, spuse el dîndu-i o foaie de hîrtie. Ai aici două adrese – a actualei și a fostei soții. Poți să stai de vorbă cu ele.

– Mulțumesc, domnule. Ah, Patrick vrea să știe cînd o să-i faci o vizită. Zice că vrea să discutați despre Smallbridge Holding.

Îl văzu pălind.

– Nu mi-am dat seama că ești director în afacere. Aproape că sîntem înrudiți.

Doamne, cît îi plăcu să-l vadă agitat.

Fiecare clipă petrecută în compania lui merita doar ca să vadă acest lucru.

Vîrînd hîrtia în buzunar, ieşi din birou.

Cinci minute mai tîrziu, se îndrepta spre casa lui Robert.

Cu cîteva ore în urmă, descoperiseră primele cadavre.

Lucrurile începeau să se limpezească, în sfîrşit.

Boris se uită la fotografia lui Kate din ziare şi fu impresionat, fără să vrea. Era o bună poliţistă, dar el tot mai credea că e coruptă.

Pentru Kelly. Ceea ce însemna că putea fi şi pentru el.

Cu cît se gîndea mai mult la acest lucru, cu atît îl atrăgea mai mult. Îi plăcea cum arată. Era ceea ce numea el o femeie sănătoasă. Sexi într-un fel subtil, dar şi sănătoasă era o descriere potrivită.

Hotărî că voia s-o cunoască şi să-i facă propunerea personal. Nu avea să-l refuze, avea să se asigure de asta.

Serghei îl privi pe binefăcătorul şi mentorul său cum răsfoi ziarele, căutînd alte fotografii ale femeii lui Patrick Kelly şi se întrebă dacă avea să încerce s-o folosească. Sigur ar fi fost logic. Ea era ridicată în slăvi de toată lumea în acel moment. Rezolvase un caz care şocase întreaga ţară – chiar întreaga lume.

Kate Burrows era celebră acum şi, în curînd, viaţa ei personală avea să intre sub lupă. Doar dacă nu cumva Kelly avea să aibă grijă să împiedice acest lucru.

Boris sorbi din cafeaua neagră şi tare. O savură închizînd ochii şi ţuguindu-şi buzele. Dar şi-o imagina pe Kate Burrows sub el, se vedea pe el făcînd dragoste cu ea.

Avea sentimentul că ar fi fost o experienţă foarte plăcută.

Maya stătea lîngă patul de spital şi rîdea.

– Numai tu puteai să fii împuşcat şi să arăţi mai bine ca oricînd!

Patrick știa că minte, dar era încîntat.

– la loc, fetițo. Vrei să bei ceva, o cafea, un ceai, altceva?

Ea clătină din cap.

– Nu, mersi.

– Am vrut să te văd în legătură cu accidentul meu, dar bănuiesc că ai ghicita asta deja, nu?

Ea încuviință.

– Știu că au fost rușii.

Patrick fu uimit de perspicacitatea ei. Maya afia totul, dar tocmai asta o ajutase să se mențină în vîrf atîția ani.

– Eşti fată deşteaptă.

– Nu deşteaptă, dragule. Băgăcioasă. Aşa se vorbea pe stradă, spuse ea ridicînd din umeri. N-a trebuit să întreb prea mult ca să afiu. Ai deranjat pe cineva. Sau vrei să reformulez? A fost aranjat în aşa fel încît să pară că ai deranjat pe cineva. Am încercat să te previn, mai ții minte? Fii atent la oamenii tăi, ți-am spus.

Accentul ei gutural era mai puternic, ca de fiecare dată cînd era agitată.

– Ştiai că Micky făcea afaceri murdare?

Ea dădu din cap.

– Nu puteam să mă implic, Pat. Eu însămi fac afaceri cu tînărul Boris.

El încuviință. Bănuise atîta lucru.

– O să-l scot din joc, spuse el rar.

Maya se gîndi puțin, după care încuviință.

– Bun. Pot să te ajut cu ceva?

– Sigur că poți. Trebuie să știu cîteva locuri pe care le vizitează frecvent. Să-i afiu mişcările. Poți să faci asta?

– Bineînțeles. Las' pe mine. În cîteva zile o să am tot ce vrei.

– Bine. Acum, ce mai faci, bătrînica mea?

Sporovăiră veseli despre nimicuri.

Cînd apărură surorile lui Patrick, Maya se pregăti să plece.

Privind în urma ei, el îşi aminti din nou că îmbătrîneau şi de promisiunea pe care şi-o făcuse sieşi de a se retrage după ce se termina totul.

Categoric, era prea bătrîn pentru asemenea lucruri. Nu-l mai captivau. Nimic nu-l mai captiva acum. În afară de Kate a lui.

Echipe de filmare şi ziarişti ocupau trotuarul din faţa casei lui Robert Bateman.

Kate îşi făcu loc printre ei, refuzînd orice comentariu, dar îşi periase părul şi îşi refăcuse machiajul în maşină. Întotdeauna trebuia să arăţi bine la televizor.

În grădina din spate, era o nebunie.

Doi poliţişti săpau cu grijă, punînd pămîntul în tăvi pentru a fi strecurat.

Era o muncă grea şi îndelungată, iar Kate voia să se termine cît mai repede cu putinţă.

Se aşeză pe un scaun pliant pentru a asculta ce descoperiseră deja.

– Avem un nou cadavru, doamnă, îi spuse un tînăr poliţist. N-o să vă vină să credeţi! Credem că e detectivul inspector Barker de la „Moravuri" din Soho.

Kate păru aproape comic surprinsă. Poliţistul o conduse spre un sac şi desfăcu fermoarul.

Era Barker, într-adevăr.

– Vedeţi? Încă mai are legitimaţia în buzunar.

– Se ştie cum a murit?

– Se pare că a fost înjunghiat. Leila o să vă spună mai multe după ce o să-l examineze. Sînt cadavre peste tot. Bateman le-a aruncat unele peste altele şi a pus pămîntul la loc. Drumul e atît de pustiu acum, încît nu erau prea mulţi vecini care să vadă. Practic, putea să facă ce voia.

– Aţi găsit copiii?

– Nu încă.

– Bine, spuse ea şi intră în casă.

Aceasta era răscolită sistematic.

– Aţi găsit ceva? întrebă ea intrînd în sufragerie.

Joanna Hart încuviinţă, cu o expresie întunecată.

– Uitaţi-vă aici.

Erau casete video.

– Toţi copiii sînt pe ele. Dumnezeu ştie de unde le avea, zise ea dezgustată. Şi mai avem ceva interesant.

Kate o privi pieziş.

– Ce anume? întrebă ea aproape fiindu-i groază de răspuns.

– Suzy Harrington arătîndu-le copiilor ce vrea să facă. Am prins-o. Nu mai poate să zică nimeni nimic.

Kate închise ochii fericită. În sfîrşit, pusese mîna pe ea! Acum, că Baker dispăruse din scenă, putea s-o aresteze, dar, dacă aveau şi dovezi, totul era rezolvat.

– Dă-mi-le să le duc la secţie. Vreau să le vizionez şi să fac rost de un mandat cît pot de repede.

Nu putea să-şi ascundă bucuria. Evident, Suzy fusese creierul operaţiunii. Acum puteau afla cine o finanţase şi, mai important, cine distribuia casetele.

Privi în jur şi simţi un moment de satisfacţie pentru o treabă bine făcută. Patrick se însănătoşea şi viaţa devenea tot mai uşoară. În sfîrşit, simţi că era o lumină la capătul unui tunel foarte lung şi foarte întunecat.

Boris ieşi din club. Aflîndu-se într-o cafenea de vizavi, Willy vedea totul foarte bine. Bîndu-şi cafeaua, observă un tînăr care îi zîmbi şi el îi aruncă o privire încruntată, în schimb.

Una dintre privirile lui cele mai înspăimîntătoare. Deja comandase de băut şi se aşezase într-un loc bun, cînd îşi dădu seama că localul era plin de homosexuali.

Se lăsă pe spate şi se uită la numărul maşinii lui Boris. Exista posibilitatea să fie înregistrată pe o adresă, deşi avea presimţirea că aceasta era a unei firme.

Serghei scruta strada, ceea ce îl făcu pe Wiily să fie puţin nervos.

Ridică ziarul şi se prefăcu că se uita la sînii de la pagina trei. Tînărul zîmbi din nou şi Willy cochetă cu ideea de a-i trage o palmă.

Ghicindu-i gîndurile, celălalt lăsă privirea în jos şi continuă să-şi bea ceaiul cu gheaţă.

Păcat; îi plăceau bărbaţii mai în vîrstă şi urîţi. Erau întotdeauna atît de recunoscători.

Cînd BMW-ul se desprinse de bordură, Willy se ridică, aruncă o hîrtie de cinci lire pe tejghea şi traversă spre club. Înăuntru îl văzu pe Pascal şi cei doi îşi zîmbiră.

– S-a dus la casa lui din Paddington. Sigur sînt mai multe femei acolo.

Willy clătină din cap.

– Femeile uşoare fac întotdeauna necazuri. De-aia ajung pe stradă. Majoritatea vor atenţie.

Pascal era de acord.

– Vrei o bere? îl întrebă apoi.

Willy încuviinţă şi îl urmă în zona barului. În lumina rece a zilei, localul arăta urît şi mirosea a bere şi fum de ţigară vechi.

– O adevărată cîrciumă.

Lui Willy nu-i plăcuseră cluburile nici în tinereţe. Imaginea degradării îl enervase totdeauna. Faptul că ştia că, aşa urît cum era, încă mai putea agăţa, îl deprimase mereu, cînd alţii erau încîntaţi.

Willy era bucuros că o avea pe Maureen. Era o comoară de femeie şi, poate, chiar avea să se însoare cu ea. Avea toate calităţile pe care le voia el.

Gătea bine, era nostimă şi îi plăcea să facă sex. Ţinea şi la fiul ei, ceea ce îl uimise.

Duane îi amintea de sine cînd era mai tînăr. O haimana care căuta afacerea cea mai bună.

Aşa cum erau majoritatea băieţilor de cartier.

Cînd totul avea să se termine, Willy avea să cumpere o casă frumoasă pentru toţi trei, într-o zonă mai bună. Dar avea să aducă decoratori profesionişti.

Oricît ar fi iubit-o pe Maureen, n-ar fi lăsat-o singură prin magazine.

Avea să-l ia şi pe băiat sub aripa lui. Duane avea statura necesară pentru a oferi protecţie sau poate chiar pentru a colecta cîteva datorii.

– Tot mai crede că Patrick o să-i lase clubul? întrebă Willy şi Pascal încuviinţă.

– E teribil. Are atîta tupeu. Vine aici plin de el şi ia banii fără să zică nimic. E un rus dobitoc şi abia aştept să văd că primeşte ce merită, să fii sigur.

Apoi, adăugă mai încet, de parcă ar mai fi fost cineva de faţă:

– Ştii că Patrick tot mai plăteşte facturile? zise el clătinînd din cap din cauza acelei situaţii. Facturile tot mai vin pe ordinul de plată fixă al lui Patrick Kelly. Nu e culmea obrăzniciei? Vine, îi ia afacerea, e cît pe ce să-l omoare pe om şi continuă să-l jupoaie de fiecare bănuţ. Îţi spun eu, Willy, nenorocitul ăla trebuie pus la punct.

El oftă.

– Eu cum stau? Nu pot să fac nimic şi el ştie asta. Mă ocup doar de socoteli. N-am fost niciodată genul de erou, aşa cum ştii foarte bine. Dar pînă şi mie mi-a venit să-l iau la palme uneori.

Willy încuviinţă.

– Calmează-te, Pascal, ce dracu' În cîteva zile, o să se rezolve.

– Maya a fost din nou aici aseară. Numai zîmbete. Fac o afacere împreună, sînt gata să pun mîna-n foc. Ia un plic la fiecare trei zile. Dar se ştie că se ocupă cu afacerea muierilor aduse din Europa. Ar trebui să vezi cîteva din cele pe care le-a adus să danseze aici. Ar trebui să poarte frînghii, nu şireturi. Parcă sînt de la aruncarea ciocanului. E inutil să-ţi mai spun că n-au fost cele mai agreate dansatoare care le-am avut vreodată. Una dintre ele s-a oferit să facă sex oral în văzul tuturor. Nu ne trebuie aşa ceva, indiferent de cîtă protecţie crede Boris că se bucură. De

asemenea, în ultimele zile, a pus o mulțime de întrebări despre Kate Burrows. Cred că are ceva idei în direcția asta. Nu trebuie să fii foarte inteligent ca să-ți dai seama pentru ce o vrea, nu? E polițistă și are multe relații.

Pascal rîse.

– Dacă ar ști ce fac, m-ar omorî. Dar Patrick e un vechi prieten și nu pot să mă gîndesc întîi la mine în problema asta. Orice s-ar întîmpla, trebuie neapărat să-l văd pe Boris dispărînd de-aici. Acum e ceva personal, cum știi foarte bine.

Fără să-și dea seama, Willy duse mîna la pulpe.

Rănile nu se vindecaseră complet și îl dureau foarte tare.

Îi aduceau aminte de fiecare dată cînd se trezea de ce era în stare rusul.

– Nu poți să-i furi pîinea unui om și să te aștepți ca prietenii lui să stea și să se uite. Dacă Boris își închipuie chestia asta, înseamnă că e și mai prost decît am crezut.

Willy dădu din cap aprobator.

– Ce treabă are Maya cu el?

– Aducea droguri pentru Micky, așa că bănuiesc că face același lucru și pentru ei. De-aia a vrut să scape de el. A aranjat să fie lichidat Leroy, știu asta, pentru că Harry Price și Dicky Campbell au făcut-o. Ziceau că avea o casă tare în Docklands. Eu n-am avut nimic cu Leroy, era un găinar.

Tăcură amîndoi, gîndindu-se la ce se întîmplase, după care Pascal spuse încet:

– Patrick o să rezolve treaba asta, nu?

Willy încuviință.

– Nu-ți face griji, emice. O să aibă el grijă. Ai vreo adresă pe- aici?

Pascal zîmbi.

– M-am gîndit c-o să întrebi asta, spuse el [illegible]ținînd un carnețel ieftin pe care i-l dădu lui Willy. Asta-i tot ce am. Dar sînt cîteva adrese acolo. Și cîteva numere de telefon

pe care le-am luat de pe factura de telefon. Poate o să fie de folos.

Willy era încîntat. Întotdeauna ştiuse că Pascal era de încredere.

– Ai făcut bine, amice. Ar trebui să plec acum, să nu vină cineva să ne vadă stînd la o şuetă.

– Nu-ţi face griji. Toate camerele sînt închise, am avut eu grijă. Sîntem în siguranţă. În plus, Boris crede că mi-e prea teamă ca să fac ceva. Se crede de neînvins, deşi cred că ar trebui să fie atent la mîna lui dreaptă. Acel Serghei e inelul larg din lanţul lui, iar el nu poate sau nu vrea să vadă asta. Înţelegi ce vreau să spun, nu? Accept ideea că est-europenii sînt o forţă de temut, dar trebuie să priceapă că n-o să stăm cu mîinile în sîn, aşa cum erau obişnuiţi în ţara lor. Om fi noi bandiţi, dar sîntem bandiţi englezi. Trebuie să însemne ceva, nu?

– Aşa e, amice. Am plecat.

Willy ieşi din club bătînd uşor micul casetofon din buzunar. Voia ca Patrick să audă cu urechile lui. Aveau multe lucruri la care să se gîndească.

Evelyn puse receptorul în furcă oftînd. Uitîndu-se în jur, pe holul îngust, observă zugrăveala cojită şi covorul uzat. Patrick voia să strîngă toate lucrurile şi să se mute înapoi în casa lui, lucru pe care ea era foarte tentată să-l facă. Dar ştia că fiica ei trebuia să ia acea hotărîre.

Evelyn ştia că Patrick e un bandit. Nu folosea niciodată cuvîntul „infractor" cînd se gîndea la el.

După părerea ei, nu era cuvîntul potrivit pentru el, deşi ştia că era folosit de mulţi alţii. Îl considera mai degrabă un bandit simpatic.

La urma urmei, aşa cum spusese el mereu, afacerile lui erau legale. Poate că nu erau ceea ce numea ea respectabile, dar erau legale.

Simţi un imbold de a strînge tot şi de a se întoarce în confortul casei lui, cu sau fără fiica ei.

Era destul de sinceră pentru a recunoaşte că apartamentul ei din casa lui o atrăgea. Avea de toate acolo, de la Sky TV pînă la un mic bar foarte bine aprovizionat. Era ca şi cum ai fi stat la un hotel de lux.

Dar, mai important, acolo îşi văzuse fiica mulţumită, în sfîrşit. După ani de zile de economisit bani şi de muncă pe brînci, fusese relaxată şi fericită, cînd, pentru prima oară în viaţa ei, un bărbat adevărat avea grijă de ea.

Evelyn rîse în sinea ei.

Kate ar fi explodat, dacă i-ar fi spus aşa ceva. Feminismul era bun şi frumos pentru cele care şi-l permiteau, dar majoritatea femeilor care aveau o droaie de copii şi un salariu prost aveau nevoie de un bărbat, astfel că, pentru ele, feminismul nu era întotdeauna o soluţie.

Kate nu înţelesese asta niciodată. Era descurcăreaţă, dar, uneori, Evelyn se întreba ce ar fi făcut fiica ei dacă ea nu s-ar fi mutat acolo şi n-ar fi avut grijă de casă şi de Lizzy.

Femeile de carieră care aveau familii se descurcau numai cînd altcineva îşi asuma responsabilităţile lor de mame. Fără ajutorul mamei ei, Kate s-ar fi descurcat foarte greu.

Sincer vorbind, fiica ei plătise casa şi se descurcase foarte bine. Îşi făcuse o carieră. Dar, numai datorită lui Evelyn, fusese posibil totul.

Acum se întrebă ce ar fi trebuit să facă. Kate ar fi făcut un scandal monstru, dacă ar fi strîns lucrurile, aşa că trebuia să fie diplomată.

Dar, dacă fiica ei nu era atentă, putea să se trezească înapoi, în punctul de unde pornise. Pentru că Patrick era un om dintr-o bucată şi nici tot feminismul din lume nu avea să schimbe asta. Dacă el voia ca ea să se întoarcă acasă, aşa cum spusese, Kate asta trebuia să facă.

Evelyn privi pe fereastra sufrageriei şi îi văzu pe ziarişti care căutau să afle tot mai multe despre femeia detectiv care distrusese o reţea de pedofili şi prinsese un criminal în serie.

Poate ar fi trebuit să folosească acest lucru ca scuză? În acelaşi timp, îşi dădu seama că, dacă s-ar fi aflat despre Kate că locuia în casa unui cunoscut gangster din Soho, n-ar fi făcut-o mai simpatică publicului, şefilor sau colegilor ei.

Numai la asta trebuia să se gîndească.

Evelyn se gîndi din nou la camerele ei superbe şi oftă. Îi era dor de ele.

Se duse înapoi la bucătărie şi privi în jur. De multe ori se simţiseră bine mîncînd acolo, trei generaţii de femei împotriva lumii. Acum, recunoştea, în sfîrşit, că începuse să îmbătrînească. Voia confort, linişte şi multă odihnă.

Suzy Harrington era deja la secţia de poliţie din Grantley cînd sosi Kate; tînăra era îmbrăcată ca o directoare de şcoală şi nefardată. Kate o lăsă şi se duse în biroul ei.

– A spus ceva? o întrebă ea pe Jenny.

– Nici o vorbă. A zis doar că vrea să te vadă numai pe tine. Se pare că are o veste pentru tine.

– Ziariştii au văzut-o cînd a venit?

Jenny ridică din umeri.

– Habar n-am. Presupun că da. A venit cu o limuzină.

– Glumeşti!

– Se întîmplă ceva aici. Ori o să vorbească şi o să vrea să cădem la învoială, ori o să scape. Eu aş paria pe a doua variantă.

– Pînă cînd o să audă de casete, bineînţeles. Atunci, o să fie a noastră. Încă n-are de unde să ştie că le avem. Abia aştept să-i văd mutra cînd o să-i spunem!

Kate arăta bine în ziua aceea şi o ştia. Patrick era pe calea cea bună şi ea rezolvase cazul, ajungînd pe prima pagină a ziarelor. Avea toate motivele să arate şi să se simtă excelent.

– Să cîntăm după ureche, Jen, să vedem ce are de spus şi, după aceea, s-o luăm prin surprindere cu casetele. Vreau s-o văd speriată.

Jenny rîse.

– Parcă nu asta vrem toţi?

Cinci minute mai tîrziu, stăteau în faţa ei. Suzy le privi calmă, ochii ei ascunzînd secrete.

– Domnişoară Burrows, cred că ar fi timpul să stăm de vorbă. Mi- am adus avocatul şi va sta aici pe tot parcursul discuţiei, dacă eşti de acord.

Zîmbea acum şi Kate o văzu pe fata care ar fi putut să fie, dacă i s-ar fi permis să aibă o copilărie. Acest lucru o deprimă şi entuziasmul începu s-o părăsească.

– Aş vrea să instalăm un televizor şi un video, dacă eşti de acord.

Suzy încuviinţă amabilă. Kate ştia că îşi închipuia că o făceau pentru a înregistra ceea ce avea să spună ea şi nu-i spuse altceva.

Ieşi din nou, făcînd-o pe Suzy să aştepte, pentru a o enerva.

Bău două ceşti de cafea şi fumă tot atîtea ţigări înainte să se întoarcă în camera de interogatoriu, cincisprezece minute mai tîrziu.

Aparatele fuseseră instalate într-o altă încăpere, unde îi aduseră pe Suzy şi avocatul ei, un bărbat mic de statură şi în vîrstă îmbrăcat într-un costum ieftin. Ea văzu aparatele şi zîmbi ca o cunoscătoare.

– Fără înregistrare, la început, te rog, spuse ea calmă, de parcă ar fi fost stăpînă pe situaţie.

– De ce? întrebă Kate cu o voce plictisită care nu-i scăpă nici lui Suzy, nici avocatului Millan.

– Pentru că vreau să-ţi văd întîi reacţia la ce o să spun.

Era un răspuns corect şi Kate acceptă.

– Te previn, însă, Suzy, că avem dovezi şi te vom pune sub acuzare.

Ea nu răspunse cîteva secunde, ci doar continuă să zîmbească mulţumită de sine.

– Bun, începem? întrebă Kate pe toată lumea.

– Sînt gata oricînd, spuse Suzy.

– Atunci, ce-ar fi să ne spui de ce ai venit aici astăzi? începu Jenny cu o voce plină de sarcasm.

– Vreau să cădem la învoială...

– Nici vorbă, o întrerupse Kate. Avem dovezi video care te incriminează.

– Nu m-ai lăsat să termin, nu, domnişoară Burrows?

Kate o privi suspicioasă. Ceva nu era în regulă acolo. Fata părea prea sigură de sine. Sigur avea un as în mînecă.

– Voi spune tot ce ştiu în schimbul unei sentinţe minime. Ai face bine să accepţi, pentru că am ceea ce vă trebuie atît de mult. Ştiu cine a filmat copiii, cine a editat casetele şi, mai important, cine e distribuitorul.

– I-auzi! Şi vrei să-ţi garantăm o şansă, nu? spuse Jenny.

– Prietena ta învaţă repede, nu, Burrows? spuse Suzy aprinzîndu-şi o ţigară. A studiat în acelaşi loc ca şi tine, Kate?

Atunci, îşi dădură seama că ceva nu era deloc în regulă. Fata se juca cu ele, cînd, ţinînd cont de ceea ce aveau contra ei, ar fi trebuit să tremure de frică.

– Deci, cine e acest domn sau această doamnă? întrebă Kate cît putu de calmă, dar Suzy ştia că începuseră să se neliniştească.

Făcu ochii mari.

– Vrei să spui că nu ştii?

– Ai de gînd să arunci totul în cîrca lui Barker? spuse Kate cu o voce scăzută. Numai că te asigur că n-o să ţină.

Suzy îşi termină ţigara, unghiile ei lăcuite cu o culoare foarte deschisă semănînd cu cele ale unui copil pe degetele lungi şi subţiri. Exceptînd faţa, arăta superb. Fiecare parte a corpului era perfectă, de la mîini şi sîni, pînă la picioare. Doar de la gît în sus se dezamăgea pe sine.

Se uită de la una la alta.

– Chiar nu ştii, nu? spuse ea zîmbind triumfătoare şi Kate abia se abţinu să nu o lovească. Credeam că ştii deja,

adăugă Suzy clătinînd din cap a neîncredere.

– Ştim foarte multe, blufă Kate.

– Dar, domnişoară Burrows, sigur trebuie să ştii cine e în spatele afacerii! La urma urmei, trăieşti cu el, nu?

Kate simţi o gheară strîngîndu-i inima chiar în timp ce îşi spunea că nu avea nici un motiv s-o creadă pe fata aceea.

– La ce te referi?

– La distribuitor, bineînţeles. E Patrick Kelly.

Kate ţîşni de pe scaun şi ocoli masa într-un timp record, înfigîndu-şi mîna în faţa fetei. Senzaţia pe care o avu cînd degetele i se afundară în carnea moale era minunată.

Cînd Suzy căzu de pe scaun şi se prăbuşi pe podea, Kate simţi nişte mîini trăgînd-o. Era atît de furioasă, încît părea o nebună. Lovi cu picioarele în timp ce Suzy era la pămînt. Fu nevoie de trei poliţişti şi de Jenny ca să o tragă mai departe de ea.

– Nenorocită dezgustătoare! N-o să mă ataci aşa, auzi?

Kate auzi groaza şi şocul în propriul glas şi se urî pentru asta.

– Rahat ce eşti!

Suzy se ridică în capul oaselor, ameţită. Se uită la avocatul ei şi spuse cu o voce încîntată:

– Vreau să depun plîngere.

Kate o privi cum se ridică de jos cu greu şi se rezemă de masă ca şi cum ar fi avut dureri. Dar continua să zîmbească.

– Credeam că ştii, domnişoară Burrows. Îmi dau seama că trebuie să fi fost un şoc, mai ales după ce a fost împuşcat recent şi tot tacîmul.

Kate nu mai era ţinută de nimeni acum.

– Ar fi bine să aduci dovezi în sprijinul acestei afirmaţii.

Suzy îşi luă ţigările şi se uită la Jenny cînd răspunse.

– N-aş fi venit altfel, nu?

– Minţi. Ştii asta şi o voi dovedi. Pot s-o dovedesc, zise Kate.

Suzy zîmbi iarăşi.

– Zău? Mai vedem, spuse ea trecîndu-şi o mînă peste faţă. Înţeleg că vrei să-ţi aperi iubitul. De aceea nu te-am ajutat pînă acum. Ştiam că nu pot să-ţi spun nimic despre el, zise ea, după care îşi privi avocatul. Am ştiut că n-o să fiu crezută.

Domnul Millan scoase nişte hîrtii din servietă.

– Am aici o declaraţie în care se afirmă că Patrick Kelly este distribuitorul.

Kate se uită la individul acela în costum ieftin şi clătină din cap nevenindu-i să creadă că se întîmpla aşa ceva.

Jenny o răsuci cu forţa şi o împinse afară.

– Voi depune plîngere, domnişoară Burrows, poţi să fii sigură de asta.

Rîsul lui Suzy îi răsună lui Kate în urechi cînd ieşi din încăpere.

28

– Eşti o proastă, Kate! spuse Ratchet cu o voce plină de furie şi stînjeneală. Nu trebuia să ridici mîna asupra ei. Ai făcut exact ce-a vrut ea.

Kate era conştientă de asta, nu trebuia să i-o spună caraghiosul acela.

– Ce naiba te-a apucat? Acum sînt într-o situaţie imposibilă. Nu numai că depune plîngere, dar mai şi insinuează că tu trebuia să fi ştiut totul. Nu pot decît să te suspend pînă la finalul anchetei. În viaţa mea n-am mai fost într-o situaţie atît de jenantă.

– În cazul ăsta, hai să ne facem griji pentru dumneata, nu? Asta e problema, de fapt? Dumneata şi felul în care treaba asta îţi afectează viaţa? Numai că eşti una cu Patrick Kelly şi cu afacerile lui legale, nu? spuse Kate întorcîndu-i spatele cu dispreţ şi ieşi din încăpere.

Jenny o aştepta în birou.

– Nu-mi vine să cred, Jen!

Ea clătină din cap cu tristeţe.

– Ştiu că nu asta voiai să auzi, Kate, dar ar putea Kelly să fie implicat în aşa ceva?

Kate o privi în ochi. O stare de deprimare o învălui acum ca o manta.

– Niciodată n-o să cred una ca asta. Indiferent de ce altceva ar fi vinovat, în nici un caz n-ar putea să participe la aşa ceva.

Jenny nu-i putu susține privirea și Kate simți o tristețe imensă.

– Ascultă, Jen, mi-aș pune și capul pentru ce-am spus acum. Patrick are defectele lui și sînt o mulțime. Nimeni nu știe asta mai bine ca mine. Dar niciodată, absolut niciodată, nu s-ar implica în așa ceva.

Jenny tot nu putu să se uite la ea.

– De fapt, nu știi cu adevărat în ce e implicat, nu? spuse ea încet. Fii sinceră. Avea clubul ăla și tu nu știai nimic, ai uitat?

– Cu tot respectul, Jenny, un club de striptease e legal în țara asta, așa că nu cred că, dacă ești proprietarul unuia, ești în mod automat un adept al pornografiei infantile. Sau poate crezi că eu sînt o idioată și el chiar e distribuitor de literatură pedofilă. Știa că anchetez cazul ăsta și pe mamele care și-au lăsat copiii să participe la treaba asta. E de mirare că nu le-a prevenit pe toate, nu? Dumnezeule, Jen, e incredibil că tu chiar crezi că el e implicat în asta, cînd știi ce nenorocită e Suzy și că e deja conectată cu oamenii lui Ratchet. Am fost avertizați s-o lăsăm în pace, ai uitat? Gîndește- te, Jen, nu ți se pare deloc ciudat?

Jenny nu-i răspunse și tăcerea ei îi spuse lui Kate tot ce voia să știe.

Luîndu-și geanta, ieși din birou și părăsi clădirea. În mașină, simți înțepăturile lacrimilor, dar erau lacrimi de furie. De furie și dezamăgire. Se părea că asocierea ei cu Patrick îi aducea mai multe necazuri decît și-ar fi închipuit vreodată.

Sună telefonul mobil. Era Golding.

– Am o copie a declarației ei, doamnă. O puteți avea oricînd doriți.

Kate zîmbi. Bucuria de a avea un prieten fu copleșitoare.

– Adu-o la spital și o să vedem ce are Patrick de spus, zise ea, după care închise.

Ajutorul venea din locurile cele mai ciudate.

Îl displăcuse atît de mult pe Golding şi, totuşi, Jenny, care locuise cu ea în casă şi îi devenise prietenă, se îndoise de ea. Crezuse că încerca să-şi acopere iubitul. Viaţa îţi dădea lovituri şi niciodată nu se ştia din partea cui venea ultima.

Ei bine, avea să afle adevărul. Indiferent ce avea să afle, cel puţin, avea să ştie adevărul. O dată pentru totdeauna.

Ieşi din parcarea secţiei de poliţie cu un scrîşnet de roţi care îi dădu satisfacţie şi porni direct spre spital.

– Termină, Kate. Trebuie să vadă cineva ce porcărie e totul.

Ea stătea pe pat, strîngîndu-i mîna.

– Trebuie să aibă ceva ca să meargă atît de departe. Trebuie să aibă ceva concret; altfel n-ar îndrăzni. Cel mai rău a fost că a rîs de mine. A fost ceva calculat.

Trase aer în piept.

– Ai fost implicat vreodată în vreun fel de distribuire? Dacă ai fost amestecat în realizarea de filme porno sau ai finanţat asta, trebuie să ştiu acum, Patrick.

El îşi trecu o mînă peste faţă. Aproape că se aşteptase la acea întrebare şi ştia că trebuia să-i dea un răspuns sincer.

– Sînt băgat în atîtea afaceri, încît n-aş putea să jur că cineva nu face ceva cu banii furnizaţi de mine fără să ştiu. Îmi pare rău, draga mea, nu pot să-ţi spun ce vrei să auzi, pentru că, sincer, nu ştiu. Prin intermediul clubului, aş putea să fiu trecut pe hîrtie pentru tot felul de lucruri despre care habar n-am.

Kate se aşteptase să audă aşa ceva, dar nu era deloc mai uşor. Cel puţin, era sincer. Îi era recunoscătoare pentru acest lucru.

– Golding are declaraţia ei. Trebuie să fi turnat cîteva persoane ca să facă totul mai credibil. Cînd o să ajungă aici, o să vedem dacă recunoşti vreun nume.

El încuviință.

– Îmi pare nespus de rău pentru asta, Kate. Crezi c-o să mă aresteze?

Ea ridică din umeri.

– Pune-l pe doctor să spună că eşti prea slăbit ca să poți fi interogat şi lasă totul în seama mea. O să văd ce pot face.

El zîmbi slab.

– Ce schimbare, să lucrăm împreună.

– Ca să fiu sinceră, aş prefera să nu fie cazul.

– Măcar i-ai tras una destul de zdravănă ca s-o țină minte? Sper că da, Kate. Pare s-o merite de mult.

Kate oftă.

– Nu pot să rîd, Patrick. După ce am fost atît de mulțumită în ultimele zile, acum trebuie să ies din nou dintr-o groapă murdară şi adîncă. Eram grozavă. Pusesem mîna pe Suzy, chiar dacă Ratchet îmi spusese s-o las în pace, pentru că are prieteni sus-puşi. E înregistrată pe casetă cu copiii ăia, arătîndu-le ce vrea să facă. Dumnezeu ştie cum a făcut Robert rost de ele. Nici nu mai pot să vorbesc cu el acum, pentru că am fost suspendată din cauza faptului că mi-am ieşit din fire cu Suzy.

Patrick se simți groaznic. Încă o dată, Kate era anchetată din cauza lui. Era timpul să se adune şi să înceapă să iasă amîndoi din porcăria aceea, înainte ca visele lui legate de retragere şi de căsătoria cu Kate să se ducă naibii.

Willy intră în camera de spital mîncînd dintr-o pungă de cartofi prăjiți.

– E-n regulă, Pat? întrebă el aşezîndu-se cu grijă pe un scaun.

– Tot te mai doare?

Willy încuviință, strîmbîndu-se.

– Boaşele mele, Pat. Au încasat o bătaie zdravănă.

Patrick nu putu să nu zîmbească şi rîse şi Willy.

– Eşti un prieten bun, Willy Gabney. Cel mai bun.

Willy era stînjenit.

– Termină cu prostiile, Patrick, şi spune-mi ce se-ntîmplă.

El îi explică despre Suzy Harrington şi ce păţise Kate.

Willy fu uluit.

– Cum ai putea fi implicat în toate astea?

Patrick ridică din umeri.

– Habar n-am şi nu recunosc nici unul din numele pe care le-a menţionat în declaraţie. Cineva face o porcărie imensă şi numele meu e în capul listei suspecţilor. L-am pus pe Tarbuck să le spună o poveste. Nu sînt doar suspect, aş putea fi chiar arestat. Dar n-o să vină aici cu mandat.

Willy se încruntă.

– Trebuie să fie Duggan, Pat. Făcea tot felul de afaceri. Nu era nici o adresă, nimic?

Patrick clătină din cap.

– Zice doar că dădea filmele unei terţe persoane, pe care nu o cunoştea, care, la rîndul său, se pare că mi le dădea mie, ca să le distribui. Că eram protejat, pentru că aveam o iubită în poliţie. Aiurelile obişnuite, dar cam asta e ideea.

Willy îşi termină cartofii.

– Numai Duggan poate fi, mormăi el. Dacă eşti implicat fără să ştii, şi este posibil, ţinînd cont de ce ştim acum, înseamnă că Boris trebuie să ştie ceva, nu? El deţine puterea acum. Ceea ce mi-aduce aminte de motivul pentru care am venit. Am fost la club şi am stat de vorbă cu Pascal.

Clătină din cap din nou, consternat.

– Boris ăsta e un mare ticălos, Pat. Lasă ca facturile clubului să vină în continuare pe numele tău, în timp ce el ia toată crema. Trebuie aranjat bine şi eu sînt exact omul potrivit pentru asta. Am cîteva numere de telefon şi adrese de la Pascal. Cred că s-ar putea să fiu nevoit să-l omor pe

rusul ăsta nenorocit, Patrick. Nu poți să spui că n-am motiv, nu? L-am respectat ca om de afaceri, dar chestia asta e prea de tot. Trebuie pus la punct.

Patrick era de acord cu ce spunea Willy, dar nu era atît de sigur că voia ca vechiul său prieten să se implice în așa ceva.

– O să-l aranjez eu, așa că nu-ți mai face griji. Dă-i adresele și numerele lui Billy Baines să le verifice. E de încredere. După aia mai vedem, bine?

După aceea, puse mîna pe telefon și formă numărul lui Ratchet.

– Tocmai mi-a venit o idee, Willy. Cred că o să cer să mi se întoarcă un serviciu.

Robert Bateman se uită la Kate uimit.

– Credeam că nu mai ești implicată.

Ea își dădu seama că el știa ce se întîmplase și se întrebă cine îi spusese: polițiștii sau avocatul lui?

– E un interogatoriu legal?

Kate nu răspunse și el zîmbi.

– Înțeleg, zise apoi și sorbi dintr-un pahar cu suc de mere. E tot ce pot să beau acum. Ce vrei să știi?

Ea se așeză în fața lui și își aprinse o țigară.

– Cum ai pus mîna pe casetele alea, cele în care apare Suzy?

Îl văzu zîmbind viclean și își ținu răsuflarea.

– Ți-am spus, am chei de la multe apartamente. Inclusiv de la cel al lui Suzy Harrington.

– Unde sînt cheile?

– Ah, dar te grăbești, nu?

– Absolut, Robert. Și, în clipa asta n-am prea multă răbdare, așa cum ți-ai dat seama, probabil.

El își dădu părul pe spate cu acel gest feminin pe care Kate ajunsese să-l cunoască atît de bine.

– Liniștește-te, Katie.

Ea se săturase.

– Robert, ai fost destul de nebun ca să faci ce-ai făcut, dar nu chiar atît de nebun încît să nu-ţi mai aminteşti. Cum să-ţi explic? Dacă mai continui să te joci cu mine, vin şi-ţi trag un pumn în cap! Nu-i o ameninţare deşartă. Întreab-o pe Suzy de ce sînt în stare cînd mă enervez. Aşa că spune-mi ce vreau să ştiu şi te las în pace.

Robert părea să se amuze.

– Ce vrei să ştii exact, draga mea?

– Cine distribuia filmele?

Expresia lui blîndă fu înlocuită imediat de una de uimire.

– Chiar vrei să spui că nu ştii?

Kate închise ochii şi murmură o rugăciune că el nu avea să-l implice pe Patrick. Dacă el şi Suzy aveau acelaşi avocat, Kate era terminată. Ratchet îşi pusese pielea în joc permiţînd ca acea discuţie să aibă loc. Nu că ar fi deranjat-o, dar, dacă ar fi venit pînă acolo ca să afle că Robert era în cîrdăşie cu Suzy, ar fi fost o catastrofă.

– Distribuitorul era un tip recrutat recent. Suzy s-a dus la vechiul ei prieten şi mentor, Lucas Browning, bineînţeles. Eu ghicisem deja că avea să-l folosească.

– De unde ştiu că e adevărat?

Robert îşi îndreptă umerii şi spuse cu blîndeţe:

– N-ai cum. Îţi spun asta pentrú că m-ai întrebat, draga mea. Mi- ai plăcut, Kate. Mi-ai plăcut mult. Crede-mă că e adevărat, mi-a spus Suzy. Îi spusesem deja că ştiam tot. Ea a crezut că şi eu făceam parte din operaţiune. Îi spuneam despre copii care consideram că erau potriviţi pentru genul ei de ofertă. Mame care aveau probleme, cu datorii sau care erau nişte gunoaie.

Lui Kate nu-i venea să creadă.

– Chiar i-ai dat unii dintre copiii pe care spui că-i protejai?

El încuviinţă.

– Sînt îngrozitor, nu? Vezi tu, uneori, gîndesc într-un fel, îi iubesc pe copii şi vreau să-i ajut, iar, altă dată, gîn-

desc cu totul altfel. Aşa că îi spuneam şi, apoi, priveam de pe margine. Mi-e ruşine să spun că îmi plăcea, zise el spăşit. Barker fusese la ea. Am aşteptat să iasă din apartamentul ei înainte să-l abordez. Fusese şi la Sharon Pallister. Am omorît-o la puţin timp de la vizita lui. Trevor mi-a spus tot ce voiam să ştiu. M-am gîndit să fac în aşa fel încît să pară că Barker o omorîse, dar nu m-am ostenit. Deja omoram pe oricine cum şi cînd aveam chef.

Oftă, după care continuă grav:

– Ştii ce e cel mai rău, Kate? După ce omori o dată, e din ce în ce mai uşor. Ciudat, nu? Cineva ar trebui să scrie o lucrare despre asta. Mi-a plăcut atît de mult, încît simţeam nevoia iar şi iar. Aş omorî şi acum, dacă mi s-ar oferi ocazia, dar să nu mă citezi cu asta, draga mea. Simţeam că fac ceva, că scap lumea de gunoaie, aşa că aveam dreptatea de partea mea.

Rîse şi clătină din cap.

– Întotdeauna am vrut să fac bine.

O luase razna din nou. Kate îl văzu cum deschise gura mare şi, practic, rîse în hohote.

– Chiar ai făcut toate astea, Robert?

El se opri din rîs şi tăcu din nou. Parcă cineva răsucise un buton şi îl oprise.

– Cine ştie, Katie? spuse el încet. Cine ştie ceva cu adevărat?

După aceea, izbucni în rîs din nou şi ea plecă după puţin timp, cu rîsul lui răsunîndu-i în urechi, iar ochii lui fanatici îi rămaseră întipăriţi în memorie.

Se părea că, acum, după ce fusese prins şi era închis, nu mai trebuia să ţină firele legate. Era nebun, ea ştia acest lucru, şi îi plăceau jocurile, tocmai motivul pentru care ea nu putea să creadă cu adevărat ce spusese pînă cînd nu investiga personal.

Cînd trecu pe lîngă Golding, acesta o ignoră şi ea se bucură. Învăţa jocul. La sfîrşit, avea să fie un bun poliţist, era sigură de asta.

Ieşi din clădire cu capul sus, dar avu nevoie de toată forţa pentru a o face.

Evelyn se dusese la spital şi Kate era bucuroasă să aibă casa numai pentru ea. Urcă să facă un duş şi să se schimbe şi, fără să se gîndească, intră în camera lui Jenny şi privi în jur.

Toate lucrurile ei dispăruseră. Haine, cosmetice, tot.

Kate fu teribil de dezamăgită. Înţelegea faptul că Jenny nu voia să fie implicată locuind cu ea acum, dar Kate se aşteptase măcar să-i spună în faţă că avea să plece. Simţi că i se face greaţă din cauza dezamăgirii.

În timp ce făcea duş, auzi uşa de la intrare deschizîndu-se şi, bănuind că se întorsese mama ei, se înfăşură într-un prosop şi coborî scara.

Doi bărbaţi erau în hol. Îl recunoscu pe Boris imediat cum deschise gura.

– Domnişoară Burrows, mă bucur să te cunosc, în sfîrşit.

O măsură din cap pînă-n picioare şi Kate rămase ca o statuie, cu o mînă pe balustradă şi cu ochii mari de furie şi teamă.

– Cum aţi intrat aici?

Slavă Domnului că nu-i tremura vocea. Trebuia să fie calmă.

El zîmbi degajat. Era un zîmbet şiret, care îl făcu să pară mai puţin frumos.

– Te rog să nu-mi insulţi inteligenţa întrebîndu-mă ceva atît de banal. Eu pot să intru oriunde, domnişoară Burrows. Sau pot să-ţi spun Kate?

– Poţi să-mi spui cum vrei, dar trebuie să te informez că ai intrat în casa mea fără permisiune şi, acum, te rog să pleci.

Serghei decise că o plăcea.

Era neliniştită, evident. Faptul că era aproape goală le oferea un avantaj psihologic asupra ei.

Oamenii complet îmbrăcaţi aveau o tendinţă mai mare să fie curajoşi; era unul dintre primele lucruri pe care le învăţase de la Boris. Dezbracă-ţi adversarul. Îl laşi fără încredere în sine şi, implicit, fără puterea de a gîndi.

El zîmbi uşor. Nu o vedea pe Kate acoperindu-se cu propriul rahat într-un efort de a compensa lucrurile. Asta făceau bărbaţii de obicei cînd erau dezbrăcaţi şi umiliţi.

Era singurul lucru pe care îl puteau face pentru a se apăra. Nimeni nu voiasă atingă fecalele altuia, aşa era firea omului.

Kate se uită la cei doi bărbaţi. Bătăile inimii îi erau atît de puternice, încît îi răsunau în cap. Era înspăimîntată şi ştia că nu trebuia s-o arate.

Pentru prima oară, îşi dori să-l mai fi avut pe Benjamin Boarder în preajmă.

– Ce vrei? întrebă ea cu un tremur în glas şi ştiu că cei doi îl sesizară.

– Doar să vorbesc cu dumneata. Atît, spuse Boris ridicînd mîinile pentru a părea mai puţin ameninţător. Te rog, îmbracă-te şi o să discutăm.

Kate rămase nesigură lîngă scară. Picioarele i se înmuiaseră de frică şi nu era sigură că se putea mişca.

– Vreau să pleci imediat din casa mea, domnule Stravinski. Dumneata şi gorila dumitale, spuse ea uitîndu-se încruntată la Serghei, după care se întrebă dacă nu cumva mersese prea departe făcînd pe femeia dură.

Boris rîse uşor.

– Îmbracă-te şi noi o să ne punem ceva de băut, zise el, după care scoase telefonul din priză şi i-l dădu lui Serghei. Am încredere că n-o să foloseşti mobilul în dormitor. Grăbeşte-te, n-am prea mult timp.

Kate se duse înapoi în dormitor şi îşi puse un halat gros care era al mamei ei. Coborî din nou în cîteva secunde.

– Ia loc, te rog, îi spuse Boris.

– Nu-i nevoie să-mi oferi un loc în propria mea casă. Acum spune ce vrei şi pleacă.

– Am nevoie de ajutorul dumitale, domnişoară Burrows. Vreau să faci pentru mine ce faci pentru domnul Kelly.

Kate îşi îngustă ochii.

– Poftim?

Serghei o plăcea tot mai mult cu fiecare clipă. Era curajoasă, trebuia să recunoască. Cunoştea bărbaţi care s-ar fi bîlbîit de frică numai dacă l-ar fi găsit pe Boris în casă.

– Insinuezi că aş face ceva ilegal pentru domnul Kelly? Dacă da, trebuie să te contrazic imediat. El şi cu mine sîntem parteneri numai pe plan personal, nu şi în afaceri. Îmi pare rău, ai fost greşit informat şi nu-mi place că ai făcut această afirmaţie fără să ai nici o dovadă.

Boris clătină din cap ca şi cum s-ar fi aflat unui copil recalcitrant.

– Dă-mi voie să reformulez, domnişoară Burrows. Vei lucra pentru mine cum şi cînd îţi voi cere eu. Înţelegi ce-ţi spun? întrebă el cu o voce aspră acum şi cu un accent mai puternic din cauza furiei.

Kate îl privi în ochi. Era, într-adevăr, un bărbat superb. Bănui că acest lucru era folosit adesea în avantajul lui.

– Înţeleg, domnule Stravinski, dar mă tem că trebuie să-ţi refuz oferta. Acum, dacă nu te superi, sînt foarte ocupată.

Vocea îi era încă puternică, deşi ea tremura din tot corpul.

– Se pare că nu mă înţelegi, domnişoară Burrows. Asta nu e o ofertă. Îţi spun că, acum, lucrezi pentru mine.

Kate îşi dădu seama după vocea lui că nu era în măsură să refuze ceea ce i se cerea. El se afla la capătul răbdării şi ea ştia deja de ce e capabil. Înghiţindu-şi mîndria, spuse cît putu de demnă în halatul mamei sale:

– Înţeleg perfect, domnule Stravinski. Acum, dacă eşti atît de amabil să pleci, mă voi gîndi la ce ai spus. Dar, de astăzi, sînt suspendată din funcţie. Sînt sigură că poţi verifica dacă vrei. Am atacat o suspectă la interogatoriu.

Boris o privi cu un amestec de uimire şi respect.

– Aşa că nu cred că vă mai pot fi de folos pe viitor nici dumitale, nici domnului Kelly, zise Kate tremurînd de frică. Domnilor, vă rog încă o dată să plecaţi, pentru că am multă treabă.

Boris zîmbi.

– Domnişoară Burrows, acum lucrezi pentru mine. Ţinem legătura.

Kate nu-i răspunse şi el plecă urmat de Serghei. Ea se prăbuşi pe canapea, cu inima încă bătîndu-i cu putere şi cu picioarele înmuiate de spaimă. Un necaz nu vine niciodată singur era o vorbă a mamei ei care o enervase de-a lungul anilor. Totuşi, în ultimele zile, îşi dăduse seama că asemenea clişee puteau fi adevărate.

Se îmbrăcă şi plecă în cinci minute.

Patrick o ascultă fără s-o întrerupă nici măcar o dată.

– Pare să creadă că sînt coruptă. Că am fost pentru tine. Patrick, m-a ameninţat fără s-o spună în cuvinte.

El încuviinţă, înţelegînd. El însuşi le făcuse acelaşi lucru oamenilor de multe ori.

– Lasă totul în seama mea, Kate. O rezolv eu.

– Ce-o să faci, o să-l ameninţi şi tu? spuse ea cu o voce scăzută şi temătoare.

– Bineînţeles că nu, prostuţo, spuse el rîzînd. Pur şi simplu, o să-i dau de înţeles că n-o faci şi gata. O să înţeleagă ce-i spun.

Kate se uită în ochii lui albaştri şi obosiţi şi, pentru un moment, regretă că îi sporise povara pe care ştia că o poartă deja.

– Îmi pare rău, Pat. N-am făcut bine că ţi-am spus, nu?

– Ba sigur că ai făcut bine. E un ticălos nenorocit, aşa cum Willy mi-a spus deja astăzi. Trebuie să-i zic cîteva, Kate. Trebuie neapărat. Altfel, nenorocitul ăla o să mă calce în picioare pe mine şi pe ai mei. Rezolvă-ţi problemele tale şi eu o să le rezolv pe ale mele, bine?

Ea încercă să zîmbească.

– Am vorbit cu ticălosul ăla de Ratchet, continuă el. I-am zis ce cred despre el şi ce trebuie să facă acum. E un poliţist corupt în Ministerul de Interne care poate să rezolve treaba asta, draga mea, aşa că nu-ţi mai face griji. Dar cred că ar trebui să ştii că, după ce se vor termina toate astea, am de gînd să mă retrag şi, poate, ar trebui să faci şi tu la fel.

– Chiar o să renunţi la tot?

El îi auzi neîncrederea în glas.

– Ştiu că am mai spus-o de multe ori, dar, de data asta, vorbesc serios, Kate. Nu mai am puterea necesară. Uită-te unde am ajuns, imobilizat aici, la un pas de a fi arestat, ascunzîndu-mă după un doctor cu toane. Merit mult mai mult, iubito.

Asuda şi Kate ştia că e obosit şi că încă nu se simţea destul de bine ca să se ridice din pat măcar.

Mai ştia şi că putea să creadă toate acele lucruri cînd stătea în pat, dar, cînd avea să fie pe picioare, avea să fie cu totul altceva.

Îşi păstră gîndurile pentru ea, însă.

– Mi-ar plăcea să renunţ la serviciu acum, Patrick. Azi mi-am dat seama că e ceva în neregulă cu ţara asta şi cu cei pe care oamenii îi caracterizează ca fiind criminali. Robert Bateman n-o să fie judecat niciodată. Va fi considerat bolnav psihic, chiar dacă se ţine de jocuri. Ah, nu neg că e nebun, dar are o nebunie calculată la care recurge numai cînd îi convine. Totuşi, va fi internat într-o clinică frumoasă de boli mintale, cu un regim blînd şi acces la majoritatea lucrurilor de care se bucură oamenii de afară, de la computere la mîncare de fastfood. E asistent social, aşa că îşi cunoaşte drepturile. Iar eu muncesc de mă spetesc şi sînt suspendată pentru că ar trebui să înghit mizeriile unora ca Suzy fără să protestez în nici un fel. M-a provocat intenţionat, a folosit singurul lucru care ştia că mă va face să-mi pierd cumpătul. Şi eu am căzut în capcană. Mi-am distrus cariera şi credibilitatea din cauza unui gest nesăbuit.

Vocea ei era atît de tristă, încît Patrick, în starea sa slăbită, simți că-i venea să plîngă.

– O s-o rezolvăm noi, Kate. Nu-ți mai face griji, la naiba, zise el morocănos.

Ea auzi cît de epuizat era. Îl sărută uşor pe buze şi îl îmbrățişă cu putere.

– Te iubesc, Patrick Kelly.

– Şi eu te iubesc, fetițo, ştii asta. Ceva bun tot a ieşit din asta – cel puțin, ştim amîndoi în cine putem să avem încredere.

– Te rog, fă-te bine mai repede, Patrick.

– Mă simt mai bine pe zi ce trece, iubito, spuse el părînd mult mai încrezător decît se simțea.

Trebuia să-l pună la punct pe rus şi, apoi, să se pună iarăşi pe picioare. Trebuia să se facă din nou cunoscut ca fiind Patrick Kelly, gangster nemilos. Trebuia să se asigure că era din nou numărul unu, ca să poată respira mai uşor, să înceteze să-şi mai facă atîtea griji.

Dar nu-i spuse acest lucru lui Kate. Ştia că e destul de îngrijorată şi aşa.

Surorile lui apărură atunci şi Patrick se bucură să le vadă. Nu era sigur că mai rezista mult dacă mai vorbea cu Kate.

Fără să vrea, o băgase în bucluc şi trebuia s-o scoată de acolo cît mai repede cu putință.

Boris Stravinski îl supărase rău de tot acum. O deranjase pe iubita lui Patrick. Chiar şi numai pentru atît, avea să plătească scump.

29

Golding şi Kate stăteau într-o maşină parcată în East London.Era trecut de ora unu dimineaţa şi străzile erau zgomotoase, pline de tineret. În aer se simţea miros de ceapă, ulei şi fum de eşapament. Kate privi cum o adolescentă pe jumătate dezbrăcată era fugărită de trei tineri. Ţipetele ei erau asurzitoare şi, totuşi, nici o perdea nu se clintea.

Golding bău puţină cafea şi înjură încet.

– N-are mai mult de treisprezece ani şi uitaţi-vă la ea. Numai sîni şi picioare, atrăgînd tot ce poartă pantaloni. Ce ai putea să faci cu o asemenea fiică? zise el dezgustat. Ceea ce mă enervează e că, atunci cînd puştoaica dispare sau e violată, părinţii ei se aşteaptă ca noi să rezolvăm totul. Dar, uitaţi-vă, doamnnă. E un accident care stă să se întîmple. Stricată mică!

Kate nu răspunse. Ştia cum era cînd aveai o fiică de vîrsta aceea care se comporta exact la fel. Observă cum celelalte fete o îndemnau.

Avea să le ofere un subiect de conversaţie şi avea să-şi facă o reputaţie pentru toată viaţa. Cel mai rău era că, probabil, ea nu era la fel de rea ca celelalte. Doar că nu avea înţelepciunea de a ţine pentru ea tot ce făcea.

Părinţii ei credeau că e în pat, acasă la vreo prietenă. La fel crezuse şi ea de multe ori.

Probabil că fata se pricepea să mintă la fel de bine ca

Lizzy. Ea crezuse că fiica ei era acasă la prietene sau oriunde spunea Lizzy că se duce; nu avusese nici un motiv să se îndoiască de ea. Asta li se întîmpla părinților. Voiai să-ți crezi copiii și o făceai.

– În curînd, o să intrăm. Vreau să-l prind la fix, îi spuse ea lui Golding.

Tînărul polițist încuviință. În lumina slabă, părea chiar drăguț și Kate se întrebă dacă avea vreo iubită. Nu era genul de om căruia să-i pui întrebări personale. Sau poate că ea avea impresia aceea, pentru că nu se gîndise niciodată că el ar fi putut avea o viață în afara serviciului.

– Ți-ar plăcea să ai copii? îl întrebă ea deodată.

El se uită la ea și rîse.

– Am deja doi băieți. De trei ani și de un an. Sînt niște neastîmpărați, spuse el zîmbind și lui Kate îi fu ruşine că nu știa de ei.

– Nici nu știam că ești însurat.

El își trecu o mînă peste gură și zîmbi.

– Nu sînt însurat. Trăiesc cu o tipă.

Kate nu răspunse.

– Nu știu dacă vreau să mă leg. Ea vrea să se căsătorească, dar eu nu sînt sigur.

Kate se răsuci în scaun și spuse cu sinceritate:

– Ai doi copii cu tipa asta, dar nu vrei să te legi. Îmi pare rău, dar mai legat de-atît nu poți să fii. Din punct de vedere financiar, ești legat de ea pentru tot restul vieții.

Golding se gîndi la vorbele ei și, după cîteva clipe, spuse încet:

– Bănuiesc că și ăsta e un mod de a privi lucrurile.

Kate deschise geamul și lăsă să intre aer curat.

– Nu-mi da atenție, nu sînt în cele mai bune toane.

– E de înțeles, zău așa, doamnă. Dar eu unul cred că felul în care v-au tratat e cam deplasat. L-ați prins pe Bateman și ați mirosit-o pe Harrington. Ar fi putut să fie mai toleranți.

Pe Kate o bucură nespus loialitatea lui.

Era ceva neaşteptat şi, cu atît mai importantă din acest motiv.

– Eu unul cred că Patrick Kelly e ca lumea. Nu e tocmai un gangster, nu? La urma urmei, e un om de afaceri. În fond, cunosc poliţişti care fac afaceri murdare. De exemplu, Maretta de la Harcourt. E un hoţ, cumpără puşcăriaşi, bea cu spărgătorii de bănci. Se crede cine ştie ce. Dar l-am mirosit de mult timp. Se laudă cu relaţiile lui din lumea interlopă. Crede că asta îl face să fie cineva.

– Poate că el aşa simte, zise Kate. Eu îl consider pe Patrick un simplu om. Încerc să uit ce face. Şi aşa, tuturor le face plăcere să- mi amintească!

Golding rîse.

– Ratchet face pe el, zise el. Am auzit că e anchetat de CIB.

Kate nu răspunse un timp.

– Şi eu am fost în situaţia asta, spuse ea, în cele din urmă. Nu- l invidiez.

Golding rîse din nou, de data aceasta, mai tare.

– Chestia e, pe cine o să toarne ca să-şi salveze pielea?

Kate se hotărî să ţină minte acea remarcă pentru mai tîrziu.

– Cum se face că auzi atît de multe şi obţii atîtea informaţii?

– Pentru că, la fel ca majoritatea poliţiştilor, am relaţii şi în afara casei. De vreo doi ani, mă văd cu o tipă pe nume Rochelle. Acum lucrează la CIB. Este doar secretară, dar poate să afle orice. E o expertă în computere.

– Partenera ta ştie despre ea?

El ridică din umeri şi spuse nonşalant:

– Ce credeţi? Diane a mea e o fată bună şi o mamă excelentă, dar, între noi, n-a fost niciodată o mare iubire. Cred că ea simte asta. De aceea a apărut cel de-al doilea fiu. N-a fost planificat.

Kate nu răspunse, ci doar îi păru foarte rău pentru o

femeie pe care nu o cunoştea şi care încerca să se agaţe de un bărbat care nu avea să fie al ei niciodată. Cunoştea sentimentul. Golding semăna cu Dan, în afara faptului că el avea etică profesională.

– Dacă poţi, nu-i face rău lui Diane.

– Singură îşi face rău. Mă cunoaşte şi ştie cum sînt. Mai ştie şi că n-o să mă schimb niciodată. Ca în seara asta, chiar lucrez, deşi nu e tocmai pentru poliţie. E o favoare, pentru că eu consider că n-aţi fost tratată corect, iar eu sînt loial, din acest punct de vedere. Loial, nu fidel – e o diferenţă. Dar o mint că trebuie să supraveghez ceva pe timpul nopţii şi ea n-are de unde să ştie dacă spun adevărul sau nu, nu-i aşa? Nu-i fac rău intenţionat.

Kate nu găsi un răspuns în faţa unei asemenea sinceriţăţi. Şi, într-adevăr, era loial, i-o dovedise ei înseşi.

– Jenny a renunţat la caz astăzi, continuă el. Ştiaţi?

Ea clătină din cap.

– A plecat în altă parte, la alt caz. Abia aştepta să plece din Grantley. Şi, să fim sinceri, cu preferinţele ei sexuale, ştie că nu se poate băga în nici o porcărie.

– Şi-a apărat pielea doar.

Dar, chiar în timp ce vorbea, Kate încă mai simţea durerea provocată de gestul aşa-zisei ei prietene. Jenny nici măcar nu se sinchisise să dea un telefon sau să lase un bilet pentru Kate sau Evelyn. Nimic.

Tăcură o vreme, uitîndu-se la puştii care se ispiteau unii pe alţii.

– Cît e ceasul?

Golding mîji ochii pentru a se uita la ceas în lumina slabă.

– Aproape două.

– Hai să mergem să vedem ce aflăm.

Lucas era prost dispus. Fata care era cu el îl călca pe nervi. Numele ei era Janine şi avea cincisprezece ani. Lucra pentru el de un an şi jumătate, dar acest lucru îşi lă-

sase amprenta asupra ei, deşi ea nu-şi dădea seama încă. În timp ce ea vorbea, el o măsura. Era destul de înaltă şi avea oase mari. Pielea ei avea paloarea asociată cu a sta treaz toată noaptea şi a dormi ziua. De asemenea, avea obişnuitele vînătăi şi zgîrieturi care păreau caracteristice prostituatelor.

Ştia că o făcea în maşini; era un fel de semn micuţ, nedureros, dar foarte vizibil, care se făcea în acel domeniu. Vînătăi pe fluierul piciorului de la urcat şi coborît din maşini de tot felul şi în jurul gîtului de la faptul că erau ţinute strîns de bărbaţi în interiorul strîmt al vehiculului. El recunoştea aceste lucruri şi se întrebă cum de fetele nu le observau.

Janine mai avea şi unghiile roase şi mîinile aspre ale unei fete care făcea trotuarul. Cînd arătau de şaisprezece ani sau chiar mai mult, nu mai avea timp pentru ele; nu mai cîştiga bani serioşi de pe urma lor şi nu le mai păstra decît pe cele care simţea că erau uşor de stăpînit. Pe celelalte le vindea unei reţele de proxeneţi pe care o avea în Londra şi în sud-est. Foarte rar, o fată din nord era trimisă aproape de casă, dacă ea cerea acest lucru, dar numai atunci cînd vremurile cînd putea aduce bani frumoşi erau trecute.

Lui Janine îi plăcea să fie prostituată. Crescînd într-un regim de „soap"-uri şi filme proaste, credea că e ceva nemaipomenit. Credea că faptul că se culca cu bărbaţii pentru bani o făcea să le fie superioară oamenilor care respectau legea. Şi nu era singura; multe fete de vîrsta ei credeau la fel. De fapt, aşa cum spunea Suzy, dacă n-ar fi fost tîrfe plătite, s-ar fi regulat cu iubiţii prietenelor şi cu soţii vecinelor, după ce stăteau cu copiii acestora. Erau un gen de femei, cele care făceau bani serioşi.

Acum, Janine stătea acolo şi îl plictisea de moarte, încercînd să-l convingă de faptul că încă mai putea să facă treabă bună.

În nici un caz.

– Ascultă-mă, Janine. Arăţi oribil.

Lucas şuiera şi tuşea, scuipînd într-o batistă murdară.

Întregul lui trup imens se zdruncină cu fiecare expectorare.

– Doamne, Lucas, eşti scîrbos!

Nici vocea, nici cuvintele ei nu i-o făcură mai simpatică. Lucas îi trase o palmă puternică şi ea simţi mai multă uimire decît durere.

– Ticălos gras, nu sînt obligată să mai suport asta.

Dar vocea îi era mai scăzută; era speriată. Şi avea toate motivele să fie speriată, ştia asta. Lucas putea să te facă să dispari, dacă voia, şi ea ţinea minte mereu acest lucru.

– Vreau doar să continui..., scînci ea acum.

– S-a terminat, bine? Ştiu că umbli pe stradă. Ai fost avertizată să n-o faci şi, totuşi, ai făcut-o. Dacă eşti prinsă şi dusă la şcoala de corecţie? Ce faci atunci? Pentru că se poate întîmpla asta, să ştii, şi eu nu te ajut. Eşti prea periculoasă, sari în ochi. Uită-te la rochia ta, la vocea ta, spuse el dînd din mîinile grase. Arăţi ca o tîrfă adolescentă, draga mea. Exact ceea ce eşti. Ochii îţi sînt morţi deja, te droghezi şi pielea ţi s-a urîţit. N-aş putea să te dau nimănui. Nu pentru bani serioşi, oricum. Peste cîteva luni, o s-o sugi pentru zece lire.

Janine o făcea deja, dar cerea cincisprezece lire – încă mai avea puţină mîndrie. Dar nu avea să recunoască asta în faţa lui.

– Aş arăta foarte bine în uniformă de şcoală, ca atunci cînd am făcut pozele alea.

Lucas dădu ochii peste cap şi spuse printre dinţi:

– Mă enervezi. Cum ţi-ai aşternut, aşa o să şi dormi, scumpo, dar mica noastră asociere s-a încheiat.

Ea îngenunche în faţa lui.

– Lasă-mă să te fac să te simţi bine, să-ţi arăt că încă sînt cea mai bună. Încă mă mai pricep.

El o privi. Încă mai avea faţa netedă, dar îmbătrînea cu fiecare zi care trecea. Avea o culoare pămîntie; dinţii îi erau oribili din cauza vomei şi drogurilor, iar trupul îi era total dezagreabil.

Peste trei ani, avea să fie ori moartă, ori bolnavă, cu siguranţă.

– Foloseşti prezervative?

Ea ezită înainte să răspundă, ceea ce îi spuse lui tot ce voia să ştie.

– N-ai învăţat nimic de la mine, nu?

Ea îşi umezi buzele crăpate şi el văzu spuma albă din colţuri, care îi spuse că lua droguri în prostie.

– Te rog, Lucas, nu vreau să fiu singură.

Vocea ei păru foarte tînără acum, dar nu îl înduplecă. N-o mai voia. Dar ar fi putut să mai ia ceva bani pe ea.

– Ştiu un tip, un negru pe nume Marcel, dar te previn, e foarte al naibii. O privire aiurea şi bagă cuţitul în tine fără să stea pe gînduri.

Văzu cum i se lumină privirea şi oftă în sinea lui. Era o tîrfă de stradă, categoric. Voia un protector, pe cineva pentru care să lucreze.

Cineva căruia să-i dea banii ei cîştigaţi cu greu. Cineva nou care să abuzeze de ea. Şi, dacă individul era dur, ea se putea minţi singură că nu avusese încotro, cînd nu vrusese decît să se distrugă.

Era ceva de rîs, de-a dreptul.

Dar Marcel avea s-o placă. El vedea potenţial acolo unde Lucas nu vedea decît un gunoi dezgustător.

Fiecare cu gusturile lui. Iar cei doi se potriveau de minune. Lui Marcel îi plăcea să maltrateze femeile, iar lui Janine îi plăcea frica asociată cu bărbaţi de genul lui şi al lui Marcel. Avea impresia că îi dădeau o anumită identitate.

– Dă-mi telefonul.

Janine zîmbi încîntată şi îi dădu mobilul. Lucas îl sună pe Marcel şi încheie tîrgul.

– O să vină să te ia peste o oră, zise el după care îşi desfăcu picioarele zîmbind. Poţi să exersezi cu mine. Marcel o să vrea o demonstraţie şi ar fi bine să fii la înălţime, fetiţo, altfel nu te ia.

Ea se uită la membrul său flasc.

– Să faci o treabă bună, fetiţo. În clipa asta, n-aş putea să ridic nici un deget.

– Să-mi scot ţîţele?

Lucas o trase de păr spre el.

– Ah, nu! E destul de rău că trebuie să-ţi văd mutra urîtă.

Golding şi Kate se opriră în faţa uşii lui Lucas. Kate apăsă pe clanţă, dar uşa nu se deschise. Atunci, Golding se răsuci şi lovi uşa cu piciorul, izbind-o de perete cu putere.

Ajunseră în sufragerie în cîteva secunde. Ceea ce văzură îi făcu să încremenească.

– La dracu'! spuse Golding dezgustat.

Janine îi privi din locul unde se afla, pe podea, şi Lucas încercă să-şi acopere corpul grotesc cu halatul.

– Cine dracu' sînteţi?

Încă mai avea un ton autoritar, deşi era vizibil tulburat. Păreau poliţişti, mai ales femeia. Aceasta se uita la fată ca şi cum n-ar mai fi văzut în viaţa ei o tîrfă.

– Cine sînt eu? Sînt cel mai mare duşman al dumitale, domnule Browning, asta sînt, zise Kate. Vreau să ştiu cum se numeşte această persoană evident minoră pe care am văzut-o făcînd sex oral cu dumneata în clipa cînd am intrat.

Lui Janine îi mirosea a bucluc. Bucluc mare. Se uită la Lucas, căutînd protecţie şi văzu că acesta pălise îngrozitor.

Undeva, în adîncul sufletului, acest lucru îi făcu o nespusă plăcere.

– Ridică-mă şi ajută-mă să mă îmbrac.

Vocea lui Patrick era ameninţătoare, dar Willy se menţinu pe poziţie.

– O să te ridic pe naiba! Eşti bolnav şi o să te odihneşti. Boris nu pleacă nicăieri.

Patrick se ridicase deja pe jumătate din pat şi durerea i se citea pe faţă.

– Uită-te la tine, te porți ca un copil. Acum întinde-te la loc și lasă-mă să-ți așez pernele.

– Te previn, Willy. Cînd zic că vreau să mă ridic, vreau să mă ridic, spuse el și, chiar în timp ce vorbea, se întindea la loc.

Își simțea capul ca și cum ar fi fost strîns într-o bandă de oțel. Tot trupul îi asudase.

– Nu-nțelegi ce-ți spun? Nenorocitul ăla de rus a fost acasă la Kate. A intrat frumos și a amenințat-o. Vrea să-l ajute, dobitocul!

Vocea lui Patrick era din nou amenințătoare și Willy știu că trebuia să facă ceva.

– Urcă-ți fundu' înapoi în pat, Patrick Kelly, altfel jur că-ți trag una în bărbie, vorbesc serios.

Patrick sesiză îngrijorarea din glasul prietenului său și oftă din nou.

– Trebuie să rezolv asta o dată pentru totdeauna, Willy. Nu pot să-l las să facă ce vrea. A fost destul de rău cînd m-a împușcat. Pe mine, Patrick Kelly. Nebun nenorocit. Pentru asta aș mai fi putut să am răbdare, dar acum nu. În nici un caz n-o să-l las să scape pentru chestia asta. Dacă o înghit acum, o să mă trezesc că mă dă la o parte ca să se culce în patul meu. Trebuie să am o discuție cu el.

– O să ai, Patrick. Dar cînd o să te simți mai bine. Ai suferit un șoc puternic și, în momentul ăsta, nu poți să striveşti nici măcar o boabă de strugure, cu atît mai puțin să te răfuiești cu el și să suporți ceea ce presupune asta. Peste cîteva zile s-ar putea să fii pe picioare, dar, pînă atunci, stai liniștit.

Patrick știa că prietenul său avea dreptate, dar și că trebuia făcut ceva cît mai curînd. Știa exact ce urmărea Boris, iar Kate trebuia să cedeze, dacă voia să rămînă în viață. Boris Stravinski era o brută, în ciuda înfățișării și a vorbirii sale cultivate. Putea să se îmbrace ca un fotomodel masculin, putea să arate ca unul, dar era uns cu toate alifiile și asta îl speria pe Patrick.

Kate nu avea încotro, decît să facă ce voia Stravinski. Dar el ştia că ea nu avea să privească lucrurile aşa. Credea că ar fi putut să refuze şi, atunci, ar fi descoperit de ce era în stare rusul.

Kate ştia că Boris pusese ca el să fie împuşcat, dar era încă destul de naivă ca să-şi închipuie că faptul că era femeie l-ar fi împiedicat pe rus să-i facă ceva. De asemenea, era bună din fire şi nu şi-ar fi folosit cunoştinţele în mod greşit pentru nimeni. Patrick însuşi aflase asta cînd o rugase să se uite în computerul poliţiei pentru el.

Nu, Patrick ştia că trebuia să-l scoată din funcţiune pe rus şi asta cît mai curînd.

Willy păru să-i ghicească gîndurile şi spuse blînd:

– Nu poţi să ajuţi pe nimeni în starea în care eşti. Chiar şi tu trebuie să recunoşti asta. Aşteaptă măcar cîteva zile şi, pe urmă, o s-o rezolvăm. Kate e în siguranţă. Ştiu asta. Everton, prietenul lui Ben, care a fost la spital, e cu ochii pe ea.

Willy nu spuse, însă, că avea o presimţire că Everton fusese sabotat de ruşi. Ar fi fost prea multe informaţii pentru moment.

Văzu că Patrick se mai linişti şi zîmbi.

– Ai mulţi prieteni, Pat. Mult mai mulţi decît îţi închipui. Benny însuşi a supravegheat-o un timp, aşa că nu-ţi mai face griji. A ajutat-o la faza cu Joey şi Jacky şi e un tip de treabă, ştii doar.

– Se pare că-i sînt al naibii de dator, Willy.

– Toate la timpul lor, Patrick. Dacă nu ai grijă, s-ar putea să rămîi infirm şi ăsta e ultimul lucru pe care-l vrei.

Patrick îşi dădu seama că ceea ce spunea Willy era adevărat. Dar încă îi era greu să ştie că o pusese pe Kate în asemenea pericol. Dacă n-ar fi fost el, rusul n-ar fi avut treabă cu ea. Dacă i se întîmpla ceva, nu avea să şi-o ierte niciodată.

– Kate e o fată deşteaptă, Pat, nu uita asta. Treaba asta mai poate aştepta cîteva zile. Dormi puţin şi odih-

neşte-ţi capul ăsta afurisit, pentru Dumnezeu, spuse Willy uitîndu-se la ceas. Trebuie să plec. Maureen mă omoară dacă întîrzii.

Patrick zîmbi.

– Trebuie să fie dragoste.

Willy ridică din umeri, fizicul său masiv părînd total deplasat în acea cameră de spital.

– Cred că aşa e. O să mă-nsor, Pat. M-am hotărît.

Patrick era uluit şi i se citea pe faţă.

Willy zîmbi jenat. Faţa lui mare şi rotundă era roşie. Pînă şi gîtul i se înroşise.

– E fată bună, Pat, şi nu găseşti multe ca ea la vîrsta noastră. A avut multe greutăţi în viaţă, dar e cu atît mai bună din cauza asta. N-am vrut niciodată o virgină, înţelegi ce vreau să zic? Băiatului ei i-ar prinde bine o mînă fermă. Duane promite mult. O să-i cumpăr o casă frumoasă cu tot ce-i trebuie.

Patrick îi strînse mîna prietenului său.

– Mă bucur pentru tine, Willy, sincer mă bucur.

El se înroşi din nou, dar zîmbi, dezvelindu-şi dinţii albi şi strîmbi.

– Mă face să rîd, Pat, mă face să mă simt bine. Îmi place s-o simt lîngă mine. Mă face să simt că aş fi deosebit. Găteşte bine şi nu pot să neg că asta face parte din atracţie. Dar, după toţi anii ăştia, Pat, am nevoie de cineva pentru mine însumi. Mi-am dat seama de asta cînd am căzut în mîna rusului. Ştiam că trebuie să groaznic de îngrijorată şi mi-a plăcut, nu ştiu dacă mă înţelegi.

Patrick încuviinţă.

– Înţeleg ce vrei să spui, prietene.

– Sigur că înţelegi. Le-am împărţit pe Mandy şi pe Renee ani de zile cu tine, nu? Şi tu ai fost un prieten bun care mi-a dat voie s-o fac, Patrick. Cel mai bun. Eşti ca un frate pentru mine. Ca un adevărat frate.

În starea sa slăbită, lui Patrick îi veni să plîngă văzînd de cîtă loialitate şi prietenie era capabil. În ultima vreme, se

emoţiona des. Dar şi Willy avea lacrimi în ochi, ceea ce îl făcu să se simtă mai bine.

– Ne-am prostit la bătrîneţe, Pat. Nu crezi că ar fi timpul să ne retragem şi să trăim din roadele muncii noastre ilicite?

– Asta dacă n-o să fiu arestat, bineînţeles.

Willy clătină din cap.

– Am trecut prin chestii şi mai rele, băiete. O să fie bine, simt eu asta.

Se uitară unul la altul, simţind prietenia veche de mulţi ani, iar totala încredere pe care o aveau reciproc fu alt lucru evident.

– Ai fost un prieten bun, Willy. Cel mai bun.

El ridică din umeri.

– Nici tu n-ai fost prea rău.

Rîseră din nou. Patrick ştia că aveau o prietenie perfectă. În clipa aceea, asta conta pentru el. Mai mult decît şi-ar fi închipuit vreodată.

– Am dus cîteva flori la mormîntul lui Mandy azi, Patrick. Trandafiri roz ca obrajii ei. Era frumoasă. Maureen a lustruit placa. I-am spus că Mandy a fost ca o fiică pentru mine. A înţeles. Mă înţelege. E o femeie bună, Pat. Cea mai bună.

Dar Patrick nu putu să-i răspundă, fiindcă îl înecau lacrimile.

Golding fuma şi Lucas îl privea cu teamă.

– Ce vreţi? mormăi el.

– Adevărul, amice, îi spuse Kate. Vrem să ştim cine e distribuitorul casetelor. Vezi tu, eu sînt jumătatea mai bună a lui Patrick Kelly – observi că am pus accent pe „mai bună" – şi tu m-ai enervat îngrozitor, tu şi Suzy Harrington. Aşa că m-am gîndit că ar fi cazul să-ţi fac o vizită personal, spuse ea rîzînd batjocoritor. Pe scurt, îmi spui ce vreau să aud sau o să ai necazuri mari. E clar?

Golding rînjea, ascultînd-o pe Kate.

Vorbea exact cum trebuia şi el fu impresionat fără să vrea.

Lucas îşi trecu limba furios peste dinţii îngălbeniţi.

– Perfect. Dar ce aş putea să vă spun?

Kate fu la fel de surprinsă ca Lucas şi Janine cînd Golding îi trase grasului un picior în faţă. Capul îi zbură pe spate, lovindu-se cu putere de spătar. Nasul i se sparse şi dinţii i se mai ţineau în nişte firişoare. Parcă era un personaj dintr-un film de groază.

Janine scoase un ţipăt de spaimă.

Golding se aplecă şi spuse apăsat:

– Deja mă enervezi. Dacă vrei să te joci, îţi arăt eu jocuri, rahat gras. O să te fac să urli şi nimeni n-o să te ajute, fiindcă sîntem poliţişti şi, pe deasupra, foarte supăraţi. Presupun că-ţi dai seama de încurcătura în care ne aflăm, nu?

Lucas era speriat de moarte acum. Fiind un individ care îi intimida pe alţii, îi era groază de orice durere pe care nu o provoca el.

Kate îşi ascunse uimirea şi încercă să pară nonşalantă. Ştia că Golding făcea doar ce ar fi făcut Patrick, dar acest gînd nu o făcu să se simtă mai bine.

În schimb, se lăsă pe vine şi se uită prin teancul de casete video de pe jos. Puse una în aparat şi îi dădu drumul.

O fată de vreo treisprezece ani zîmbea nervos la cameră. Era subdezvoltată, cutia toracică îngustă i se vedea foarte limpede, iar chipul îi era fardat strident.

Un bărbat apăru în cadru. Avea în jur de cincizeci de ani, burtă mare şi era gol-puşcă, avînd un rînjet obscen pe faţa urîtă şi nebărbierită.

– Prieteni de-ai tăi, nu? spuse Golding încet şi cu chipul împietrit.

Lucas încerca să vorbească printre dinţii sparţi.

– Te implor, îţi spun tot ce vrei să ştii. Dar calmează-te, nu funcţionez bine cînd sînt agitat.

Janine îl privi cum se milogea şi simţi o satisfacţie teribilă. Kate o împinse afară din cameră.

– Şterge-o şi să nu te mai întorci, dacă nu cumva vrei să te bag la închisoare, domnişoară.

Nu trebui să i se spună de două ori. Ieşi în fugă din apartament.

Golding îl apucă pe Lucas de păr şi îl trase din fotoliu. Fu un efort foarte mare şi, la sfîrşit, gîfîia. Lucas era în genunchi acum, cu halatul desfăcut, aşa încît i se vedea tot trupul îngrozitor de gras.

Golding îi trase cîteva picioare, lovituri puternice care se auziră înăbuşit din cauza masei de carne.

– Cine e distribuitorul? întrebă el nervos.

– Eu sînt! Eu o fac! De aceea filmele sînt aici. Acum, te rog, mă laşi să mă ridic? Lasă-mă să mă ridic...

Golding se uită la Kate.

– Ce spuneţi, doamnă?

– Cred că minte, zise ea cu răceală. E prea gras şi prea prost ca să facă treaba asta singur. Ba mai mult, se aude că nu iese niciodată din casă. Aşa că te întreb încă o dată, Browning. Cine e distribuitorul?

Golding îşi pregăti piciorul şi Lucas îşi dădu seama că îl aşteptau lovituri şi mai rele.

Atunci, ridică braţele şi strigă:

– Nu pot să vă spun! Vă rog, sînt prea periculoşi...

Kate oftă adînc.

– Chiar am început să mă satur de tine. Ai face bine să-mi spui ce vreau să ştiu.

El o privi implorator; gura îi sîngera, iar dinţii sparţi îl dureau îngrozitor. Kate îi trase o palmă cu putere peste faţă.

– Vreau să aflu chiar acum, altfel îl las pe colegul meu să facă ce vrea cu tine şi, te rog să mă crezi, asta i-ar face cea mai mare plăcere.

– MĂ DOARE! ţipă el şi Kate rîse.

– Numai tu poţi pune capăt durerii.

Golding îi trase un pumn zdravăn, trîntindu-l pe spate, aşa încît stătea pe jumătate rezemat de fotoliu. Sîngele îi şiroia din gură şi din nas şi gemea tare. Îi venea să leşine de durere.

Cînd Golding îl împinse uşor cu piciorul, avertizîndu-l în legătură cu bătaia care avea să urmeze, el strigă:

– Ruşii sînt! Lucrez cu ruşii! Ei deţin monopolul asupra afacerii. Ei au contactele şi tehnologia.

Kate îl privi cu neîncredere.

– Care ruşi?

El plîngea acum, iar sîngele şi mucii îi curgeau pe faţă.

– Boris Stravinski. Lucrează în Soho. L-am cunoscut de mult prin intermediul lui Barker. Cînd a apărut ocazia asta, m-am gîndit la el. A acceptat, fiindcă se cîştigă foarte mult.

Lui Kate îi venea ameţeală cînd îl auzea.

Puse altă casetă. Aceasta era plină cu copii pe care nu-i cunoştea.

– Ai o întreagă reţea de copii, domnule Browning. Ia spune-mi: e implicată şi Suzy Harrington? întrebă ea cu o voce care părea moartă.

El încuviinţă.

Golding se uită la ecran şi oftă.

Atunci începu bătaia adevărată.

Willy era în mijlocul unui cîmp şi asuda. Scoţîndu-şi haina, o puse cu grijă pe iarbă şi continuă să sape. Se afla în East Hanningfield, Essex, pe cîmpul unuia dintre prietenii săi – numai că acesta nu ştia că venise în vizită.

După alte cîteva minute, descoperi o pînză gudronată. Lăsîndu-se în genunchi, trase un pachet mare din groapă. Îl scutură de pămînt şi desfăcu pînza. Înăuntru era un mic arsenal de arme.

Willy luă o puşcă şi o ţinu cu grijă. Era o armă preferată, un Winchester, pe care o achiziţionase cu cîţiva ani în urmă. De la o distanţă mică, putea să omoare trei oameni o dată.

Pe celelalte le împachetă la loc şi le vîrî din nou în groapă. În timp ce punea pămîntul la loc, fredona uşor. Patrick avea nevoie de ajutor cît mai curînd. Boris îi supărase prea mult. Acum, Willy avea să facă ce ar fi făcut Patrick în locul său.

Avea să-i elimine pe toţi dintr-o singură lovitură.

Înfăşură cu grijă arma şi se întoarse la maşină. Punîndu-şi haina pe scaunul de alături, se aranjă cît mai bine şi porni spre casa lui Maureen.

Abia aştepta să treacă la acţiune.

Cînd îl văzuse pe Patrick în pat, incapabil să se mişte ca lumea, ceva i se declanşase în creier. Patrick nu putea să facă treaba aceea, dar pe el nu-l împiedica nimic s-o facă.

Se gîndise la toate cu grijă, deoarece, dacă avea să fie prins, o punea pe Maureen în pericol. Ar fi făcut mulţi ani de puşcărie.

Dar Patrick ar fi făcut acelaşi lucru pentru el. Ştia asta la fel de bine cum îşi ştia numele. Erau prieteni adevăraţi. Şi aşa ceva nu se întîlnea prea des.

Acel Boris trebuia scos din funcţiune o dată pentru totdeauna. Willy Gabney hotărîse că el era exact omul potrivit pentru acea misiune.

Era ceva personal, dar ţinea şi de afaceri. Era sigur că Boris avea să înţeleagă.

Continua să fredoneze, conducînd pe şoseaua A13 înapoi spre Maureen, Duane şi o viaţă bună.

30

Marcel Jackson era un bărbat frumos, deşi era slăbănog şi ascuţit la faţă. Originea sa jamaicană era evidentă, părul său lung şi neîngrijit şi nelipsita ţigară cu mariju. na făcîndu-l să aibă impresia că era un Brutha. În realitate, accentul său era forţat şi primise o educaţie respectabilă din partea părinţilor săi credincioşi şi muncitori.

Marcel studiase economia şi sociologia la universitate, de unde ieşise contabil, dar realizase că se puteau cîştiga mai mulţi bani fără să fie nevoie să muncească. Începuse să facă trafic de stupefiante şi, la puţin timp după aceea, devenise proxenet.

Actualmente, conducea o maşină ultimul răcnet, fuma numai cea mai bună iarbă şi avea un apetit sexual foarte mare. Pe scurt, era un proxenet înnăscut. Mama lui încă mai credea că e contabil.

Marcel nu credea prea mult în muncă; nu avea nici un pic de respect pentru femeile cu care avea de-a face şi îi plăcea să cheltuiască banii aduşi de ele cum şi cînd punea mîna pe ei. Prin urmare, era încărcat de aur, ba chiar îşi înlocuia cîţiva dinţi cu unii de aur. Dormea neregulat, după ce se delecta cu droguri de cea mai bună calitate.

Făcea sex cît putea de des cu tot atîtea partenere şi, din cîte ştia, era tatăl a şase copii. Trăia parţial cu o fată albă pe nume Leona, care era absolventă de facultate şi lucra în publicitate.

Aveau un fiu pe nume Marcus şi genul de relaţie pe care o visau majoritatea bărbaţilor. Ea nu-i cerea nimic, nici bani, nici timp. Avea propria ei viaţă. El îi dădea puţine droguri pentru ieşirile de la sfîrşitul săptămînii.

În general, viaţa era frumoasă.

Marcel fredona urcînd scările spre apartamentul lui Lucas. Aprinzîndu-şi ţigara din nou, intră pe uşa deschisă şi rămase încremenit cînd, ajungînd în sufragerie, văzu că Lucas era pe jos, plin de sînge, iar o femeie drăguţă şi un bărbat mai tînăr se uitau prin colecţia lui de casete.

Kate zîmbi.

– Ce putem face pentru dumneata?

Lucas gemu încet. Avea faţa tumefiată şi, din privire, îl imploră pe Marcel să-l ajute. Dar acesta, fiind genul care îşi apăra propria piele, se întoarse şi ţîşni imediat afară pe uşă.

Pornind maşina, clătină din cap uimit. De ani de zile, Lucas era un accident care stătea să se întîmple. Marcel îi spusese de multe ori că afacerea cu copii nu era bună. Una era să se ocupe de fetele care se prostituau deja, dar pînă şi Marcel se temea să folosească copii. Era un subiect asupra căruia avuseseră discuţii mereu.

Într-un fel, se bucura că Lucas fusese prins. Indiferent cine erau cei doi păreau foarte serioşi în ceea ce făceau. Se întrebă scurt dacă nu cumva erau poliţişti. La urma urmei, nu era tocmai ceva neobişnuit. Avea să fie atent, în caz că se hotărau să repete aşa ceva cu el.

La un moment dat, văzu o fată care stătea pe un zid. Instinctul îi spuse că era coaptă şi ar fi putut fi dispusă. Oprind Jaguarul, îi zîmbi.

Ea îl privi şi spuse cu nonşalanţă:

– Marcel?

El dădu din cap şi ea sări în maşină fericită, după care Marcel porni mai departe, încîntat că nu făcuse drumul degeaba.

Fata pălăvrăgea despre Lucas, o bătaie şi despre faptul

că era speriată. Marcel asculta absent, întrebîndu-se dacă merita efortul.

După un sex oral şi o ţigară cu marijuana, hotărî că merita.

Boris şi Serghei intrară în clubul „Girlie Girls" imediat după ora două dimineaţa. Atmosfera trepida de muzică şi, în aer, se simţea miros de transpiraţie şi alcool. Era o seară numai pentru bărbaţi şi localul era plin de indivizi beţi şi portofelele lor.

Fete dansau pe mese, unduindu-şi trupurile sugestiv în ritmul muzicii asurzitoare, chipurile lor fiind complet inexpresive. Era tîrziu, ele erau frînte de oboseală şi voiau să plece acasă.

Boris urmări scena cu interes. O fată drăguţă cu şolduri mari şi sîni măriţi pe cale chirurgicală se certa cu o alta, care se părea că încerca să-i ia clienţii. Aceştia, un grup de tineri din City, cu cravatele lărgite şi feţele roşii din cauza alcoolului, găseau totul foarte amuzant.

A doua fată, o blondă plinuţă, cu bikini cu paiete, era adevărata agresoare.

– Să mă car dracului? Întreabă-i pe ei cine vor să le danseze, zise ea plimbîndu-şi mîna pe trup. Toate astea-s ale mele, scumpo, ceea ce nu-i valabil pentru tine.

Deodată, bruneta îi trase un pumn şi imediat bouncer-ii apărură, încercînd să le despartă pe cele două fiare aproape goale.

Unghii false şi tocuri cui zburau peste tot, bouncer-ii încasînd cîteva de la fetele care ţipau. Pînă la urmă, le luară pe sus de pe mica scenă. Le era aproape imposibil să le ţină trupurile asudate, astfel că fetele scăpară şi o luară de la început, decise să se omoare reciproc.

Adevărata problemă a lor era paranoia provocată de cocaină. Întotdeauna se întîmpla aşa aproape de închidere. Dacă una nu cîştiga cît se aşteptase, sau altă fată părea mai agreată, izbucneau scandaluri.

A doua zi, erau din nou prietene, sau în cel mai rău caz, rivale care se respectau reciproc.

Boris oftă. Dar acel local era un paravan util şi, după ce avea să pună mîna pe el şi să-l transforme în ce voia, avea să aducă bani mulţi. În plus, le spăla banii. De fapt, acela era principalul său rol acum.

Îi urmă pe cei doi bounceri spre cabine. Fetele erau pe jos, continuînd să se bată, şi, pînă şi Boris înţelese ezitarea bărbaţilor de a pune capăt încăierării. Alte fete se strînseră în jur, strigînd încurajări şi rîzînd de colegele lor, care erau într-o stare de furie amplificată de consumul drogurilor. Mirosul de transpiraţie era copleşitor şi el se strîmbă uşor, uitîndu-se la femeile şi fetele care urmăreau lupta cu aviditate.

Erau ca nişte animale. Vînau în haite şi se simţeau mai în siguranţă în mijlocul unei mulţimi.

Dar, în final, fiecare voia să fie numărul unu. Blonda îngenunchease acum pe brunetă şi îi căra pumni. El îi făcu un semn din cap lui Serghei, care o apucă de păr şi o trase spre uşă, aruncînd-o aşa dezbrăcată în aerul rece al nopţii.

Unul dintre bounceri, un negru solid pe nume Curtis, avea o zgîrietură adîncă pe faţă.

Celălalt, tot negru, rîdea de spectacolul dat de fete. Dar intervenţia lui Serghei şi prezenţa lui Boris îi neliniştiră pe toţi şi vacarmul se potoli treptat.

În cele din urmă, tăcură toţi şi Boris spuse tare:

– Cele două fete sînt concediate. Vor trebui să-şi găsească de lucru în altă parte. Şi, dacă mai văd vreodată o asemenea scenă, veţi regreta cu toţii.

Pocni din degete spre bounceri.

– Voi doi, luaţi-vă banii şi plecaţi. Nu vă plătesc ca să vă amuzaţi.

Cei doi erau spăşiţi, iar femeile se liniştiseră. Acel efect îl avea Boris asupra oamenilor.

În club, activitatea aproape că încetase. Se pregăteau de închidere.

El făcu semn să se închidă barul principal şi se duse să-şi ia ceva de băut. Mai rămăseseră cîţiva cheflii beţi, dar Boris îi ignoră. Cîteva fete încă mai lucrau, dansînd pentru ultimele cîteva lire.

Fardul de pe corpuri curgea şi una dintre fete avea pe glezne înţepături de purici de la pisicile ei. Boris se strîmbă din nou. Nu înţelesese niciodată nevoia unor bărbaţi de a-şi etala masculinitatea în public.

Uitîndu-se la un tînăr care stătea în genunchi încercînd să-i lingă fesele uneia dintre fete simţi că i se întoarce stomacul pe dos.

Serghei veni lîngă el la bar şi comandară coniac Remy Martin. Sorbeau din pahare şi discutau, în timp ce clubul se golea treptat. La trei fără un sfert, mai erau cîţiva clienţi şi cîteva fete care aşteptau ultimele douăzeci de lire.

Nu apăreau pînă cînd clienţii nu erau suficient de beţi ca să mai fie critici faţă de corpurile lor.

În timp ce priveau o fată care îşi scosese bikinii şi îşi mîngîia fesele măricele, Serghei îl văzu pe Willy Gabney intrînd. Puse mîna pe braţul lui Boris pentru a-l face atent. Distras de o ceartă care se iscase între doi clienţi şi barman, acesta nu simţi imediat. Cînd Willy scoase puşca de sub palton, Serghei simţi că i se face rău şi trase zdravăn de haina Armani a lui Boris.

Acesta se uită, în cele din urmă, la Willy, dar fu prea tîrziu.

Pînă şi ultimii clienţi îl observară pe individul mare şi urît care avea o puşcă în mînă.

Willy dădu din cap agreabil, după care începu să tragă.

Pe chipul lui Boris se citea o nedumerire şocată. Tocmai făcea o mişcare ca şi cum ar fi vrut s-o ia la fugă, cînd primul glonţ îl ridică în aer şi el se prăbuşi peste Serghei, care era tot încremenit.

A doua rafală le ciurui părţile superioare ale trupurilor, spulberînd oase şi piele şi făcînd muşchii şi părul să zboare în toate direcţiile. Cei doi nu mai arătau a oameni.

A treia rafală nu mai fu necesară, dar îi garantă lui Willy Gabney liniştea pînă cînd se făcu nevăzut. Ultimele împuşcături erau ceea ce se cunoştea sub denumirea de împuşcături de avertizare.

Le spuneau oamenilor să păstreze distanţa şi să nu facă pe eroii, iar celorlalţi, din afacere, le dădea de înţeles că era vorba de ceva serios şi că orice încercare de răzbunare avea să fie întîmpinată la fel.

Cînd Willy termină, în club se făcu o linişte mormîntală. Pînă şi muzica se oprise. Cei doi bounceri concediaţi priviră totul impasibili. Toate fetele erau albe ca varul şi îngrozite.

Willy lăsă arma în jos, dădu din cap ca şi cum şi-ar fi luat rămas-bun de la o cunoştinţă şi ieşi din club nonşalant, la fel cum intrase.

Trecînd pe lîngă portarul stupefiat, zîmbi.

– O noapte frumoasă pentru asta, spuse el politicos, după care dispăru în întuneric.

Ratchet sosi la locuinţa lui Lucas la 3.45 dimineaţa. Ceea ce văzu îl ului şi îl făcu să fie şi mai conştient de Kate Burrows că era nu numai o bună poliţistă, dar şi genul de femeie care nu ezita să riposteze.

O parte din el o admira pentru asta, în timp ce cealaltă parte o ura din tot sufletul.

Văzu rînjetul lui Golding cînd îi prezentară dovezile şi el trebuia să stea în apartamentul unui pedofil nenorocit şi să înghită tot.

Kate îşi luă geanta.

Împungîndu-l cu piciorul pe grăsanul plin de sînge care era tot pe podea, zise:

– Las totul pe mîinile dumitale capabile. Şi îţi spun, nu sînt fraiera nimănui. Înţelegi? Pentru că, dacă se îngroaşă gluma, domnule Ratchet, o să vorbesc atît de tare, că nu va fi nevoie ca ministrul de interne să audă la telefon ce spun, fiindcă o să mă fac auzită de aici pînă la Whitehall.

– Duceți-vă acasă, doamnă. Termin eu aici, se oferi Golding.

Ea îi mulțumi cu un semn din cap, după care îi mai spuse lui Ratchet:

– Vei găsi aici filme care conțin imagini cu copiii implicați în ancheta mea, pe lîngă alți copii şi tineri despre care habar n-avem. Domnul Browning a acceptat să dea o declarație privind acuzațiile aduse domnului Kelly care cred că vei descoperi că înlătură orice bănuială pe care ai fi putut s-o ai în legătură cu prietenul tău mason care ți-e şi partener de afaceri. Luînd în considerare aceste lucruri, mă aştept să mă întorc la serviciu luni dimineață, ca de obicei, continuă ea. De asemenea, mă aştept să mi se recunoască meritul pentru tot efortul pe care l-am depus pentru aducerea în fața justiției a acestor pedofili şi pentru prinderea lui Robert Bateman care cred că poate fi considerat un criminal în serie. Insist ca eu să fiu cea care o va aresta şi o va pune sub acuzare pe Suzy Harrington.

Oftă adînc.

– Acum mă voi duce acasă să mă odihnesc. Am încredere că vei rezolva această mică porcărie cu un minimum de publicitate şi maximum de respect.

Cînd ieşi din apartament şi coborî scările, ochii îi ardeau din cauza furiei şi oboselii. Tot corpul i se răzvrătea împotriva şocurilor pe care le suferise în utimele cîteva săptămîni.

Pe scurt, era epuizată.

Îndreptîndu-se spre maşina lui Golding, pe care intenționa să o împrumute, îl zări pe Benny Boarder cu coada ochiului. Stătea rezemat de un BMW şi zîmbea.

– Cît mă bucur să te văd! îi spuse ea.

– Serios? zise el zîmbind. Şi eu la fel. Urcă. Tocmai am vorbit cu Patrick. Trebuie să te duc la spital.

Ea urcă în maşină, fără să-l întrebe măcar ce căuta acolo. În clipa aceea, nimic nu o mai putea tulbura şi avea să fie destul timp pentru întrebări.

Deocamdată, nu voia decît să-l țină în brațe pe Patrick Kelly și să-și găsească liniștea, în sfîrșit.

Maureen știa că ceva nu era tocmai în ordine cu Willy. În seara aceea, venise mai devreme, se schimbase și plecase iarăși. Nu-i dăduse nici o explicație și nici ea nu-i ceruse.

Cunoștea regulile jocului, dar era sigură că se petrecea ceva dubios. Spera doar să nu fie arestat și, astfel, să fie nevoită să-l viziteze la închisoare ani de zile.

Deși, dacă s-ar fi întîmplat asta, ar fi făcut-o.

Cînd veni acasă, el dădu un telefon de pe mobil, fără să-l audă ea, după care îi puse un plic în brațe. Duane se culcase, astfel că erau singuri.

– Ce-i asta? întrebă ea cu uh tremur în glas.

– Uită-te înăuntru, alege-o pe cea care-ți place și ți-o cumpăr. O s-o plătesc cu bani gheață și, orice s-ar întîmpla, draga mea, va fi a ta, bine?

Ea deschise plicul în care erau broșuri ale unor case mari din zona Manor Park. Ochii i se umplură de lacrimi și se uită la el uimită.

– E o glumă cumva?

El clătină din cap.

– Uite ce e, Maureen, am fost nevoit să fac o ultimă treabă în seara asta și s-ar putea să am necazuri. Dar n-am avut încotro. Orice ar fi, tu o să ai casa asta, indiferent dacă eu o să fiu aici sau nu, bine? Dacă am noroc, o să ne căsătorim și să sperăm că o să trăim în ea pînă la adînci bătrîneți.

– Ah, Willy, ce-am făcut ca să te merit? zise ea aproape plîngînd și fața ei aproape umflată se umfla și mai tare cînd plîngea.

El o luă după umeri.

– Eu sînt cel norocos, fetițo. Știu asta mai bine ca oricine. Doar ești iubita mea, nu? Trebuie să am grijă de tine.

– N-am nevoie de casă, Willy, știi asta.

El încuviință ușor.

– Da, știu. Dar vreau s-o ai. Vreau ca eu, tu și Duane să ducem o viață mai bună. Într-o zonă frumoasă cu lucruri frumoase.

Maureen se uită la fotografiile acelor proprietăți superbe, după care aruncă o privire apartamentului ei de bloc.

– Am o singură condiție.

– Care? întrebă ea privindu-l în ochi.

– Fără supărare, scumpo, dar va trebui să mă lași pe mine să mă ocup de decorarea casei. Nu pot să trăiesc înconjurat de rozul ăsta tot restul vieții mele.

Ea zîmbi printre lacrimi.

– Poți să faci ce vrei, Willy Gabney, știi asta. Mă bucur doar să fiu alături de tine.

El o îmbrățișă atunci.

Maureen a lui era o fată de treabă. Se simțea extrem de norocos. Un om care, în sfîrșit, descoperise viața.

Spera doar că nu era prea tîrziu ca să se mai bucure de ea.

Detectivul inspector Martin Haskiss se uită la masacrul din club și oftă adînc.

– Aveți idee cine erau cei doi?

Nimeni nu părea să știe. În urma verificării rămășițelor nu se găsi nici un act, nimic.

Pascal luase deja tot ce aveau asupra lor, de la telefoane mobile pînă la portofele. Știa care era treaba și se bucura că Willy Gabney o rezolvase.

De asemenea, golise clubul de majoritatea martorilor, păstrîndu-i doar pe cei care credea că erau destul de inteligenți ca să dea declarații credibile.

Clienții erau prea amețiți de droguri sau de băutură ca să știe ce se întîmplase, cît despre dansatoare, acestea plecaseră toate.

Nu fusese o noapte proastă.

Duse portofelele și telefoanele la un cunoscut de-al lui

şi îşi rezervă un bilet de avion spre Ibiza, în zori. Ideea de a petrece două săptămîni la soare şi de a verifica un club de acolo unde avea acţiuni i se păru deodată prea bună pentru a-i rezista.

Birourile fuseseră golite de orice îi aparţinea lui Patrick Kelly şi totul părea absolut legal. Poliţia putea să speculeze ce voia, Patrick era în spital şi nu fusese niciodată acolo, oricum, potrivit martorilor.

Pascal vorbi scurt cu Patrick la un mobil sigur, înregistrat pe numele unei femei care lucra la tribunal, după care se duse să se odihnească puţin înainte de plecare. Fredona cînd plecă spre aeroport.

Evelyn auzi ştirea legată de club în timp ce îşi făcea un ceai.

Fu scandalizată, la fel ca cea mai mare parte a populaţiei. Împuşcăturile în locuri publice stîrneau întotdeauna nelinişte, dar, cel puţin, în Soho, erau departe de zona în care trăiau oamenii paşnici.

Faptul că aşa ceva se întîmplase într-un club de striptease nu făcea decît să-i întărească părerea. Dar tot izbucnise un scandal.

Totuşi, Evelyn ştia că Patrick Kelly era co-proprietarul acelui club, aşa că avea să fie lipsită de prejudecăţi. Timpul o învăţase să facă asta.

Turnă o picătură din apa ei sfinţită în ceai, deoarece încă se mai simţea puţin agitată din cauza celor întîmplate în ultimul timp. Abia aştepta să-i vadă pe Patrick şi pe Kate, care nu venise acasă.

Privind în jurul ei, Evelyn zîmbi. Şi, dacă fiica ei mai încerca să facă istericale în legătură cu mutatul în casa lui Pat, ea avea s-o pună la punct cît de curînd.

Indiferent dacă se supăra sau nu, ea era hotărîtă să readucă totul la normal cît mai curînd cu putinţă. Patrick Kelly avea să aibă nevoie de îngrijire – şi nu era ea cea mai potrivită pentru asta?

Era decisă să-şi reunească familia. Dumnezeu îi era martor că era dispusă chiar s-o suporte pe Grace. Aşa că, dacă ea putea să facă un sacrificiu, era sigură că puteau s-o facă şi ceilalţi.

Kate se trezi înconjurată de două braţe puternice care semănau suspect de mult cu cele ale lui Patrick. Se uită mulţumită la chipul lui adormit. Părea mai bătrîn, bolnav, dar era tot un bărbat frumos.

Ea simţi cearşafurile scrobite în jurul trupului, cearşafuri de spital. Cineva apăsa pe clanţă din nou şi ea îşi dădu seama că acel zgomot o trezise.

Începu să rîdă uşor. Nu-i venea să creadă că era într-un pat de spital, după o noapte de sex. Patrick nu părea să fi fost afectat în acea privinţă, deşi ea bănui că acela era motivul pentru care părea atît de palid şi de obosit.

Cînd clanţa nu mai fu zgîlţîită, ea se relaxă lîngă el, întrebîndu-se ce avea să-i aducă ziua aceea. Spera doar că aveau să revină la normal. Realiză faptul că, de cînd îl cunoştea pe Patrick, trăise momente de fericire absolută, dar şi de teribilă deprimare. Dar, altfel, nici nu şi-ar fi conceput viaţa.

Patrick îi explicase că Boris murise în clubul său. Nu-i pomeni despre implicarea lui Willy Gabney şi Kate nu-l întrebase nimic.

Învăţase atîtea de cînd îl cunoştea şi principalul lucru era să nu judeci o persoană decît după ce aveai toate informaţiile. Mai descoperise şi că lumea interlopă nu era foarte diferită de cea a ei. Era unul dintre primele lucruri pe care le învăţase de la Patrick. Acum, totuşi, voia ca cele două lumi să fie separate.

Patrick fusese nebun să se implice în atîtea afaceri, dar pînă şi el recunoştea că învăţase o lecţie importantă: cînd trăieşti cu o poliţistă, trebuie să te aştepţi să fii arestat.

Acum, el se mişcă uşor lîngă ea şi deschise ochii.

– Arăţi atît de bine, că-mi vine să te mănînc, fetiţo.

Dar, oricît de serios ar fi fost, ea ştia că nu avea să se întîmple. Era epuizat, bolnav şi al ei. Îl îmbrăţişă cu putere.

– O să ai destul timp pentru asta, Patrick Kelly, după ce o să te pui pe picioare.

El închise ochii şi căscă.

– Speram să spui asta. Azi-noapte, ai profiţat de un om foarte bolnav.

Rîseră amîndoi.

– Visează în continuare, Kelly.

El puse capul înapoi pe pernă.

– Cu cît ajungem mai curînd acasă şi în patul nostru, cu atît o să fie mai bine, nu, fetiţo?

Vocea îi părea tensionată. Era mult mai slăbit decît încerca să arate. Ea înţelegea asta; aşa era Patrick Kelly. Trebuia să fie veşnic un dur. Nu trebuia să fie văzut bolnav, îngrijorat sau în vreun pericol.

În mod normal, acest lucru o enerva teribil. Acum, însă, o făcea să-l iubească mai mult ca oricînd.

– Ce crezi că se va întîmpla acum, Pat? îl întrebă ea serioasă.

– Cred că, dacă Ratchet are puţină minte, şi cred că are măcar atîta, ar trebui ca, pînă la prînz, să fim în siguranţă.

Ea ştia că făcea un efort foarte mare ca să pară atît de încrezător. Patrick îi strînse mîna cu putere.

– Orice s-ar întîmpla, iubito, o să am grijă să nu ai nici o problemă, bine?

Ea îl sărută uşor pe sprînceană, dar nu-i răspunse. Nu ştia ce să-i spună.

Era 2.30 după-amiaza şi Suzy Harrington tocmai făcuse duş şi se schimbase. Valizele îi erau în hol şi ea stătea pe pat, numărînd teancuri de bani.

Verifică pentru a zecea oară că luase toate bijuteriile şi sorbi din cafea. Aştepta taxiul care trebuia s-o ducă la Londra. Cu cîtva timp în urmă, cumpărase o căsuţă în Barnes,

pentru cazuri de urgenţă. Nimeni nu ştia că o are – era ascunzătoarea ei. Se uită din nou în geantă pentru a verifica dacă ambele paşapoarte false erau acolo. Nu voia să rişte deloc. Aruncă o ultimă privire prin micul apartament pentru a se asigura că nu uitase nimic.

Cînd sună telefonul, lăsă robotul să preia orice mesaj. Avea de gînd să dispară de pe faţa pămîntului şi s-o ia de la capăt la un moment dat, mai tîrziu.

Cînd auzi o bătaie la uşă, deschise repede. Era şoferul de taxi. Ea îi dădu valizele şi, luîndu-şi geanta, încuie uşa cu grijă. Voia să se îndepărteze de acel loc cît mai repede cu putinţă ca să simtă că lăsase totul în urmă.

Robert Bateman şi Harry Barker îi complicaseră viaţa un timp şi ştia că, încă, era prima pe lista suspecţilor. Dar, ştiind tot ce ştia despre poliţie, nu credea că aveau să caute s-o condamne. N-ar fi îndrăznit.

Era mult prea protejată. Fusese mult prea deşteaptă. De fapt, era atît de sigură de sine, încît era gata să folosească aceeaşi relaţie de la Ministerul de Interne la care apelase deja.

Coborînd scările cu atenţie din cauza tocurilor imposibil de înalte, ieşi şi se îndreptă spre Ford-ul Granada alb care avea s-o scoată din mizeria aceea pentru totdeauna. Şoferul îi zîmbea şi ea urcă în maşină graţioasă şi flirtînd fericită. În definitiv, şoferul arăta foarte bine.

După ce porniră, ea aruncă o privire în spate, spre bloc, simţind doar uşurare şi un pic de regret pentru că renunţase la mobila ei bună. Se întrebă dacă avea să poată să se întoarcă vreodată s-o recupereze.

Radioul era deschis şi cînta Robert Bolton. Vocea lui o făcu să se simtă excelent. Întotdeauna îl plăcuse. În timp ce el cînta despre o iubire pierdută şi regăsită, Suzy îşi dădu seama că taxiul nu mergea în direcţia cea bună.

– Scuză-mă, amice, ai luat-o greşit, zise ea.

Şoferul, însă, îi zîmbi şi ea simţi primii fiori de teamă.

– Opreşte imediat maşina! strigă ea speriată.

– Cînd o să pot.

El dădu radioul şi mai tare şi vocea lui Robert Bolton acoperi cu totul strigătele ei. Conducea cu viteză şi ea ştiu că ar fi fost o nebunie să facă ceva atunci. Încercă uşa, ca să fie pregătită. Numai că aceasta era blocată.

Cinci minute mai tîrziu, opriră în faţa secţiei de poliţie din Grantley şi ea o văzu pe Kate Burrows aşteptînd-o zîmbitoare.

Portiera fu deschisă.

– Ţi-am interceptat convorbirile telefonice şi am hotărît că ar fi mai bine să vii aici decît să pleci spre Barnes, spuse Kate cu o voce încrezătoare. Presupun că ai auzit despre Lucas şi declaraţia lui, nu?

– Cătea nenorocită!

Kate zîmbi din nou.

– Cu el şi cu Bateman, cred că ai băgat-o pe mînecă rău de tot.

Suzy se rezemă de spătar, albă ca varul.

– Abia aşteptam să te revăd, domnişoară Harrington. Îmi place la nebunie cînd duc o treabă la bun sfîrşit şi ştiu că a fost bine făcută. Şi tu eşti cam la fel, nu?

Suzy nu-i răspunse.

Se întreba înnebunită pe cine dracu' putea să sune ca s-o scoată din rahatul imens în care era.

Kate intră în clădire complet schimbată.

– Am atîtea casete video să-ţi arăt şi atîtea persoane despre care să-mi povesteşti. Cred c-o să fie o zi lungă, nu, Suzy?

Aflîndu-se într-o celulă, douăzeci de minute mai tîrziu, lui Suzy îi veni să plîngă în clipa în care o văzu pe Kate intrînd singură. Se priviră îndelung înainte ca aceasta să-i tragă o palmă usturătoare.

– Asta e doar pentru început, domnişoară. O să am grijă să primeşti o condamnare la închisoare pe viaţă pentru fiecare copil pe care l-ai corupt. O să te fac să suferi pentru fiecare delict pe care l-ai comis şi o să am grijă să

faci puşcărie serioasă pentru fiecare declaraţie pe care ai dat-o. Înţelegi ce vreau să spun?

Suzy nu răspunse. O încurcase şi ştia asta.

De mulţi ani, Kate nu se mai simţise atît de bine şi se vedea. Deodată, viaţa ei se îmbunătăţise sută la sută. Patrick era în siguranţă acum şi nu trebuia decît să se refacă. Boris era mort şi luase cu el toate învinuirile destinate lui Patrick.

Kate însăşi fusese repusă în drepturi şi aştepta să o pună sub acuzare pe femeia aceea, avînd meritul de a fi distrus cea mai mare reţea de pedofili care existase vreodată în sud-est. În plus, mai prinsese şi un criminal în serie.

Deja i se oferea tot ce dorea şi primea telefoane de felicitare din toate părţile.

Era o zi bună şi faptul că pusese mîna, în sfîrşit, pe Suzy Harrington o transforma într-una superbă. Kate voia să-i vadă pe Suzy şi pe toţi ceilalţi plătind pentru copiii cărora le distruiseseră viaţa fără să stea pe gînduri nici o clipă.

Era o dreptate dură.

Lucrul la care Kate Burrows se pricepea cel mai bine.

EPILOG

– Arătați foarte bine, doamnă.

Vocea lui Golding era plină de admirație şi Kate se bucură că cele aproape două mii de lire pe care le cheltuise pe toaleta aceea erau justificate. Arăta splendid şi o ştia.

– Credeam că vă luați liber cîteva săptămîni.

Ea zîmbi.

– Aşa e. Mă duc la o nuntă. Dar, mai întîi, trebuie să văd pe cineva.

Golding zîmbi.

– Ținînd cont de cum arătați, pot să vă întreb ceva?

– Bineînțeles.

– E cumva nunta dumneavoastră?

Kate clătină din cap.

– Nu, nu-i a mea.

Telefonul ei sună şi răspunse.

– A sosit oaspetele pe care-l aşteptam, îi spuse ea lui Golding. O pofteşti tu înăuntru, te rog, şi aduci nişte cafea?

El încuviință.

– Arătați grozav, doamnă. De-a dreptul grozav, spuse el apoi cu înflăcărare.

Ea ştia că e impresionat şi o făcu să se simtă bine.

– Mă descurc.

– O să vă aduc oaspetele. Şi, dacă nu ne mai vedem, vă urez vacanță plăcută.

Kate se privi în oglinda mică, pe care o avea în geantă. Se simţea bine şi arăta şi mai bine.

Cinci minute mai tîrziu, Julie Carmichael intră în birou. Era, evident, copleşită de faptul că era tratată ca o vedetă şi, văzînd-o pe domnişoara Burrows, se gîndi că arăta ca într-o revistă.

– Arăţi minunat!

Kate zîmbi.

– la loc. Am cerut să ni se facă o cafea – sau preferi ceai?

– Nu, mulţumesc, o cafea e foarte bună.

Făcură conversaţie măruntă pînă cînd Golding le aduse cafelele. Kate văzu că pusese şi o carafă cu lapte şi un castronel cu zahăr. Fu impresionată.

După ce ieşi el, Julie Carmichael se ridică şi se duse la geam, privind spre parcare.

Kate o lăsă, deoarece ştia că femeia se pregătea pentru a sta de vorbă cu ea.

– Voiam doar să-ţi mulţumesc pentru că i-ai făcut dreptate fiicei mele, în sfîrşit, spuse ea în cele din urmă. Ştiu că asta n-o s-o învie, dar, cel puţin, acum„ pot să fiu liniştită, ştiind că s-a terminat. De cînd a murit ea, n-am dormit nici o noapte complet. Stăteam în pat şi mă întrebam dacă Barker se mai ţine încă de porcăriile lui şi dacă aş fi putut s-o împiedic să iasă în ziua aceea. N-o să-l iert niciodată pentru ce i-a făcut fiicei noastre, dar, cel puţin, pot s-o las pe Lesley să se odihnească.

Cînd se întoarse spre ea, Kate văzu că faţa îi era mai puţin ridată; întreaga ei atitudine părea schimbată şi ea fu mulţumită că putuse să ajute puţin.

– Cînd am citit despre Robert Bateman şi despre cum l-a omorît pe Barker, n-am putut să simt nimic. Oricît de cumplit ar fi Bateman cu crimele lui, omorîndu-l pe Barker, mi-a adus liniştea, în sfîrşit. Ştiu că nenorocitul nu mai poate face rău nimănui acum. Nici unul dintre ei nu mai poate. Dar, cel mai mult vreau să-ţi mulţumesc pentru că

ți-a păsat, cînd credeam că nimeni, în afară de mine, nu se sinchisea să afle ce s-a întîmplat cu fiica mea.

Kate se ridică şi o îmbrăţişă uşor.

– S-a terminat totul, Julie. S-a terminat, în sfîrşit.

Îşi băură cafeaua şi vorbiră despre tot felul de lucruri şi despre nimic. Tot ce trebuise spus între ele se spusese.

Cînd plecă spre casa lui Maureen şi, apoi, spre bisericuţa din Essex, Kate trecu pe lîngă biroul noului ei şef. Aceasta ieşi şi spuse sincer încîntată:

– Dumnezeule, arăţi fantastic.

Kate roşi.

– Mulţumesc, doamnă.

– Vacanţă plăcută, scumpo, şi cînd te întorci, vreau să luăm prînzul împreună şi să stăm de vorbă pe îndelete, bine?

Kate încuviinţă.

– Am să-ţi dau o veste, continuă şefa. Am primit cinci cereri numai săptămîna asta – oferte pentru tine de a te duce la diverse echipe din ţară. Sper că pot să le refuz în absenţa ta, nu?

Kate dădu din cap afirmativ.

– Vreau promovarea, zise ea. Cred că am cîştigat-o.

– Cred că putem să zicem că treaba asta e ca şi rezolvată, spuse Lynda Chisley radioasă. Mă bucur – credeam că o să te pierdem.

– Îmi trecuse prin cap. Viaţa n-a fost prea uşoară aici.

– Ştiu, spuse Lynda zîmbind. Dar eu sînt aici acum.

Kate o plăcea şi, după Ratchet, acest lucru era nemaipomenit.

– Oricum, du-te şi relaxează-te, continuă femeia. Am impresia că ai nevoie de o pauză. Apropo, asta a sosit pentru tine, zise ea dîndu- i o scrisoare.

Era un plic din cele care se găseau în închisori, desfăcut. Recunoscu scrisul lui Robert Bateman.

– Te-a îndrăgit mult, nu?

Kate încuviință, dar nu răspunse.

Doar vîrî plicul în geantă.

– Apropo, ai auzit că Ratchet candidează pentru Partidul Conservator? întrebă Lynda.

– Da.

Izbucniră în rîs amîndouă, după care Kate se scuză şi îşi văzu de drum. Ratchet chiar avusese tupeul să-l roage pe Patrick să contribuie cu ceva bani la campania lui electorală!

Dar aşa era Ratchet: întotdeauna după interes şi chinuindu-se să demonstreze că nu avea pică pe nimeni.

Kate ştia că, dacă exista un om pe care ea nu-l putea suferi, acela era fostul ei şef. Acum că se întorsese în casa lui Patrick, avea să aibă grijă ca el să nu-i treacă pragul sub nici un motiv.

Evelyn era acasă, ocupîndu-se de ultimele pregătiri pentru nuntă. Totul arăta minunat. Aranjînd ceva la tort, se întoarse în clipa cînd auzi vocea nepoatei sale.

– Crezi că asta o s-o şocheze pe mama?

– Doamne, Lizzy, n-ai şocat-o de atîtea ori pe sărmana femeie atîția ani? Ce mai contează o dată-n plus?

Nepoata ei se întristă imediat şi Evelyn regretă că vorbise atît de deschis.

– N-am vorbit serios, scumpo! N-o să pățească nimic. O cunoşti doar – şi o nouă viață nu poate fi decît un motiv de bucurie.

Lizzy zîmbi uşurată şi se aşeză greoaie pe un scaun de bucătărie. Sarcina o schimbase atît de mult, încît era de nerecunoscut. Băiatul era lîngă ea, totuşi, aşa că era ceva. Sosise din Australia cu o seară în urmă şi stătuse acasă la o prietenă din Grantley. Bunica ei avusese ideea de a-i face asemenea surpriză mamei. Evelyn spera să-i fie mai uşor lui Kate, ținînd cont că era ziua nunții lui Willy Gabney.

– Du-te în salon şi aşază-te, scumpa mea. O să apară în curînd.

Evelyn oftă cînd o văzu pe Lizzy îndepărtîndu-se. O nouă viaţă în trupul ei şi ea avea o minte cît o alună! Domnul să-i aibă în pază pe toţi!

Totuşi, Evelyn nu avea nici o îndoială că, cel mai bine era ca fiica ei să afie vestea cînd se afla în mijlocul oaspeţilor. Astfel, nu avea să poată spune nimic pînă cînd avea să se fi obişnuit cu ideea că urma să fie bunică.

Evelyn spera ca Patrick să lase glumele cu „superba bunică" pînă cînd ea se mai obişnuia puţin. Dar nu-şi făcea prea multe iluzii.

Zîmbea în timp ce se ocupa de mîncăruri din nou. Se întorsese acasă şi avea să fie străbunică! Viaţa ei era plină din nou şi avea să fie extrem de fericită în fiecare clipă. Pînă în ultima secundă.

Nu se mai vorbea despre ruşi nenorociţi, pedofili sau criminali. Doar despre nunţi, case şi copii. În sfîrşit, semănau cu o familie normală.

Maureen arăta excelent. Kate fusese cu ea la cumpărături pentru a-şi alege o toaletă, astfel că arăta şi se simţea minunat.

Trecuseră şase luni de cînd lumea lor o luase razna şi, acum, reveneau cu toţii la normal, în sfîrşit.

Maureen slăbise paisprezece kilograme şi transformarea era completă. Arăta superb într-un costum din satin crem cu o pălărie cu boruri largi. Accesoriile erau de culoare bleu, lucru care îi scotea în evidenţă ochii foarte mari. Era fardată subtil, iar părul îi fusese tuns frumos şi vopsit. Părea şi se simţea cu totul alta.

Cînd ajunse la biserică împreună cu Kate, care era îmbrăcată într-un costum de designer de un verde pal cu pălărie, pantofi şi geantă asortate, atraseră toate privirile. Nici Willy, nici Patrick nu văzuseră toaletele complete şi cele două femei erau nerăbdătoare să facă o impresie. Mai ales Maureen, care voia ca Willy să fie mîndru de ea.

Kate nu avea nici o îndoială că avea să fie.

În biserică, invitaţii erau liniştiţi şi răbdători.

Benny Boarder era acolo cu soţia sa şi copiii, ca şi Pascal. Veniseră toţi copiii lui Maureen, realizaţi, uimiţi şi încîntaţi că mama lor ajunsese foarte bine.

Patrick arăta foarte bine în frac, iar Willy... Willy arăta ca Willy la patru ace. Ştia că înfăţişarea sa nu-i făcea nici o favoare, dar era încrezător că Maureen avea să-l iubească oricum.

Patrick se strîmbă uşor, stînd lîngă Willy în faţa altarului.

– Nu-mi vine să cred că sînt aici, Willy, şi e prima ta nuntă!

Uriaşul ridică din umeri.

– Mie-mi spui? Sper dracului că va fi şi ultima!

– Nu mai înjura, spuse Patrick amuzat.

– Nu pot să mă abţin, sînt prea nervos.

– O să se termine repede totul.

Fu întrerupt de marşul nupţial. Se întoarseră să le vadă pe Maureen şi Kate, care înaintau spre ei cu buchetele în mîini.

– Arată bine, Pat, nu crezi? Bătrîna Maureen arată ca...

– Willy! Nu aici, nu acum.

Maureen arăta bine, într-adevăr, dar Patrick nu avea ochi decît pentru Kate. Privind-o cum venea spre altar, se gîndi cu nerăbdare la ziua în care avea să vină spre el, la nunta lor.

Dar Kate nu se hotăra asupra unei date. Mai întîi, voia ca el să fie înzdrăvenit complet, iar fiica ei să vină din Australia.

Dar el era sigur că acest lucru avea să se întîmple, pînă la urmă.

După ce trecuseră prin atîtea împreună, era foarte corect şi nimerit să fie fericiţi.

Ea voia să aştepte şi pînă cînd el vindea toate afacerile care erau cît de cît dubioase – chiar şi cele în care era partener pasiv.

El se bucura de acest lucru, deşi se prefăcea că îl deranjează. În adîncul sufletului, se săturase de atîtea afaceri. Cel puţin, aşa îşi spunea.

Slujba fu scurtă şi se termină repede. Afară, fotografiile se făcură într-un timp record şi porniră cu toţii spre casa lui Patrick, unde avea să aibă loc petrecerea pe care o pregătiseră de săptămîni întregi.

Pe bancheta din spate a Rolls-ului, el o sărută pe Kate apăsat.

– Mi-am pierdut cel mai bun prieten.

Ea zîmbi.

– Ba nu. Ai mai cîştigat unul.

– Îţi place de Maureen, nu?

– De ce nu mi-ar plăcea? E nostimă, inteligentă şi îl face pe Willy cel mai fericit bărbat din lume.

– Tu cînd o să mă faci pe mine cel mai fericit bărbat din lume?

Kate rîse răguşit.

– Credeam că am făcut-o deja – azi-noapte şi de două ori azi-dimineaţă.

Patrick îşi scărpină bărbia prefăcîndu-se îngîndurat.

– Bine, să zicem că, imediat cum o să mă refac complet, o să revenim la normal, da?

Kate închise ochii şi gemu.

– Cred că eşti cel mai vanitos om din lume.

– Ba nu, ştiu cîţiva care sînt mai vanitoşi decît mine. Dar e greu pentru alţi bărbaţi. Eu am un motiv întemeiat să fiu vanitos, nu?

– Nu mai spune. Chiar aşa?

– Arăt bine, sînt bogat, am o personalitate minunată şi cel mai tare fizic din zona asta. Ce altceva şi-ar mai putea dori un bărbat?

Kate zîmbea.

– Nu ştiu, ce naiba şi-ar mai putea dori un bărbat care are toate astea?

El o sărută.

– O femeie frumoasă care să le pună la respect pe cele care dau tîrcoale. Şi aici intri tu în scenă!

Ea îi trase o geantă în cap.

– Eşti un ticălos înfumurat, Kelly.

– Încă ceva. Cînd o să ne căsătorim, va trebui să nu mai înjuri...

Ea îl lovi din nou cu geanta, dar mai tare, de data aceasta.

Noul şofer, care urma să-i ia locul lui Willy, îi privea în oglindă. Avea treizeci şi cinci de ani şi fusese închis pentru omor. Pe Patrick îl interesase întotdeauna. Urmărind cum lupta verbală din spate deveni fizică foarte repede, zîmbi în sinea lui. Avea sentimentul că îi va plăcea slujba aceea.

Cu siguranţă, niciodată nu trăise momentele pe care le trăise în ultimele cîteva săptămîni alături de cei doi. Chiar dacă era poliţistă, ea era simpatică.

Cît despre Patrick Kelly, nu avea să se schimbe niciodată.

Auzise că Patrick renunţa la toate afacerile, dar avea să creadă numai cînd avea să vadă cu ochii lui.

Nu îl vedea pe Patrick Kelly intrînd complet în legalitate. Nu pentru multă vreme, oricum. Nu-i stătea în fire.

Acum, se sărutau pe bancheta din spate şi şoferul văzu un picior lung şi frumos. Zîmbi iarăşi.

Da, avea sentimentul că îi va plăcea slujba aceea.

Sfîrşit